Johannes Rothkranz

Maastrichtská dohoda, konečné řešení pro Evropu

I

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1993
přeložil © Jaroslav Voříšek 1996

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

Maastrichtská dohoda, konečné řešení pro Evropu

I. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Předmluva českého editora 6
Předmluva 9

I. kapitola 12
Maastrichtská dohoda 12

1. Přehled o smlouvě 12
2. Co ve smlouvě nestojí 15

II. kapitola 20
Evropa synů Abrahámových 20

1. Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi 22
2. Robert Schuman, Konrád Adenauer, Alcide de Gasperi 26
3. Otto von Habsburg 33
4. Jacques Delors 40
5. Václav Havel 42
6. Biskup Josef Stimpfle 49
7. François Mitterrand 53
8. Helmut Kohl 56
9. „Staveniště“ Panevropa 70
10. Evropská masová média 78
11. V postaveních 89
12. „Křesťanská“ Evropa 94
13. „Organizátoři“ Evropy 101

III. kapitola 106
Skutečný cíl: One World 106

1. „Budovat Evropu v Jednom světě“ 106
2. Vládci Jednoho světa 148
3. „Regionalismus a organizování světa“ 155
4. „Řád z chaosu“ 162
5. Dialektika vývoje 165
6. Co se nám bude říkat zítra 174

IV. kapitola 179
Skutečná vláda: Ústřední banka (I) 179

1. „Ach, jak dobře, když lidem zůstává utajeno…“ 179
2. Peněžní hodnota 181
3. Množství peněz a inflace 187
4. Oběh peněz 192
5. Úrok 196
6. Kapitalismus – malý historický výlet (1, a-semitsky) 205
7. Kapitalismus – malý historický výlet (2, semitsky) 215

8. K bankovnictví zásadně 229

V. kapitola 248
Skutečná vláda: Ústřední banka (II) 248

1. Historie bankovnictví (1, a-semitsky) 248
a) Anglická banka (Bank of England) 253
b) Ostatní Evropa 255
c) Federální měnový systém (Federal Reserve System) 256
d) Všeobecně 262
2. Historie bankovnictví (2, semitsky) 264
3. Historie bankovnictví (3, rothschildovsky) 273
a) Anglická banka (Bank of England) 282
b) Francouzská banka (Banque de France) 287
c) Federální měnový systém (Federal Reserve System) 290
d) Německo, Belgie, Rusko 306
e) Internacionální instituce 314

VI. kapitola 317
Skutečná vláda: Ústřední banka (III) 317

1. Manévry a triky peněžní moci (1, obecně) 317
2. Manévry a triky peněžní moci (2, reálně historicky) 325
3. Nezávislost Evropské ústřední banky 339
4. Skrytá vrchnost 355

VII. kapitola 415
Korolaria 415

1. Elektronicky střežená Evropa 415
2. Evropa monopolů 430
3. Evropa interrupcí 435
4. Multikulturní Evropa 441
5. „Demokratická“ Evropa 455
a) Francie 456
b) Dánsko 457
c) Anglie 461
d) Německo 465
e) Rakousko 472
f) Švýcarsko 474
g) „Železný zákon“ demokracie 476
Dodatek: O správném zaobcházení s masovými médii 479
Doslov pro přemoudřelé a všemi mastmi mazané 481
Seznam literatury 496
Citované časopisy 500
Jmenný rejstřík 502

Předmluva českého editora

Zda je předkládané dílo skvělou analytickou studií hrozné reality, nebo pouze výstředním kriminalistickým pamfletem, o tom už musí rozhodnout sám čtenář podle vlastních schopností logického úsudku. V každém případě však přichází za pět minut dvanáct – pokud i to není příliš optimistické – aby nic netušícím a nepředvídavým Evropanům přesvědčivými argumenty vysvětlilo, co je na ně chystáno. Jde o doslova a do písmene o bezbožný a hanebný plán, podle něhož mají být evropské národy pomocí tzv. Maastrichtské dohody o Evropské unii vydány úplně a neodvolatelně na pospas zlověstným a celosvětově organizovaným mocnostem, jejichž stěžejním cílem je „zničení křesťanství, národností a svobody Evropy“, jak napsal už roku 1948 osvícený šéfredaktor „Times“.

Důvodem a příčinou 45ti leté okupace Evropy dvěma rozdílnými státními systémy (USA a SSSR), byla hospodářská a psychologická příprava evropského sjednocení, které je **sjednocením sionistickým.** Evropa byla převážně křesťanská a tuto víru potřeboval židovský establishment odstranit, protože její mravní kredit, byl překážkou atheistického sjednocení. Trvalo to jeden a půl generace. Tato doba se vyznačovala zejména studenou válkou, tedy horečným zbrojením, ačkoli obě velmoci USA a SSSR (řízené Židovstvem) neměly nikdy v úmyslu vést proti sobě válku. Byl to podvod. Cílem bylo zadlužení evropských zemí na obou stranách, zbavení jich národního majetku a kapitálu a jejich definitivní zadlužení u světových židovských bank. Současně s tím zabránění samostatného hospodářského rozvoje těchto států a postupné instalování mezinárodních organizací: politických, finančních, vojenských, administrativních a soudních jako příprava k sjednocovacím procesům na bázi kontinentů a posléze celého světa pod jednu jedinou vládu. Proto vznikla OSN jako administrativní základna pro řízení světa, UNESCO, Trilaterální komise, Světová banka, Evropská banka pro obnovu a rozvoj, NATO, Varšavská smlouva, EHS, atd. To bylo hlavním cílem v době rozdělení Evropy a světa (M. Dolejší, 1998). Sjednocení Evropy je tedy pouhým mezistupněm k vytvoření jediného světového státu One World a k instalaci univerzální židovské světovlády!

A teď alespoň několik stručných citátů z předkládaného díla:

„Avšak nejen ‚obyčejnému člověku‘ se ani nesní o tom, jakým způsobem je prostřednictvím ‚moderního‘ peněžního hospodářství ustavičně podváděn a postupně zotročován. Tak si například stěžuje Herbert Schweiger, že ‚téměř všichni inteligentní podnikatelé, obchodníci, technici a odborní pracovníci... nemají ani tušení, kdo vlastně vytváří peníze a za jakých podmínek proudí do hospodářství. Peníze jsou prostě tady, a sice tak tajemně, jako by se o to postaral milý Pán Bůh.‘“

„Při 7-8 procentním úroku, který je dnes docela běžný, se zdvojnásobuje kapitál, resp. zadlužení již po deseti letech. To znamená, že celková částka ročních úroků po zhruba 10 letech dosáhne výše základního kapitálu. Věřitel (banka, mezinárodní banka), který např. roku 1950 dlužníkovi A (firma, stát) poskytl půjčku ve výši 1 miliardy dolarů, může už v roce 1960 poskytnout další půjčku ve výši 1 miliardy dlužníkovi B, i kdyby v té době první dlužník A zaplatil pouze své úroky. Věřitel si však po těchto deseti letech může zapsat do účtu aktiv už 2 miliardy, totiž 1 miliar-

du v již obdržených úrocích a další miliardu k dobru u dlužníka A, který je tímto obnosem věřiteli ‚zavázán'. Po dalších deseti letech, i kdyby věřitel od dlužníků A a B zinkasoval pouze úroky, může již poskytnout půjčku za stejných podmínek dalším dvěma zájemcům C a D (tj. po 1 miliardě). Do účetních aktiv si nyní může zapsat 4 miliardy, totiž 2 miliardy obdržených (a dále půjčených) úroků a 2 miliardy zůstatků u dlužníků A a B, kteří jsou mu touto částkou ‚zavázáni'. A tak to jde stále dál... Po 30 letech může věřitel tady do svých aktiv už zanést 8 miliard a má 4 dlužníky, kteří mu jsou ‚zavázáni'. A po 40 letech, tedy r. 1990, už disponuje aktivy ve výši 16 miliard, ačkoli začal r. 1950 s 1 miliardou. Je také naprosto samozřejmé, že nyní může mít a také má nejrůznější vliv na 8 dlužníků (firem, států), kteří mu jsou ‚zavázáni'. Tento proces je charakterizován heslem: ‚Nechte své peníze pracovat za sebe!' Z uvedeného je zřejmé, že takový způsob je nesrovnatelně výnosnější než duševní nebo dokonce manuální práce. V dlouhodobějším pohledu je pak, jak jsme si už řekli, nejdůležitějším ziskem věřitele vliv na svého dlužníka, který může být ‚vykonáván' v nejrůznějších podobách: finanční, hospodářské i politické. V ‚hospodářské' oblasti jsou např. zemím třetího světa ‚doporučovány' jako podmínka půjčky ‚výnosné zemědělské monokultury', které tradiční způsob zemědělství těchto zemí v poměrně krátké době spolehlivě zruinují a vyvolají zbídačení a hlad! Politický vliv se uplatňuje nejdříve nepřímou formou: dlužníkovi (firmě, státu) jsou na významná postavení doporučováni ‚důvěryhodní muži', kteří jsou pak na svých místech činní ve ‚správném směru'. Protože si pochopitelně velcí věřitelé nepřejí případné oslabení svého vlivu, nemají také v zásadě ani zájem na splacení vlastního dluhu; navíc mají vždy k dispozici dostatek peněz (na papíře!). Dokonce i když takový dlužník není schopen platit ani úroky, přistupují věřitelé z téhož důvodu k ‚oddlužení', ale závazky mu přirozeně zůstávají dál."

Americký františkán Giles Butler říká: „Proč je vlastně tolik zemí zadluženo? A u koho jsou zadluženy? Musí zde být v pozadí za vládami států ještě nějaká jiná ‚vláda' nebo mocnost, u níž si vlády vypůjčují a jsou tudíž u ní zadlužené. Vždyť když státy vydávají své vlastní měny, rozumně je regulují a nedovolí přístup k tomuto procesu soukromým rukám, neexistuje pak žádný logický důvod pro jejich nesmyslně vysoké zadlužení. Ba není zde sebemenší důvod k vůbec žádnému zadlužení.

Zde máme jako na dlani současný stav „ekonomiky" i morální úrovně téměř všech národů světa!"

„Světová policie, fungující dnes jako jednotky OSN, je coby světová moc myslitelná pouze za jediného předpokladu: že bude jako jediná síla vybavena jadernými zbraněmi, internacionálně organizována, a bude stát tváří v tvář bezmocnému, dezorientovanému a roztříštěnému světovému obyvatelstvu, odzbrojenému nejen vojensky, ale i duchovně. Taková amorfní masa, rozdělená do hospodářských provincií a bez naděje na budoucnost, bez vlasti a bez Boha, představuje pravou živnou půdu pro diktaturu vysokých financí, která prostřednictvím pouze jimi kontrolovaného oběhu peněz tuto masu uvede do opravdu otrocké závislosti."

„Princip nevměšování do vnitřních záležitostí" Evropy naprosto nepřipadá v úvahu! Přesně tak, jako se už dnes bruselská Komise Evropského společenství z „regi-

onálních důvodů“ masivně vměšuje do národních záležitostí evropských zemí resp. jejich (Maastrichtskou dohodou už prakticky zrušených) států, bude se stejně tak zítra vměšovat jeruzalémská světová vláda z „univerzálních důvodů“ do evropských záležitostí, aniž by z toho komukoli skládala účty!“ – „Ale už zítra budou právě tyto „problémy“ (k jejichž řešení je *dnes* maastrichtská Evropa údajně nezbytná!) prezentovány jako *řešitelné výhradně v rámci celosvětového státu*. V první řadě bude nepochybně předkládán „problém životního prostředí“, a dále velmi pravděpodobně stále ještě použitelný „problém ohrožení světového míru jadernými zbraněmi“ (případně „světový terorismus“).

„A že chcete vědět, proč píšu ‚antisemita‘ zásadně v uvozovkách? Zcela jednoduše proto, že ani ten antisemitismus už není, co býval. Odkud že to vím? Přirozeně, že od Josefa Sobrana! Dříve za starých dobrých časů byl antisemitou ten, kdo nenáviděl Židy. Dnes je tomu naopak: antisemitou je ten, koho nenávidějí Židé! A zvláštní je, že nenávidí všechny teoretiky spiknutí, ale na tom já nemohu nic změnit.“

Na platnosti vývodů, argumentů a logických závěrů autora se od doby sepsání jeho knihy nic nezměnilo, jen – dnes již téměř neskrývaná – instalace „sjednocené Evropy“ Satanovy synagogy od té doby příslušně pokročila, jak může každý sám vidět doslova na každém kroku. Například kontingenty žoldáků jednotlivých evropských zemí, zatažených do sionistické agrese proti Afghánistánu, Iráku a v budoucnu proti mnoha dalším „vzpurným“ státům jsou toho nedílnou součástí.

Autor se svým dílem snaží vyburcovat uspané Evropany, aby nedali na vábení svých domácích politických loutek Sionu a poslali je všechny bez výjimky tam, kam dávno patří, tedy k čertu!

Nezbývá než knize přát, aby byla čtena s důkladností a pozorným srovnáváním napsaného s realitou, a hlavně také aby si z ní čtenáři vyvodili příslušné závěry.

A proto, jak píše autor v úvodu, čtěte sami dál! Kdo si v oficiálních médiích nechává namluvit opak, je si tím sám vinen. Pro koho nebude pozorná četba této knihy nejen velice cenným životním poučením, ale také skutečným dobrodružstvím poznávání pravdy, tomu – jak říká autor na jiném místě – opravdu už není pomoci!

Předmluva

„Svět států naší Země se pronikavě mění. *Stále více národních států se hlásí o své právo na samostatnost*. Někdejší vícenárodnostní státy, které byly udržovány pohromadě silou a násilím, se očividně rozpadají. Vlámové a Valoni chtějí rozložit Belgii. Stále více Skotů naléhá na odloučení od Velké Británie. Vražedný boj za separaci Severního Irska si vyžaduje pořád nové oběti. Osm menšin Francie, které představují čtyřicet procent celkového počtu jejího obyvatelstva, si také nedopřává klidu. Baskové a Katalánci už nadále nechtějí podléhat ústřední španělské vládě. Severní a jižní Itálie se sváří navzájem. Také řečtí Makedonci a Turci touží pryč od Athén! A tak zatímco Srbové a Chorvati bojují mezi sebou na nůž a „národy bývalého Sovětského svazu se snaží dostat z objetí ruského medvěda",[1] má kupodivu v západní, střední a jižní Evropě jedním rázem zmizet dvanáct národních států z mapy Evropy!

V holandském Maastrichtu byla 7. února 1992 podepsána „Smlouva o Evropské unii", jejímž obsahem je postupné vytvoření evropského ústředního státu, počínaje prvním lednem 1993. Tato dohoda byla ve všech dvanácti účastnických zemích silně – a ne zcela neprávem – napadána zpočátku i těmi, kteří neznají její pravé pozadí, a je tomu tak dodnes.

Ve vlastním „zájmu" realizace takového ústředního státu je, stejně jako při všech dalších projektech, nesmírně důležité z pozadí řídit veřejně vyvolanou diskusi tak, aby pozornost publika nebyla náhodou obrácena na neuralgické body celého projektu. Jenom z tohoto pohledu je pak již srozumitelné, že to byly v německé finanční a burzovní metropoli právě „seriózní", "svobodné" (a jak je v podtitulu pro prosťáčky napsáno „nezávislé") noviny „Frankfurter Allgemeine Zeitung" (zkr. FAZ), které nás 21. července 1992 (tedy dosti pozdě) konečně pozvaly „k otevření tak často požadované debaty", a také hned tuto debatu zahájily řadou nic neříkajících povšechných statí, z nichž zde za všechny uvedu jen krátkou ukázku, abych čtenáře neznudil k smrti hned na začátku knihy:

„V současné, nejasnostmi a pochybami poznamenané situaci se staré problémy evropských dějin vynořují ve změněné podobě a v pozměněných podmínkách znovu a znovu; otázky po univerzálním rozumu a partikulárních životních formách, otázky od administrativní racionality ke komunálnímu sebeurčení, od národností k evropské Societas Civilis, od spolkového státu až po spolek národů. Všechny tyto otázky chceme na našich stránkách v příštích týdnech probírat v nezávazné formě s pohledem na evropskou budoucnost, aby se tím debata o Evropě zbavila technokratické úzkoprsosti, ekonomického egoismu a řečnické neurčitosti. Chceme se ptát, kde vlastně Evropa leží a jak by po zkušenostech se svými dějinami měla vypadat. Kulturní evropská rétorika se ráda odvolává na obecně uznávané hodnoty a společné základy, jako je antika a křesťanství. Není to falešné, ale je to jednostranné. Evropa nemůže být jako v časech Karla Velikého ani sakrální, římská nebo katolická. Po dlouhá staletí rozbíjely evropské národy každý pokus o hegemonii za

[1] *Der Insider* (Pretoria), 1. 4. 1993.

cenu potoků krve; proti Španělsku, proti Francii, proti Německu. Nebudou také trpět nový německo-francouzský pokus v bruselském plášti. Vždyť Evropa, to je také švýcarské odštěpení, nizozemský osvobozovací boj, protestantská individuální etika a skandinávská umíněnost. Vždy, když hrozilo takové nebezpečí, vystoupil do popředí určitý díl Evropy, dějinami ostrov, ale od přírody kontinent. Evropa buď bude mnohotvárná, nebo nebude vůbec. To panuje Anglie!"[2]

Co tedy FAZ hodlá podle vlastního sdělení mlhavě, byť i v „nezávazně" krasoduché formě probírat, nedotýká se dokonce ani té stránky problému, která je pro velkou část evropských „občanů s hlasovacím právem" jistým způsobem strašák: tj. stránka finanční. Ještě méně však mohlo frankfurtským informačním monopolistům z FAZ přijít na mysl důkladně postavit otázku po „demokratickém" charakteru v Maastrichtu dohodnutého budoucího společného evropského státu, nebo dokonce po jeho nikoli nominálních, ale skutečných plánovačích a vládcích. Od augurů evropského státu jsme stále poslouchali prorocká slova: „Evropa bude buď mnohotvárná, nebo nebude vůbec!", což je v podstatě roztomilé přivlastnění si známého *bonmotu* (a o nic jiného než o bonmot nešlo!) Roberta Schumana: „Evropa bude buď křesťanská, nebo nebude vůbec!" Jak je vidět, časy se mění! Že jím (z cizího pověření) započatá stavba „Evropy" vůbec neměla být křesťanská, toho si byl Schuman bezpochyby velice dobře vědom, ale tehdy se ještě takovým licoměrně zbožným heslem nechal evropským katolíkům, protestantům a anglikánům tak krásně házet písek do očí...

Ale nebudeme raději předbíhat. V sedmé kapitole si ukážeme právě ony aspekty Maastrichtské dohody, které svéprávní a myslící voliči v zahájené „debatě" FAZ či kdekoli jinde zcela postrádají. Především nepředpojatí čtenáři „seriózních" novin střihu FAZ by se měli připravit na všelijaká překvapení...

Zda smlouva o Evropské unii z Maastrichtu bude v tam přijaté formě vůbec realizována, je po jejím dílčím odmítnutí dánským obyvatelstvem poměrně sporné. Že na základě dánského odmítnutí nebude mít smlouva přinejmenším závazný charakter k předpokládanému 1. lednu 1993, bylo jasné už na podzim roku 1992. Kdo by ovšem vzhledem k této skutečnosti chtěl pochybovat o urputné snaze Maastrichtskou dohodu dál prosazovat i s jejími skrytými implikacemi, toho ještě jednou odkazuji na výše citované „zahájení maastrichtské debaty" ve FAZ, v níž se z povolaného pera dovídáme zcela nedvojsmyslně: „Je to sám vyhlášený cíl, který nastoupený integrační proces dělá ireversibilním." Abychom měli zcela jasno, připomínám: *ireversibilní* znamená *nezvratný, konečný*! A od tohoto cíle, tj. od *konečného řešení pro Evropu*, ti, kteří jej vyhlásili, nikdy neustoupí. To nepanuje Anglie, ale... čtěte sami dál!

Tato kniha by nikdy nemohla doznat své podoby bez pomoci mnoha dalších lidí. Z pochopitelných důvodů zde musím upustit od jejich jmenování. Přesto však zvláštní dík patří do problematiky úzce zasvěcenému vědci, který mou knihu věcně přehlédl a současně odborně zkorigoval, dále pánovi, který do němčiny přeložil

---

[2] Gustav Seibt, *Europa, Idee ohne Gestalt – Zur Eröffnung einer oft geforderten Debatte*, Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ), 21. 7. 1992.

a dal mi k dispozici řadu velice informativních českých a slovenských textů,[3] stejně jako osobě, která s vynaložením nesmírného času a práce vypracovala jmenný seznam, a konečně všem těm, kteří mi po vydání mé trilogie „Diktatura humanity" poskytli velké množství nejrůznějšího textového a obrazového materiálu. Budiž mi na tomto místě dovoleno vyjádřit kromě srdečného poděkování také prosbu, aby mi do budoucna další takový materiál zatím nezasílali, protože mi chystaný teologický literární projekt nedovolí, abych se v dohledné době zabýval problematikou, která je předmětem této knihy.

Filsen, září 1993 autor

[3] Dnes již nežijící dobrý katolík a vzácný člověk Franz Peinl; pozn. editora.

I. KAPITOLA

Maastrichtská dohoda

1. Přehled o smlouvě

Úplné znění maastrichtské „Smlouvy o Evropské unii" bylo otištěno 12. února 1992 v úředním „bulletinu" Tiskového a informačního úřadu spolkové vlády (Presse- und Informationsamt der Bundesregierung). Číslo 16 tohoto obvykle jen několikastránkového „bulletinu" mělo tentokrát 72 strany drobně tištěného textu formátu A4. Protože „osvícení" obyvatelstva leží na srdci spolkové vládě, resp. mužům v pozadí, bylo zmíněné číslo „bulletinu" přinejmenším ještě na podzim 1992 zasíláno na požádání všem zájemcům – a to dokonce zdarma – s celkem oprávněným předpokladem, že sotva kdo z nich bude bez znalosti skutečného pozadí schopen vyčíst pravdu mezi hustými řádky nic neříkající juristické řeči textu smlouvy.

Přesto by si však nikdo neměl myslet, že v podobě těchto 72 stran formátu A4 drží v ruce skutečně celý text Maastrichtské dohody! *Opravdu úplný* text by mohl obsahovat troj, čtyř, nebo spíše až pětinásobné množství textu. Vždyť do nové smlouvy o unii byl už stávající text dřívějších smluv jednoduše integrován, a „bulletin" spolkové vlády přetiskl jen ony pasáže starších smluv, jejichž text byl v Maastrichtu pozměněn nebo nově zařazen do smlouvy. Mimoto byly některé články, odstavce atd. starších dohod bez náhrady vypuštěny.

Původně jsem měl v úmyslu přetisknout jako součást této knihy celý, v dokumentu spolkové vlády zveřejněný text smlouvy. Protože však z největší části upravuje technické podrobnosti, které by mohly zajímat nanejvýš odborníky, a text je navíc dostupný v každé knihovně a archivu, rozhodl jsem se uspořit čtenářům i sobě čas, námahu i papír a namísto toho zde přinést pouze nástin výstavby komplikovaně zbudovaného textu smlouvy. Věřím, že to pro naše účely postačí.

Zde je tedy výsledek mého pokusu o jakési přehledné podání vnitřní i vnější výstavby smluvního díla ve formě obsahového rejstříku. Kurzívou tištěné poznámky v závorkách jsou ode mne a v textu smlouvy tedy přirozeně obsaženy nejsou. Tučně vytištěné poznámky v závorkách pocházejí rovněž ode mne a jsou myšleny jako stručné udání obsahu částí textu smlouvy, které projednává. Všechny ostatní části následujícího textu jsou tudíž originál:

Smlouva o Evropské unii

(*Slavnostní úvod*)

Titul I: Společná ustanovení
(články A-F; všeobecně vyjádřené zásady resp. vyjádření záměrů)

Titul II: Ustanovení o změnách Smlouvy o zřízení Evropského hospodářského společenství s ohledem na založení Evropského společenství
(článek G; vlastní podstata smlouvy)

Titul III: Ustanovení o změnách Smlouvy o založení Evropského společenství pro uhlí a ocel
(článek H; téměř doslovné zopakování částí z titulu II)

Titul IV: Ustanovení o změnách Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii
(článek I; téměř doslovné zopakování částí textu titulu II [resp. III])

Titul V: Ustanovení o společné zahraniční a bezpečnostní politice
(článek J; rozdělen dále na podčlánky J1-J11)

Titul VI: Ustanovení o spolupráci v oblasti justice a vnitřních záležitostí
(článek K; rozdělen dále na podčlánky K1-K9)

Titul VII: Závěrečná ustanovení
(články L-S, různé, místy velice důležité)

Protokoly
(celkem 17 většinou stručných protokolů, z nich dva zvláště obsáhlé, totiž:)

3. Protokol o stanovách Evropského systému ústředních bank a Evropské ústřední banky
(obsahuje 53 články)

4. Protokol o stanovách Evropského měnového systému
(obsahuje 23 články)

Závěrečné dokumenty
(obsahují soupis všech textů smlouvy – I. Smlouva o Evropské unii, II. Protokoly, III. Prohlášení – číslována a jsou připojena většinou krátká prohlášení [výjimka: Prohlášení k Západoevropské unii] v doslovném znění)

Maastrichtská smlouva má tedy, stručně řečeno, za svůj základ tři nejen obsahově, ale také formálně právně již dávno existující evropské dohody a představuje tedy tak říkajíc jejich společné zastřešení. Za vlastní jádro celé Maastrichtské dohody pak musíme – jak ukazuje již přehled obsahu – vedle obou protokolů o Evropské ústřední bance a jejím předchůdci, Evropském měnovém institutu, chápat podstatně změněná ustanovení již existující dohody o EHS. Abychom si o tom posledně uvedeném udělali přehled, uvedeme si zde jenom ve výseči z textu této dohody její Titul II (= článek G) za stejných podmínek, za jakých byl výše nastíněn text celé Maastrichtské dohody:

Článek G

A. (*Formální úvod*)
(Nahrazení výrazu „EHS“ pojmem „Evropské společenství“)

B. V první části „stanov” platí následující:
(Změny v článcích 1-8 Smlouvy o EHS; nový článek 4a: Vytvoření Evropské ústřední banky)

C. Připojuje se následující pasáž: „Druhá část: Občanství v Unii...”
(připojen nový článek 8)

D. Druhá a třetí část se spojuje pod společný titul: „Třetí část: Politika společenství”, a platí v něm následující:
(změny a doplňky v článcích 49-130 Smlouvy o EHS, mezi nimiž jsou jmenovitě uvedeny následující, částečně nově zpracované tituly:)

Titul V:	Obecná ustanovení ohledně hospodářské soutěže, daňových otázek a přizpůsobení právních předpisů
Titul VI:	Hospodářská a měnová politika
Titul VII:	Společná obchodní politika
Titul VIII:	Sociální politika, všeobecné a odborné vzdělávání mládeže
Titul IX:	Kultura
Titul X:	Zdravotnictví
Titul XI:	Ochrana spotřebitele
Titul XII:	Transevropské sítě
Titul XIII:	Průmysl
Titul XIV:	Hospodářská a sociální solidarita
Titul XV:	Výzkum a technologický rozvoj
Titul XVI:	Životní prostředí
Titul XVII:	Rozvojová spolupráce

E. V páté části „Orgány společenství” platí následující:
(Změny v článcích 137-238 Smlouvy o EHS: Evropský parlament, Rada Evropy, Evropská komise, Evropský soudní dvůr, Evropský revizní dvůr, Výbor regionů, Evropská investiční banka)

F. (Nepodstatná formální změna v doložce III Smlouvy o EHS)

G. (Nepodstatná formální změna v Protokolu o stanovách Evropské investiční banky v dohodě o EHS)

Potud tedy aspoň stručný přehled Maastrichtské smlouvy o Evropské unii. Není záměrem a smyslem této knihy předložit čtenáři vyčerpávající komentář k jejím jednotlivým ustanovením. Přísná analýza ve smlouvě nevyslovených zásad a skutečných cílů by ukázala zbytečnost takového počínání. Krátce řečeno: Podstatně zajímavější a důležitější než samotný text Maastrichtské dohody *je naopak to, co zastírá a zamlčuje*. To nám ovšem nemůže překážet, abychom si v konkrétních případech také zcela konkrétně neukázali pozitivně nebo negativně prokazatelné „výpustky”.

2. Co ve smlouvě nestojí

Velice mnohé z toho, co by národy Evropy měly bezpodmínečně vědět dřív, než se svými vládami nechají poklusem zatáhnout do Evropské unie, *v textu smlouvy není*. Proto můžeme právem konstatovat, že text Dohody o Evropské unii představuje veskrze *pokrytecký, licoměrný dokument*. Lež začíná už v prvních slovech patetického úvodu, když se v něm tvrdí:

Jeho Veličenstvo král Belgie,
Její Veličenstvo královna Dánska,
prezident Německé spolkové republiky,
prezident Řecké republiky,
Jeho Veličenstvo král Španělska,
prezident Francouzské republiky,
prezident Irska,
prezident Italské republiky,
Jeho královská Výsost velkovévoda Lucemburska,
Její Veličenstvo královna Holandska,
prezident Portugalské republiky,
Její Veličenstvo královna Spojeného království Velké Británie a Sev. Irska
…
vedeni přáním posílit solidaritu mezi svými národy při zachování úcty k jejich historii, kultuře a tradicím,
…
v pevném odhodlání... podpořit a posílit hospodářský a sociální rozvoj svých národů a provádět takovou politiku, která by zaručila, že pokrok v hospodářské integraci bude kráčet souběžně s pokrokem v jiných oblastech,
…
rozhodnuti... posilovat identitu a nezávislost Evropy, aby tím byl posílen mír, pokrok a bezpečnost v Evropě i ve světě,
…
rozhodli jsme se založit Evropskou unii...

Na těchto vznešených slovech *nesouhlasí bohužel vůbec nic*. Ještě tak by se dalo odhlédnout od toho, že půl tuctu podepsaných veličenstev a z půltuctu podepsaných prezidentů většina (mezi nimi také německý spolkový prezident) nemohla vůbec nic takového „rozhodnout", protože tito lidé mají pouze reprezentativní funkci. Ale *nebyly to* ani za nimi stojící národní parlamenty a vlády, kterým by jen tak napadlo rozhodnout o uzavření dohody o založení Evropské unie. Avšak tím, že dohoda takové suverénní rozhodnutí dvanácti suverénních evropských vlád *předstírá*, představuje už pouhá preambule textu nepěknou lež! *Kdo* o uzavření této smlouvy *ve skutečnosti rozhodl*, to nám může – zatím aspoň v obrysech – osvětlit skutečnost, že se už před jedním lidským věkem, za II. světové války r. 1944, objevil na knižním trhu ve Washingtonu čerstvě vydaný sborník, který nesl (v překladu) pozoruhodný titul:

Regionalismus a světové organizování,
poválečné aspekty v globálních evropských vztazích.
Sympozium Institutu pro světové organizování

Toto, jistým M. B. Schnapperem[4] vydané dílo, obsahuje příspěvky deseti autorů, kteří r. 1944 ani jednotlivě, natož pak všichni, *nebyli* předsedy vlád nebo hlavami evropských států, nýbrž z jedné polovice občany USA, z druhé pak evropskými emigranty – převážně mosaického vyznání. Neměli tedy ani jakékoli demokratické pověření nějakého evropského státu a nezastávali ani, jak právě řečeno, v Evropě žádný vládní úřad. Přesto dokázal jeden z nich – zjevně jako mluvčí ostatních autorů – se zarážející „skromností" formulovat předpovědi, jako je např. tato:

„Jestliže chceme odstranit národní armády a Evropu hospodářsky a sociálně přetvořit v jeden celek, je jasné, že budeme potřebovat nějakou, k tomu účelu přizpůsobenou evropskou autoritu."[5]

Už jen tato samotná zarážející věta, vyslovená s největší samozřejmostí na sympoziu veledůstojných politologů, sociologů a ekonomů ve Washingtonu uprostřed II. světové války, by sama bohatě stačila jako důkaz pro tezi, že o Maastrichtské dohodě nebylo „rozhodnuto" roku 1992 šéfy vlád a hlavami suverénních evropských států, nýbrž že byla „uzavřena" pouhými loutkami. Každopádně budeme mít ve II. kapitole možnost podívat se na množství dalších takových důkazů. Uvidíme rovněž, *kdo* byly a jsou ony osoby, které mohly v oné době z druhé strany Atlantiku nadekretovat: „*My* chceme odstranit (v Evropě) národní armády" a „*my* chceme Evropu hospodářsky a politicky přetvořit v jeden celek"!

Všechno, k čemu se evropská veličenstva a prezidenti, resp. jimi reprezentované „demokratické" vlády v Maastrichtu skutečně rozhodli, spočívá v tom, že se v žádném případě *nebudou protivit* přijetí neodvolatelného rozhodnutí (nepochybně ze strachu před možnými osobními důsledky), které jejich světla se štítící mocní příkazci vyslovili již na počátku našeho století a jež také s bezohledně surovým násilím krok za krokem měnili ve skutečnost. A také všechno to, co od 7. února 1992 jednotlivé parlamenty a vlády v Evropě s tak mimořádně teatrálními gesty vykonaly, jako je promaastrichtská kampaň, televizní projevy, referenda, debaty, parlamentní hlasovaní atd., nedělaly v žádném případě z nějakého demokratického pověření svých národů, ale také jen z příkazu oněch tajných *organizátorů světa* – jak si dále podrobněji ještě ukážeme.

Druhou nestydatou lží jsou slavnostně proklamované cíle Evropské unie. Ve skutečnosti přece vůbec nejde o „posílení solidarity" mezi evropskými národy, ani o jejich „hospodářský a sociální pokrok", a už vůbec ne o „posílení identity a nezávislosti Evropy"! V reálu představuje Evropská unie poslední etapu na cestě „organizování" *jednosvětové* diktátorské supervlády! Už samotná existence „Institutu pro organizování světa", který již před desetiletími uspořádal sympozium o „globálním"

---

[4] M. B. Schnapper (vyd.), *Regionalism and World Organization. Post-war Aspects of Europe's Global Relationships. A Symposium of the Institute on World Organization*, Washington D. C. 1944 (dále jen: Schnapper).

[5] Jan Hostie v: Schnapper, cit. místo 81.

provázání Evropy a dokonce své teze publikoval (samozřejmě že ne v Evropě!!), mluví přece sama za sebe. Ve III. kapitole se budeme podrobně věnovat tomuto nevyslovenému, ale skutečnému cíli a účelu Maastrichtské dohody, která pomocí násilně vnucené mnohorasové evropské „multikultury" zamýšlí „obhajovat" *identitu* Evropy!

A propos násilí: že skutečné hnací síly za Evropskou unií a za „organizováním světa" nehnou ani brvou, když má být postavena otázka nejvhodnějších metod k co možná nejrychlejšímu uskutečnění „obšťastňující" *globalizace*, o tom podává důkaz maďarsko-židovský politolog *Oskar Jászi,* jeden z nejčilejších „světoorganizátorů". Už tehdy roku 1944 se vyjádřil dostatečně jasně k tomu, aby člověku přeběhl mráz po zádech:

„... Křesťanství, náboženství lásky, bylo odpovědné za lidské hekatomby inkvizice. Duchovní svoboda protestantství dočasně zdegenerovala v despocii Kalvínova *města Božího*. Sen Francouzské revoluce o rovnosti byl doprovázen velkými masakry. Francouzské dogma národních suverenit nezabránilo Napoleonovi vládnout nad mnohými národy, extrémní humanitářství komunistické filosofie bylo převráceno v nelítostnou diktaturu bolševiků. Byla by to však velice hnidopišská historická filosofie, která by neuznávala mocnou sílu pokroku, jíž všechna tato hnutí vzdor svým zblouděním přispěla na cestě lidstva k lepší budoucnosti."[6]

Ponechme teď na chvíli stranou ony zmiňované „hekatomby" inkvizice, ačkoli by nad jejich relativně nepatrným počtem (ale také nad jejich národností!) právě v Německu vyvalovali oči protivníci Církve, kdyby si ovšem dali trochu námahy s objektivním studiem pramenů místo tradičního sedání na lep směšně zpitvořeným dezinformacím jejich potomků. Ale ostatní „hnutí", jmenovitě satanský bolševismus se svým absolutně nepředstavitelným počtem tehdy 20 miliony (a k dnešku už se 100 miliony) umučených a popravených obětí těchto organizátorů světa vychvalovat jako „mocnou sílu pokroku", která „přispívá na cestě lidstva k lepší budoucnosti" – to nám dovoluje tušit, co „lidstvo" (tedy my všichni) může očekávat na další cestě do „organizovaného světa". A že je *Evropská unie* ve stejně „dobrých rukou", vidíme už z toho, že nám v preambuli Maastrichtské dohody věští *podporu pokroku* „v Evropě i ve světě". Zde narážíme na další z toho, co ve smlouvě o Evropské unii *schází*: jasná definice a právní vymezení onoho „pokroku", který je v ní tak důtklivě slibován.

Je přirozeně nemožné uvést zde *všechno*, co v mamutí smlouvě z Maastrichtu postrádáme. Musíme se však zmínit alespoň o jednom důležitém aspektu, kterým je *radikální neodvolatelnost* celé této dohody.

Již v listopadu 1990, kdy se dnešní text dohody nacházel ještě ve stadiu konceptů (i když obsah byl už v hlavních rysech tajnou mocí v pozadí určen), poslankyně Evropského parlamentu *Johanna Grundová*, která měla možnost nahlédnout do tehdy aktuálního stadia připravovaného textu dohody, pak oznámila: „V celkem 87 článcích se sice mj. mluví také o přijímání nových členů (čl. 2), ale na možnost výstupu některého z nich se zde nepamatuje."[7] – A při tom už také zůstalo, jen znače-

---

[6] Oskar Jászi, v: Schnapper, tamtéž 85.

[7] *Europa Vorn* č. 9, září 1990, 20.

ní jednotlivých článků se z čísel změnilo na písmena. Dnes je to tedy *článek O*, který upravuje podmínky dodatečného členství v Unii. Nejkratší pasáží celé smlouvy je však *článek Q*; pozůstává z jedné jediné lapidární věty: „*Tato dohoda platí na neohraničenou dobu.*"

Autoři textu byli příliš chytří na to, aby tuto větu formulovali negativně, třeba takto: „Žádný členský stát už svůj vstup do Unie nemůže vzít nikdy zpět." Místo toho ji formulovali nevinně pozitivně: „Tato dohoda platí na neohraničenou dobu", tedy *na věčné časy*! Pochod lidstva k budoucnosti a poklus Evropanů do Evropské unie je tudíž organizátory světa myšlen jako „*cesta bez návratu*"!

Mnozí politici však ve věci projevili mnohem méně jemnocitu než redaktoři textu dohody. Především je zde samotná Evropská komise. Podle tiskových sdělení požadovala už v listopadu 1990, aby „po roce 1992 byly celnice a pohraniční kontrolní stanoviště na hranicích mezi státy společenství nejen uzavřeny, ale rovnou zbourány. Jenom tak bude zajištěno, že návrat k znovuzavedení kontrol na vnitřních hranicích států společenství bude nemožný, jak to bylo rozhodnuto v Bruselu."[8]

Za odpřisáhnutí neodvolatelnosti maastrichtské Evropské unie se horlivě zasazoval také německý spolkový kancléř Helmut Kohl, o jehož ne právě příliš známé roli „star" v dlouholetém divadelním kusu „Evropské sjednocení" si v této knize ještě leccos povíme. *Třináctého* dne (který je pro jisté kruhy tak symbolický) měsíce prosince 1991 řekl kancléř ve svém projevu před Spolkovým sněmem nejen to, že v noci z desátého na (neméně symbolický) *jedenáctý* prosinec se v Maastrichtu konečně sjednotili na definitivním textu smlouvy, ale zaprorokoval si dokonce i toto: „Cesta do Evropské unie je nezvratná. Členské státy Evropského společenství jsou už do budoucna takovým způsobem svázány, že nový projev nebo recidiva národně-státního myšlení s jeho nedobrými důsledky potom již nebudou nikdy více možné."[9]

Toto ujištění pak kancléř opakoval o pouhé dva týdny později v Berlíně. Jel tam schválně jen proto, aby příslušníky onoho národa (který v naší knize poznáme jako nyní ještě skrytě, ale v budoucnu už otevřeně vládnoucí kastu) ujistil, že „členským státům Evropského společenství se počátkem minulého týdne podařilo v Maastrichtu dosáhnout průlomu na cestě k Evropské unii. *Na této cestě už žádný návrat není možný*..."[10] – Svůj projev pak ukončil srdečným přáním: „Milý pane Wiesenthale, přeji vám i nám všem, abychom mohli společně začít budovat novou Evropu."[11] – Co tedy Maastrichtská dohoda říká jen zaobaleně, vytroubil Helmut Kohl nahlas do světa, za což mu musíme být upřímně vděčni.

Je pozoruhodné, že to jediné, co v celé věci není „neodvolatelné", *je samotná Maastrichtská dohoda*! V článku N (2) se totiž říká: „Na rok 1996 bude svolána

---

[8] *Deutsche Tagespost* (dále jen *DT*), 24. 11. 1990, dpa/vwd-Meldung.

[9] Cit. podle *Unabhängige Nachrichten* (dále jen *UN*), č. 7, srpen 1992, 2.

[10] Tím se naplnil Kohlův dlouholetý sen, jak jej 20. 1. 1988 otevřeně řekl novinám *Le Mond*: „Naše příslušnost ke společenství západních hodnot je nezvratná... Je mým nejvyšším cílem, aby jednou, až složím své úřady, byla cesta Německa k budoucnosti tak zajištěna, že nebude možné ji někdy zvrátit." Cit. podle Arnulf Neumaier v: *CODE*, č. 12/1992, 23.

[11] Cit. podle *Deutsche Wochen-Zeitung – Deutscher Anzeiger*, 3. 1. 1992, 3.

konference zástupců vlád členských států, aby přezkoumala ta ustanovení smlouvy, u kterých se předpokládá revize podle smyslu článků A a B.” Žurnalisté ovšem už tehdy „stoprocentně” věděli, že „nepůjde o žádnou reformu institucí”. Proč si smlouva ponechala tahle otevřená zadní vrátka, ukáže nám nahlédnutí do článku A, podle něhož „úlohou Unie je... vytvářet soudržné a solidární vztahy mezi členskými státy a jejich národy”. – Kdyby totiž v roce 1996 mělo vyjít najevo, že „soudržnost a solidarita” jsou ještě žádoucí, bylo by snadné prostřednictvím „reformy bruselských institucí” rozšířit už tak povážlivou pravomoc tzv. Evropské komise a dosáhnout tím ještě silnější „soudržnosti”, která je v intencích plánovačů v pozadí. Bylo by samozřejmě velice neobratné vytahovat hned šídlo z pytle, když už dnes neberou konce stížnosti na „bruselský centralismus”. A to ještě ani pořádně nezačal!

Další, rovněž ve smlouvě taktním mlčením přecházené záležitosti, si pak probereme v ostatních částech této knihy, tak např. v VI. kapitole otázku, jak je možné, že plánovaná Ústřední evropská banka může podle znění dohody dělat obchodní operace *na vlastní účet*, nebo dále v VII. kapitole, proč se má budoucí evropská měna podle vůle svých tvůrců jmenovat zrovna „ECU”[12] atd. atd.

Čtenář má tedy proč být napjatý, a abych jeho zvědavost dále nepokoušel, odhalíme si hned v další kapitole co možná nejvíc roušku, která dosud kryje skutečně vládnoucí kastu Evropy a navrátíme ji do plného světla: totiž syny Abrahámovy („podle těla a krve”, jak musíme dodat se sv. Pavlem)!

[12] Jak známo, byla později přejmenována na „euro“; pozn. překl.

II. KAPITOLA

Evropa synů Abrahámových

Tuto, pro pochopení pravého významu a smyslu Maastrichtské dohody zásadní kapitolu, bych mohl uvést málo známým citátem z díla velkého ruského spisovatele Dostojevského, který si roku 1880 poznamenal: „Všichni, Bismarck, Beaconsfield i Francouzská republika jsou pro mne pouhým přeludem. Jejich pánem, stejně jako pánem všech ostatních, pánem celé Evropy je přece Žid.“[13] – To by však bylo „antisemitské“.

Bylo by také možné místo toho uvést dialog mezi vlivným Židem *Sidoniou* a titulním hrdinou *Coningsbym* ze stejnojmenného románu anglického premiéra Benjamina Disraeliho, vydaném roku 1844-1845 v německém překladu, a v němž se – pod románovými jmény zcela reálných současníků – odehrává tato scéna:

„‚Před nějakou dobou od nás Rusko požadovalo peníze. Mezi petrohradským carským dvorem a mojí rodinou nikdy nevznikly velké přátelské vztahy. Rusko mívalo své holandské konexe, které obyčejně vedly k tomu, že se tyto peníze díky našim machinacím dostaly k dispozici polským Židům – velmi cenná rasa, ale žijící dosud většinou v chudobě a útisku –, a to nebylo carovi pochopitelně příjemné. Přinejmenším vedly tyto okolnosti ke sblížení mezi Romanovci a Sidoniou. Rozhodl jsem se odcestovat osobně do Petrohradu. Hned po svém příjezdu jsem vedl rozhovor s ruským ministrem financí, hrabětem Cancrinem. Viděl jsem před sebou syna litevského Žida. Ruská půjčka souvisela se španělskými záležitostmi, a proto jsem se z Ruska odebral do Španělska... I ve Španělsku jsem hned po příjezdu jednal se španělským ministrem, seňorem Mendizabalem. Hned jsem v něm poznal jednoho z našinců, syna pokřtěného aragonského Žida, válečného hrdinu a královského maršála, což bylo naprosto přirozené, protože kdo by měl být válečným hrdinou, ne-li ten, kdo se koří Pánu zástupů?‘

‚A Soult je Hebrej?‘

‚Přirozeně, a stejně tak další, například francouzští maršálové, a to právě ti nejproslulejší, jako například Massena, jehož pravé jméno bylo Manasse. Ale pojďme zpět k mým příhodám. Výsledkem našich rozhovorů bylo, že měla být požádána některá severská mocnost o zprostředkování v našich záležitostech. Shodli jsme se na Prusku. President rady odeslal příslušný dopis pruskému vyslanci, který se dostavil za několik dní k našim rozhovorům. Hrabě Arnim vstoupil do místnosti a já v něm hned poznal pruského Žida. *Jak vidíte, můj milý Coningsby, svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami*.‘“[14]

Citovaná pasáž by se za „antisemitskou“ označit nedala, protože v případě Disraeliho šlo o pokřtěného Žida, který byl po celý život mezi svými soukmenovci oblíben a jemuž každý dbalý židovský lexikon věnuje zvláštní, přátelsky laděný odsta-

---

[13] F. M. Dostojevskij v: *Notierte Gedanken*, cit. podle Gaston Ritter, *Das Judentum und die Schatten des Antichrist*, 3. Aufl. Graz 1938 (dále jen: Ritter), 38 ad.

[14] Benjamin Disraeli, *Coningsby*, Leipzig 1844-45, 392 ad.

vec. Ale to by po 150 letech – jak ukazuje už dobový pravopis citátu – mohlo působit na čtenáře trochu starožitně.

Proto bych rád tuto kapitolu uvedl zjištěním, které nelze nazvat ani „antisemitským“, ani zastaralým. Pochází totiž od maďarského jezuity a zednáře dr. Töhötöma Nagye z jedné objemné knihy, vydané roku 1969 ve Vídni, jejíž titul se snaží spojit neslučitelné: „Jezuité a zednáři“. Jde tedy o konstatování muže, který musel vědět svoje, a zní takto: „Průkopníky ideje sjednocení Evropy byli zednáři, a proto je tato ideologie díky bratrským a liberálním zásadám typicky zednářská. Jedním z velikánů tohoto hnutí byl hrabě Richard von Coudenhove-Kalergi. Když jsem před mnoha lety naplněn obdivem četl jeho knihu, nebyl bych si tehdy ani ve snu pomyslel, že je zednář a že já sám bych ho mohl jednoho dne citovat jako personifikaci zednářského principu. Tři významní příznivci panevropské myšlenky byli vyznamenáni Nobelovou cenou míru: Aristide Briand, Gustav Stresemann a generál George Marshall – všichni tři zednáři.“[15]

Toto konstatování z úst povolaných potřebuje ovšem doplnění z pera toho, jenž je zde označen za *ztělesnění zednářského principu*, vysokého zednáře 18. stupně hraběte Richarda Nikolause von Coudenhove-Kalergiho. V krátce předtím jím založeném nakladatelství Paneuropa-Verlag publikoval roku 1925 svou druhou knihu s trochu mlhavým titulem „Praktický idealismus“, v níž předkládá čtenářům teze, jako je tato: „Boj mezi kapitalismem a komunismem je bratrovražedná válka šlechty ducha... Generální štáby obou stran se rekrutují z duchovní vůdcovské rasy Evropy, ze Židovstva... Hlavním nositelem duchovní šlechty, kapitalismu, žurnalistiky i literátství jsou Židé. Převaha jejich ducha je predestinuje k úloze stát se hlavním faktorem budoucí šlechty... Vzešlo to z pronásledování tohoto malého společenství, jež bylo zoceleno hrdinským mučednictvím a vytříbeno a zbaveno všech slabošských a slaboduchých elementů. Namísto aby jej Evropa zničila, proti své vůli židovské společenství tímto umělým výběrovým procesem zušlechtila a vytvořila z něho vůdčí generaci budoucnosti. Tak darovala laskavá Prozřetelnost Evropě prostřednictvím židovské emancipace novou šlechtickou rasu v okamžiku, kdy se stará feudální šlechta rozpadla.“[16] – Tento urozený vysokostupňový zednář byl ovšem také „přiměřeně“ ženat, totiž s jednou z příslušnic této „vyvolené šlechty ducha“, herečkou *Idou Rolandovou.* Tím si přirozeně jako úplně poslední zasluhuje nepěkný název „antisemita“, a rovněž tak by neměl být ani mně připisován atribut „antisemity“ za to, že *stejně jako on* nahlížím na Židovstvo jako na „duchovní vůdčí rasu Evropy“, jako na „vůdcovskou generaci budoucnosti“, zkrátka jako na *budoucí vládnoucí kastu Evropy*, i když pak na druhé straně označuji v Maastrichtu zpečetěnou „Evropskou unii“ za *Evropu synů Abrahámových.*

Proč je zde tak dlouhá řeč o této věci? Jednoduše proto, že se *křesťanským* evropským národům v rozporu s pravdou slibuje Evropa *křesťanská* namísto chystané *židovské*, a také proto, že *židovská* Evropa nemůže nikdy být Evropou *křesťanskou*. Dále pak proto, že se v rozporu se skutečností slibuje národům Evropy „Evropa

---

[15] Töhötöm Nagy, *Jesuiten und Freimaurer*, Wien 1969, 467 ad.

[16] Richard Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, 1925, 32 ad.; 49 ad., cit. podle *Politische Hintergrund-Informationen* 10/1991, 227.

národů“, zatímco maďarský Žid György Konrád u příležitosti přebírání „Mírové ceny německého knižního obchodu“ (podle svého milieu přirozeně že *třináctého* října 1991) ve Frankfurtu v souladu s příslovečným židovským *kosmopolitismem* uvedl podle protokolu doslova toto: „Evropa zítřka je představitelná pouze jako multinárodní, multikulturní, jednolitá konstrukce!“[17]

Jakým způsobem od dvacátých let našeho století poháněl Sion k cíli „evropské sjednocení“ aby se nakonec otevřeně etabloval jako k ovládnutí „Všeevropy“ duchem předurčená „vznešená rasa“, to představuje celý soubor otázek, jenž jsem studoval na základě aktivit oněch osob, – převážně nežidovských zednářů – kteří počínaje R. Coudenhove-Kalergim byli vždy vystrkováni do popředí jako zdánliví protagonisté *Pan-Evropy.* Představím zde čtenářům postupně deset takových i s jejich židovskými styky a závěrem doplním několik obzvlášť důležitých aspektů v samostatném oddílu knihy. Částečné obsahové překrývání jednotlivých pasáží je však vzhledem k vnitřnímu propojení zúčastněných osob nevyhnutelné.

1. Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi

Syn rakouského šlechtice a japonské matky, jehož sestra Ida-Friederike byla pod jménem svého manžela Görrese zvláště pro katolíky před a po II. světové válce jako náboženská spisovatelka pojmem, udělal v lóži tak rychlou kariéru, že už ve svých 29 letech dosáhl 18. stupně „Rytíře Růžového Kříže“. Právem můžeme odhadovat, že to později dotáhl až k 30. nebo 33. stupni. Co se týče jeho zednářské „panevropské“ *mise*, je k dispozici materiál v podobě dvou vysoce informativních článků s autentickými doklady, jejichž autorem je ne právě bezvýznamný „panevropský“ funkcionář. Cituji zde tedy především z nich[18] a chybějící doplňuji z dodatečných pramenů.

Podle *Martina Posselta* musí být „Richard Coudenhove-Kalergi... považován za tvůrce evropského myšlení v jeho moderní formě. V novinářském článku z roku 1922 i ve své o rok později vydané knize ‚Paneuropa’ se mu podařilo podat přesvědčivý a všestranně podložený důkaz nutnosti evropského sjednocení. … V témže roce pak založil Panevropskou unii, první evropské hnutí v dějinách. Neznámý devětadvacetiletý soukromník si rychle získal podporu jak širokých vrstev, tak i vedoucích politiků: k jeho spolupracovníkům je v Rakousku počítán kancléř Ignaz Seipel a Karl Renner, v Německu říšský prezident Paul Loebe a Konrád Adenauer, ve Francii ministerský předseda Edouard Herriot a Léon Blum, v Anglii ministr Leo Amery, Duff Cooper a další“.[19] – Jak mohl „neznámý devětadvacetiletý soukromník“ tak rychle získat podporu „vedoucích politiků“, to se Posselt už nepokusil vyzkoumat. Lóžová příslušnost Kalergiho a jí odpovídající nápomocný postoj veške-

---

[17] Otištěno v: *Nation und Europa*, č. 12/prosinec 1991, cit. podle: *UN*, č. 1/leden 1992, 4.

[18] 1) Informační list *Paneuropa Deutschland e. V.* rediguje Martin Posselt, mi byl oficiálně zaslán roku 1990 (dále jen *Posselt 1990*); 2) Článek o historii panevropského hnutí v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1989, autor rovněž M. Posselt (dále jen Posselt 1989).

[19] Posselt 1990, na cit. místě.

rého evropského zednářstva jím požehnaného podniku je pro oficiální vypodobnění samozřejmě přísně tabu. Že se židovský říšský kancléř *Paul Loebe*, židovský ministerský předseda *Léon Blum* i židovský fyzik *Albert Einstein*[20] této práce spoluúčastnili, to se rozumí jaksi samo sebou, zvláště když víme – přirozeně ne od Posselta, ale od vydavatele jedné dobře informované americké zpravodajské služby[21] –, z čeho Coudenhove-Kalergi ctižádostivý projekt Panevropy financoval: „... pomocí peněz od Maxe Warburga (60 tisíc říšských marek ve zlatě)“ a dále „penězi i otevřenou pozorností ze strany ponejvíce ‚Rothschildům blízko stojících kruhů’.“ – Mezinárodní židovské bankovní domy *Warburg* a *Rothschild* už tehdy patřily k nejmocnějším a za kulisami k nejvlivnějším institucím celého světa.

Neméně samozřejmě na díle spolupracovali (jak nám výše potvrdil Töhötöm Nagy) Kalergiho lóžoví bratři *Aristide Briand* a *Gustav Stresemann*. Posselt dále uvádí: „Roku 1927 se stal francouzský státník Aristide Briand čestným prezidentem Panevropské unie. V roce 1929 se pokusil panevropský koncept prosadit do konkrétní politiky, když před Společností národů podporoval myšlenku založení evropské konfederace. Německý ministr zahraničí Stresemann jeho návrh uvítal, ale britský ministr zahraničí reagoval zdrženlivě. Briand byl pověřen dalším rozvíjením plánu, který pak r. 1930 předložil při zahajovacím dni druhého Panevropského kongresu v Berlíně. Jeho iniciativa však už přišla pozdě. Světová hospodářská krize, Stresemannova smrt a zdesateronásobení hlasů nacionálním socialistům při volbách do říšského sněmu zmařilo všechny vyhlídky na úspěch.“[22] – Bylo osobní smůlou hraběte Coudenhove-Kalergiho, že mu samotný Sion překřížil plány, které ostatně vůbec nebyly jeho dílem. Dále však uvidíme, jak tito příkazci sami hraběte nejlépe poučili o významu a smyslu – rovněž Warburgem financované – nacionálně socialistické mezihry!

„Panevropská unie žila nadále v exilu. Richard Coudenhove-Kalergi a Otto von Habsburg [od r. 1936 člen unie] našli útočiště v Americe, kde se zasazovali o to, aby Roosevelt namísto ‚bezpodmínečné kapitulace’ vyhlásil za cíl války ‚nový evropský pořádek’. Tehdy se jim to nepodařilo, nicméně Coudenhove se nevzdával. V sérii přednáškových turné se mu podařilo získat americkou veřejnost pro ‚evropské myšlenky’ a na pátém Panevropském kongresu v New Yorku r. 1943 předložil návrh ústavy Panevropské unie, který vypracoval už jako profesor newyorské univerzity.“[23] – Vidíme tedy, že ve válečných letech v USA „pracovali“ ještě další početní „organizátoři světa“...

Že americký prezident židovského původu a zednář 33. stupně *Franklin Delano Roosevelt* alias *Rosenfeld* odmítal přijmout a vyslechnout své evropské lóžové bratry, by mohlo mít své taktické důvody, ale rozhodně to nijak neospravedlňuje Posseltovu hypotézu: „O důvodech tohoto odstupu si Coudenhove nemohl dělat dlouho iluze: Roosevelt naprosto odmítal program Panevropské unie. Ta v jeho poválečných plánech neměla místo.“ – Skutečnost je úplně opačná: u všech Roosevelto-

---

[20] Siegbert Alber, *Präsident der Paneuropa-Union Deutschland*, v: *DT*, 6. 5. 1993.
[21] R. Squier Ball v: *The Double-Dome Chronicle*, č. 4/srpen 1990 (dále jen Ball), 3.
[22] Posselt 1990, na cit. místě.
[23] Tamtéž.

vých důvěrníků měl Coudenhove doširoka otevřené dveře. „K několika málo politikům, kteří už tehdy dávali najevo sympatie pro Coudenhoveho myšlenky, patřil John Foster Dulles, jenž se pak roku 1947 významně zasadil o obrat v postoji USA k evropskému sjednocení... Na podzim 1941 přišla rozhodující pomoc v osobě prezidenta Carnegieho mírové nadace, Nicholase Murray Butlera, který Coudenhovemu zajistil přednášení na Newyorské univerzitě. V únoru 1942 pak univerzita zahájila ‚Research Seminar for Postwar European Federation', který vedl Coudenhove-Kalergi spolu s politickým odborníkem prof. Arnoldem Zurcherem."[24] – *Zurcher* (=*Zürcher*),[25] *Wiener, Bamberger, Lubliner, Danziger*, pořád ta samá jména... slovem, Coudenhove se znovu šťastně ocitl mezi svými kosmopolitními příkazci.

Přesto však „odezva zůstala nepatrná, pro Panevropany nevál příznivý vítr. Boj proti poválečnému rozdělení Evropy byl náplní veškeré Coudenhoveho činnosti v posledních dvou válečných letech... Příchod Trumana do Bílého domu znamenal posílení nadějí na přijetí panevropské koncepce americkou vládou. Harry Truman byl nejpozději od jara 1945 zastáncem myšlenky hospodářského sjednocení Evropy... V prosinci 1945 pak časopis ‚Collier's' podrobně informoval o historii Panevropy a Coudenhoveho idejích, a končil konstatováním, že Truman je těmto argumentům velmi nakloněn. Článek, který s Trumanem konzultovali a byl považován za neoficiální vyjádření prezidentova postoje, převzal pak časopis ‚Reader's Digest' a rozšířil jej do celého světa."[26] – Prezident USA Harry Truman alias Samuel Treumann, rovněž židovského původu a zednář 32. (později 33.) stupně, tedy „neoficiálně"-oficiálně schválil jménem svých neoficiálních „představených" vlastní krve to, do čeho mu jako Američanovi (za něhož se přece vydával) vůbec nic nebylo: koncept sjednocení Evropy!

„Krátce poté, co zmlkly zbraně na bojištích, vrací se Richard Coudenhove-Kalergi, otec Panevropy, ke své práci na starý kontinent. Už jako emigrant a profesor v New Yorku rozvíjel dále svou, roku 1923 navrženou strategii, a průběžně informoval vládu ve Washingtonu. Protože jsem se osobně zúčastnil mnoha takových jednání s vládou, mohu dosvědčit, že tehdejší vládci na Potomacu měli jen málo zájmu o budoucnost Evropy..."[27] – Jenom kvůli zdání, milý pane Habsburgu, jenom pro to zdání; kdo by to měl vědět lépe než právě vy? Vždyť podle Posselta „můžeme za startovní výstřel pro hnutí po válce právem považovat projev Winstona Churchilla v Curychu roku 1946, v němž výslovně navázal na Coudenhoveho Panevropskou unii", tedy projev notorického vysokostupňového bratra, který svoje prohlášení jistě neudělal jako pouhý soukromník... Nechme však ještě chvilku pokračovat téhož Posselta: „Coudenhove-Kalergi mobilizoval poslance evropských parlamentů. Na prvním kongresu Evropské poslanecké unie (EPU) v Gstaadu roku 1947 navr-

---

[24] Posselt 1989, cit. místo 44.

[25] *Zürcher* atd., vlastní jméno, odvozené od místního jména *Zürich*, je obdobou našeho např. Pardubice = Pardubský a pod. Tento způsob tvoření krycích židovských příjmení je zvláště typický pro německé jazykové prostředí, částečně i pro italštinu a některé další jazykové oblasti; pozn. překl.

[26] Tamtéž, 46 ad.

[27] Otto von Habsburg v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1989, 4.

hovali přítomní vypracovat ústavu spolku evropských států a jako první krok k ní požadovali svolání *evropského parlamentu*. … Roku 1948 se sešly všechny významné evropské svazy, aby uspořádaly společný kongres v holandském Den Haagu. Prvním řečníkem po patronovi kongresu, Churchillovi, byl Coudenhove-Kalergi. Jednání bylo provázeno obrovskou souhlasnou odezvou ve veřejnosti. Hlavního požadavku, tj. svolání evropského parlamentu, se nyní chopila také francouzská vláda. … Na čtvrtém kongresu v Kostnici r. 1950 se EPU rozštěpila na zastánce ‚malé' a ‚velké Evropy'. Opět jednou se ukázalo, že Coudenhove měl pravdu: jenom šest zemí (Francie, Itálie, Německo a státy Beneluxu) následovalo Roberta Schumana, když v květnu 1950 předložil svůj plán na vytvoření Montánní unie. Coudenhove nazval tyto státy výstižně ‚Evropou Karla Velikého'. V témže roce pak město Cáchy propůjčilo velkému průkopníku Panevropy cenu Karla Velikého",[28] jejíž medaili si připjalo ještě mnoho jiných, všeevropsky horlivých bratrů zednářů.

Nebyla to ovšem ani zdaleka jediná „pocta", které se věrnému služebníku od svých pánů dostalo. „Coudenhove-Kalergi byl čestným prezidentem parlamentní rady EPU. … Nyní měl Kalergi konečně volné ruce k znovuoživení Evropské unie. Ta se konstituovala r. 1954 na svém prvním poválečném kongresu v Baden-Badenu, teď už ne jako masové hnutí jako před válkou, ale ‚avantgarda evropských patriotů'. S jejich podporou se pak Coudenhove snažil ovlivňovat konání vlád."[29] – A to dělal tento europatriot (ostatně protimluv, jako všechna další zvučná hesla, která Sion a jeho lóže občas pouštějí do oběhu!) až do svého blahoslaveného konce, který přišel r. 1973.

Kdo ještě dnes jako prostáček blábolí cosi o „křesťanských duchovních kořenech Evropy", dělá mimochodem účet bez „otce Panevropy", jak Coudenhoveho nazývá *katolík* Otto von Habsburg! Pro „Otce Panevropy" představovala věc s křesťanskými kořeny něco podstatně jiného. Nemluvil sice doslova o „kořenech", nýbrž o „evropské duši", ale viditelně tím mínil totéž, když o ní tvrdil: „Je trojrozměrná: zrozena z řeckého individualismu, křesťanského socialismu a nordického heroismu. Tři národy byly jejími kmotry: Řekové, Židé a Germáni ve znamení svobody, bratrství a statečnosti. Teprve syntéza těchto hodnot dává evropské kultuře její charakter..."[30] – Tedy pouze „křesťanský socialismus", i když nic takového není, chce tento vysokostupňový zednář ponechat v platnosti. Když cituje prastaré lóžové heslo Rovnost – volnost – bratrství, vytrhává z něho právě to jediné: rovnost. Ze všech tří jmenovaných „kmotrovských národů" Evropy nebyl přirozeně ani jediný křesťanský, zato ale jeden – židovský! To ovšem nijak nepřekáželo dlouholetému, údajně až do morku kosti katolickému předsedovi bavorské vlády F. J. Straußovi, aby k Coudenhoveho poslední knize „Weltmacht Europa" připojil svou předmluvu...[31]

---

[28] Posselt 1990, na cit. místě.

[29] Tamtéž.

[30] Richard Coudenhove-Kalergi ve své knize *Held oder Heiliger*, cit. podle Martin Posselt/Dirk Hermann Voß (vydavatel), *Paneuropa-Jugend. 10 Jahre Kampf um Europa*, 2. Aufl. München o. J. (dále jen: Posselt/Voß), 12.

[31] Srv. *Fraktur*, 13. 10. 1991, 6.

Vědom si dobře obrovské finanční a politické moci, v jejíž službách stál, mohl Coudenhove-Kalergi občas místo cukru užít biče, což pak vypadalo takto: „Je zaslepený ten, kdo nevidí nebezpečí, která nadále hrozí roztříštěné Evropě; je zločinec, kdo proti tomuto nebezpečí nic nedělá; zrádcem pak je ten, kdo pracuje proti sjednocení Evropy a tím dokazuje, že nemiluje svou vlast, svou rodinu a vzdává se i sám sebe.“[32] – Teď tedy aspoň vědí všichni odpůrci Maastrichtské dohody, čím v očích budoucích vládců Evropy jsou: nejen *zaslepenci*, ne, dokonce *zločinci*, a ještě hůře – *zrádci*!

Už před tímto přívětivým „otcem Evropy“ se rozžehnali s pozemským světem členové onoho triumvirátu, jemuž byl propůjčen stejně pochybný titul „otcové sjednocené Evropy“ a jehož „sjednocovacímu“ počínání budeme dále věnovat trochu více pozornosti.

2. *Robert Schuman, Konrád Adenauer, Alcide de Gasperi*

„Jsem Lucemburčan narozením, Němec výchovou, římský katolík přesvědčením a Francouz srdcem: tak se viděl sám Robert Schuman. Spolu s německým kancléřem Adenauerem a italským ministerským předsedou de Gasperim tvořil v padesátých letech ono proslulé křesťansko-demokratické trojhvězdí, které náruživě a z vlastního hlubokého přesvědčení urovnávalo cestu společně řízeným Spojeným státům evropským.“ – Takto začíná jeden z obvyklých chvalozpěvů na „křesťansko-demokratické trojhvězdí“ obecně, a v tomto případě obzvláště na Schumana, jaké čas od času zaplňují sloupce nejlépe kontrolovaných listů, a v této konkrétní ukázce dokonce sloupce vysloveně „katolických novin“,[33] i když k jejich trvalým spolupracovníkům resp. členům redakce patří jeden dosti starý pán jménem *Weinstein* a jedna dosti mladá dáma jménem *Löwensteinová* – tedy osoby s příjmením tak rozšířeným, že v každém větším židovském lexikonu jejich seznam zabírá několik stránek. Ať už je tomu jakkoli, naši tři křesťanští demokraté byli vespolek katolíci, dokonce velmi pobožní katolíci. Návštěvníci Adenauerova domu v Rhöndorfu vyprávěli, že kancléř má na svém psacím stole stále položen výtisk „Následování Krista“ Tomáše Kempenského a denně si z něj pročítá dvě kapitoly. Ještě pobožnější ale byl „přísně věřící katolík Robert Schuman, který v Paříži snad žádný den nevynechal ranní mši a byl terciářem řádu sv. Františka z Assisi“![34]

Tedy jedinečně šťastná náhoda pro křesťanský Západ: může snad sjednocená Evropa, na jejímž horizontu zářilo takové katolické „trojhvězdí“, být jiná nežli křesťanská nebo dokonce katolická?!

Ovšemže ano, může, a kdyby si všichni ti dobromyslní křesťané a katolíci v Evropě vymyli svého času písek z očí, byl by se „katolický“ nimbus těchto tří pánů rozplynul velice rychle ještě za jejich života. Protože ale naprostá většina z nich to dodnes neudělala, pomýšlí Sion zcela vážně na prohlášení „přísně věřících katolí-

[32] Cit. podle předchozího.
[33] *DT*, 16. 4. 1991, Albert Kraus (dále jen: Kraus).
[34] Tamtéž.

ků“ Schumana a snad ještě zbožnějšího Alcide de Gasperiho úslužným Vatikánem za blahoslavené – volně podle hesla: „Tolik hlouposti [katolíků] se prostě musí potrestat“.

Zaměřme se zde nejprve na italského ministerského předsedu *Alcide de Gasperiho.* Po celý čas zaujímal v katolicko-panevropském triumvirátu spíše vedlejší místo, ať už pro pověstnou „stabilitu“ italské demokracie, nebo vzhledem k relativně nepatrné síle tehdejšího italského hospodářství. Nám zde tedy postačí, když se podíváme na jeho vzestup k moci a první velké projevy.

Nechybějí hlasy, které říkají, že „fašista“ Benito Mussolini byl vzdor svému horlivému potírání italského zednářstva sám lóžovým příslušníkem. Něco na tom může být, protože „když byl 25. července 1943 vyloučen z vlastní strany, vyšlo najednou na světlo, že více než polovina členů Velké fašistické rady byli zednáři“.[35] – Můžeme třikrát hádat, koho tito „bratři“ vyvolili za Mussoliniho nástupce: přirozeně nějakého nezednáře, že? „Rok nato přednesl nový vůdce italského národa, křesťanský demokrat Alcide de Gasperi, protějšek Konráda Adenauera v Německu, významnou řeč v jednom římském divadle. Poté, co ‚vzdal hold historickým zásluhám Stalinovým géniem vytvořeným armádám’, vyjádřil Gasperi naději, že ‚ze sjednocení ruských pracujících a západní branné moci povstane nový svět’. Budu hluboce pohnut, řekl de Gasperi, až si jednou z pera nějakého sovětského spisovatele přečtu vylíčení Sovětského svazu ‚jako předobrazu budoucího sjednocení všech národů pod jednotným hospodářským řádem’. Potom tento přední křesťanský demokrat, jako by byl ‚teologem osvobození’, pozdvihl oči k nebi, kam – jak prohlásil – ‚vkročil už proletář, stejně jako Žid Karel Marx, a jiný, který před dvěma tisíci lety založil internacionálu, postavenou na rovnosti a univerzálním bratrství’.“[36] – Coby takto ve víře „pevný“ katolík byl de Gasperi nedávno prezentován v *Osservatore Romano* těmito neméně pozoruhodnými slovy:

„Alcide de Gasperi, bývalý italský ministr zahraničí a ministerský předseda, si neustále kladl následující otázku: ‚Jak se vůbec může koncipovat Evropa, aniž by se přihlíželo ke křesťanství a nechalo by se mimo zřetel bratrství, společnost a její jednota? V průběhu svých dějin byla Evropa velice křesťanská tak, jako Indie, Čína a Blízký východ na základě jiných náboženství tvořily po svém společenskou jednotu. Jak by tedy bylo možné odtrhnout Evropu od křesťanství’?“[37] – De Gasperiho replika zní sice spíše jako otázka zoufalce nežli věřícího, ale pokoncilní Církev své požadavky na „blahoslaveného“ stlačila tak, aby „proces jeho blahořečení již mohl začít“. – „Kurii severoitalské arcidiecéze Trento byla římskou kongregací pro blahořečení a svatořečení dána ‚zelená’ pro zahájení procesu blahořečení. V dubnu 1992 se arcidiecéze rozhodla zahájit předběžné vyšetřování pro proces blahořečení.“[38]

Ukázalo se ovšem, že jde o rozhodnutí, kterého později zřejmě litovali, neboť severoitalští (resp. jihotyrolští) „krajané“ ušlechtilého katolíka de Gasperiho si trou-

---

[35] Mary Martínez, *From Rome urgently*, 3. Aufl. Rom 1982 (dále jen: Martínez), 112.
[36] Tamtéž.
[37] *L’Osservatore Romano* (dále jen: *OR*), 21. 5. 1993, 10.
[38] *DT*, 12. 6. 1993 (KAP).

fli nehodnotit jeho veřejné vyznání víry stejně jako pokoncilní Řím. Pouhé tři týdny po udělení „zelené“ vatikánským Sionem už vypuklý skandál nebylo možné udržet pod pokličkou: „Mezi jihotyrolským obyvatelstvem se ozývá silná kritika možného blahořečení italského křesťanského demokrata Alcide de Gasperiho (1881-1954), jednoho z ‚otců sjednocené Evropy’.[39] Politik, který roku 1946 spolu s rakouským ministrem zahraničí Karlem Gruberem uzavřel dohodu o autonomii Jižního Tyrolska, ‚by mohl také jako křesťan ztroskotat v jihotyrolské politice’ – se ozývá ve veřejnosti. Diecéze Bozen-Brixen také zasáhla do této diskuse: v tiskovém prohlášení zaujala postoj k očekávanému procesu blahořečení. – Ukázalo se, že v Jižním Tyrolsku je proti blahořečení mnoho lidí, říká se v tiskovém prohlášení. Přitom zde ovšem nešlo jen o odmítavý postoj k politickým činům tohoto státníka. Otázka, zda de Gasperi je v jihotyrolské politice ‚také jako křesťan nahlížen’, musí být při procesu blahořečení objektivně a opatrně prozkoumána. Dá se očekávat, že proces blahořečení bude trvat mnoho let, prohlásila kurie v Bozen-Brixenu. Současně také připomněla, že již před několika lety vyjádřila své výhrady vůči blahořečení tohoto politika. Budiž poukázáno také na ‚negativní důsledky’ na víru obyvatelstva, které by z toho mohly vyplynout.“[40] – To jsou ovšem argumenty, které pokoncilní Vatikán mohou jen sotva dojmout. De Gasperiho katolickému protějšku, Robertu Schumanovi, bylo bez ohledu na citlivé svědomí věřících už „oficiálně“ přiznáno *heroické důstojenství ctnosti*, které je základní podmínkou pro blahořečení!

Tím tedy přecházíme k onomu (jak se právem můžeme obávat) nejbližšímu příštímu „blahoslavenému“ katolické Církve, k Robertu Schumanovi. „Jeho nejvyšším cílem bylo zajištění míru. Katolík Robert Schuman vášnivě bojoval za evropské sjednocení,“ takto nadepsal *Albert Kraus* svůj už zmíněný chvalozpěv v katolické „Deutsche Tagespost“. Po desetiletí nás katolíky ohlupují takovými frázemi – a bohužel jim to funguje dodnes! Ale tak hloupý by neměl být nikdo, aby sám nerozpoznal, s jakými lidmi Schuman spolupracoval na tom, co Kraus po zednářsku nazývá „Schumanovou *vizí* nadnárodní Evropy“. V lóžemi ovládané Francii nejpozději od r. 1789 žádný upřímný katolík klíčovou postavou francouzské politiky nebyl a tedy jím také nemohl být ani „R. Schuman v letech 1946-1958...“[41] – Kdo si v „katolických“ nebo jiných novinách nechává namluvit opak, je si tím sám vinen.

„V politice bývá mnoho průkopníků a proroků, ale málokterý z nich projevil tolik odhodlání k činu a tolik odvahy jako Robert Schuman ve svém slavném vystoupení z 9. května 1950, v němž navrhl sloučení německého a francouzského surovinového průmyslu. Z této iniciativy pak vzešlo Evropské společenství pro uhlí a ocel (EGKS), sdružení šesti států (Francie, Německa, Itálie a Beneluxu) s vlastním nejvyšším úřadem jako nadnárodním orgánem... Bylo zapotřebí opravdu mimořádné statečnosti k zastávání této nové politiky ve francouzském parlamentu. Pocit odporu vůči ‚dědičnému nepříteli’ a agresorovi Německu byl ve Francii pochopitelně ještě

[39] Člověk si zvykne na všechno, např. zde na nemístný dativ...
[40] Timm Maximilian Hirscher *(KNA)*, v: *DT*, 3. 7. 1993.
[41] Kraus, na cit. místě.

živý.“[42] Schuman byl tedy „mimořádně odvážný“, asi tak jako jeho italský souputník nebo jako veliká většina poslanců francouzského parlamentu, když v tomto lóžemi totálně ovládaném a kontrolovaném grémiu zastával jen to, co lóže samy rozhodly – opravdu hrdinský čin! Jak už řečeno, byla mu také jako ocenění této odvahy oficiální pokoncilní církví přiznána *heroická důstojnost* jako potvrzení jeho ctností. Vždyť svůj výše zmíněný projev pronesl (při nejmenším pro lóže) posvěceného *devátého* dne krásného měsíce máje, čímž tedy skutečně prokázal enormní odvahu. Samé dobré důvody pro blahořečení, ba dokonce pro svatořečení! Legendy o životě tohoto budoucího „světce“ už byly také pečlivě slátány a připraveny, jako například následující: „Boj o Montánní unii byl tvrdý přirozeně i ve Francii. Když ji r. 1950 Národní shromáždění schválilo, vstoupily Schumanovi slzy do očí.“[43]

Abychom však byli spravedliví: k nejvýše zasvěceným Schuman velmi pravděpodobně nepatřil. Může být, že pouze hrál – jak tomu začasté bývá – jen přidělenou vedlejší roli: „Projekt evropské armády, za který Schuman až do konce rozhodně vystupoval, nakonec shořel v pařížské parlamentní komoře v soustředěném ohni gaullistických a komunistických útoků 30. srpna 1954.“ – Tento Schumanův projekt se zkrátka nehodil do plánu světového divadelního velkopředstavení, kasovního trháku příštích desetiletí s titulem „Konflikt Západ-Východ“ a s podtitulem „Studená válka mezi Amerikou a Ruskem“, jehož v zásadě prostý koncept by mohl herec třetího řádu Schuman svým nežádoucím výstupem zkomplikovat. Každopádně však byl budoucí blahoslavený na stará kolena ještě vždy použitelný jako příďová figurína korábu nadnárodních evropských institucí: „Schumanův politický vliv se tedy nyní měnil na morální autoritu jako prezidenta francouzského Hnutí za Evropu a později jako prezidenta štrasburského Evropského parlamentu.“[44]

Může-li se věřit jeho dobrému příteli a spolubojovníku Otto von Habsburgovi, pak dobrý účel („sjednocená křesťanská Evropa“) světí přísně věřícím katolíkům i tak nekalý prostředek, jakým je zákeřný podvod na národech Evropy. V jedné stati „Jeho Císařské Výsosti“ (titul, na němž si tento vysoce urozený pán stále ještě zakládá) můžeme číst toto: „Druhou etapu sjednocovacího hnutí zahájil muž, který vždy dával přednost duchu před materiálnem: Robert Schuman, křesťanský státník z Lotrinska. Znal jsem ho už z časů před druhou světovou válkou, vídávali jsme se pak koncem čtyřicátých a častěji počátkem padesátých let, abych se s ním mohl radit o prvních evropských krocích. Schuman mi sám mnohokrát říkal, že by nejraději začal rovnou s politickou integrací, jenže válečné jizvy ještě pořád krvácely. Proto musel zvolit okliku přes Evropské společenství pro uhlí a ocel a EHS, které samozřejmě nebylo žádným samoúčelem, nýbrž směřovalo ke konečnému politickému cíli...“[45] – Že v celém balíku Maastrichtské dohody jsou články, které zabírají dvacet i více stránek formátu A4, ale i takové, které pozůstávají sotva z několika stručných větiček, to je ostatně také téměř přímým pokračováním této takticko-strategické „okliky“.

---

[42] Tamtéž.
[43] Tamtéž.
[44] Tamtéž.
[45] Otto von Habsburg v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2. (2. čtvrtletí) 1989, 4.

Pro ctitele pokoncilně katolické liturgické reformy, která zpočátku dokonce také u mnoha pravoslavných, anglikánů, protestantů, Židů (například Yehudi Menuhina) i ateistů vyvolávala svírání žaludku a přiměla je k zasílání peticí do Vatikánu, mám zde jeden „bonbónek“, ovšem z těch kyselých: Proslulým benediktinským opatem *Ildefonsem Herwegenem* z opatství Maria Laach v pohoří Eifel – jak před časem oznámila „Deutsche Tagespost“ – byla v srpnu 1920 (!) poprvé na německé půdě sloužena mše, při níž (dnes už samozřejmost) kněz nebyl obrácen čelem k Bohu, ale ukazoval mu záda. A podnět k tomu dal Robert Schuman, pozdější politik „sjednocené Evropy“![46] Také tento „heroický čin“ by mohl právě probíhající proces jeho blahořečení pokoncilní církví uspíšit...

Opatství Maria Laach mělo ostatně vůbec nedocenitelné štěstí hostit ve svých zdech hned dvě z oněch tří katolických světel Panevropy, protože „o dobrých patnáct let později se zde po deset měsíců ukrýval před gestapem nacionálních socialistů tehdejší starosta Kolína nad Rýnem a pak pozdější spolkový kancléř Konrád Adenauer (spolužák opata Herwegena)“.[47] – A tím se už dostáváme k poslednímu ze tří domnělých „stavitelů Evropy“.[48]

Že se Adenauer ukrýval v opatství Maria Laach, není pro katolíky – především té starší generace – nic nového. Proč tam ale po celých deset dlouhých měsíců nebyl „nalezen“, to už většině Němců známo není. Aby to pochopili, museli by – a to ještě hned po jejím vyjití – sáhnout po brožuře dr. Joachima Pecka s titulem „Dr. Konrád Adenauer od 1917 do 1952“. Tato bezpochyby obsahem vysoce brizantní práce je dnes už sotva k sehnání, protože právě takové knížky patří, jak známo, k oblíbené potravě knihám škodlivého a velice vybíravého hmyzu... Přesto se nám zachovala zpráva o autorovi, titulu a obsahu jmenovaného díla díky malé zmínce v cenzurovaných novinách tehdejší sovětské okupační zóny. Na první pohled to sice může působit podivně, když narazíme na „antisemitismus“ (co by to mohlo být jiného?) v kontrolovaném sdělovacím médiu nějakého státu, jehož ministryně spravedlnosti v té době se jmenovala zrovna Hilde *Benjaminová*, ale právě proto, že pravý charakter vlády sovětské okupační zóny a pozdější NDR s její více než stovkou jmenovitě známých (o dalších můžeme jen spekulovat) vysoce postavených židovských funkcionářů od Markuse Wolfa až po Schalcka-Golodkowského se úspěšně dařilo držet v naprosté tajnosti, je zmíněný pramen v tomto případě důvěryhodný. „National-Zeitung“ psaly 6. listopadu 1952: „Dr. Peck také prokázal, že to byl bankovní dům Salomon Oppenheimer jr. & Co. z Kolína nad Rýnem, který v letech 1933 až 1945 držel ochrannou ruku nad Adenauerem.“[49] – Fakt, že to byl opět velký mezinárodní židovský bankovní dům v rodinném vlastnictví *Salomona Oppenheimera*, který jako naschvál zrovna v době „holocaustu“ a ještě k tomu přímo v nacistickém Německu byl stavu držet ochrannou ruku nad pronásledovaným Němcem, to představuje jednu z největších a současně nejděsivějších mezer v oficiální historiografii od r. 1945. Neoficiální dějepis k této věci sepsal mnoho knih, jenže jak jsme si už

[46] Christoph Strack v: *DT*, 5. 11. 1992.
[47] Tamtéž.
[48] Tolik Kraus, cit. místo, o Robertu Schumanovi.
[49] Cit. podle *Fraktur*, 30. 9. 1990, 6.

řekli, právě ty chutnaly škodlivému hmyzu s dlouhými sosáky... To by samo o sobě byl materiál na celou další knihu!

Zda byl Adenauer skutečně německé národnosti, netroufám si rozhodnout. Vezme-li se však v úvahu objektivně se nabízející paralela mezi místním jménem v pohoří Eifel u Norimberku, *Adenau,* a mnoha dalšími místními jmény jako *Schweinfurt, Frankfurt, Hamburg, Warschau* etc., a k nim pak příslušným jménům osobním *Schweinfurter, Frankfurter, Hamburger, Warschauer – Adenauer,* pak se jisté podezření nezbytně vnucuje...[50] – Zda je nějaká taková rodina od několika generací katolická nebo evangelická, to na věci příliš nemění. Křestní list katolíků nebo protestantů byl a je běžná věc mezi všemi národy světa, ale nikde není tak tvrdohlavě a vypočítavě uschováván po celá pokolení jako v národě Hebrejců. Jeho početní vynikající představitelé sami a často na svůj křestní list poukazovali. Poslechněme si například, co říkal už zde citovaný Benjamin Disraeli – sám sice také pokřtěný, ale v žádném případě ne praktikující katolík – „španělskému ministru seňoru Mendizabalovi“: „Poznal jsem v něm sobě rovného, syna ‚Nuevo Cristiano’, aragonského Žida,“ tedy syna „novokřesťana“ který vzdor svému křtu i křtu už *svých předků* zůstal i nadále Židem, byť i jen vskrytu. Takzvané „marran(=šejdíř)ství“ není v žádném případě historický jev, omezený jen na Iberský poloostrov, jak nám dokazují další příklady, uváděné samotným Benjaminem Disraelim.

Konrád Adenauer každopádně tak říkajíc od první hodiny patřil – jak jsme se výše dozvěděli od Martina Posselta – ke „spolupracovníkům“ lóžového bratra Coudenhove-Kalergiho. To bylo v druhé polovině dvacátých let. Když roku 1933 ne zcela náhodou a ne tak úplně sám od sebe přišel k moci nacionální socialismus, musel „katolík“ Adenauer vyklidit své postavení starosty Kolína nad Rýnem. Proč se poté musel po deset měsíců z celé dvanáctileté existence „tisícileté Třetí říše“ skrývat (a proč také nebyl ve svém úkrytu nalezen), to už jsme si ukázali. Nebyla to ovšem jenom izraelitská banka Salomon Oppenheimer & Co. všeobecně, s níž udržoval vřelé a ochotné spojení, ale byl to jmenovitě její (německý?) prokurista a v letech 1938-1945 také jednatel *Robert Pferdmenges*, který podle Johannese Schumanna „pracoval jako poradce resp. vedoucí mozkového trustu spolkového kancléře Adenauera“.[51] – Je ostatně dobře známo, že i v dalších zemích židovští bankéři vykonávali nezištně tyto namáhavé „poradenské služby“, například hebrejský finanční magnát *Bernard Baruch* pro několik prezidentů Spojených států, přičemž domněle nejmocnějším mužům světa „radil“ ke vstupu USA do první i druhé světové války... Adenauerovi naproti tomu mohli „radit“ k urychlení Panevropy.

Jako spolkový kancléř Adenauer měl se syny Abrahámovými každopádně co dělat, ať už chtěl nebo ne. V jeho případě se však zdá, že šlo spíše o náklonnost než o nějaké donucení, protože co by pro jiného státníka znamenalo výbuch skandalizujících útoků v internacionálních médiích, prošlo „starému“ v nejhlubší tichosti: „Dr. *Hans Globke,* za nacionálních socialistů autor směrodatných juristických komentářů k norimberským rasovým zákonům, se mohl klidně stát roku 1949 kanclé-

[50] Srovnej pozn. č. 24.
[51] Johannes Schumann v: *Gegen den Strom,* 1. 10. 1991, 14.

řovou ‚pravou rukou',“ jak to jednou formuloval antisionistický Žid Josef Burg.[52] Židovská spojení napomáhala Adenauerovi i jinými cestami, např. prostřednictvím prvního spolkového ministra spravedlnosti let 1949-1953 *Thomase Dehlera*, který byl ženat se Židovkou.[53]

Adenauer se každopádně vůči vyvolenému národu ukázal finančně mimořádně velkorysým – samozřejmě na útraty německých daňových poplatníků. Dokonce tak, že tím byl později prezident Židovského světového kongresu *Nahum Goldmann* osobně pobaven. Ve své roku 1978 vydané a později z podstatných důvodů rychle z trhu stažené knize „Židovský paradox“ totiž Goldmann něco zajímavého vybreptal: „Po válce bylo naším cílem znovuvybudování kulturního a náboženského života židovského národa. Adenauer nás při tom podporoval. Někteří němečtí ministři chtěli peníze, určené na odškodnění, použít jenom pro oběti nacismu a na filantropické účely. Těm, kteří toto stanovisko zastávali, Adenauer odpověděl: ‚Bible říká, že nejen chlebem živ je člověk. Musíme napomáhat znovuvybudování židovského kulturního života. Je to neméně důležité, než sytit hladové'.“[54] – K čemu je však „křesťanské“ Evropě potřebná zrovna *židovská kultura*, to se zpočátku Adenauer ani nepokoušel zdůvodňovat, protože o těchto velkorysých akcích nebyla veřejnost z opatrnosti vůbec informována. Později ovšem bylo vymyšleno zdůvodnění pro vesele bující podporu židovské kultury v Evropě i jinde, které také bylo počínaje papežem a konče Otto Habsburským opakováno s vytrvalostí tibetských modlitebních mlýnků: Křesťané jsou k takové podpoře morálně zavázáni vzhledem ke svým „židovským kořenům“! Jak se zdá, byl si Adenauer těchto židovských kořenů velice dobře a živě vědom. Tak živě, že nám už zde známý Nahum Goldmann – a opět roku 1978 – v interview pro jedny západoněmecké noviny konstatoval: „Německo nám dosud dalo 62 miliardy a bude nám muset ještě dalších 30 miliard zaplatit. Němci by to bývali mohli mít s reparacemi pro nás levnější, ale Adenauer akceptoval morální povinnost, pro níž není vůbec žádný právní podklad.“[55]

Za svou součinnost s Gasperim a Schumanem ohledně práce na Evropě synů Abrahámových se po „otci Evropy“ zednáři Coudenhove-Kalergim dočkal i Adenauer svého jidášského groše: *ceny Karla Velikého* města Cách.[56] – Je pak už jen logické, že po smrti se jméno „starého“ stalo samo základem pro další z bezpočetných „vyznamenání“, kterými je jejich pompézním každoročním udělováním zveřejňované (a proto také veřejné) mínění směrováno a řízeno na Sionem prosazované osobnosti a žádoucí témata.

Tak např. čteme v březnové „Deutsche Tagespost“ z roku 1992 původní zprávu listu: „Německá ‚Deutschland-Stiftung e.V.' propůjčí v polovině května tohoto roku v Herkulově sále své mnichovské rezidence cenu Konráda Adenauera, spojenou s dotací 10 tisíc marek. Současně bude uspořádán slavnostní akt u příležitosti pět-

---

[52] Josef G. Burg, *Mossad-Pädagogen*, 1990, 13.
[53] Albert Kraus v: *DT*, 21. 7. 1992.
[54] Nahum Goldmann, *Das jüdische Paradox, Zionismus und Judentum nach Hitler*, Köln-Frankfurt 1978 (dále jen: Goldmann, *Paradox*), 105.
[55] Cit. podle: *pur-magazin*, 24. březen 1990, 10.
[56] *DT*, 22. 12. 1990.

advacátého výročí svého trvání... Slavnostní projev přednese spolkový kancléř H. Kohl, zdravici bavorský ministerský předseda Streibl. Adenauerovu cenu za vědu obdrží Michael Wolffsohn, profesor novějších dějin na vojenské univerzitě v Mnichově-Neubibergu. Jeho zásluhy přiblíží publiku státní ministr ve výslužbě profesor Hans Maier...“[57] – Šlo tedy o propůjčení ceny Konráda Adenauera člověku, kterého později týž list označil za „izraelsko-německého politologa profesora Michaela Wolffsohna.“[58] – Proč však volba „německé“ nadace padla zrovna na něj, bude srozumitelnější, jestliže si z této pozdější zprávy vybereme ještě tento pikantní detail: „Při vzpomínkové slavnosti pětadvacátého výročí úmrtí Konráda Adenauera promluvil předseda nadace, bývalý televizní publicista Gerhard Löwenthal.“ – Vezměme do ruky jakýkoli židovský lexikon a otevřme jej pod písmenem „L“ jako „Löwenthal“... Zkrátka a dobře *cena Konráda Adenauera*, této tak hezky německé nadace i se svým představenstvem pomáhá spíše izraelitovi než Němci (ne však pravému izraelitovi „bez falše“ podle Jan 1, 47, protože ten, stejně jako Němec, svou národnost neskrývá). I tato ukázka věrně zrcadlí jak přísně katolické tak i pevně vlastenecké stanovisko velkého kancléře budoucí Panevropy Konráda Adenauera. Kdo tedy ještě dnes jeho politickému „potomku“ a stejně tak cenou Karla Velikého ozdobenému[59] „evropskému patriotu“ Helmutu Kohlovi předhazuje zradu na Adenauerově odkazu, stále má ještě ve svých očích písek.

3. Otto von Habsburg

20. listopadu 1992 se dožil osmdesáti let „nejstarší syn posledního rakouského císaře, poslanec CSU v Evropském parlamentu a prezident Panevropské unie“[60] Otto von Habsburg (čímž jsem zde připomněl jen zlomek všech jeho titulů, úřadů a funkcí). Pro jediné ještě existující „katolické noviny Německa“, pro „Deutsche Tagespost“, je tento katolický pán a jeho (následně také katolická!) Panevropská unie stále ještě ve vážnosti; když o něm ostatní média právě nepíší, udělá to *DT*. Jeho osmdesátým narozeninám věnovala celou stránku, podepsanou jistým Konradem Löwem.

Tím bychom se zase dostali na staré, pořád stejné téma: Otevřte si nějaký lepší židovský lexikon... a najdete v něm spoustu stránek o osobách jménem „Löw“, resp. „Loew“. Jistě, samotné jméno nemá žádnou průkazní hodnotu, vždyť tento bayreuthský politolog sám uvádí, že pochází z čistě katolického rodičovského domu, píše pro přísně katolické časopisy, referuje na přísně katolických sjezdech atd. atd., a proto se jeho jméno v židovských lexikonech nevyskytuje. Rádi bychom panu Löwovi přiznali – židovský původ sem nebo tam –, že je skutečně katolicky věřící, kdyby ovšem teprve nedávno nebyl napsal jednu řekněme, mimořádně dvojznačnou knihu, která se jako naschvál navíc zabývá židovsko-německými, resp. ži-

---

[57] *DT*, 24. 3. 1992.
[58] Reinhard Nixdorf v: *DT*, 21. 5. 1992.
[59] *DT*, 22. 12. 1990.
[60] *DT*, 24. 11. 1992.

dovsko-křesťanskými vztahy.[61] – Není zde přirozeně místo k zevrubnému probírání jeho knihy, ale abychom nesoudili zcela jednostranně, budiž konstatováno aspoň trojí. Za prvé: kniha představuje pozoruhodně dobře fundovanou, bohatě podloženou a svědomitou práci, a dokládá odpovídající prameny jednotlivých informací. Za druhé: jak vysoce informativní je kniha v jednotlivostech, tak dezinformativně působí jako celek. Uveďme si aspoň jednu, pro znalce problematiky výmluvnou ukázku: Bezmezně kladně a souhlasně je v knize citován Marxův „psychograf" (!) *Arnold Künzli*, jak následuje: „Svou nenávistí vůči Židům se nechal Marx svést až k tomu, že identifikoval Židovstvo s kapitalismem a stal se tak předchůdcem Arthura Trebitsche a dalších takových paranoiků naší doby, kteří provolali křížové tažení proti ‚světovému židovskému spiknutí' a nakonec pak přibili Židy na osvětimský kříž."[62] *Za třetí*: jestliže bychom na autorovo dílo přiložili jeho vlastní měřítko: „K pravdě patří celá pravda. Poloviční pravda je celá lež, a kdo vědomě zatajuje podstatné, jedná nehodnověrně,"[63] museli bychom konstatovat, že jeho kniha *je* nevěrohodná, protože se v ní zatajuje obrovské množství právě „toho podstatného", a navíc Löweho mimořádné bohatství vědomostí zcela vylučuje *nevědomý* důvod těchto výpustků. „Katolický" učenec Konrad Löw ostatně své dílo uzavírá – a to zcela přitakavě – tímto eminentním zednářským citátem z *Lessingova* „Moudrého Nathana": „Pojďme, my musíme, musíme být přátelé! My oba jsme si svůj národ nevybrali. Jsme svými národy? Co to vlastně znamená národ? Jsou křesťan a Žid spíše křesťanem a Židem nežli člověkem?"[64] – Zkrátka a dobře, je zde více než jen jeden příklad toho, že Löw nebo jeho předkové postupují podle téhož receptu, jaký ve své knize sám staví čtenářům před oči:

„Už samotná okolnost, že až do založení německé říše byl příslušníkům židovského náboženství uzavřen přístup k mnoha povoláním, trvale napomáhala jejich odvratu od křesťanství. Heinrich Heine označil křest za vstupenku do křesťanské společnosti. Stejně jako on smýšleli a jednali mnozí další, např. básník Ludwig Börne i filosof a teoretik pruského konzervativismu Friedrich Julius Stahl, i dělnický vůdce Ferdinand Lassalle. Aby vyšli z duchovního ghetta [sic!], nechali se unášet proudem své doby."[65] – A tento přívětivý a milý katolík, který spolu se zednářem židovského původu, Gottholdem Ephraimem Lessingem, staví čisté lidství nad pravdu „křesťanskou" (o pravdě „katolické" už vůbec není řeč), tedy gratuloval neméně přívětivému katolíku Otto von Habsburgovi v právě tak laskavých katolických novinách k jeho osmdesátým narozeninám.

V rámci svého rozměrného gratulačního článku se Löw domnívá prokázat oslavenci zvláštní čest, když připomíná: „K jeho 75. narozeninám vyšel pamětní spis. Už jen jména těch, kteří mu v něm projevili svou úctu, mluví za všechno. Mezi jinými to jsou: biskup Josef Stimpfle, Ernst Jünger, Alfred Dregger, Silvius Mag-

---

[61] Konrad Löw, *Im heiligen Jahr der Vergebung. Wider Tabu und Verteufelung der Juden*, Osnabrück 1991 (dále jen: Löw 1991).

[62] Tamtéž, 73 ad.

[63] Tamtéž, 154.

[64] Tamtéž, 161.

[65] Tamtéž, 23.

nago, Leo Tindemans, Henry A. Kissinger, Max Streibl, Franz-Josef Strauß, Simon Wiesenthal, Helmut Kohl, sir Geoffrey Howe, Alois Mock."[66] – Tato kolekce samých ctihodných „katolíků", zvláště takových jako Henry Kissinger nebo Simon Wiesenthal, ale i dalších, jako (mezitím arci-)biskup Stimpfle, H. Kohl nebo F.-J. Strauß, mluví ovšem také sama za sebe, nikoli však k dobru toho, kdo se v takové společnosti pohybuje. Všichni známe staré přísloví: „Pověz mi, s kým se stýkáš, a já ti řeknu, kdo jsi..."

V organizačně dosti neprůhledném, do velkého množství „ritů" a „systémů" – často i s fantastickými stupni a tituly – rozděleném a přece Sionem centrálně řízeném světovém zednářstvu by sotva mohlo něco takového existovat, píše *Norbert Homuth* s odkazem na jistý francouzský pramen.[67] Tvrdí se tam totiž, že „v zednářstvu existuje tradice, pocházející ještě z časů křižáctva, podle níž si volí nepřetržitě Krále jeruzalémského. A tím současným titulárním Králem jeruzalémským není nikdo menší, než sám šéf Panevropské unie, rytíř Zlatého rouna, Jeho Veličenstvo Otto von Habsburg.[68] – Takové slavnostní svázání s lóžemi se dá u „císařské Výsosti" očekávat tím spíše, že Habsburg na jedné straně fungoval po dlouhá léta jako pomocník a zástupce vysokostupňového zednáře Coudenhove-Kalergiho, na druhé straně že jeho snahu po tak říkajíc sebeuplatnění taková pocta musela uspokojovat – byť i jen tímto honosným, prakticky však bezvýznamným titulem. Že se však v případě Otto von Habsburga (na rozdíl od naprosté většiny zednářů z vysoké šlechty) jedná o skutečně „vědoucího", uvidíme dále. Jeho bezpochyby vynikající inteligence představuje potenciál, jaký jeho příkazci nemívají ve zvyku nechávat ležet ladem. Ostatně: jeho příkazci – kdože to vlastně je?

Jeden velmi důležitý odkaz nám dodal Američan *R. Squier Ball*, když roku 1990 v analýze politického pozadí poznamenal k roli Afriky ve světovém dění: „Její úloha spočívá v tom, aby dodávala suroviny pro evropské hospodářské giganty. Proto můžeme mnohostranné americké investice v Africe interpretovat jako projev snahy amerického establishmentu o urvání si svého podílu na tomto koláči. Z toho pohledu pak obecně nahlížíme Rockefellerovo impérium a s ním spojené podniky jako faktor, kontrolující USA, takže války a pronikání do Afriky můžeme popsat jako rezultát soupeření mezi Rockefellery a Rothschildy, které skončí vzájemným rozdělením kontroly zdrojů v tomto spolku, když už napřed byly od mocenských pák odstaveny vzpurné, na nezávislost pomýšlející strany. Jestliže máme stále na zřeteli výše popsané zájmy, snadněji také porozumíme, proč čekatel rakouského trůnu, princ Otto von Habsburg, který po smrti Coudenhove-Kalergiho nastoupil do čela Panevropy, měl vždy tolik zájmu na tom, aby se ukazoval jako přítel bílých režimů

---

[66] Konrad Löw, *„Einigen – nicht trennen!" Otto von Habsburg vollendet am 20. November sein achtzigstes Lebensjahr*, v: *DT* 24. 11. 1992 (dále jen: Löw 1992).

[67] Jean de Pange, *L'auguste Maison de Lorraine*, Lyon 1966, p. 60. Jak ukázalo následné přezkoumání, převzal Homuth tento odkaz zcela korektně z Lincoln/Baigent/Leigh, *Der Heilige Gral und seine Erben...* [5. Aufl.] Bergisch Gladbach [1992] 380 resp. 469 a 483. Jde o pochybně spekulativní dílo, které však přesto místy vykazuje zajímavé, historicky doložitelné informace.

[68] Norbert Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg o. J. (1990) (dále jen: Homuth 1990), 22.

v Rhodesii a Jižní Africe. Skoro to vypadá tak, jako by se chopil hájení rothschildovských zájmů proto, že nic lepšího prostě dělat nemohl.“[69]

Zda skutečně nějakým způsobem takové mocenské soupeření mezi rodinami Rothschildů a Rockefellerů existuje a zda tedy probíhá houževnatý boj o dominující vliv mezi těmito – s velikým odstupem před dalšími – sionistickými mocenskými centry, v tom nejsou znalci a pozorovatelé zajedno.[70] Nicméně zajímavým způsobem se Američan *Eustace Mullins* shoduje s francouzskými komentátory v tom, že navzdory obecně rozšířenému mínění to nejsou USA s největším židovským městem světa New Yorkem a nejvýznamnější burzou světa Wall Streetem, ale naopak Evropa a jmenovitě Francie se svým hlavním městem Paříží, kdo poskytuje útulek *skutečnému centru sionisticko-zednářské moci.* Pokud tomu tak opravdu je, znamenalo by to, že Rockefellerova dynastie se všemi svými dalšími mezinárodními finančními a hospodářskými giganty v hebrejském vlastnictví zastává pouze jakousi „místodržitelskou“ funkci. Tato teorie se zdá být podepřena skutečností, že nejen ve státě Izrael, ale i ve světovém Židovstvu obecně je relativně malá menšina *sefardů* (původně západoevropských Židů) udržována v slabší, podřízené pozici většinou *aškenázů* (Židů středoevropských a východoevropských i ostatních). A právě Rothschildové jsou aškenázští Židé z Ruska, zatímco Rockefellerové jsou sefardi. Ostatně toto naznačené podřízení ještě obecně vůbec nevylučuje občasné vzpurné pokusy a „povstání“ ze strany Rockefellerů a jejich společníků. Že třeba bolševičtí vůdci Lenin a Stalin prováděli také takové (ten první neúspěšné) pokusy o samostatnost, to můžeme mít za bezpečně prokázané.

Otto von Habsburg tedy jako „císařský“ příručí mezinárodního sionismu, protože „nic lepšího dělat nemohl“, jak výstižně poznamenal Ball. Tento nejstarší syn posledního rakouského císaře a uherského krále se viditelně již ve třicátých letech vyrovnal a dohodl s nejhorším nepřítelem svého již dávno zemřelého otce. A jeho věrné služby mu novým pánem byly odměňovány skutečně královsky. Vedle znamenitých podílů na různých firmách a lukrativním členství v představenstvech početných společností, byl a stále je zahrnován vyznamenáními a připomínán v masových sdělovacích médiích, což je ostatně současně na prospěch podpoře Panevropy. Trefně o něm bylo řečeno, že „přirozeně patří k oněm početným internacionalistům, kteří si vzájemně rozdávají čestné doktoráty a připínají ceny a řády... 19. ledna 1988 mu pařížská Academie Française propůjčila cenu Louise Weissové (nazvanou po zemřelé bývalé prezidentce prvního Evropského parlamentu). Předcházejícími nositeli této ceny se stali jistý Helmut Schmidt, hraběnka Marion Dönhoffová (vydavatelka týdeníku ‚Die Zeit’), stejně jako třeba Simone Veilová, hlavní podporovatelka zákona o potratech ve Francii.“[71] – Louise Weissová byla Židovka, Simone Veilová byla Židovka... Aby se ještě lépe ozřejmilo, komu je tento „katolický“ císařský potomek zavázán, byl mu „o dva roky později (1990) přiznán čestný doktorát na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě.“[72] – V březnu 1991 mimoto obdržel ještě čestný

---

[69] Ball, na cit. místě.
[70] Bližší k tomu viz dále v kapitole V, 3.
[71] *Fraktur,* 13. 10. 1991, 6.
[72] *Paneuropa Deutschland*, sešit 4, (4. čtvrtletí) 1991, 6 ad.

doktorát univerzity ve Ferraře, a sice jako výraz ocenění „zásluh za evropské sjednocení“.[73] – Ve výčtu jeho dalších, nejnověji už i „papežských“ poct a uznání raději upustím, abych čtenáře nenudil.

Čím duchovním dítkem tento vůdčí propagátor „sjednocené Evropy“ je, může ovšem on sám už jen těžko skrývat, jak nám dokazuje následující zpráva: „Na besedu s dr. Otto von Habsburgem na téma ‚Evropa – moc i bezmocnost‘ 18. ledna 1992 do Salcburku zvaly společně Österreichische Akademikerbund, Hospitaldienst souveräner Malteser-Ritter-Orden (velkopřevorství Rakousko), Panevropská unie a Rotary-klub Salcburk. … Pozvánka k účasti byla okrášlena znamením onoho božstva, v jehož uctívání jsou všichni tito bratři zajedno: pentagramem (tj. pěticípou hvězdou).“[74]

Jak jsou všichni tito „bratři“ navzájem propojeni, ilustruje dobře také skutečnost, že nejen Gerhardem Löwenthalem smysluplně řízená „Deutschland Stiftung“ svou cenu Konráda Adenauera stejně smysluplně propůjčila osobám jménem Wolffsohn atd. (viz výše!), ale také vydává „DEUTSCHLAND magazin“, v jehož tiráži byl ještě v prosinci 1991 v rubrice stálých spolupracovníků vedle jména *Jürgen Liminski* uveden rovněž jistý „Dr. Otto von Habsburg MdEP“.[75] Spolu se svým „katolickým“ gratulantem *Konradem Löwem* sedí v kuratoriu „Mezinárodní společnosti pro lidská práva“ – tedy v organizaci (podle sdělení „Fraktur“), založené KGB a počínaje Berijou až po Gorbačova alias Kohna vždy řízené některým ze synů Abrahámových... a tak by se dalo pokračovat ještě dlouho.

Pro ty, kdož umějí číst mezi řádky, bude velice poučná následující ukázka z jednoho článku Otto von Habsburga v tiskovém orgánu německé sekce Panevropské unie z roku 1991, z něhož nyní bez komentáře cituji:[76]

„Rozhodné katolické vyznání nestojí v žádném protikladu s pravou náboženskou tolerancí a živým dialogem s dalšími monoteistickými vírami, s islámem a židovstvím. Bez přínosu Židů by ani středoevropská kultura, ani křesťanský Západ nemohly vůbec vzniknout. Právě my, křesťané, jsme Židům zavázáni za mnohé. Starý zákon, tedy podstatná část Písma svatého, je základem, na němž všichni stojíme. … Křesťanská víra má původ v historii národa Izraele, který Bůh přísně zkoušel, aby jej nenávistným světem nakonec dovedl do zaslíbené země. … Když jsem v mladých letech poznával biblickou dějepravu, hodně jsem žasl. Stále znovu a znovu se Izrael zdvihal proti Mojžíši a jeho nařízením. Často jsem se sám sebe ptal, proč právě takový svéhlavý národ Bůh vyvolil. Postupem času jsem nacházel vysvětlení: Jenom takto vnitřně nezávislý národ má šanci přestát všechny ty těžké zkoušky. Na tyto úvahy ze svého dětství jsem musel zvlášť často vzpomínat ve zlých dobách nacionálního socialismu. … Středoevropské Židovstvo tehdy prožívalo obzvláště těžké chvíle. Z největší části bylo vyhlazeno odpornou ideologií, lidé byli pronásledováni jen pro svůj původ nebo víru. Přesto Židovstvo podivuhodným způsobem žije

---

[73] *Fraktur*, 13. 10. 1991, 6.

[74] *Fraktur*, 31. 5. 1992, 2.

[75] Tj. člen Evropského parlamentu; pozn. překl.

[76] Otto von Habsburg, *Fundamentalistisch oder gläubig?* v: *Paneuropa Deutschland*, sešit č. 4, (4. čtvrtletí) 1991, 5-7, zde: 6 ad.

a působí dál. … Při příležitosti své první návštěvy v Praze, několik týdnů po odstranění komunistického režimu demonstranty na Václavském náměstí, jsem ihned vyhledal nádherné synagogy tohoto města. V nočních hodinách jsem se setkal se shromážděním těch nemnohých z této kdysi tak kvetoucí židovské obce, kteří přežili. Byl to pro mne jeden z nejhlubších zážitků, na které se nikdy nezapomíná. … Hleděli jsme na sídlo velkého rabiho Löwa a na všechna ta úžasná svědectví velké minulosti kolem nás. Zde nadále žije legenda o Golemovi a s ní také židovské vypravěčské umění, bez něhož bychom si středoevropskou literaturu vůbec nedovedli představit. A uprostřed této nádhery stálo několik málo zdánlivě ztracených, ale přesto nepokořených a nepoddajných pražských Židů, kteří válečnou katastrofu přežili. … Náhle znovu oživla integrující síla, kterou se evropské Židovstvo odedávna vyznačovalo. Víra a kultura Židů měla v Rakousku-Uhersku velký význam. Jejich patriotismus byl tak pevný, že při prokazování pocty čestným doktorátem Hebrejské univerzity v Jeruzalémě mě slavnostní řečník ujistil, že také Izrael je nástupnickým státem c. a k. monarchie. … Evropští Židé hráli v dějinách Západu opakovaně velkou roli. S islámskými národy jsme měli v minulosti mnoho prudkých konfliktů, ale i ony nás kulturně oplodnily. Sahá to zpátky až ke království tří náboženství ve španělském Toledu, kde Židé, křesťané a muslimové spolu pokojně žili. … Na tento středověký model zkrocení nenávisti a intolerance je nutné ve středomořské oblasti i všude jinde znovu navázat, aby nás už nikdy nemohli pseudonáboženští fanatici a slepá víra v pokrok zavést do zkázy.“

Podle toho by ovšem takovým *pseudonáboženským fanatikem* byl i sv. apoštol Pavel – sám Hebrej –, když v 1. listu Soluňským (2, 15) nejen napsal, že se Židé nelíbí Bohu, ale že jsou dokonce „nepřáteli celého lidského rodu“...

Bylo by jistě zajímavé podrobněji analyzovat Habsburgův text, ale to může na základě zde už řečeného udělat čtenář sám. Místo toho raději uvedu jeden pozoruhodný výrok rakouské princezny *Walburgy von Habsburg*, který očividně směřuje ke stejnému cíli: „Jistým, přímo existenciálním způsobem je naše západní křesťanská kultura určena onou židovskou dívkou, která se stala matkou Mesiáše, a jež nerozlučně spojuje Izrael a křesťanstvo, synagogu a chrám, starý a nový lid Boží.“[77] – Jenom jinými slovy jsme o témže ujišťováni „v předmluvě k pamětnímu spisu na rok 1987... *Karl von Habsburg*, nejstarší syn, nar. 1961: „Sjednocovat – ne oddělovat! S touto upřímnou devizou se roku 1930 postavil můj otec, podle zásad našeho domu tehdy právě plnoletý, do čela naší rodiny. Tím také na sebe převzal vedení kampaně za ony ideály, které rakouský dům po staletí zastával: Víra v jednoho Boha je společná křesťanům, Židům i mohamedánům. Pevné zakotvení každodenního jednání v křesťansko-západních hodnotách, v celé ideji tolerantního nadnárodního řádu...“[78]

O *trojjediném Bohu* křesťanské a katolické víry už tedy není ani řeči, a co se v Habsburgově mentorování má rozumět pod pojmem „křesťansko-západních hodnot“, to už jsme také viděli: volnost, rovnost (nikoli, heroismus!) a bratrství, tedy

[77] Dr. Walburga von Habsburg v externím komentáři v: *Kirchenzeitung für die Diözese Augsburg*, 15. 12. 1991, cit. podle: *Der Fels* 23 (1992), 24.

[78] Löw 1992, na cit. místě.

„hodnoty“ právě oné „francouzské“ revoluce, která všechno křesťanské hodila přes palubu. Koho tentýž mentor povolává za budoucí vládce „tolerantního nadnárodního řádu“, to nakonec už také víme.

Co konkrétně von Habsburg pro své tajné pány vykonal? Především nachytal hlupáky a prosťáčky, hlavně mezi katolíky (ale i jinde), užitečné idioty pro „sjednocenou Evropu“ údajně křesťanského ražení! Původně *elitářskou* Panevropu poválečného Coudenhove-Kalergiho vedení udělal znovu *populární*: „Roku 1973 se Otto von Habsburg stal prezidentem Panevropské unie. Jasně formuloval obsažné pozice panevropského hnutí, které se nechají shrnout do čtyř základních bodů: za velkou, svobodnou, sociální a křesťanskou Evropu. Dále pak považoval za nutné znovu zakotvit panevropské myšlenky v širokých vrstvách a vydal se cestou od elitářského sjednocování směrem k lidovému hnutí.“[79] – Po dalších patnácti letech již mohl výsledky svého desetiletí trvajícího úsilí takto samolibě shrnout: „... je dosti snadné sepisovat smlouvy a vytvářet instituce. Ale je nekonečně těžší změnit mentalitu starých národů. A právě to se nám podařilo...“![80]

O nejnovějším zářivém výkonu Otto von Habsburga nás informuje opět Konrad Löw: „Když Coudenhove-Kalergi zemřel, nemohla být šťastnější volba jeho nástupce než v osobě Otto von Habsburga, který už tehdy pracoval jako viceprezident. Pod jeho vedením se Panevropa stala počtem svých členů nejmohutnějším hnutím, které zažilo svou slavnou hodinu 19. srpna 1989. „Přesně měsíc předtím se Otto von Habsburg domluvil s vůdcem maďarského opozičního hnutí Demokratického fóra, Lukaczsem Szabo, uspořádat na rakousko-maďarských hranicích panevropský piknik. ‚Pomozte nám strhnout železnou oponu!’ stálo na mnohojazyčných letácích, které aktivisté Panevropské unie a Demokratického fóra rozdávali po celém Maďarsku. V kronice je zaznamenáno: ‚Kdo by se ještě divil, že když v městečku Festtrubel prostřihla Walburga von Habsburg železnou oponu za vyhrávání dechovek, 661 mladých Němců z NDR vzalo útokem starou dřevěnou bránu a proniklo na svobodný Západ. Maďarští pohraničníci s připraveným vízovým razítkem, kteří měli dovolit pouze Západoevropanům a Maďarům průchod po léta nepoužívaným hraničním přechodem, přihlíželi zcela pasivně... Na strážních věžích, z nichž kdysi komunističtí pohraničníci stříleli na uprchlíky, vlály nyní prapory Panevropy’.“[81]

Tak takhle jednoduché to tedy bylo! Volně jako pták ze země do země se najednou v policií prošpikovaném a brutální mocí ovládaném Maďarsku mohlo v mnoha jazycích velkoryse vyhlašovat, že toho a toho dne tam bude stržena železná opona – a nikomu se za to nic nestalo! Po zuby ozbrojení pohraničníci stáli vzdor předběžným výstrahám „zcela pasivně“ a své strážní věže, vyzbrojené kulomety, dali jen tak, z ničeho nic, k dispozici pro vlajkoslávu pentagramem okrášlených praporů Panevropy! A kde zůstaly tanky z roku 1956? Měli snad tentokrát sionističtí vládci v Budapešti takový strach z papírových prohlášení, že se k potlačení lidového povstání neodvážili nasadit do ulic své dobře vyzbrojené a vycvičené biřice? Kdo by tomuhle dokázal uvěřit, věří na pohádky.

---

[79] Posselt 1990, na cit. místě.
[80] Otto von Habsburg v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2.čtvrtletí) 1989, 8.
[81] Löw *1992*, na cit. místě.

Zde máme důkaz, že Otto von Habsburg už v srpnu 1989 věděl víc, než ještě v říjnu/listopadu předchozího roku takové sionistické veličiny jako *Heinz Galinski*, šéf organizovaného Židovstva v Německu a dokonce víc než *Edgar Bronfman*, šéf mocné „Anti-Defamation League“, výkonného orgánu ještě mocnější a výhradně židovské lóže *B'nai B'rith.* Oba tito synové Abraháma se totiž ve vší nevinnosti nechali na sklonku podzimu 1988 dekorovat šéfem NDR Erichem Honeckerem nejvyšším řádem tohoto komunistického státu, zlatou „Hvězdou přátelství národů“, což jim o necelý rok později vyneslo jízlivou kritiku i z vlastních řad,[82] když železná opona *jakoby* sama od sebe spadla. Zdá se, že o nových „plánech“ byli informováni – pokud vůbec – jen o málo dřív, než gój Otto von Habsburg. Ten je ostatně od té doby skoro neustále na cestách po zemích bývalého východního bloku, zakládá v nich sekce Panevropy jednu za druhou a spolu s dalšími panevropskými funkcionáři všemožně prosazuje co nejrychlejší začlenění východoevropských zemí do maastrichtské „Evropy“, jejíž stanovy také přístup nových členů výslovně předvídají. OSN a Evropským společenstvím záludně a podle vyvolaný a po léta udržovaný konflikt v Jugoslávii mu k tomu znamenitě slouží jako hlavní argument...

„Ještě stále mnozí věří na údajný vliv ‚světového Židovstva‘,“ prohlásil nedávno lítostivě von Habsburg.[83] – Jeho Jasnost sama tomu přirozeně nepotřebuje *věřit* – Jeho Jasnost to už *dávno ví*.

4. Jacques Delors

Tento pán je už po léta vládním šéfem bruselského stínového kabinetu, který se stále ještě stydlivě nazývá „Evropskou komisí“, a pod tímto nic neříkajícím jménem je také veden v textu Maastrichtské dohody. Bylo by jistě dobře možné vidět v Delorsovi, který si říká Francouz, také jednoho ze synů Abrahámových a odvozovat důkaz pro to už z jeho jména, které v samotné Francii rozhodně nepatří k nejběžnějším. V souladu s touto interpretací z francouzského slůvka, připomínajícího výraz *alors*, povstalo stažením trojice hlásek a připojením další na konci jména: *Jacques de l' or (s)*, což pak v překladu dává přibližně „Jakub Zlatý“ (nebo: ze zlata), a dalo by se bez nejmenší chybičky připojit k dlouhé řadě podobných jmen – Gould, Goldie, Golding, Goldmann, Goldstein, Goldschmidt atd.

Ať je tomu konečně jakkoli, samotný původ, vývoj jeho kariéry a raketový vzestup Jacquese Delorse tímto směrem ukazují: „Jacques Lucien Jean Delors se narodil 20. července 1925 jako syn zaměstnance francouzské Národní banky. Po studiích práv a ekonomie vstoupil také do bankovních služeb. Jako poradce ministerského předsedy Chabana-Dalmase sbíral v letech 1969 až 1972 své první politické zkušenosti. Později se stal členem generální rady Národní banky a Mitterrandovým poradcem pro hospodářské otázky. Roku 1979 byl zvolen do Evropského parlamentu a stal se předsedou jeho hospodářského a měnového výboru. Po Mitterrandově volebním vítězství se Delors stává ministrem hospodářství a financí, což vzhledem

[82] Srv. Löw *1992*, cit. místo 94 ad.
[83] Otto von Habsburg v: *DT*, 19. 8. 1993.

k jeho zkušenostem v této oblasti uklidnilo svět obchodu, obávajícího se radikálních změn. Vzdor drastickému úspornému programu za účelem snížení státního deficitu však Delors zůstal u voličů oblíben. Ale přesto potom došlo ke zvratu v jeho dosud strmé kariéře ve francouzské politice, když byl nikoli on, ale Laurent Fabius jmenován prezidentem Mitterrandem novým ministerským předsedou. Delors opustil vládní křeslo a roku 1984 byl Mitterrandem navržen za předsedu komise Evropského společenství. Tento Francouz je od časů zakládajícího předsedy Němce Waltera Hallsteina jediný, kdo vydržel déle než jednu úřední periodu v čele tohoto nejvyššího evropského úřadu.“[84] – Podle úřední biografie je tedy Delors tak říkajíc „mužem financí“, což by jistě mohlo být potvrzením výše uvedeného pokusu o etymologický výklad jeho jména.

V citovaném životopisném obrázku ostatně zeje nápadná mezera mezi Delorsovým „vstupem do Národní banky“ a jeho následnou činností „poradce“ dvou francouzských ministerských předsedů. Co predestinovalo obyčejného zaměstnance banky k tak vysoké funkci? Možná to bylo totéž kritérium, které předtím pomohlo „Němci“ *Walteru Hallsteinovi* do křesla prezidenta komise Evropského společenství?!

Skutečností je, že vysokostupňovým zednářem Françoisem Mitterrandem „navržený“ a také promptně akceptovaný šéf vlády ES v roce 1990 dobře posloužil (nebo musel posloužit) jednomu z nejvýznamnějších grémií sionisticko-zednářské stínové světovlády, Trilaterální komisi, kterou osobně vytvořil *David Rockefeller*. Otevřeně o tom referoval na jaře 1990 „katolický“ (a „evangelický“) týdeník „Rheinischer Merkur/Christ und Welt“, jehož šéfredaktor *Thomas Kielinger* disponuje úzkými kontakty k tomuto elitnímu lóžovému klubu. Každoroční intenzivní třídenní sněmování osvícených veličin ze synagogy a lóží mohlo být podle tohoto dobře zaplaceného a následkem toho také na růžovo nalakovaného zpravodajství „plodné, protože Trilaterální komise díky své prestiži může právě svým hostujícím řečníkům dovolit, aby představovali kritickou kulisu tolika zasvěcenců. … Při letošním výročním zasedání ve Washingtonu to asi platilo pro Jacquese Delorse, prezidenta Evropské komise, pro předsedu zahraničního výboru polského parlamentu a frakčního šéfa Solidarity, Bronislawa Geremeka, nebo pro současného ministra obrany USA Richarda Cheneye“.[85]

Na způsobném představení Delorse ve Washingtonu je pozoruhodné hlavně toto: za prvé, že se „před kritickou kulisou nachází tolik *zasvěcených*“, přičemž nám zpravodaj samozřejmě zapomněl sdělit, do čeho je toto panstvo – a tedy asi i Delors – „zasvěceno“, pokud to ovšem v jeho případě bylo vůbec nutné. Další „současně zasvěcenou“ postavou je polský politik mosaického vyznání *Bronislaw Geremek* alias *Lewin*, který se 18. ledna 1990 v bonnských „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“ hlasitě hlásil ke „svým“, a vlastní „přítomností zářil“ nejen při zasedání Trilaterální komise, nýbrž také na sněmování pokoncilních „katolických“ shromáždění. Příkladem může být jeho vystoupení uprostřed srpna 1992 na kolokviu vídeňského „Institut für die Wissenschaften vom Menschen“ na téma „Liberální společ-

[84] Klaus-Peter Senger v: *DT*, 30. 6. 1992.
[85] *Rheinischer Merkur/Christ und Welt*, 27. 4. 1990.

nost a katolická Církev“![86] – Tento „katolický“ institut se sekulárně-humanistickým jménem a židovskými referáty ostatně založil notorický přítel zednářstva *Franz kardinál König*, čímž se nám kruh znovu uzavírá. V následující kapitole ještě uvidíme, jak důkladně byl současný prezident „křesťanské“ Evropy zasvěcen do – i Evropu přesahujících – plánů synagogy. Předtím se ale ještě podíváme na další čtyři exponenty této, ach, tak křesťanské Evropy, a sice nejdříve na agnostika, kterým podle vlastního prohlášení je

5. Václav Havel

O internacionálních pletichách synagogy a lóží nejlépe informovaný československý časopis „Týdeník Politika“ uvedl v jednom ze svých čísel r. 1992, že Sion potají designoval československého prezidenta Václava Havla do možné budoucí funkce prezidenta maastrichtské Evropy. Co by snad mimo Československo mohlo na první pohled vypadat jako nějaká nacionální vychloubačnost, naopak vůbec nepřekvapuje znalce mezinárodní scény. Po desetiletí byl spisovatel a „disident“ Václav Havel v celém světě systematicky stylizován do role vznešeného symbolu, postavy zasloužilé o „demokracii“, dodržování „lidských práv“ a představitele intelektuálního odboje ve východním bloku. Ze samotných současných československých pramenů je zcela jasně zřejmé, že masovými médii svého času úspěšně vytvořená glorifikace prominentního signatáře legendární „Charty 77“ (pro znalce lóžové symboliky: 77 = 7 x 11) nebyla ničím jiným, než podlou dezinformační kampaní. Hnutí „Charty 77“ bylo ovšem vytvořeno samotnou komunistickou juntou, jak dokazuje skvěle informovaný (skutečný!) český disident a publicista *Miroslav Dolejší*:

„Finanční prostředky pro činnost Charty 77 a zvláště pro soukromou potřebu jejích vůdců shromažďoval v Nadaci Charty ve Stockholmu zeť akademika Arnošta Kolmana, František Janouch. Tyto prostředky pocházely především od židovských mecenášů z mezinárodního PEN-klubu, Rotary-klubu, Jewish Agency, Guggenheimovy nadace v USA, B’nai B’rith, Masarykovy nadace při Masarykově muzeu v Izraeli, od židovských odborových svazů zvláště v USA, ve Švédsku a pod.“[87]

„Charta 77“ se svým židovským financiérům opravdu vyplatila, jak nás informuje tentokrát *Rudolf Ströbinger* v kontrolovaném domácím tisku. Tlachá totiž o jakémsi „oficiálně vládním antisemitismu“ v komunistickém poválečném Československu, ačkoli si třeba nejen u *Traiana Romanesca* můžeme přečíst, že už dávno před potlačením „Pražského jara“ 1968 kryptohebrejem Brežněvem vládla v této nešťastné zemi *židovská klika*: „Gottwald, Slánský (Salzman), Clementis, Reicin, David, atd!“[88] – Navzdory tomu dobře placení pseudodisidenti kvíleli podle sionis-

---

[86] Srovnej: *DT*, 20. a 27. 8. 1992.

[87] Miroslav Dolejší, *Analýza událostí 17. listopadu*, Praha 1990, zde cit. podle: Karl Steinhauser, *EG – Die Super-UdSSR von morgen*, Wien o. J. (1992), (dále jen: *Steinhauser*), 183.

[88] Traian Romanescu, *Amos y Esclavos del Siglo XX. Por qué avanza el comunismo*, Buenos Aires 1983 (dále jen: Romanescu), 16.

ticko-komunistického scénáře u zdi nářků: „Jenom několik málo českých a slovenských intelektuálů a především hnutí za občanská práva ‚Charta 77' protestovalo proti státem trpěnému antisemitismu. V dokumentu ‚Tragédie Židů v poválečném Československu' upozorňovala ‚Charta 77' na tento jev"[89] – věrna pořád ještě na hlupáky zabírající metodě: „Chyťte zloděje!"

Bez ohledu na tyto detaily z pozadí věci musí být každému přinejmenším nápadný *způsob*, jakým byl okamžitě po „obratu" v roce 1989 Václav Havel vytažen z propadliště a dosazen do nejvyššího státního úřadu, i jak mu internacionálka zajišťovala udílení všemožných poct a udržovala jej v ohnisku neustálé pozornosti světových sdělovacích médií. Jeho volba československým prezidentem po „demokratickém zvratu" 1989 fatálně upomíná na volbu disidenta z nacistické éry, Konráda Adenauera, po rovněž „demokratickém obratu" v roce 1945!

Šťastnou shodou okolností vlastním v precizním německém překladu zprávy a dokumenty z Československa, které zde v Německu nejsou prakticky vůbec známé, a z nichž budu také v tomto oddílu knihy vydatně čerpat. Přesto bych rád začal zajímavou poznámkou tiskového orgánu „Alpina" č. 4/1990 stejnojmenné švýcarské velkolóže: „Východní Evropa je na nejlepší cestě svrhnout jho státního socialismu, jímž byla po mnoho let srážena k zemi. Logický důsledek tohoto vývoje: zednářstvo znovu obnoví svou sílu a moc."[90] – Toto sebevědomé tvrzení potvrzuje událost, která se stala v hlavním slovenském městě Bratislavě – přirozeně bez povšimnutí ze strany kontrolovaného tisku. Informovaly o ní pouze dva malé opoziční listy v zemi: „12. chešvanu 5752 v Bratislavě znovu založili zednářskou lóži B'nai B'rith [Synové smlouvy] na Slovensku, která si zvolila název ‚Tolerancia'. Lóži instaloval prezident evropského distriktu Maurice Honigbaum z Francie spolu s ředitelem distriktu XIX, prof. dr. Ehrlichem, přítomni byli dále zástupci distriktu Velké Británie, prezidenti z Vídně a Budapešti, stejně jako desítky přátel a hostí. Za slovenskou veřejnost přišel pozdravit shromážděné předseda SNR F. Mikloško a téměř celá vláda v čele s předsedou J. Čarnogurským, dále primátor Bratislavy, diplomatický sbor, mnozí veřejní činitelé a pozdravy poslali i biskupové. Projevy přednesli Honigbaum, Ehrlich, Mikloško a prezident bratislavské expozitury B'nai B'rith, P. Traubner. Ani oficiální, ani stranický tisk KDH [Kresťansko-demokratické hnutie] o události neinformovaly."[91]

Doplňme si nyní tyto důvěrné informace o obecné situaci také několika poučnými údaji o osobě bývalého „disidenta" a „obhájce lidských práv" Václava Havla: „‚Konec komunismu a začátek demokracie' byl oficiálně vyhlášen koncem listopadu při vrcholících studentských demonstracích. Ale nikoli studenti sametové revoluce, nýbrž komunisté sami odstranili starou gardu stranických vůdců a vzdali se

---

[89] Rudolf Ströbinger, v: *DT*, 25. 2. 1993. Jak se tam dále dočítáme, byl čirou náhodou právě český *vrchní rabín* (!) *Karol Sidon* (v překladu: „hvězda"!) „jedním z prvních spolusignatářů manifestu Charty 77 o občanských právech a byl později zbaven státního občanství. Počátkem osmdesátých let studoval Sidon mj. také v Heidelbergu", což byl pravý účel „zbavení občanství"!

[90] Cit. podle Peter Blackwood v: *CODE*, č. 6/1991, 15.

[91] *Týdeník Politika* (Praha, ČSFR) č. 63 z 16. 4. - 22. 4. 1992, přetištěno z týdeníku *Zmena* (Bratislava), č. 14/1992.

většiny v kabinetě. Stalinistický prezident Gustáv Husák byl nahrazen Václavem Havlem. Havel, spisovatel a mluvčí Charty 77 vyšel z nově zformované ‚skupiny demokratické opozice', nazvané ‚Občanské fórum', známé tím – jak informují američtí pozorovatelé – že je především ve svých špičkách dokonale podstaveno tajnou policií. Během všech let, kdy byl Havel veřejností považován za odsouzeného, mu komunisté dovolili shromažďovat v zahraničí honoráře za své divadelní hry a kupovat si za ně luxusní zboží, – mj. také automobil Mercedes – což v komunistických zemích bylo jinak možné jenom prominentům režimu."[92]

Ještě mnohem přesnější a důkladnější informace o podivné prehistorii tohoto „disidenta na státní útraty" přináší jeden anonymní spis,[93] který koloval po Československu počátkem roku 1991. Stojí v něm doslova: „V březnu 1989 se v pražských soukromých bytech pouštěla videokazeta s Havlovou hrou ‚Asanace', natočenou malou divadelní scénou v Německu. Na konci hry byl připojen asi osmiminutový snímkový přehled autorova života. Na jednom záběru je Václav Havel se všemi rituálními symboly zednářů korunován králem.

Otec a strýc Václava Havla byli členy zednářské lóže ‚Bohemia'. Otec stavěl své objekty výhradně pro židovské investory (např. obchodní domy Brouk a Babka, ASO, Barrandovské terasy, palác Lucerna a pod.) a výhradně pro židovské majitele. Strýc V. Havla vlastnil s židovskou kapitálovou účastí filmové ateliéry Barrandov. Oba financovali sionistické organizace, zednářské lóže, PEN-klub a oba byli členy Rotary-klubu. PEN-klub je světová židovsko-zednářská organizace, sdružující úspěšné spisovatele a vydavatele. Byl založen roku 1921 v Londýně a jeho činnost byla u nás v dobách stalinského režimu zakázána. Po jeho obnovení v prosinci 1989 byl Václav Havel zvolen čestným předsedou. Rotary-klub je obdobou PEN-klubu a sdružuje úspěšné podnikatele, finančníky a průmyslníky. Před nedávnem Havel obdržel mezinárodní cenu Rotary.

Václav Havel byl zasvěcen do zednářství r. 1968 při svém pobytu v USA. Do lóže byl uveden Arthurem Milerem,[94] prezidentem světového PEN-klubu, Židem a bývalým americkým komunistou, spisovatelem a dramatikem. Havlovi se dostalo 30. stupně zasvěcení podle amerického ritu (Ritual of Knight Kadosh) z roku 1879.

Krátce po svém zvolení navštívil Havel Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě převzal čestný doktorát. Vídeňský ‚Kurier' přinesl Havlův snímek, na němž s židovskými modlicími řemínky kolem hlavy, opřen o Zeď nářků, mumlá hebrejské modlitby a skládá přísahu. Havel navštívil také Masarykovo muzeum, které Židé postavili v Izraeli na památku svého velkého příznivce a spolupracovníka (T. G.

---

[92] *Philomena*, č. 1/1991, 45.

[93] Jde o materiál, poprvé částečně přetištěný v tehdy už samizdatovém vydání *Mladé demokracie* č. 99, 10. 1. 1991; pozn. editora.

[94] Miroslav. Dolejší, cit. podle: Steinhauser, 185. Dále tam čteme: „Bezprostředně po svém zvolení prezidentem v roce 1989 rehabilitoval Václav Havel dosud zakázané zednářské lóže, k jejichž členům patřili téměř všichni vedoucí představitelé Charty 77 a Občanského fóra... Klíčové pozice v parlamentě dostali bývalí komunisté Lis, Šabata a Dubček. K nim byli přiděleni zednáři Zeman, Kučera, Stanko a mnoho dalších... Premiérem České republiky se stal Petr Pithart, bývalý komunista a zednář..." – Zde tedy máme postačující doklad správnosti výše citovaného tvrzení švýcarské velkolóže Alpina!

Masaryk byl zednář 18. stupně podle francouzského ritu Chevalier-Rose-Croix, zkr. rozenkrucián). Židé a jejich propagační aparát prohlásili Václava Havla za pokračovatele a následníka T. G. Masaryka, čímž byla symbolicky stvrzena úloha Československa v evropské politice, navazující na jeho poslání z roku 1918. Byla zaregistrována zpráva, že Havel byl během své návštěvy v Izraeli predestinován pro případnou funkci prvního prezidenta sjednocené Evropy v roce 2000."

Nejen tedy podle „Týdeníku Politika", ale i podle tohoto pramene jsou ze strany samozvaných pořadatelů světa před Havlem v dohledu ještě veliké věci. Vysvětluje to také, proč *právě on* a proč *teprve po roce 2000* má Havel usednout do křesla Panevropy: tak dlouho to ještě může trvat, než hospodářsky zruinované státy komunistického východního bloku budou pomocí miliard dolarů a marek – převážně z kapes amerických a německých daňových poplatníků – zhruba vypreparovány pro vstup do maastrichtské Evropy, pro níž Otto von Habsburg a jeho společníci tak neúnavně víří bubny. A když se pak teatrálně poukáže na centrální polohu Prahy v této „Evropě od Atlantiku po Ural" a ukáže se na to, že nikdo není vhodnější pro post panevropského šéfa „státu" než právě tento „Panevropan", který svým původem ono geografické centrum ztělesňuje: *Václav Havel*. Je jasné, že skutečným vládcům Evropy o takový tlach, jakým je „ústřední geografická poloha", samozřejmě nejde – záleží jim na tom, nenápadným způsobem pomalu připravovat vyvolené, určené linii věrné vazaly Sionu pokud možno „demokratickým" způsobem na jejich budoucí úlohu. Můžeme však mít za téměř jisté, že pro případ předčasného úmrtí relativně mladého Havla je v pohotovosti připraven „náhradník".

Jak potvrzují naprosto shodné zprávy, zatím se v Československu samém Havel postaral (já připojuji: podle příkazu!) o to, aby stará komunistická (čti: sionistická!) garda zůstala u vesla. „Jak známo, byl Václav Havel komunisty vsazen do vězení. To potkalo ovšem i bývalého polského diktátora Gomulku, maďarského Kadára nebo Havlova předchůdce Husáka. Václav Havel byl ve volbách 8. června 1990 potvrzen v úřadu prezidenta. Měl pouze jediného protikandidáta, komunistu." – Jinými slovy to znamená: voliči neměli jako vždy žádnou volbu! „Čestmír Císař, bývalý tajemník Komunistické strany, řekl podle Reutera (18. 12. 1989): ‚Znám kvalifikaci Václava Havla... mohu říci, že jeho i můj program jsou v mnoha bodech identické.' Dnešní premiér Čalfa byl ještě prezidentem Husákem postaven do čela komunistického kabinetu... Američtí pozorovatelé oznamují, že ohlášené rozpuštění tajné policie StB se dosud neuskutečnilo... StB infiltruje opoziční skupiny, sabotuje jejich snahy a registruje jména nepohodlných lidí pro pozdější opatření. Telefony jsou i nadále odposlouchávány a národ ve všech svých vrstvách je ještě pořád pod trvalou kontrolou."[95]

V souladu s těmito skutečnostmi pak vidí pražský „Týdeník Politika" Václava Havla v jedné linii s předchozími československými vůdci *T. G. Masarykem* a *Klementem Gottwaldem.* V březnu 1992 přinesl tento časopis na úvodní straně portréty tří politiků s titulem: „Masaryk, Gottwald a Havel v historické kontinuitě dějin bolševismu", a každý snímek doprovodil následujícím komentářem: „T. G. Masaryk, jeden z nejvýznamnějších otců bolševismu – K. Gottwald, první představitel otevře-

[95] Tamtéž.

né bolševické diktatury – V. Havel, první představitel skryté bolševické vlády podle Berijovy koncepce.“[96]

V týdeníku „Republika“ Republikánské strany Československa použil v létě roku 1991 Ladislav Šalda formu „otevřeného dopisu“, aby směroval na Havlovu adresu nejvážnější výtky a vyzval ho k odstoupení z úřadu. Cituji ve výtahu:

„Je to očividně historický paradox, když Vám dnes píši tento otevřený dopis s výzvou, abyste opustil svůj prezidentský úřad. V roce 1975 jste takový dopis sám posílal tehdejšímu prezidentu Husákovi. Dnes jste na jeho místě – necítíte absurditu situace? Jako dramatik jistě, ale jako politik – sotva.

Vždy jste se vydával za disidenta. Ale za co jste vlastně jako disident bojoval? Pro co jste se nechával komunistickou justicí zavírat do komunistického vězení? Co bylo vlastně smyslem Vašeho disidentství? Každý normální člověk předpokládal, že bojujete za svržení komunistické diktatury, za likvidaci této zločinecké organizace, srovnatelné s fašistickou stranou v Německu třicátých let. Jenže situace je taková, že stát mají v rukou komunisté Čalfa, Dubček, Dienstbier, Dobrovský, Dlouhý, Pithart, Šabata, Jičínský, Kořínková, Rychetský a ještě dlouhá – a zahanbující – řada dalších. Vysvětlete národu, kterému jste kázal o nutnosti pádu komunistické totality, v čem Váš podíl na likvidaci komunistické moci spočívá. V nejvyšší míře jste se naopak zasloužil o záchranu komunistické strany tehdy, kdy scházel jen krůček k postavení těchto zločinců mimo zákon. Dokud budete komunisty a jejich stranu chránit, zůstává jediným smyslem a obsahem Vašeho – nyní už jen takzvaného – boje pouhé prahnutí po moci, po vysokém příjmu a popularitě. Žádné jiné vysvětlení pro to neexistuje, stejně jako Vaše smysluplné řeči nemohou obyčejné občany přesvědčit o čestnosti Vašich úmyslů. Vaše tolerance vůči komunistickým zločincům je bezbřehá. Celá komunistická garnitura, která se v průběhu 40 let provinila fašistickými zločiny, zůstává nepotrestána, ba právě naopak, všichni dostali vládní a zákonodárné funkce. Předchozí vládnoucí garnitura si v poklidu odešla do svých vil a bungalovů a užívá si tam v klidu rent a majetku, který si krádežemi nashromáždila a který jí Vy tak velkoryse ponecháváte.

Zatímco stovky, dokonce tisíce politických vězňů a skutečných členů hnutí odporu dodnes čekají na morální i materiální odškodnění, odcházejí ze svých výnosných postů příslušníci bezpečnosti, ministerstev a vojáci z povolání zajištěni obrovskými finančními prostředky jako s takzvaným odstupným za zločiny, kterých se dopustili. A odcházejí – místo do vězení – do předem připravených a zajištěných družstev, akciových společností a firem, které pro ně komunistická mafie zřídila. Vy sám jste se obklopil kryptokomunisty z roku 1968 – už to samo o sobě je zločin a důvod k Vašemu odstoupení. …

Diplomatické úřady jste obsadil lidmi minulého režimu, komunisty, jako je např. soudružka Klímová v USA, soudruh Schuster v Kanadě, soudruh Johanes v Kuvajtu a podobně. Je to vyslovená ostuda našeho státu. V zahraničí se ozývají hlasy našich krajanů, ale takové Vy neslyšíte, nechcete slyšet – nebo snad dokonce nesmíte slyšet! …

[96] *Týdeník Politika*, č. 58 z 12. 3. a 18. 3. 1992.

Vezměte už konečně na vědomí, a nejen Vy, ale také všichni Vaši přítelíčkové z Charty 77 a ostatních tajemných organizací, že tato zem má už dost komunistů i totality. Soudruh Dubček nemůže být pro mne žádným zákonodárcem, soudruzi Čalfa a Pithart nejsou žádnými předsedy vlád, a Vy nejste a nikdy nebudete mým prezidentem. Odejděte z politické scény a přenechte ji schopnějším a minulostí nezatíženým lidem – tento stát a tento národ si to konečně zaslouží!"[97]

Vysokostupňový zednář Václav Havel přirozeně není tak jednoduše diletantský a neschopný, jak mu Šalda ve svém dlouhém dopise připisuje. Mnohem blíže pravdě je, že jeho „komunističtí přítelíčkové" jsou z největší části usazeni v lóžích nebo přímo v synagoze a diktují mu, co má dělat a čeho si nevšímat. Mezi 40-50 jeho poradci je podle už citovaného anonymního spisu pozoruhodný počet synů Abrahámových, tak např. (až do nedávna) československý ministr zahraničí *Jiří Dienstbier*, který mj. podle zprávy agentury *Reuter* vystoupil v srpnu 1991 s dezinformativními výroky o údajném sovětském „puči" proti Jelcinovi.[98]

Svoji oddanost Sionu – u zednářů obligátní – demonstroval Havel nejen při své návštěvě Masarykova muzea v Izraeli, ale také při nespočetných dalších příležitostech. Podle židovských novin Allgemeine Jüdische Wochenzeitung se na podzim 1990 pořádala v Oslo mezinárodní konference pod „pracovním" názvem *Anatomie nenávisti*, věnovaná – jak jinak – obehrané kolovrátkové písničce internacionalistů, „antisemitismu". Konference se zúčastnili „prominentní politici a vědci z celého světa. K účastníkům čtyřdenní akce, iniciované spisovatelem a nositelem Nobelovy ceny *Elie Wieselem*, patřili vedle prezidenta Mitterranda a jeho československého kolegy *Václava Havla* také předsedkyně německého Spolkového sněmu *Rita Süßmuthová* a berlínský spisovatel *Günther Grass*."[99] V květnu 1991 byla v úřadě spolkového kancléře v Bonnu otevřena výstava s názvem „Judaica Prag" – Václav Havel u toho přirozeně nechyběl.[100]

Uprostřed října 1991 byl jeden můj zpravodaj v Praze a stal se tam svědkem návštěvy izraelského prezidenta *Chaima Herzoga*, o níž mi potom sdělil: „Při slavnosti v pražské Smetanově síni přednesl Václav Havel kratší projev v přítomnosti Chaima Herzoga a mnoha dalších prominentů. Vyslovil zde svoji definici antisemitismu: „Židé jako mesiánský národ museli a musí ve svých dějinách nepřetržitě trpět. Jejich utrpení má však dobrý význam – právě jeho prostřednictvím se ostatním národům otevírají oči pro skutečnou humanitu." – Podle Havla se tedy má mesiášem rozumět židovský národ! Samozřejmě nepadlo ani slovo o Bohu nebo dokonce o Kristu Spasiteli – pouze a výhradně poklona judaismu.

Že Havel, tato nadějná veličina nadcházející „křesťanské Evropy", není ani katolíkem ani praktikujícím křesťanem, potvrdil naprosto nepokrytě – na rozdíl od jiných – *on sám*, když se např. v rozhovoru pro italské noviny La Repubblika jednoznačně vyslovil pro Sionem zadaný, všechna náboženství zahrnující „ekumenismus" Jana Pavla II. Podle zprávy KNA Havel vyzdvihl „ochotu papeže k rozhovo-

---

[97] *Republika*, č. 28/1991.
[98] *DT*, 27. 8. 1991.
[99] *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, 19. 9. 1990, 7.
[100] Jürgen Serke v novinách *Die Welt*, 10. 5. 1991.

rům s představiteli ostatních náboženství. ‚Velmi si papeže vážím. Líbí se mi jeho široký humanistický horizont a spirituální dimenze, které uplatňuje ve veškerém svém konání, tedy i v mezinárodní politice.' Ohodnotit teologickou úroveň Jana Pavla II. se ovšem neodvážil, protože není praktikující katolík."[101]

Pokoncilně katolický italský měsíčník Trenta Giorni to chtěl při příležitosti papežovy návštěvy v Praze v dubnu 1990 vědět ještě přesněji a ptal se: „Řekl jste, že jste katolík, ale ne praktikující. Jakou máte představu o Kristu? Je z vašeho pohledu prorokem, moralistou, revolucionářem, intelektuálem nebo snad ještě něčím jiným?" Havlova odpověď: „Odvolávám se především na jeho morálně-etické kvality, na jeho učení lásky, tolerance a pokory, a ovšem také na jeho odvahu zastávat své ideje bez ohledu na osobní následky. ‚Ježíš, ne César!' bylo heslem našeho prvního prezidenta Tomáše G. Masaryka."[102] – Opravdu poťouchle dvojsmyslné heslo: stačí posunout čárku ve větě a máme mnohem pravděpodobnější interpretaci: „Ježíš ne, César!"

Jakého vládce (Césara) místo Krista měl Havel na mysli, objasnil hned při jiné příležitosti. „Masová média oznámila první vystoupení skupiny Rolling Stones v ČSFR. ‚Václav Havel se ukázal jako skutečný fanoušek této skupiny.' AP píše dne 19. 8. 1990: ‚Je také symbolické, že právě na onom návrší nad Vltavou, odkud kdysi na Prahu shlížela monumentální kamenná postava, bylo na obrovském transparentu vyobrazeno poznávací znamení: jazyk, vyplazený z úst s našpulenými rty.' Vyplazený jazyk a ostatní atributy platí od nepaměti za ďábelský symbol."[103]

Kde nám ale při tom všem zůstal *Panevropan* Václav Havel? Nuže, právě tak jako *Simon Wiesenthal*, důvěrný přítel Helmuta Kohla, je i Havel nositelem finančně velmi zajímavé ceny „Erasma Rotterdamského", která je vyhrazena pro představitele *celoevropsky relevantní* „kulturní práce".[104] Dosavadní vrchol veřejné části své panevropské kariéry zažil zednářský „rytíř Kádoš" v Cáchách při převzetí ceny Karla Velikého, kterou bývalé sídelní město tohoto císaře (samozřejmě nikoli „město Cáchy", nýbrž jeho lóžím oddaní funkcionáři) kdysi jako prvnímu propůjčilo zednářskému „Rytíři Růžového Kříže" Richardu Coudenhove-Kalergimu. Velká lóžová událost se odehrála 9. května 1991 a svedla dohromady Panevropany z (pokoncilní) církve celého světa. Zde je ve výtahu zpráva *DT*:

„Spisovatel a státní prezident Československa Havel byl na den Nanebevstoupení Páně vyznamenán mezinárodní Karlovou cenou města Cách. Při slavnosti udílení ceny v korunovačním sále cášské radnice bylo za přítomnosti mnoha státníků z domova i z ciziny oceněno zvláště Havlovo angažmá v uskutečňování lidských práv a jeho role v revolucích Východní Evropy. Havel, který za bývalého režimu vytrpěl mnoholeté věznění a zákaz výkonu povolání, patřil k zakladatelům hnutí za lidská práva ‚Charta 77' a v minulém roce byl zvolen prezidentem Československa. … Propůjčení ceny, které se jako každoročně konalo na svátek Nanebevstoupení Páně, předcházela slavnostní mše v cášském dómu, celebrovaná biskupem Hemmerlem.

[101] *DT*, 25. 9. 1990.
[102] *Philomena*, č. 1/1991, 45.
[103] Tamtéž.
[104] *DT*, 11. 2. 1993.

… Francouzský prezident Mitterrand, který byl cenou Karla Velikého poctěn před třemi roky společně se spolkovým kancléřem Kohlem, poukázal ve své oslavné řeči především na spisovatele a filosofa Havla, což by mezi současnými politiky nemělo být zapomínáno. … Havel se vyslovil pro pokračování evropské integrace v rámci helsinského procesu a Evropského společenství, na němž by se měla podílet také Východní Evropa.“[105] – Právě toto usilovné naléhání synů Abrahámových na co možná nejrychlejší zavlečení Západní i Východní Evropy do maastrichtského superstátu bylo hlavním důvodem pro volbu Havla za nositele ceny Karla Velikého!

Přirozeně, že přítomní lóžoví bratři a Panevropané nevyzdvihovali při této příležitosti do nebe jenom Evropu, ale také sami sebe. „Pozdvihněme svá srdce k Bohu za Evropu, za lidstvo... Je to tužba lidského srdce, která nás povznáší vzhůru,“ řekl biskup Hemmerle. Sám agnostik Mitterrand, který pronesl chvalořeč na Havla, se cítil přímo osloven biskupovými slovy: „Oddělující zdi nerostou do nebe.“ Pak připojil pár svých osobních intrik také Helmut Kohl. Přesto však to nebylo prakticky nic proti slovům Havla a Mitterranda, kteří opustili obvyklou zásadu politické zdrženlivosti a rovnou mu „přišili“ obrovskou zásluhu o Evropu. François Mitterrand: „Zvláště spolkový kancléř Kohl se zasadil o to, že sjednocené Německo bude Německem evropským... Evropa znovu nalezla své společné hodnoty, na nichž spočívá. A Havel poděkoval Kohlovi a Mitterrandovi za prokázané úsilí při upevňování německo-francouzské vzájemnosti, jež označil za příklad pro ostatní.“[106] – K výkonům obou těchto posledně jmenovaných *architektů* Panevropy si ještě později leccos řekneme. Nyní se však pro změnu budeme zabývat spolubratrem v úřadě biskupa Hemmerleho, který se jako málokterý jiný vrchní pastýř pokoncilní církve „zasloužil“ o maastrichtskou Evropu. Tímto dalším mužem je

6. Biskup Josef Stimpfle

Když svým obvyklým způsobem slavil Otto von Habsburg osmdesáté narozeniny v bavorském klášteře Andechs, jak se na věrného syna (pokoncilní) církve sluší, byl to (arci-)biskup Stimpfle, který při této příležitosti přednesl nejen v takových případech obligátní *pontifikální* kázání, ale připojil k tomu i příslušnou panevropanskou oslavnou řeč, jejíž jádro reprodukoval pokoncilně katolický tisk doslova takto: „Vy, Císařská Výsosti, zastáváte křesťanskou vizi společenství národů Evropy, která odpovídá věčnému plánu Božímu.“[107]

Byl to opravdu „plán“ trojjediného Boha křesťanského Zjevení, kterého biskup Stimpfle myslel svými vznešenými slovy? Nebyl to mnohem spíše Jahve, národní Bůh Izraele? Že jde o zlomyslné podezření? Bohužel ne, protože ať se na věc podíváme z kterékoli strany, zdá se, že buď bude Panevropa s vyvoleným národem identická, nebo nebude vůbec! Jde to tak daleko, že ve výše citovaném bonmotu Roberta Schumana stačí zaměnit jedno jediné slůvko, aby nám všechno souhlasilo:

---

[105] Norbert Axmann v: *DT*, 11. 5. 1991.
[106] Jürgen Serke v: *Die Welt*, 10. 5. 1991.
[107] *DT*, 24. 11. 1992.

„Evropa buď bude *židovská*, nebo nebude vůbec...“ – Nový důkaz této teze: je jím samotná osoba biskupa Stimpfleho, který byl po svém penzionování z úřadu nejvyššího augsburského duchovního pastýře „povýšen“ na arcibiskupa. Mezi všemi německými vrchními duchovními pastýři pokoncilní církve byl pouze jemu jako jedinému propůjčen pochybný čestný titul „skutečného panevropského biskupa“,[108] stejně jako je mezi ostatními německými duchovními pastýři pouze on veřejně poctěn ze židovské strany „desetiletími dobrých vzájemných vztahů“![109]

Stimpfleho bratři v pokoncilní církvi však musí bez závisti uznat, že své ostruhy si tento pán vysloužil pracně. Nejen tedy svou mimořádnou panevropskou angažovaností, ale rovněž stejně mimořádně horlivou kampaní za judaizaci křesťanství, čemuž se dává okrašlovací a zavádějící název „křesťansko-židovské“ porozumění. Přesně vzato začalo to tím, že Stipmfle poskytoval na území své augsburské diecéze po mnoho roků velkorysý azyl údajně „konzervativní“, ale ve skutečnosti kabbalistické a tudíž jasně judaizované sektě s charakterem organizace uvnitř pokoncilní církve. Protože se však špatně stojí na jedné noze, krátce před odchodem do důchodu si Stimpfle posílil svou pozici druhou viditelně judaizovanou organizací v pokoncilní církvi, jak zcela jasně vyplývá z následující zprávy:

„Činnost společnosti ‚Seligpreisungen’, která se ještě před nedávnem nazývala ‚Lev z Judeje a Obětní Beránek’ [což se samo zdá být dostatečně odhalující] a jež od listopadu 1991 má svůj kroužek přátel také v Augsburgu, ocenil biskup Stimpfle ve svém příspěvku do církevních novin tamějšího biskupství. Augsburský spolek ‚Freundeskreis der Seligpreisungen in Jerusalem’ hodlá podle sdělení svého předsedy, kaplana Bernharda Hesse, podporovat vlastní dům této společnosti. Biskup Stimpfle tím navazuje na roku 1973 ve francouzském Montpellieru založenou duchovní společnost, která se rovněž snaží o nalezení židovských kořenů Církve pomocí studia a modliteb... Podle názoru biskupa křesťanstvo přímo závisí ‚na rozkvětu či zkáze ušlechtilého olivovníku Izraele, který vypučel v nejušlechtilejší výhonek, v Krista’. V Jeruzalémě byl Kristus vbit na Kříž a vstal z mrtvých, v Jeruzalémě se také zrodila a veřejně vystoupila Církev. Jeruzalém, který byl politickým a náboženským střediskem Izraele, je rovněž střediskem Církve Kristovy, z něhož se slovo Boží vydalo na svou ‚cestu k národům světa’.“[110]

Pozoruhodná na těchto tezích není pouze ona zmíněná závislost na „rozkvětu či zkáze Izraele“, ale také *Jeruzalém* jako *centrum* Kristovy Církve. Jak známo, už od doby sv. Petra není centrem (katolického – žádné jiné neexistuje) křesťanstva Jeruzalém, ale *Řím*! Zdá se, že židovští přátelé biskupa Stimpfleho nepoučili o tom, že právě oni to tak nahlížejí. „Řím a Jeruzalém“, tak nazval svou proslulou knihu „rudý rabín“ Moses Hess právě proto, že chtěl poukázat na existenci *dvojice* zcela rozdílných center...

Od roku 1986 už biskup Stimpfle pořádal zcela veřejně shromáždění v klášteře Ottobeuren v augsburské diecézi pod heslem „Křesťansko-židovská setkání“, a pak v roce 1988 byla o tomto podniku řeč v tomto smyslu: „Dnes poprvé byla debata

---

[108] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 33.
[109] *DT*, 29. 2. 1992.
[110] *DT*, 6. 2. 1992, podle: *Informationsdienst des Bistums Augsburg* (IBA).

rozšířena také na islám (16.-19. června). K tématu setkání ‚Svoboda – spravedlnost – smíření' promluvili biskup Stimpfle, prof. Lapide, vrchní církevní rada Merz, islámská teoložka Nigaer Yardim a dále profesoři Buchheim (Mohuč) a Balic (Vídeň), stejně jako rabín Posen (Curych). Poprvé byla ve zdech tohoto opatství slavena židovská sobotní bohoslužba a ‚erev-sabat'."[111] – Že by snad i další pokoncilní biskupové, přinejmenším tedy v německé jazykové oblasti, dovolili slavení židovských bohoslužeb v Božích svatostáncích, jsem naštěstí prozatím nic neslyšel. Je tedy možné, že v tomto případě šlo o průkopnickou práci biskupa Stimpfleho, který své židovské pocty jistě nedostal pro nic za nic...

Jeho akce byly zřejmě rovněž odsouhlaseny sionisticky řízeným Vatikánem, protože právě odtamtud mu přišla otevřená pochvala v podobě dopisu zástupce vatikánského státního sekretáře arcibiskupa *Giovanniho Battisty Re*, v němž se podle německé mutace listu Osservatore Romano blahosklonně konstatuje:[112] „Z benediktinského opatství [Ottobeuren] v nejnovější době opakovaně vyšly rozhodující podněty ke smíření evropských národů i monoteistických náboženství."

I po svém odstoupení z úřadu augsburského diecézního biskupa je Stimpfle i nadále vhodným mužem k tomu, aby vzal pod ochranná křídla ještě třetí, ne sice otevřeně judaizovanou, ale tím přesněji zacílenou dezinformační organizaci, jíž je vysoce vážená a ctěná „Církev v tísni", která ovšem svou bezúhonnost už dávno ztratila. Dokonce i internacionálkou řízený prestižní list „Die Welt" uznal v dubnu roku 1992 za vhodné oznámit: „Papež Jan Pavel II. dal augsburského vrchního pastýře Stimpfleho do výslužby a současně mu propůjčil osobní titul ‚arcibiskupa'. Šestasedmdesátiletý Stimpfle nyní v Königsteinu věnuje všechny své síly pomocné organizaci ‚Církev v tísni – Pomoc východnímu kněžstvu', kterou založil legendární ‚špekpáter' Werenfried van Straaten. Od října 1991 tam tedy Stimpfle funguje jako ‚zvláštní papežský pověřenec'. Zmíněná pomocná organizace disponuje ročním příjmem ve výši 70 milionů dolarů z různých darů a nadací a silně se angažuje ve Východní Evropě. Skutečnost, že Jan Pavel II. vyslal svého přítele Stimpfleho do Königsteinu, dobře ukazuje, jaký význam v plánech polského papeže tato organizace zaujímá."[113] – Také to ovšem „dobře ukazuje", jaké místo tato organizace zaujímá především v plánech vlivných přátel Jana Pavla II. a biskupa Stimpfleho, kteří mu před nedávnem – při příležitosti ukončení jeho „působení" v Augsburgu – poděkovali svérázným způsobem, jak plyne z následující novinové zprávy z konce února 1991:

„Biskupovi Josefu Stimpflemu bude izraelitskou náboženskou obcí v Augsburgu-Schwabenu vzdána čest za jeho zásluhy o dialog mezi Židy a křesťany. Dne 19. března odhalí veřejnosti v Domě sv. Ulricha bronzovou bustu augsburského biskupa. Dílo mnichovského sochaře Elmara Dietze věnuje biskupovi a veřejnosti prezident židovské náboženské obce, senátor Julius Spokojny, a má upomínat na ‚vděčné

---

[111] *Augsburger Allgemeine*, 8. 6. 1988.
[112] *OR*, 13. 7. 1990, titulní strana.
[113] Gernot Facius v: *Die Welt*, 1. 4. 1992.

ocenění desetiletí dobré sounáležitosti', jak hlásá nápis na podstavci busty."[114] – O necelý měsíc později pak následovala ještě zpráva o vlastní události:

„Jako ocenění zásluh o porozumění mezi Židy a křesťany věnoval předseda místní izraelitské náboženské obce, senátor Julius Spokojny, bronzovou bustu biskupu Josefu Stimpflemu. Umělecké dílo téměř devadesátiletého mnichovského sochaře Elmara Dietze bylo v těchto dnech odhaleno v Augsburgu v rámci oslav. Busta, představující biskupa Stimpfleho, je současně i opožděným dárkem k jeho 75. narozeninám."[115]

V kruzích, do nichž tento čiperný (arci-)biskup vstoupil, následuje obvykle jedno uznání a vyznamenání za druhým. Ne však pro uctění oslavence samotného, ale mnohem spíše jako veřejné ocenění oněch roztomilých věcí, *o které* se dotyčný „zasloužil". A tak se vcelku logicky stalo, že již v červnu 1992 „přišlo" další vyznamenání. Vždyť kdo ví, jak dlouho tento dosti pracně „udělaný" pětasedmdesátník ještě může působit jako verbíř veřejnosti: „Arcibiskup Josef Stimpfle, dřívější biskup augsburský, byl v Metách vyznamenán zvláštní cenou Roberta Schumana. Stimpfle ‚trvale usiloval o uvědomování si evropských národů svého společného kulturního a duchovního dědictví' a zasadil se o uskutečnění ‚velkého evropského projektu', říká se ve zdůvodnění přiznání ceny. Vyznamenání, dotované zhruba 25 tisíci markami, bylo arcibiskupovi předáno v sobotu. Stimpfle věnoval tuto částku Výboru pro blahořečení Roberta Schumana, jehož německým předsedou je on sám."[116] – Vida, tak to máme další z jeho funkcí!

Právě obdržené penízky nechat hned zase pracovat pro Panevropu, to bylo od pana arcibiskupa Stimpfleho jistě ušlechtilé. Ruka ruku myje: Schuman (posmrtně) vyznamená Stimpfleho, ten naopak uctí Schumana. Ostatně tento model – odborníky na reklamu ceněný jako mimořádně efektivní – se používá i v případě ostatních Panevropanů první garnitury, např. takto: Stimpfle napíše (viz výše!) příspěvek pro pamětní spis k 75. narozeninám Otto von Habsburga, a ten na oplátku pošle svůj příspěveček do pamětního spisu na oslavu (arci-)biskupa Stimpfleho k jeho 75. narozeninám! S tímto „trhákem" se prozíravě vyčkalo až na jarní (1991) „panevropskou nabídku knih": „...Církev přichází. Pamětní spis k 75. narozeninám biskupa Stimpfleho. Významné dílo... k 75. narozeninám upřímného panevropanského biskupa, do něhož přispěli biskup Alfons Nossol, *Otto von Habsburg*, Jean-Marie kardinál Lustiger, Joachim kardinál Meisner, biskup Joachim Reinelt a Joseph kardinál Ratzinger..."[117] – „Příchod" *jaké* církve je to zde vychvalován, by si zasloužilo samostatného pojednání. *Katolická* Církev, k níž všichni tito dodavatelé příspěvků do pamětního spisu podle vlastního tvrzení patří, to samozřejmě být nemůže, protože ta je, jak známo, již bezmála 2 000 let zde! (Kardinál *Lustiger*, arcibiskup pařížský, je podle vlastních údajů dokonce hned dvojnásobným členem náboženského společenství: judaismu i katolické Církve!)

---

[114] *DT*, 29. 2. 1992.
[115] *DT*, 26. 3. 1992, zpráva *IBA*.
[116] *DT*, 16. 6. 1992.
[117] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 33.

Mnohem spíše by se mohlo jednat o onu univerzální „církev lidskosti“, kterou ve svých provizorních „templech humanity“ již po staletí staví pilní zednáři. Že také ovládá žargon těchto zednářských mistrů, to biskup Stimpfle (známý daleko za obvodem svého biskupství jako „panevropský biskup“),[118] dokázal před časem zcela zřetelně. Jeden jeho článek[119] pro *Paneuropa Deutschland* měl velkými literami vytištěný, od izraelitů (ne jezuitů!) a iluminátů *Adama Weishaupta* vypůjčený titul: „*Královská důstojnost člověka*“...

7. François Mitterrand

Vůdce francouzských socialistů a prezident republiky pochází sice podle doslechu z katolické rodiny, avšak je – jak jsme viděli výše v novinách „Die Welt“ – *agnostik*, tedy v žádném případě křesťan. Přesto je jednou z nejdůležitějších postav při vytváření oné maastrichtské Evropy, kterou nám staví svůdně před oči jako „křesťanskou“ tak znamenití katolíci jako Otto von Habsburg nebo (arci)biskup Stimpfle. Mitterrand ovšem není jen *agnostik*, tedy člověk, který o sobě prohlašuje že neví, zda existuje Bůh, pravé náboženství a pravda vůbec. Je také tím, o čem si ve Francii vyprávějí vrabci na střeše, a co kdysi časopis *CODE* vystihl jedinou lapidární větou: „Francouzský prezident François Mitterrand a jeho gaullisticko-komunističtí spoluspiklenci ve Francouzském národním shromáždění patří všichni k zednářské lóži ‚Grand Orient’, mocenskému makléři Francouzské revoluce.“[120]

Jeho manželka *Danielle* (podle jiných údajů: *Danièle*!) je právě tak katolická a křesťanská jako on; podle časopisu „Die Zeit“, na podobné informace velmi skoupého a v tomto ohledu jistě nepodezřelého levicově-liberálního listu, byl její otec „zednářem v katolické Francii“.[121] – Že jí tedy snad už jen proto katolická Církev i křesťanství obecně nepřirostly k srdci, demonstrovala tato velmi angažovaná dáma prostřednictvím starosti o osud iráckých kurdských rebelů, kteří tehdy zmasakrovali kolem 3 500 křesťanů a tisíce dalších násilím vyhnali z jejich vesnic v severním Iráku. Podle údajů francouzských katolických novin „Présent“ z března 1991 ne tito křesťané, ale fanatičtí muslimští rebelové jsou „tak drazí srdci Danièle Mitterrandové [a současně ovšem také kapsám francouzských daňových poplatníků]...“[122]

Své sympatie především pro mohamedány z Maghrebu ukázal její manžel hned po svém nástupu k vládě. Že by se v tomto případě jednalo o nějaké vlastní „odhalení se“, bylo by u takového zednářského agnostika přinejmenším velice nepravděpodobné. Mnohem spíše šlo o lóžemi nejdříve vskrytu, později už veřejně propagovanému cíli vytvořit jakéhosi „kmotra“. Takto to čteme dokonce v „establishmentem“ kontrolovaném tisku:

---

[118] Tamtéž, 60.
[119] Tamtéž, 60 ad.
[120] *CODE*, č. 8/1991, 28.
[121] Barbara Ungeheuer v: *Die Zeit*, 10. 5. 1991.
[122] *Présent*, 30./31. 3. 1991.

„Když se před devíti lety dostal Mitterrand k moci, slíbil přistěhovalcům, že Francie pro ně bude otevřenou zemí. Prezident jim načrtl malebnou socialistickou utopii. Do francouzského národního společenství měli být přijímáni Severoafričané, Vietnamci, příchozí z Antil, Madagaskaru a ovšem i cikáni. Podnícena Elysejským palácem, zdvihla se v zemi horečná stavební činnost, aby bylo kde umístit ‚obtížné rodiny', jak Francouzi říkají mnohočetným klanům těchto cizinců. Bylo postaveno kolem 30-50 tisíc nových bytových jednotek, především v okrajových čtvrtích mnoha francouzských měst... Žádný Francouz přirozeně nestál o byt, jehož sousedy by byli Severoafričané. Na druhé straně zase Alžířané odmítali bydlet v sousedství Vietnamců. Úřady tedy umístily tisíce Severoafričanů do zvláštních samostatných bloků, následkem čehož mezi nimi vypukly kmenové boje. Nešťastní černí Afričané, kteří byli svévolně vykázáni do takto uvolněných bytů, se dostali mezi dva mlýnské kameny svářících se skupin. Následkem bylo nesnesitelné napětí, nenávist, zloba a násilí. … Možná, že by se časem takovým způsobem tato předměstí mohla změnit na ‚rasový (tavicí) kotel', ale zacelování otevřených ran zabránila nezaměstnanost... A prezident Mitterrand k úžasu svých krajanů konstatoval, že na fenoménu povstání přistěhovalců není nic, čím by se Francouzi měli po léta pohoršovat. Společenský pořádek byl ovšem na dlouho otřesen. Je jasné, že takováto ghetta neměla být vůbec zřizována. Dokonce i pro opozici byla situace trapně rozpačitá, přestože tento vývoj začal Mitterrand."[123] – V tomto zajímavém článku jsou dezinformativní jen „rozpaky" tzv. „opozice", s jejímiž představiteli se přece Mitterrand každý týden, pokud mu to čas dovoloval, scházel v pařížském „Grand Orientu", aby se radili na dalším postupu.

K takovým „postupům" patří rovněž podpora přítomnosti zednářů v zemích Východní Evropy, „osvobozených" od komunismu, tedy přítomnost, kterou švýcarská velkolóže „Alpina" oslavila jako „logický následek" převratů na Východě. Speciálně o Rumunsku jsou ohledně této věci k dispozici zajímavé zprávy: „Disidenti z náboženských důvodů si kladou otázku, kdo zaplatil jisté noviny. Sotvaže se v Rumunsku znovu obrodily, vychvalovaly sáhodlouze neúnavnou činnost zednářů v minulých stoletích, boj proti analfabetismu, podporu lidské důstojnosti rumunských cikánů a rovnoprávnost Židů [!]. Především ale disidenti s podezřením pozorují neobyčejně vysokou finanční podporu, která přichází z Mitterrandovy Francie jistým nově založeným stranám radikálně-laické orientace, které se už dříve vyslovily pro ‚koaliční vládu' s včerejšími komunisty. Tak např. je to *Radu Campeanu,* ‚liberál' a pilný návštěvník lóže během svého pařížského exilu, který obdržel pouhé 4 hlasy. To mu však nepřekáží v tom, aby se dnes nepodílel na ‚koaliční vládě', zcela ovládané komunisty. Ve své funkci také přijímal představitele Mezinárodního měnového fondu. Jaký typ člověka tento Campeanu je, osvětluje jeden, jím 18. srpna 1966 osobně podepsaný dokument, v němž se zavazuje – na francouzských zednářích zcela závislé – tajné policii ‚Securitas předávat informace o opozici proti

[123] *DT*, 13. 10. 1990.

Ceaušeskově režimu a o svém závazku mlčet'. Vlastnoručně podepsaný závazek je uložen v archivu Centre Européen d'Information v Paříži."[124]

Tím se tedy znovu dostáváme k „panevropskému" politiku Mitterrandovi. Východoevropské státy, které by v příštích letech měly přistoupit k maastrichtské Evropě, akceptuje *svým vlastním* způsobem, který ovšem ve skutečnosti není vůbec jeho. Jak jsme už výše viděli, dostal společně s Helmutem Kohlem Karlovu cenu města Cách, která je pravděpodobně vyhrazena jen pro zednáře. Stejně tak jsme si již ukázali, že nedávno při příležitosti propůjčení této ceny lóžovému bratru Václavu Havlovi prorocky (ne-li přímo cynicky) prohlašoval, že se Evropa má „vrátit ke svým společným hodnotám, na nichž spočívá". Dlouholetý prezident Komise ES – velmi pravděpodobně hebrejského původu – Jacques Delors byl do tohoto úřadu navržen a „dosazen" právě Mitterrandem. Lidové referendum o připojení Francie k maastrichtské Evropě na podzim 1992 se Mitterrand snažil pomocí bezpříkladné kampaně ovlivnit v duchu intencí svých příkazců – nepřímo dokonce „hrozil" svou demisí.

Nemusíme trvat právě jen na neprůhledném Delorsovi, abychom v Mitterrandově Evropě odhalili dítko synů Abrahámových. V jakých službách Mitterrand stojí, je – nezávisle na jeho lóžové kariéře – zřejmé hned od počátku nástupu do úřadu prezidenta republiky, když svým švarným socialistickým voličům nabulíkoval, že Francii ovládající „kapitalistický" rothschildovský bankovní systém musí být „znárodněn". Jen na oko, rozumí se, protože pokud víme, nikdy k tomu nedošlo! Již v květnu 1985 vyšlo najevo, že „rothschildovské banky, začátkem Mitterrandova nástupu do prezidentského úřadu vyvlastněné proti vysokému odškodnění a údajně vykázané z Francie, se vrátily zadními vrátky. Nevyvlastněná investiční společnost ‚Paris-Orléans de Gestion' zmnohonásobila náhle svůj kapitál a rozšířila pole působnosti také na bankovní operace. Za tím účelem se přejmenovala na ‚PO-Banque'. … Akcie této banky patří různým finančním ústavům a investičním společnostem, jejichž vlastní akcie jsou pak svěřeny různým členům rodiny Rothschildů. Banka byla povolena jen s tou podmínkou, že rodinné jméno Rothschildů se nikde neobjeví v jejím firemním názvu."[125] – To poslední není zcela přesně vyjádřeno: ve skutečnosti to byla samotná firma Rothschildů, po celém světě činná jako správkyně zájmů vyvoleného národa, která *dovolila*, aby bylo její jméno z taktických důvodů potlačeno a neodhalilo tak Françoise Mitterranda před veřejností jako svou loutku.

Šerosvitnou a rozpornou postavou, která pogratulovala biskupu Stimpflemu v pamětním spisu k jeho 75. narozeninám, byl *Jean Marie Aaron Lustiger*, pokoncilní pařížský arcibiskup. Podle informací nejdůležitějších – a tudíž ovšem plně kontrolovaných – španělských novin El País z července 1991 udržuje Lustiger „dobré vztahy s francouzským prezidentem, socialistou Mitterrandem, k němuž má podle francouzských sdělovacích prostředků kdykoli přímý přístup". – Ale „evropanstvím" nadšený Lustiger je pouze – doslova! – jedním „z mnoha osobních židovských přátel" Françoise Mitterranda, o nichž Izraelec *Arieh Karnon* referoval

---

[124] Alexander Minak, *„Mistři" se vracejí na Východ* (Cattolica, příloha italského deníku *Avvenire* z 30. 10. 1990), v: *Theologisches* 21 (1991) 93-98, zde: 94.

[125] *Diagnosen*, č. 5/1985, 7.

v „katolické“ Deutsche Tagespost.[126] – Jemu také vděčíme za okrajovou, ale vhodně doplňující informaci celkového obrázku: „Mitterrand má... židovského švagra.“[127]

8. Helmut Kohl

Německý spolkový kancléř patří k nejenergičtějším poháněčům Evropy do Maastrichtu, což přirozeně není jen tak náhodou a samo od sebe. Jestliže Margaret Thatcherová či její evropansky snaživý nástupce John Major přinejmenším aspoň čas od času ukazují zdání, jakoby své národy vydávali jen neradi všanc maastrichtské Evropě s její jednotnou vládou a měnovým systémem, u Helmuta Kohla nenajdeme ani nejmenší stopy po nějaké takové váhavosti nebo aspoň předstíraných ohledech na *německé* zájmy v rámci mnoholetých sjednocovacích jednání.

Již výše jsme měli možnost sledovat Helmuta Kohla, jak se úslužně hrbí před mnohokrát z falšování dokumentů usvědčeným „lovcem nacistů“ *Simonem Wiesenthalem*: „Milý pane Wiesenthale, přeji vám i nám všem, abychom mohli společně budovat novou Evropu.“ – Jak pozoruhodně „demokratickým“ vlivem on i jeho další souvěrci vládnou nad spolkovým kancléřem, který „je zodpovědný pouze vůli německého národa“, dal tentýž Wiesenthal najevo, když se dozvěděl, že chorvatský prezident *Fraňo Tudžman* ve své knize z roku 1990 vyslovil silné pochybnosti o oficiálně udávaném počtu obětí „holocaustu“: „Kdybych býval tento citát znal dříve, zabránil bych přijetí Tudžmana spolkovým kancléřem Kohlem!“[128]

Kancléř Helmut Kohl je jako šéf CDU samozřejmě katolický. Vzpomínám si, jak jsem ho v dřívějších letech viděl v předvolební publikaci CDU na jedné fotografii z poslední volební neděle s katolíkům tak milým textem pod snímkem: „Helmut Kohl se svou paní Hannelore po účasti na velké nedělní mši odevzdává hlas v ludwigshafenské volební místnosti.“ – Ještě stále se tento katolický kancléř nechává tu a tam vidět (a fotografovat) při (pokoncilně) katolických bohoslužbách, například v březnu 1990 při kolínským kardinálem Meisnerem celebrované „bohoslužbě se spolkovými státními hodnostáři. Mše se vedle prezidentky Spolkového sněmu Süßmuthové, kancléře Kohla a ministryň Lehrové a Wilmsové z CDU zúčastnil také Klein z CSU a předseda frakce SPD Vogel,“[129] který sice žije v cizoložství, nicméně však prohlašuje, že přikládá mimořádnou volební cenu soukromé audienci u Ja-

---

[126] Dalším „dlouholetým přítelem“ Mitterrandovým je z Ruska pocházející izraelita Robert Badinter, kdysi hvězda pařížské advokacie a „dnes prezident francouzského ústavního soudu“. Známý „vývoj“ v bývalé Jugoslávii bude srozumitelnější v souvislosti se skutečností, že právě Badinter „byl Mitterrandem dosazen jako prezident (nešťastné) Rozhodčí komise ES v jugoslávském konfliktu“. Otištěno v: Maria Grün/Rüdiger Foresta (vydavatel), *Warnung vor EG-Europa. Argumente gegen eine Weltordnung. Buch 2: Informationen zur EG (= Kritische Studenten-Zeitung*, Nr. 37), Wien 1992 (dále jen: Grün/Foresta), 129.

[127] Arieh Karnon v: *DT*, 1. 12. 1992.

[128] *CODE*, č. 10/1991, 6.

[129] *DT* (KNA), 29. 3. 1990.

na Pavla II., který mu ji udělil stejně jako před ním Pavel VI. dokonce ateistovi Willy Brandtovi...

Přesto však je Helmut Kohl – budiž mu to přičteno ke cti – přece jen o něco katoličtější než Brandt nebo Hans-Jochen Vogel: je totiž tak katolický jako Jan Pavel II. sám, a to už by mělo něco znamenat. Posuďte sami! Polský papež pokoncilní církve byl v říjnu 1986 hostitelem interreligiózního modlitebního setkání v Assisi, které pak zopakoval ještě v lednu 1993. Helmut Kohl jako věrně oddaný syn pokoncilní církve nechtěl za ním zůstat pozadu a v červnu 1992 přijal patronát nad jedním takovým interkonfesijním podnikem pod titulem „Musica Sacra International", který byl s despektem vylíčen jako „cirkus ekumenické tolerance s křepčícími derviši a hinduistickými chrámovými tanečnicemi".[130] – To skutečně příliš katolicky nevypadá.

A nyní něco, čemu se sotva chce věřit: Podle údajů ze židovských pramenů náš ukázkový katolík *Helmut Kohl* ve skutečnosti není ani katolík, ani Němec! Příslušné zprávy různých časopisů se v podstatě odvolávají na dva členy vyvoleného národa, na *Salcii Landmannovou* a *Jakova Linda*. V novinách „Die Welt", v němž se synové Abrahámovi neustále snaží na sebe upozorňovat, prokázala r. 1990 Landmannová laskavost svému souvěrci Lindovi a recenzovala jeho nejnovější román. Za zvláště pozornosti hodné označila především dvě tam uvedená „odhalení" podivného druhu: Helmut Kohl měl židovské předky, Bruno Kreisky však ne! Sám jsem tuto recenzi nečetl, ale podle švýcarského časopisu „Eidgenoss"[131] se toto senzační odhalení přinejmenším nedá rovnou odkázat do říše bajek.

Lindův „román v dopisech" pod titulem „Der Erfinder"[132] byl vydán ponejprv roku 1987 v anglickém a později r. 1988 v německém jazyce. Zpětný překlad do němčiny pořídil sám autor, který se jako Žid hlásí k němčině jako svému „mateřskému jazyku" (str. 168). – Zda román zmizel z knižního trhu tak rychle kvůli zmíněným delikátním tezím o Kohlovi a Kreiskym, nebo pro ubohou literární úroveň, nelze rozhodnout, protože první je stejně pravděpodobné jako druhé. Úvodní poznámka autora: „Tato kniha vznikala v době, kdy se mi duševně i finančně vedlo bídně" zní téměř jako pokus o omluvu toho, co Lind v knize odvedl. Že současně čtyři rakouské a německé instance, mezi nimi i tehdejší rakouský kancléř a notorický zednář *Fred Sinowatz*, sepsání (a vydání?) takového braku finančně podporovali (za což Lind vyslovil svůj „srdečný dík"), je skutečnost stejně skandální jako typická pro lóžemi kontrolovaný podnik, zvaný „oficiální literatura".

Román se odehrává ve výhradně židovsko-internacionálním prostředí a v podstatě spočívá na fiktivní korespondenci dvou židovských bratrů: lékaře v Londýně a zchudlého „vynálezce" a tuláka světem s chmurnými myšlenkami. Bytí obou se koncentruje – odhlédneme-li od triviální myšlenky vynálezu jakéhosi „přístroje spásy" – na to, co lze popsat jemnějšími slovy „ženy, víno, zpěv", přičemž ovšem zpěv zcela ustupuje do pozadí ve prospěch žen. V závěru románu pak první bratr, což je

---

[130] Curt Enzinger v: *Fraktur*, 28. 6. 1992, 8.

[131] *Eidgenoss*, č. 9/10 1990, 8.

[132] Iakov Lind, *Der Erfinder. Ein Roman in Briefen* (*Vynálezce. Román v dopisech*), München 1988.

asi vlastní kvintesence románu, k níž autor směřuje, se tak říkajíc sám nachází v (Židem zjevně akceptovatelném) tolikátém a tolikátém rozchodu se svou ženou. „Vynálezce“ pak zase v opakovaném návratu ke své „milence“ poté, co se dokázal zbavit vlivu psychopatického židovského pseudomesiáše.

V celém tomto vysloveně pornografickém, fekalisticky zaměřeném a místy až surrealistickém kýči, v němž je mj. také zlomyslně vysmíván Kristus (str. 146 ad.), – což patrně nikdy nesmí chybět – se však objevuje cosi, co s celkovou nesmyslností díla nijak nesouvisí: dialog z jednoho dopisu mezi „vynálezcem“ *Emmanuelem Borovskym* a pomateným „mesiášem“ *Elimem Ffingerem* (sic!), protože se točí kolem reálně existujících současných politiků. Na začátku přemítá Emmanuel, píšící dopis svému bratru Borisovi do Londýna: „Včera u stolu mne to napadlo. Elim je *agent provocateur*, jak se po francouzsku roztomile říká. Židé mají být navenek křesťany, muslimy, hinduisty a buddhisty, protože to dříve či později povede k tomu, že se všichni Nežidé obrátí k židovství. Jak? Neptej se mne!“ (str. 79.) – Potom následuje klíčová pasáž, kterou zde uvedu doslova (s vypuštěním nepodstatných částí, jež jsou v textu vyznačeny pomlčkami). Pasáž začíná větami, vyřčenými Ffingerem k Emmanuelovi:

„Spása nepřijde z vnějšího zdání, ale z vnitřního vyznání (sic!). My Židé jsme božskou jiskrou v duchovní temnotě světa. I když někdy musíme dělat, jako bychom byli ateisty (což momentálně není v módě), je pořád ještě lepší, když nás nepoznají. Na skutečném Židovi jeho židovství není vidět. Skutečný Žid je od Nežida čistě vnějškově sotva rozeznatelný.“[133] – Není to sice příliš originální myšlenka, ale snad také současně není zcela nepravdivá, přestože je pomatená. Turek mu viditelně namluvil, že on, Elim, je nový Schabbtai Zwi, falešný mesiáš, který jak známo r. 1666 přestoupil k islámu s tím výsledkem, že ho mládež i tisíce jiných Židů následovali. Tito tzv. „dönmeh“ ještě dnes věří na „skrývajícího se mesiáše“ a je jich víc, než se obyčejně má za to.

„Se spasením spěchal ještě víc než já. Celé bytí tohoto muže bylo v rychlosti... Vedl nepřetržitý monolog. …

Musíme si pospíšit. Brzy již budeme potřebovat nového generálního tajemníka OSN, ten Peruánec nemá žádnou fantazii. Při příštích prezidentských volbách ve Spojených státech musí vyhrát Gary Hart. Hart se dříve jmenoval Herz. Paní Bonnerová, Sacharovova žena, musí nahradit Gorbačova. Pro Pákistán si přeji slečnu

---

[133] Srovnejme si s tímto zajímavým přiznáním Hebrejce téměř identický výrok věrného služebníka Sionu, Otto von Habsburga, v *DT* z 19. 8. 1993: „Židé v Maďarsku, které za nacistické éry tamější obyvatelstvo chránilo a ukrývalo, hrají znovu roli odpovídající jejich významu. Ve většině případů však lidé vůbec nevědí, že se jedná o Židy. Oni jsou právě také jen Maďary.“ Jestliže si přečteme poslední dvě věty pozorněji, dostáváme z toho dojem, jakoby Habsburg nevěděl o podstatném rozdílu mezi k otroctví určenými gójí („lidé“, „jen [!] Maďaři“) a vládcovskou kastou Židů... Jaká „role odpovídá významu“ maďarských Židů, to se sice od Habsburga nedozvídáme, ale zato od Traiana Romanesca, který mnohokrát prokázal mimořádnou znalost skrytých poměrů v „ujařmených zemích Východní Evropy, kde byl komunismus etablován prostřednictvím tam usedlých i z Ruska přistěhovalých Židů s vojenskou pomocí Rudé armády... v Maďarsku to byli konkrétně: Matias Rákosi (Toth Rosenkrantz, Geroe (Singer), Revai, Dessy atd... “

Bhuttovou. Všechny sefardské rodiny se dříve jmenovaly Baruchia a jsou spřízněny s mesiášem ze Smyrny. Pradědeček současného německého kancléře se ještě psal s ‚n' místo ‚l' na konci jména a byl podomním obchodníkem z Buscaczi. Mám listiny, doklady, celou knihovnu důkazů v trezoru Národní banky ve Vaduzu. Že se Alphonso v Argentině modlí sefardsky, není žádné tajemství, ale kdo zná pravé jméno Mao Ce-tunga?

Moše Cung?

Víte příliš mnoho, patříte k mé organizaci." (Str. 79 ad.)

Nás zajímající pasáž textu jsem zde citoval v rozsáhlejším kontextu, abychom si snadněji vyvodili *přesnou paralelu* s jinou, stejně jako tady do románového dialogu skrytou scénu, jíž jsem tuto kapitolu nechtěl začínat: jde o scénu z románu *Benjamina Disraeliho* „Coningsby"! Očividně je to mezi syny Abrahámovými oblíbená forma a způsob, jak vyžvanit to, co si neumějí nechat pro sebe, a to i přesto, že tento způsob není právě příznivý jejich věci. Protože si Lind byl jistě vědom možných následků své povídavosti, pokouší se hned dále své čtenáře znejistit tím, že svého románového hrdinu nechává k dopisu připojit následující postscriptum:

„PS. U lidí jako je Ffinger se nikdy neví, kdy přestal žertovat a mluví vážně. Přirozeně je docela dobře možné, že je osobně spřátelen s Weizsäckerem, ale že by Kohlův pradědeček – navíc ještě obtížen oním typickým koncovým ‚n' ve svém jméně – sbalil svůj přenosný krámek a vyrazil si to rovnou nahoru podél Rýna, to zní už nepravděpodobně. Také v tomto případě se však dá sotva co dokazovat.

Všechno, co Ffinger říká, je přirozeně darebáctví. A přesto – protože otázka kdo je a kdo není Žid – se stále znovu a znovu vynořuje, ptám se mnohokrát sám sebe, čím to asi je, že tohle téma je věčně nevyčerpatelné.

... Otázka, kdo a co se může označit za Žida a za židovské, se stále vrací a nenechá se ani Židy ani Nežidy vzájemně vysvětlit. Ffinger zde nadhodil téma, na němž se nelze domluvit." (str. 82.)

Tedy zdánlivý souhrn všeho: Nic jistého se neví! Ale jak už řečeno, jde pouze o neupřímný pokus zpochybnit před tím vyřčená, jednoznačná tvrzení, a pravděpodobně také jde o snahu poukázat vlastním soukmenovcům, rozhněvaným takovou „upovídaností", na obojetnost textu. Jistě ne zcela náhodně nechal Lind svého Elima Ffingera argumentovat „celou knihovnou důkazů", kterou se zdá mít spíše autor. Mluví pro to okolnost, že židovský původ už zemřelého rakouského kancléře *Bruno Kreiskyho* je na str. 101 (a dalších) jednoznačně popírán velmi podrobnými údaji o jménu a rodinných poměrech jeho předků – a v knize pak nenásleduje jediné slůvko, jímž by bylo odhalení zpochybňováno, jako je tomu v případě Helmuta Kohla!

Jistým způsobem příslovečnou tečku nad „i" představuje zpráva ludwigshafenských novin Rheinpfalz z počátku března 1993, v níž čteme: „Kulturní referent Günther Ramsauer odvolal přednášku s diapozitivy na téma: ‚Předkové kancléře Helmuta Kohla', k níž předtím zvalo pracovní společenství Falcko-rýnského spolku na středu v 19,30 hod. do městského muzea," a to i přesto, že jako referující byl ohlášen „genealog Heinz E. Walter z Leingartenu", který se „specializuje na původ

politiků poválečné éry a uveřejnil na toto téma již řadu knih“. Je pozoruhodné, že i přesto si redaktorka novin Rheinpfalz, Martina Röbelová, nejen všimla, že panu Walterovi byl „nasazen náhubek“, nýbrž že tak učinili právě politici SPD. Bez ohledu na všechny stranické diference „jim byla věc právě tak nepříjemná [jak podivuhodná svornost!] jako místní frakci CDU“.[134]

Židovská badatelka a „nestor vědeckého judaismu v Evropě“, *Salcia Landmannová*, jíž nepřímo – prostřednictvím recenze na jinak skoro bez povšimnutí přecházenou knihu – děkujeme za vysoce zajímavý poukaz na etnický původ kancléře „Kohla“, napsala sama knihu, kterou kontrolovaný tisk vysoko vychválil a vydavatel ji dokonce označil za „základní dílo“. Ukazuje v ní na specifický druh židovství tzv. asimilovaných Židů, jako byli *Siegmund Freud, Ilja Ehrenburg, Franz Kafka, Karel Marx* a konstatuje:

„Daly by se vypočítat ještě stovky dalších příkladů židovských elementů a rysů v dílech tradici odcizených i pokřtěných Židů. Těchto několik namátkou vybraných ukázek postačí. Dostatečně prokazují, že ani vzdání se vlastních tradic nebo násilné přizpůsobení okolnímu světu nemůže smazat zvláštnost židovského myšlení a cítění. Rozdíly vězí mnohem hlouběji než každá výchova; jsou určeny konstitucionálně.“[135] – Bylo by to jistě výstižné definování i v případě katolicky pokřtěného Helmuta Kohla. Také u něj ony „rozdíly“ vězí tak hluboko, že např. na celoněmeckém dni „Junge Union“ v Dillingenu 8. listopadu 1992 se nechal slyšet: „Je důležité, že židovská společenství přijala Německo za svou vlast. Němečtí Židé, židovští Němci – to je, co si přeji.“[136] Kdo by si tohle – *na jeho místě* – také nepřál? Že to Kohla-Kohna už od samého počátku jeho politické kariéry táhlo stále znovu a znovu k synům Abrahámovým, máme každopádně také takřka oficiálně prokázáno.

Tak například stranický orgán CDU „Deutsches Monatsblatt“ referoval v květnu 1976 o „představovací návštěvě“ tehdejšího kandidáta na úřad kancléře, Helmuta Kohla, u polotajného grémia světové stínové vlády „Council on Foreign Relations“, o němž masová média prakticky mlčí (protože v něm dominuje čeleď Rockefellerů a někteří další rasoví soukmenovci):

„Hned první den udělal Helmut Kohl dojem... byl pozorován s vlídným zájmem. Američané konečně mají právo osobně poznat muže, který má ty nejlepší vyhlídky... aby vystřídal spolkového kancléře Schmidta... Jeden termín stíhal druhý, ale nejdůležitější čekal až na konci; bylo jím uspořádání přednášky v Council on Foreign Relations. Toto exkluzivní sdružení má 1 700 členů, z nichž je 22 % vědců, dále 28 % obchodníků a 12 % členů vlád. CFR si vzalo za cíl podporu lepšího porozumění v mezinárodních záležitostech prostřednictvím volné výměny názorů. Protože CFR přikládá tak velkou cenu svobodné a otevřené diskusi, nesmí o obsahu tam probíraného proniknout nic navenek. Jen tolik zde může být řečeno, že Helmut Kohl se svou půlhodinovou řečí měl veliký ohlas. Tématem jeho projevu byla spojenecká politika z německého pohledu.“[137] – Povšimněme si dobře, s jak jemnocit-

---

[134] Martina Röbel v: *Die Rheinpfalz*, 2. 3. 1993.
[135] Salcia Landmann, *Die Juden als Rasse*, 3. Aufl. 1991, 344.
[136] *Fraktur*, 22. 11. 1992, 3.
[137] Cit. podle: *UN*, č. 8/srpen 1976.

ným taktem se křesťansko-demokratický list snaží svým čtenářům vysvětlit, proč jim nesmí prozradit, co Helmut Kohl v USA právě při svém *nejdůležitějším* setkání řekl a co vyslechl. Máme s toho snad vyvozovat, že např. debaty ve Spolkovém sněmu nejsou vedeny „svobodně a otevřeně“ nebo že se tam neříká dokonce vůbec *nic důležitého*, když přece odtamtud všechno „pronikne navenek“? Jestliže je tomu tak, mělo by nás svéprávné občany tím více zajímat, co to naši politikové vlastně říkají, když k nám – voličské veřejnosti – mluví „svobodně a otevřeně“.

Ostatně kancléři Kohlovi se nedá vytýkat, že by nemluvil „svobodně a otevřeně“; naopak to dělá často a svá slova nechává ještě dodatečně tisknout ve vládních sdělovacích médiích. Bylo tomu tak i v případě jeho pozdravného poselství k zahájení společného zasedání „Světového židovského kongresu“, „Evropského židovského kongresu“ a „Ústřední rady Židů v Německu“ 6. května 1990 v Berlíně. Nejdůležitější z pozoruhodně otevřených slov novopečeného „kancléře sjednocení“ před vybraným židovským auditoriem zde věrně cituji:

„Pane prezidente Bronfmane, pane předsedo dr. Galinski, pane starosto, excelence, velectěné dámy a pánové! Těší mne, že dnes mohu být s vámi při zahájení společného zasedání Světového židovského kongresu, Evropského židovského kongresu a Ústřední rady Židů v Německu. Vyřizuji vám při této příležitosti pozdravy spolkové vlády a přeji vašemu jednání úspěšný průběh. … V jednom svém velice závažném, dojímavém prohlášení uvedla lidová sněmovna Německé demokratické republiky na začátku svého zasedání mj. toto: ‚Prosíme Židy celého světa za prominutí pokrytectví a nevraživosti oficiální politiky NDR vůči Izraeli i za ponižování a pronásledování židovských spoluobčanů v naší zemi i po roce 1945.’ … Přesto však zde před námi stále ještě zůstává důležitá morální výzva a požadavek, změnit v budoucnu výuku dějin v učebních plánech bývalé NDR ve smyslu pravdivějšího přístupu k nacistické minulosti. Je to především záležitost vzdělávacích záležitostí v těchto budoucích spolkových zemích. Jsem přesvědčen o tom, že se tomuto úkolu budou hlavně demokratické strany věnovat se vší vážností. … A k tomu potřebují kompetentní radu i podporu. Jsem proto nesmírně potěšen, že pan Reich, mezinárodní prezident B’nai B’rith, v této záležitosti výslovně nabídl pomoc své organizace. Jsem rovněž spokojen, že jeho osobní zmocněnec je dnes zde mezi námi. … Samozřejmou povinností všech demokratických sil i ve sjednoceném Německu je nekompromisně bojovat proti těm, kteří otevřeně nebo skrytě rozšiřují antisemitské předsudky a pomlouvají a hanobí židovskou víru a náboženské cítění.“[138] – Samozřejmě, že spolkový kancléř nenašel jediné podobné slovo odsouzení každodenního, stonásobného pomlouvání a hanobení křesťanské – a zvláště katolické – víry v masových sdělovacích médiích. Všichni křesťané mají tedy opravdu proč být zvědavi na *jeho* „křesťanskou“ Evropu.

Helmut Kohl při svém výše citovaném výroku o ochotné nabídce nejvyššího židovského lóžového šéfa, Seymoura Reicha, vychází z dopisu tohoto pána z jara 1990, v němž se mj. doslova říká: „Různá historická překroucení a znetvoření, tak charakteristická pro učební osnovy všech komunistických zemí, představují pro sjednocené Německo velký problém. Jestliže bude vaše vláda připravena zjednat

[138] *Bulletin* (vyd. Presse- und Informationsamt der Bundesregierung), 9. 5. 1990, 429 ad.

v této oblasti nápravu, je zase B'nai B'rith připraven dát učitelům v Německu k dispozici všechny své vědomosti a odbornosti... Řád B'nai B'rith se bude cítit potěšen možností postarat se spolu s vámi, pane spolkový kancléři, o to, aby tak současné i budoucí generace v Německu i nadále udržely své jedinečné vztahy k židovskému národu."[139] – Tajné židovské seskupení určitě musí naplňovat radostí představa, jak budou „společně" s jedním ze svých vlastních lidí vodit německý národ za nos. Jistě si tito pánové přitom nemohli nevzpomenout na přísloví o kozlovi, kterého udělali zahradníkem... Právě tak živě si dovedeme představit vnitřní uspokojení Helmuta Kohla jako „německého" spolkového kancléře, když veřejně a halasně navštěvuje a podporuje jeden takovýto židovský podnik za druhým. Podívejme se nyní aspoň stručně na chronologickou řadu termínů v jeho pracovním izraelitském diáři:

Po návštěvě zasedání „Světového židovského kongresu" v Berlíně 6. května 1990 následovala dne 13. června 1990 účast na „vzpomínkovém shromáždění Mezinárodní rady křesťanů a Židů v heppenheimském domě Martina Bubera při příležitosti 25. výročí jeho úmrtí", kterou kancléř korunoval projevem, v němž mj. shrnul i své předchozí akce tohoto druhu: „Excelence, velevážené dámy a pánové! Svou návštěvou zde chci současně vyjádřit úctu, kterou cítím k osobnosti Martina Bubera, muže, o němž David Ben Gurion řekl, že ‚byl jedním z největších mravních zjevů židovského národa'. … Dále bych chtěl touto formou vyjádřit ocenění důležité práce Rady křesťanů a Židů. Jak víte, není tomu poprvé, co mám takovou příležitost; vzpomínám si např. ještě velice dobře na krátký ceremoniál v Schaumburském paláci z 16. prosince 1987, při němž jsem paní dr. Gertrudě Lucknerové předával ‚cenu sira Sigmunda Sternberga', a proto jsem obzvlášť potěšen, že paní Lucknerovou zde opět vidím. … Rada křesťanů a Židů spojuje svou práci se jménem Martina Bubera, a toto jméno je samo o sobě programem... Avšak právě nyní nesmíme zavírat oči před nebezpečným faktem, že se na mnohých místech probouzí k novému životu staré přízraky nacionalismu, netolerance vůči cizincům nebo antisemitismus. … Mezinárodní Rada křesťanů a Židů si právě tuto otázku bere za svůj cíl. Proto vítám, že Rada při svých rozhovorech s hessenskou zemskou vládou, spolkovým ministerstvem vnitra i soukromými podporovateli vyjádřila svůj pevný úmysl založit Nadaci Martina Bubera, která jí bude sloužit jako nástroj budoucí práce ve střední, východní a jižní Evropě. Ve svém významu pro bratrské soužití lidí i národů stojí práce Rady v jedné rovině s ‚trialogem' mezi Židy, křesťany a muslimy, kterému se také už po léta věnuje. Ke svému uznání současně připojuji dík za to, že Rada křesťanů a Židů už před deseti lety přenesla své sídlo z Londýna do našeho Heppenheimu, protože v tomto rozhodnutí spatřuji výraz důvěry v stabilitu německé demokracie. Jsem přesvědčen, že i to se v neposlední řadě projeví při rozhovorech a přípravách založení Nadace Martina Bubera."[140] – Přinejmenším *pokoncilnímu* papeži věrný katolík Kohl zde s Janem Pavlem II. znovu vyzdvihl cenu „trialogu tří velkých monoteistických náboženství" pro věc světového míru... Takto nahlíženo, může pak být samozřejmě i sebevědomý syn Abrahámův skutečným (po-

[139] Cit. podle: *CODE*, č. 6/1990, 11.
[140] *Bulletin*, 19. 7. 1990, 663 ad.

koncilním) katolíkem – a „křesťanská“ Evropa, za níž se Helmut Kohl bez ustání zasazuje, bude zachráněna!

Další termín v diáři: Setkání „německého“ kancléře Helmuta Kohla alias *Kohna* s „rumunským“ ministerským předsedou dr. Petre Romanem alias *Neuländerem* 28. listopadu 1990 v Bonnu,[141] čímž se opět dostáváme k Disraelimu, jehož citátem jsme tuto kapitolu vůbec nechtěli uvádět...

Za necelé dva měsíce následovala Kohlova konference se svým neveřejným, ale skutečným představeným, totiž s novým bossem B'nai B'rith. V úřední řeči to pak poněkud přikrášleně znělo takto: „Spolkový kancléř Helmut Kohl přijal 23. ledna 1991 prezidenta B'nai B'rith International, Kenta E. Schinera, k podrobné výměně názorů. Tímto – již dávno předem dojednaným rozhovorem – tak pokračoval spolkový kancléř v plodném dialogu s B'nai B'rith International, který vedl již s oběma předchůdci pana Schinera v úřadu prezidenta, Seymourem Reichem a Geraldem Kraftem. Těžištěm rozhovoru byl konflikt v Perském zálivu a jeho vliv na bezpečnost státu Izrael a jeho občanů. Spolkový kancléř s veškerým důrazem odsoudil irácké raketové útoky na Izrael a vyjádřil naději, že mezitím přijatá opatření zajistí ochranu Izraele před dalšími útoky. … Prezident Schiner vyslovil své vysoké uznání kancléřovu rozhodnutí, vyslat ministry Genschera a Sprangera do Izraele s 250 miliony marek jako humanitární pomocí spolkové vlády těžce zkoušenému židovskému státu. … Kancléř znovu zdůraznil solidaritu Spolkové republiky se spojenci, kteří v Perském zálivu nesou hlavní tíhu obrany práva a svobody, zvláště USA, Velká Británie a Francie. … Kancléř ocenil pozitivní postoj B'nai B'rith International ke sjednocení Německa a potvrdil, že nové Německo bude i nadále spolehlivým partnerem Izraele. Oba vyjádřili shodnou vůli pokračovat i v budoucnu v konstruktivních vztazích mezi B'nai B'rith International a německou stranou, zvláště sjednáváním politických dohod a vzájemnou podporou. … Prezident Schiner informoval kancléře o svém rozhodnutí poctít jej příští rok v New Yorku nejvyšším vyznamenáním, jaké B'nai B'rith International propůjčuje, ‚Zlatou medailí prezidenta za humanitární pomoc'. Nositeli tohoto vyznamenání byli mj. také američtí prezidenti Truman a Eisenhower.“[142] – Tedy známka „jednička s vyznamenáním“ pro věrného soukmenovce v křesle německého spolkového kancléře. Nesluší se přece, aby mu bylo upíráno to, co už dostali jeho rasoví soukmenovci v křesle amerických prezidentů, Truman-*Treumann* a Eisenhower-*Eisenhauer*...

Vyhlídka na „zlato“ B'nai B'rith International dodala kancléři křídla. Jen o několik dní později, 30. ledna 1991, lámal ve vládním prohlášení před Spolkovým sněmem udatně kopí za Izrael, údajně ohrožovaný Irákem: „Irácké rakety na Izrael mají jediný cíl: vtáhnout Izrael za každou cenu do válečného konfliktu v Perském zálivu. Je to útok na nedotknutelnost a životní právo Izraele. … Chceme, aby Izrael věděl, že má v těchto dnech naši plnou solidaritu. … Tuto solidaritu prokážeme i tím, že ho v těchto těžkých chvílích podpoříme potřebnými dodávkami výzbroje a materiálu k ochraně jeho území. Jednáme tak v souladu s touž zvláštní odpovědností, jakou před námi osvědčovaly Izraeli všechny vlády Německé spolkové republiky už

[141] *Bulletin*, 30. 11. 1990, 1480.
[142] *Bulletin*, 26. 1. 1991, 45.

od svého založení.“[143] – Velmi dobře! Izrael se tedy těší „naší úplné solidaritě“. Jenže, čím jménem vlastně mluví kancléř, když říká „my“ a „naše“?

V únoru ohlásily také „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, že v příštím roce obdrží Helmut Kohl vytoužené lóžové zlato B’nai B’rith. „Ceremoniál proběhne v hlavním sídle lóže v New Yorku. Jak sdělil profesor Ernst Ehrlich, ředitel evropského B’nai B’rith, bude Kohl poctěn touto cenou za úsilí a zásluhy o židovské společenství v Německu a především za podporu Izraele.“[144] – „Je ovšem jasné, říká prof. Ehrlich, že ‚Židé v žádné případě nezapomínají na kancléřovu návštěvu vojenského hřbitova v Bitburgu’. Jestliže i přesto padla volba na něj, pak proto, že to svou současnou politikou napravil. ‚Pan spolkový kancléř si své vyznamenání zasloužil. Přispěla k tomu válka v Perském zálivu a mezitím změněná politika spolkové vlády,’ potvrdil Ehrlich.“[145] – A pověstná návštěva kancléře v Bitburgu?[146] To byl pouze profesionálně zosnovaný a perfektně provedený manévr na odvedení pozornosti od skutečné etnické identity a z ní plynoucích závazků Helmuta Kohla – opět podle vyzkoušené metody „chyťte zloděje“!!

V polovině září 1991 bylo vidět Helmuta Kohla v USA, kde byl „přijat bývalým americkým prezidentem Reaganem a mezinárodním velkovydavatelem novin Rupertem Murdochem v Los Angeles“,[147] mimořádně vlivným židovským souvěrcem.

Dalším termínem přepracovaného kancléře všech Němců byla „jubilejní oslava ‚30 let lóže Frankfurt’ řádu B’nai B’rith 23. listopadu 1991“. Tentokrát tam nešel sám, nýbrž poslal za sebe jako svého mluvčího státního ministra v úřadu spolkového kancléře, *Lutze Stavenhagena*, který tam samozřejmě přednesl velmi dlouhou a viditelně pečlivě připravenou řeč, místy velice zajímavého obsahu. Cituji z ní jen to nejpodstatnější:

„Pane vyslanče, pane prezidente Hofmanne, pane Dombergere, pane Honigbaume, dámy a pánové! Jsem potěšen, že zde mohu být s vámi při příležitosti oslav třicátého jubilea lóže Frankfurt B’nai B’rith. … V posledních letech se velice úspěšně

---

[143] *Bulletin*, 31. 1. 1991, 61.

[144] *Der Insider* (Pretoria), 15. 3. 1991.

[145] *Deutsche Wochenzeitung*, 22. 2. 1991. Že *Der Insider* (stejně jako *Deutsche Wochenzeitung*) citoval naprosto korektně, dokazuje původní doslovné znění textu zprávy v *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung* ze 7. února 1991, str. 12: „V příštím roce bude německému kancléři prokázána mimořádná pocta ‚Zlatou medailí prezidenta za humanitární činnost’. Návrh vyšel z evropské sekce B’nai B’rith. Prezident Kent E. Schiner již pozval Kohla do New Yorku na jaro 1992 k převzetí medaile. – Jak sdělil profesor Ernst Ludwig Ehrlich, ředitel evropského B’nai B’rith, má být Kohl poctěn cenou za úsilí a zásluhy o židovské společenství v Německu a především za podporu Izraele. Přitom, jak Ehrlich zdůraznil, evropští ani američtí Židé v žádném případě nezapomínají na kancléřovu návštěvu vojenského hřbitova v Bitburgu. Jestliže i přesto padla volba na něj, pak proto, že to svou současnou politikou napravil. ‚Spolkový kancléř si své vyznamenání zasloužil. Přispěla k tomu válka v Perském zálivu a mezitím změněná politika spolkové vlády,’ potvrdil Ehrlich. – K osobnostem, dosud vyznamenaným zlatou medailí B’nai B’rith, patří také bývalí američtí prezidenti Harry S. Truman a Dwight D. Eisenhower, rakouský kancléř Franz Vranitzky, bývalý rakouský prezident Rudolf Kirchschläger, vídeňský kardinál Franz König a bývalý hamburský starosta Klaus von Dohnany.“

[146] Míněn je hřbitov příslušníků wehrmachtu a SS; pozn. překl.

[147] *DT*, 17. 9. 1991, dpa/DT.

rozvíjí vynikající spolupráce B'nai B'rith se spolkovou vládou, stejně jako s dalšími institucemi v Německu. Jsem si jist, že v budoucnosti tato spolupráce ještě nabude na významu. Milníkem na cestě byl obsažný a intenzivní rozhovor tehdejšího prezidenta B'nai B'rith, Seymoura Reicha, se spolkovým kancléřem na jaře 1989. … Tento kontakt se ukázal jako nesmírně důležitý s ohledem na proces znovusjednocení Německa, který začal o několik měsíců později otevřením maďarsko-rakouské hranice pro uprchlíky z tehdejší NDR. … Obnovení státní jednoty Německa přirozeně u mnoha obětí nacionálně-socialistického násilí a jejich potomků vyvolalo starostlivé otázky. Svědčí o tom v neposlední řadě také pravidelná korespondence mezi spolkovým kancléřem a vedením B'nai B'rith v letech 1989-1990. … Tím více bych chtěl vyzdvihnout, že B'nai B'rith neustále formuloval svůj postoj ke sjednocení Německa v rozumné a vyvážené formě. … Událostí symbolického významu je skutečnost, že minulého roku byl v osobě pana Dombergera poprvé zvolen Němec viceprezidentem B'nai B'rith. Jak velice od roku 1989 vzrostla oboustranná důvěra, ukázalo se v neposlední řadě při návštěvě nového mezinárodního prezidenta Kenta Schinera u spolkového kancléře v lednu tohoto roku. … Dovolte mi ještě připojit několik slov o roli, kterou sehrál celoevropský distrikt B'nai B'rith, a jmenovitě jeho ředitel, profesor Ernst Ludwig Ehrlich. … Cituji z dopisu, který spolkový kancléř zaslal profesoru Ehrlichovi k jeho 70. narozeninám: ‚Mé blahopřání a dík patří jednomu z nejvýznamnějších představitelů křesťansko-židovského dialogu nejen v německé jazykové oblasti, ale v Evropě vůbec. … Děkuji vám také za cenný příspěvek k dialogu mezi Němci a židovským společenstvím v USA, který jste přinesl jako ředitel celoevropského distriktu B'nai B'rith. … Byla to v neposlední řadě Vaše iniciativa a osobní angažovanost, která vedla k plodné spolupráci mezi Nadací Konráda Adenauera a B'nai B'rith International. Chtěl bych vás touto cestou povzbudit k pokračování v této důležité práci pro vzájemné porozumění'..."[148] – Zdá se, že vřelá spolupráce mezi mocnou židovskou zednářskou lóží, Nadací Konráda Adenauera i politickým „vnukem" státníka, po němž má nadace své jméno, se odvíjí zcela v duchu tohoto katolíka.

Na jaře 1992 se tedy „odehrálo" propůjčení zlaté medaile B'nai B'rith. Předcházela mu hebrejská návštěva u Helmuta Kohla na velice vysoké úrovni: „Henry Kissinger, bývalý ministr zahraničí USA a vedoucí člen rockefellerovské stínové světové vlády, byl jedním z prominentních hostů při nedávné oslavě Kohlových narozenin v bonnském hotelu St. Petersburg",[149] jak bylo oznámeno. S „křesťanskou" CDU je špičkový sionista Kissinger až překvapivě zadobře: „Pravidelným a vždy vítaným hostem u Waltera a Margarethe Wallmannových je bývalý dlouholetý ministr zahraničí Henry Kissinger", čteme v jedné z předvolebních tiskovin hessenské CDU pro rok 1991 o zemském předsedovi této strany.

Vraťme se však zpátky k „velkému předsedovi" CDU. Smrt Heinze Galinského (úmrtní oznámení však znělo: *Shmuel* Galinski) a s ní spojené kondolenční povinnosti by byly závazným termínem pro každého německého kancléře, nejen pro Helmuta Kohla, ale že by Galinského opravdu musel tak vášnivě vychvalovat, kdy-

[148] *Bulletin*, 27. 11. 1991, 38.
[149] *Der Insider*, 15. 5. 1992.

by se s ním necítil spojen poutem krve, kdo ví? „Spolkový kancléř Kohl ocenil a vyzdvihl minulou neděli ve věku 79 let zemřelého předsedu Ústřední rady Židů v Německu, Heinze Galinského, jako jedinečného demokrata a upřímného vlastence. Spolupráce Galinského i židovské komunity na výstavbě Německé spolkové republiky má podíl na tom, že se Německo opět mohlo stát rovnoprávným partnerem společenství svobodných národů, řekl v pátek Kohl při smuteční slavnosti Židovské náboženské obce v Berlíně. ‚Pro nás všechny znamená jeho smrt bolestnou ztrátu'." – Znovu se vrací neodbytná otázka: Kdo byl myšlen oním „pro *nás*"? Pro křesťanské Němce? Sotva, pro ně nemůže být „bolestnou ztrátou" smrt notorického nepřítele křesťanství: „Když církevní sjezd r. 1987 přinesl na svém plakátu vyobrazení Žida, který se pod křížem bratří s křesťanem i představiteli dalších ras, intervenoval šéf Židů Galinski (člen berlínské zednářské lóže) a prohlásil v rozhlasové stanici ‚Sender Freies Berlin', že plakát je ‚urážkou židovského společenství' (‚Frankfurter Rundschau' 24. 1. 1987). Plakát byl samozřejmě ihned stažen a dán do stoupy."[150] – A další příklad: „Už roku 1989 požadoval Galinski ve svých ‚Allgemeine Jüdische Wochenzeitung' odstranění některých starých článků křesťanské víry, jako například ‚Z hlubokosti své volám k Tobě', protože ve 4. verši je řeč o ‚opravdovém Izraeli (tj. křesťanství)'."[151] – To pak nám ale těžko může někdo zakazovat, abychom si neřekli: Nebyl to katolík Helmut Kohl, nýbrž *Hebrej* Helmut Kohn, který prohlásil: „Pro *nás* představuje jeho smrt [Galinského] bolestnou ztrátu!"

Slyšel snad někdo o organizaci – která s pouhými 30 tisíci členy nepatří v Německu právě k obrovským –, aby její předseda veřejně prohlásil: „Tento týden bych se chtěl sejít se spolkovým kancléřem?" – Jistě by bylo možné se usmát takové domýšlivosti a nemístnému sebevědomí; kancléř má zaručeně na práci něco důležitějšího, než setkávat se na požádání s předsedou jedné z tisíců zájmových organizací a spolků v Německu, i když některé množství svých členů počítají na statisíce. Jenže to by tím předsedou nesměl být nástupce Heinze (Shmuela) Galinského, *Ignatz Bubis*, nový předseda Ústřední rady Židů v Německu, která má podle vlastních údajů kolem 30 tisíc organizovaných členů. On to byl, kdo po svém zvolení v září 1992 pronesl výše citovanou větu před zástupci tisku, a – přijetí se mu dostalo!

Nyní je ale načase představit konečně čtenáři po *Hebreji* Helmutu Kohlovi také *Panevropana* Helmuta Kohla. Jak svorně obě podoby spolu souvisí, to vidíme už z rejstříku výše zmíněného pamětního spisku k 75. narozeninám Otty Habsburga: mezi autory se nachází Helmut Kohl a jeho důvěrný přítel Simon Wiesenthal, stejně jako oslavencův host při slavnosti Henry A. Kissinger (písmeno „A" uprostřed je symbolickou zkratkou jeho hebrejského jména *Abraham Ben Alazar*).[152] – Podle mých vědomostí nebyl zatím Helmut Kohl usvědčen z členství v zednářské lóži, ale jako příslušník mosaické víry nakonec ani nemusí mít své lóžové číslo. Přirozeně

---

[150] Norbert Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg o. J. 1990 (dále jen: Homuth 1990), 48 ad.

[151] *Glaubens-Nachrichten*, č. 5/1992 (Norbert Homuth).

[152] Srv. Heinz Pfeiffer, *Brüder des Schattens*, Zürich 1983, 85 ad.; také Jean Boyer, *Die schlimmsten Feinde unserer Völker*, Bogota 1979 (díle jen: Boyer), 41 (kde je otištěn příslušný, nesmírně zajímavý originál dokumentu, na který se odvolává také Pfeiffer).

však nás nutí nastražit uši, když se jeho státní sekretář *Friedrich Bohl* podle vlastních slov při závěrečné slavnosti Panevropských dní 1992 těší z toho, že přítomným Panevropanům „může předat pozdrav od jednoho z největších stavitelů Evropy: ‚Srdečně vás zdravím jménem spolkového kancléře Helmuta Kohla'."[153] – Kde jinde by mohli sedět tito „stavitelé" Evropy nebo „velcí stavitelé" než v oněch lóžových templech, v nichž se tradičně uctívá „Velký Stavitel Všehomíru", jemuž již dříve složil svou poklonu ten, který veřejně položil „základní kámen" Panevropy – hrabě Coudenhove-Kalergi?!

Ke „křesťanské" Panevropské unii tohoto lóžového bratra, resp. k jeho nástupci, Výsosti von Habsburgovi, udržoval Helmut Kohl jako kancléř mimořádně vřelé vztahy, a to *doslova* od své první hodiny v úřadě. „Jeho prvním úředním počinem jako spolkového kancléře pouhou hodinu po zvolení bylo – jistě nikoli náhodou – pozdravné poselství, které 1. října 1982 ‚v 16,30 hod.' zaslal do Vídně jubilejnímu kongresu mezinárodní Panevropské unie ‚60 let Panevropy'. … Vizionářství v duchu Karla Velikého: Evropan Helmut Kohl podnikl r. 1976 první krok ke svému kancléřství, když při Evropských dnech společnosti Paneuropa Deutschland vystoupil v cášském Katschhofu před více než 8 000 lidmi za politicky sjednocenou Evropu. Národy, které jsou k tomu připraveny, musí svou evropskou volbu umět prosadit i tehdy, když ostatní nebudou spolupracovat, prohlásil tehdy Kohl. Výsledek jeho iniciativy je, že všechny členské státy Evropského společenství už určily první přímé volby do Evropského parlamentu na rok 1979. … Roku 1987 kancléř Kohl vystoupil s projevem na Evropských dnech Panevropské unie v Goslaru, který tehdy ještě ležel při ‚železné oponě'. … Velkolepá slavnost se pořádala pod heslem ‚Jedno Německo – jedna Evropa!' a Helmut Kohl tam učinil – tehdy ještě zdaleka ne samozřejmé – přiznání se k Panevropě: ‚Chceme, aby se všichni Němci sešli ve společné svobodě... Jen v mírovém řádu, který změní rozdělení Evropy ve svobodu, leží klíč k řešení německé otázky'."[154]

Tito velcí – nikoli ovšem jen stavebníci, nýbrž – *architekti* Panevropy jsou bez ohledu na své mosaické vyznání tak křesťanští, že si vzali za svá Ježíšova slova z Evangelia: „Kdo má, tomu bude ještě přidáno..." Kdo tedy už dostal zlatou medaili B'nai B'rith, Cenu Karla Velikého atd. atd., nechť má k tomu ještě mít také cenu Coudenhove-Kalergiho! K udržení zájmu veřejnosti bylo chystané propůjčení ceny už půldruhého měsíce předem slavnostně ohlášeno v tisku,[155] aby hned příští den po dekorování o tom mohlo být referováno znovu. Přinášíme zde autentickou zprávu ze samotného tiskového orgánu Panevropy:

„Spolkový kancléř Helmut Kohl je nejčerstvějším laureátem ‚Evropské ceny Coudenhove-Kalergiho'. Vyznamenání, pojmenované po zakladateli panevropského hnutí, bylo kancléři Kohlovi předáno 29. dubna v bývalém úředním sídle Konráda Adenauera [pozn.: Schaumburském paláci] prezidentem Coudenhove-Kalergiho nadace, Gérardem Bauerem, a mezinárodním sekretářem Panevropské unie Vittorio Ponsem v přítomnosti bývalého francouzského předsedy vlády, Raymonda Barreho,

---

[153] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1992, 5.
[154] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí), 1991, 42.
[155] *DT*, 9. 3. 1991, zpráva dpa.

který je také nositelem tohoto vyznamenání a mnoha dalších prominentních osobností. … Mezinárodní prezident Panevropy a poslanec Evropského parlamentu Otto von Habsburg ocenil ve svém projevu spolkového kancléře Kohla jako politika, státníka a současně i průkopníka Německa a Evropy těmito slovy: ‚Jako německý a evropský patriot jste se povždy účinně zasazoval za spolupráci Německa a Francie...' Potom prezident mezinárodní Panevropské unie poděkoval historiku dr. Kohlovi především za to, že ‚není z posledních mezi těmi, kdo nám spolu s americkým prezidentem Reaganem dali mezinárodní uvolnění a začátek odzbrojovacího procesu'. Reaganova neústupnost přinutila Sovětský svaz k hospodářskému otevření, ‚které se stalo výchozím bodem politického obratu. Rozhodnou měrou jste ale k tomu přispěl i vy, pane spolkový kancléři, když jste projevil odvahu k rozmístění raket Pershing i přes divoké protesty mírového hnutí. To všechno společně donutilo Moskvu k zasednutí za jednací stůl na odzbrojovací konferenci.' Pohnutými slovy, jimiž kancléř poděkoval za prokázanou čest udělení ceny, jejímiž nositeli už jsou španělský král Juan Carlos, Franz Josef Strauß, bývalý dlouholetý francouzský premiér Barre, italský prezident Pertini, rakouský prezident Kirchschläger a řecký premiér Tsatos, ujistil Kohl přítomné, že evropské sjednocení bylo a zůstane pro jím řízenou německou vládu ‚úhelným kamenem politiky'. ‚Hrabě Coudenhove-Kalergi byl jedním z prvních a nejvýznamnějších podporovatelů evropské myšlenky, ba dokonce se zabýval velkolepou vizí celé a nedělitelné Evropy... Evropská idea od jeho doby nabývala stále více půdu pod nohama. Byla národy přijata a dále nesena. Připomeňme si jen poslední dva roky: Byli to obyčejní lidé v Polsku a Maďarsku, v Československu i bývalé NDR, a ne staré režimy, kdo se vydal cestou ‚zpět do Evropy'. Evropa, demokracie a právní stát jsou pro nás nedělitelné pojmy. Sjednocená Evropa může být jenom Evropou demokratickou.'…"[156]

Zajímavé, velice zajímavé! Máme zde další verzi známého Schumanova bonmotu, který v Kohlově podání by měl znít takto: „Evropa bude buď *demokratická*, nebo nebude vůbec!" – Neberme to však příliš vážně, protože kdyby to měla být pravda, byla by Evropa už dávno mrtvá. Žije a roste ta naše maastrichtská Evropa, ale (jak uvidíme v VII. kapitole) jen proto, že vůbec demokratická není. Je to přesně naopak, pane spolkový kancléři, přesně naopak!

A potom: „historikova" analýza příčin konce „studené války" a „zhroucení" sovětského impéria, jak ji kancléř podal, je ve své absolutní prostotě neodolatelná – ovšem ještě tak pro malou Andulku Šafářovou. Reagan byl neústupný a Kohl k tomu nechal umístit ve Švábsku ještě pár raket, a hle – sovětská supervelmoc si poražena klekla na kolena. Ale jen pěkně tiše poslouchejme, pohádka ještě pokračuje: Dceruška Otto von Habsburga, krásná princezna Walburga, na maďarských hranicích prostřihla ostnatý drát, a jako kouzlem se celý komunistický blok začal rozplývat; ne v uspokojení – ale v Panevropě! Že to tak nebylo? Nevadí. Jako každá pohádka, má i tato druhou verzi, a třeba si navzájem odporují, vyprávějí se pěkně za sebou. Byli to přece „obyčejní lidé" Východní Evropy, kteří vykročili cestou „zpět [?] do [Pan] Evropy", ne režimy v jejich zemích! Dobrá, může se někdo zeptat, ale nejsou režimy také zase jen lidé? Ale jen žádné kritické otázky, to přece dělají je-

[156] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 6 ad.

nom dospělí; my jsme při této černé hodince prince Otty a kancléře Kohla hodnými dětmi! Ostatně je Helmut Kohl promovaný historik a musí to vědět lépe než ostatní „svědci doby“... Kromě toho je také patriot, tak proč vlastně reptáte – nejste snad také evropští patrioti? Nemilujete snad svoji budoucí vlast? Potom také ovšem nemilujete svůj národ, svou rodinu, vzdáváte se sami sebe! Na to si dávejte dobrý pozor, protože princ Otto a zcela jistě i pan Kohl[157] jsou v této věci stejného náhledu jako jejich mentor, hrabě Coudenhove-Kalergi: „Je *zrádcem*, kdo pracuje proti sjednocení Evropy a tím dokazuje, že nemiluje svůj národ, svou vlast a vzdal se sám sebe.“[158]

Vraťme se však po neočekávaném závěru našeho malého odbočení z panevropské pohádky zpět k realitě, k předání ceny Karla Velikého v květnu 1991, kdy novopečený laureát *Václav Havel* a jeho francouzský lóžový bratr *Mitterrand* opustili na chvíli „obvyklou zásadu zdrženlivosti státníků“, a tam přítomnému Hebreji Kohlovi „tak říkajíc přišili obrovské zásluhy o Evropu. François Mitterrand: ‚Obzvláště spolkový kancléř Kohl se zasadil o to, že sjednocené Německo bude Německem evropským...’ A Václav Havel poděkoval Kohlovi a Mitterrandovi za jejich úsilí při upevňování německo-francouzské vzájemnosti, kterou oslavil jakožto příklad pro ostatní.“[159]

Kohl i Mitterrand platí v kontrolovaných sdělovacích médiích za skutečné *velké stavitele* Panevropy, *maastrichtské Evropy.* A také jimi bezpochyby jsou; Kohl vzhledem ke svému etnickému původu snad ještě víc než Mitterrand. Jsou jimi, byť i také jen jako pouzí *loajální podřízení* a v nejlepším případě snad jako *„vědomí“ spolupracovníci* svých – díky nezměrnému bohatství – nesmírně mocných příkazců. Vždyť všechna zásadní rozhodnutí nevyšla od Kohla ani Mitterranda či od kteréhokoli jiného *zvoleného* politika Evropy nebo světa. Taková rozhodnutí mohou dělat a dělají jen ti, kdo tyto politiky *nechávají* zvolit! Navíc tato zásadní rozhodnutí nepadla teprve dnes nebo včera, nýbrž již před mnoha desetiletími. Proto také musel *„velký stavitel“* Evropy, Helmut Kohl, v listopadu 1991 skládat prostřednictvím svého zástupce Stavenhagena účty ve frankfurtské lóži B’nai B’rith o pokroku, jakého dosáhlo Evropské společenství k danému datu ohledně „integrace“ Východní Evropy do Evropy maastrichtské. Kohl ústy svého emisara dovozoval:

„Nové demokracie v Polsku, Maďarsku a ČSFR nedefinovaly jako svůj hlavní politický cíl jenom ‚návrat do Evropy’. Daly také jasně najevo, že ‚Evropou’ myslí v prvé řadě Evropské společenství. V ostatních zemích, jako např. ve třech pobaltských státech, pohlížejí na věc stejně. Je to výzva, jíž se ES nesmí vyhnout, jestliže má zůstat věrno ideálům svých zakladatelů. Tyto země znovu nabyly své svobody, ale výstavba, stabilita a ozdravení jejich demokracií nezávisí konečně jen na perspektivě, zda budou jednoho dne přijaty do Evropského společenství. … Prvními kroky k integraci do velké rodiny evropských demokracií je členství v Evropské

---

[157] Kohl před hospodářsky a finančně silnými účastníky elitářské „Königswinterské konference“ 29. března 1990 v Cambridge prohlásil: „My Němci chceme přinést svůj příspěvek k svobodné budoucnosti – jako němečtí Evropané a evropští Němci.“ (*Bulletin*, 3. 4. 1990, str. 333).

[158] *Fraktur*, 13. 10. 1991, 6.

[159] Jürgen Serke v: *Die Welt*, 10. 5. 1991.

radě – instituci, která jako žádná jiná reprezentuje jednotu Evropy v duchu lidských práv. Uzavření asociační dohody se v současné době už projednává mezi ES na straně jedné a Polskem, ČSFR a Maďarskem na straně druhé. … Při hospodářské podpoře těchto zemí nese sjednocené Německo už nyní největší břemeno. Z celkové pomoci, kterou dává k dispozici ‚skupina 24', představuje nyní podíl Německa přibližně třetinu pro země střední a jižní Evropy a více než polovinu pro Sovětský svaz. … Protože má v současné době Německá spolková republika deficit státního rozpočtu, který je v poměrném přepočtu větší než deficit USA, nedá se od naší země očekávat, že by v tomto směru mohla dělat ještě víc."[160]

Zcela jasně je slyšet omluvný tón, kterým se Kohl (a Stavenhagen) staví vůči svým přísným „nadřízeným", když říká, že se v současnosti i při nejlepší vůli z německých daňových poplatníků (tj. voličů) nedá vyždímat více miliard na internacionální účely. Takoví jsou tedy tito „demokraticky zvolení" *velcí stavitelé* Evropy, kterých si tolik vážíme. Ještě *větší stavitele, architekty* nebo dokonce *vedoucí projektanty* samozřejmě nikdy neuvidíme na úrovni šéfů vlád a států – *tak nízko* oni nikdy nesestupují...

9. „Staveniště" Panevropa

Zašli bychom příliš daleko mimo rámec knihy, kdybychom zde měli prokazovat všechny přední „stavitele" Evropy jako oddané služebníky Sionu a jeho lóží. Mohli bychom si přirozeně vzít na mušku třeba *Jeana Monneta, Charlese de Gaulla, Martina Bangemanna*, krále *Juana Carlose* a mnoho dalších panevropských „osobností" stejným způsobem, jako v předchozích částech knihy vylíčené panstvo, ale vždy bychom narazili na tytéž vztahy k zednářství a jeho mužům v pozadí.[161] Místo toho si zde alespoň v náčrtu raději ukážeme, jak rafinovaným způsobem se osvícení stavitelé Evropy pustili do práce na stejně ctižádostivém, jako nepopulárním stavebním projektu, který počátkem dvacátých let už veřejně narýsoval bratr Coudenhove-Kalergi, a jak cílevědomě – poschodí za poschodím – v jeho uskutečňování postupují.

První světová válka, o jejímž pečlivém naplánování, vyvolání i „úspěšném provedení" sebevědomou elitou synů Abrahámových píši aspoň ve stručnosti na jiném místě,[162] sledovala především ten cíl, aby natrvalo a pokud možno zcela zřetelně

---

[160] *Bulletin*, 27. 11. 1991, 40.

[161] K potvrzení zde řečeného odkazuji na známého a „veleváženého", r. 1974 zemřelého švýcarského diplomata a politika *Carla Jacoba Burckhardta*, jehož činnost „neúnavného bojovníka za mír a průkopníka sjednocené Evropy" tak vysoko hodnotí Will Jacobs v *DT* ze 7. 9. 1991. – Roku 1944 se Burckhardt stal prezidentem „Mezinárodního výboru Červeného kříže", založeného zednáři. Autor článku Jacobs nazývá „nezapomenutelným" Burckhardtův projev na zasedání švýcarského „Výboru na podporu Izraele" pod názvem „Naše duchovně-historické vztahy k Izraeli" z r. 1963 a jeho řeč o „duchu Červeného kříže" z téhož roku ke stému výročí trvání ČK. Co můžeme z těchto biografických údajů začít tušit, prokazuje abbé Henri Mouraux v měsíčníku *CODE* č. 2/1989, 49: Burckhardt byl vysokostupňový zednář!

[162] Srv. díl 2 mé trilogie *Die kommende „Diktatur der Humanität"*, Durach 1990/1991.

„přesvědčila“ otřesené národy Evropy o nutnosti nadstátního nebo dokonce celosvětového sjednocení. Jako moto jim posloužila známá lidová moudrost: „K hádce jsou zapotřebí dva – nehádej se, a je po hádce!“, přičemž ovšem druhou část tohoto úsloví nahradili ještě prostším a zřetelnějším receptem: „... když zůstane jen jeden – je po hádce!“ Avšak masy obyvatelstva se jejich lekci ani zdaleka dostatečně nenaučily; stále se ještě myslelo jako předtím v národně-státních kategoriích, i když před r. 1914 panující přehnaný nacionalismus byl silně utlumen hrůzami války. Jestliže sionistický předák *Elijahu Ben-Zion Sadinsky* už r. 1921 zaplesal: „... Bouře, která způsobí zhroucení světa, vyčistí neodolatelnou silou půdu od všech jedovatých pozůstatků, jež zabraňují dalšímu vývoji a připraví ji pro vzrůst nového“,[163] pak naproti tomu dodatečně zalitoval r. 1992 (zednář a) kardinál pokoncilní církve *Agostino Casaroli*: „Ani katastrofa I. světové války nestačila, aby bylo vyslyšeno varování dějin o nebezpečné nerozumnosti extrémního nacionalismu a nutnosti hledání cest ke kontinentálnímu porozumění, jak je to v zájmu civilizace.“[164]

Skrytým vodičům loutek bylo brzy jasné, že to bez druhé, ještě důkladnější lekce nepůjde. Poslechněme si znovu *Casaroliho*: „Jsem přesvědčen, že právě násilný a ničivý zvrat poslední světové války dal rozhodující impuls evropské integraci. Nejprve se objevil v hlavách některých prozíravěji uvažujících myslitelů a později i v hlavách evropského obyvatelstva, nebo aspoň jeho horních kulturních vrstev.“[165] – Toto „přesvědčení“ měli ovšem už roku 1944 výše citovaní organizátoři světa ve Washingtonu. „Nicméně je nepochybné,“ jak cituje *Clarence Berdahl* jistého *Henry Seidela Canbyho*, „že když psal historii první poloviny dvacátého století, bylo mu jasné, že dvacátá a třicátá léta nebyla žádným totálním nezdarem. Výsledkem válečné lekce byla nová organizace světa, nová realistická idea pro civilizaci a myšlenka národní zodpovědnosti, která se ukázala jako plodná, jakmile jsme měli za sebou ono strašné mezidobí.“[166] – Podobně se nechal slyšet jeho kolega, maďarský izraelita a špičkový insider *Oskar Jászi.* Na jedné straně konstatuje, že „druhá světová válka byla organickým pokračováním první. Problémy, které vedly k první válce, nebyly vyřešeny, naopak se značně zostřily“, na druhé straně vyjadřuje naději, že „po strašné katastrofě druhé světové války vznikne nový světový řád (a new world order). Rozdrcení diktátorů nestačí. Starý řád samostatných národních suverenit už nesmí být v Evropě obnoven.“[167]

V duchu této linie se tedy ve dvacátých a třicátých letech nechal vyrůst extrémní nacionalismus v podobě zvenčí politicky stimulovaného a stejně tak velkoryse financovaného nacionálního socialismu právě v Německu, které v té době představovalo nejlidnatější a díky národní mentalitě také hospodářsky nejmocnější stát Evropy. Tím bylo postaráno o válku, po níž byla už Evropa zralá pro politické sjednoce-

---

[163] Elijahu Ben-Zion Sadinsky, *Die nationale Sozietät. Beitrag zur Lösung der Judenfrage im Zusammenhang mit dem allgemeinen nationalen Problem,* Heidelberg 1921 (dále jen: Sadinsky), str. 79.

[164] Přednáška Agostina kardinála Casaroliho při společenském týdnu italských katolíků, doloženo v: *OR,* 10. 1. 1992, 6 ad., zde: 6.

[165] Tamtéž.

[166] Schnapper, cit. místo 43.

[167] Tamtéž, 95 a 98.

ní a současně tím byla odstraněna největší překážka sionistických plánů v Evropě, tj. Německo, které bylo prostřednictvím válečného poničení, rozdělení a morálního ponížení definitivně zneškodněno.

To první máme potvrzeno od vysokostupňového zednáře Richarda Coudenhove-Kalergiho. „Panevropské hnutí dává přednost tomu," napsal tento osvícenec roku 1938, tedy pouhý rok před vypuknutím války, „odsunout sloučení Evropy na pozdější dobu, než se snažit za každou cenu už vidět jeho uskutečnění násilnickou vládou bolševické nebo nacionalistické diktatury. Panevropa může být realizována buď delší mírovou cestou, nebo kratší, válečnou... Taková válka by byla sotva domyslitelnou katastrofou, ale současně také nejkratší cestou k sjednocení Evropy."[168] – Katastrofa sice opravdu byla sotva *domyslitelná*, ale Coudenhoveho příkazci byla již dávno předem *promyšlena*, a zdá se, že r. 1938 to jako vysokostupňový zednář už dobře věděl. Protože Satanova synagoga – stejně jako sám její pán a mistr – má naspěch, nebyla zvolena pomalejší mírová cesta, ale rychlejší cesta strašné a zhoubné světové války...

A onen druhý, takto dosažený cíl – definitivní vyřazení Německa? Jistě můžeme považovat za tím důvěryhodnější, že to byl právě *československý* časopis (protože česká nechuť k Němcům obecně je právě tak příslovečná jako polská), který k tomu poznamenal: „Aktéři Postupimské dohody pak v konečném účtování uvalili klatbu kolektivní viny. (Citát: ‚Přesvědčit německý lid, že utrpěl úplnou vojenskou porážku, a nemůže se vyhnout odpovědnosti za to, co sám na sebe uvalil...') Zdůvodnění tohoto kroku není složité. Německý národ, aspirující na vedoucí pozici v Evropě (z pohledu obrany kontinentu by světovému Židovstvu nastaly neskonalé potíže), musel být definitivně sražen na kolena."[169]

Ale ani druhá světová válka nenapomohla k Panevropě tak rychle, jak váleční štváči doufali. Pro evropskou supervládu se – kromě samotných lóžových bratří, kteří sjednocovací euforii mají tak říkajíc v pracovní náplni – nenadchl v Evropě skoro nikdo, přestože se malovalo na zeď strašidlo třetí světové války jako nevyhnutelný následek „samostatných národních cest". A tak musela přijít na pomoc vyzkoušená „salámová" taktika: národní suverenita nejprve šesti a konečně dvanácti evropských zemí, jejichž zednářské vlády se k tomu jako první propůjčily, byla okrouhávána postupným odkrajováním plátků, tak tenkých plátků, že si toho průměrný občan ani nevšiml. Samozřejmě že si přitom zednáři dali dobrý pozor, aby tehdejším současníkům Montánní unie, EHS a Evropské komise pro atomovou energii neprezentovali tyto instituce jako *„okliku" do Panevropy*, ó ne, dospělým a svéprávným občanům evropských „demokracií" se drze a nestydě nalhávalo, že se zůstane při hospodářské spolupráci a že další kroky až po vzdání se národní suverenity nemá nikdo v úmyslu.

Dnes už ovšem zednáři nemají zájem na udržování těchto lží; jediná, které se lóže dodnes nezříkají, bude odhalena v III. kapitole této knihy; ve všem ostatním se už nechaly spadnout masky. Tak kupříkladu Albert Kraus píše už celkem nenuceně: „Schuman patřil k těm, kdož rozpoznali, že ještě neuzrál čas pro přímou politickou

---

[168] Posselt, 1989, cit. místo 44.

[169] *Týdeník Politika* č. 57, od 5. do 11. 3. 1992.

cestu k integraci, jak ji tehdy požadoval spolkový kancléř Adenauer. … Proto po poradě s nápaditým a myšlenkově bohatým Jeanem Monnetem navrhl okliku (!) cestou vzájemného srůstání národních ekonomik. Uhlí a ocel k tomu nabízely nejnadějnější pole působnosti.“[170] – Otto von Habsburg na to po svém vzpomíná takto: „Druhou etapu sjednocovacího hnutí však přesto zahájil muž, který stavěl ducha nad hmotu: Robert Schuman, křesťanský státník z Lotrinska. Znal jsem ho už z časů před druhou světovou válkou a vídal jsem se s ním koncem čtyřicátých let, počátkem padesátých pak častěji, abych se s ním mohl radit o prvních evropských krocích. Schuman mi sám mnohokrát říkal, že by nejraději začal rovnou s politickou integrací, jenže válečné jizvy pořád ještě krvácely. Proto musel zvolit okliku [?] přes Evropské společenství pro uhlí a ocel, které samozřejmě nebylo žádným samoúčelem, nýbrž *směřovalo ke konečnému politickému cíli*.“[171]

Třetím naším korunním svědkem záludné „strategie okliky“ je rakouský vicekancléř *Alois Mock*. Jakožto angažovaný přímluvce vstupu Rakouska do Panevropy směl v roce 1992 vystoupit s projevem před rakouskou odbočkou už zmíněného rockefellerovského *CFR*, „Österreichische Gesellschaft für Außenpolitik und internationale Beziehungen“. Jeho projev shledal židovský časopis „Illustrierte Neue Welt“ hodný otištění. Před elitním lóžovým klubem se pak nechal Mock mj. slyšet: „Mužům jako *Jean Monnet, Robert Schuman, Alcide de Gasperi* a *Konrád Adenauer* děkujeme za geniální poznatek, že totiž jednotu Evropy nelze uskutečnit jedním rázem, nýbrž krok za krokem, postupnými integračními záměry, kterými v národních státech bude pomalu vzrůstat pocit ‚faktické solidarity’... Těmto mužům bylo jasné... že integrace musí být zahájena v hospodářství a teprve odtamtud se přejde na politiku.“[172]

Jean Monnet nebyl Mockem jmenován na prvním místě jen tak náhodou, právě on šel jako první „oklikou“ a zrealizoval „Montánní unii“. Samozřejmě že ne sám, nýbrž společně s jemu pevně po boku stojícími syny Abrahámovými. On sám byl mnohými lidmi označován za „nejvlivnějšího Evropana své doby“, což je přesné, pokud jde o jeho činnost – ne však již pro označení jeho etnického původu, který byl pravděpodobně blízkovýchodní. Ostatně spíše než Evropanem by bylo spravedlivější nazývat jej „internacionalistou“ nebo „kosmopolitou“. Je zde vůbec třeba ptát se, proč? „Již v první světové válce organizoval celou zásobovací strukturu spojenců. Jako zástupce *generálního tajemníka Společnosti národů* a jako *bankéř* v USA, východní Evropě a Číně byl také *poradcem prezidenta Roosevelta* [pozn.: měl tedy stálý styk i s ostatními prezidentovými ‚poradci’, jako např. *Bernardem Baruchem*] a byl také tvůrcem tzv. ‚Victory-Programme’, který zajišťoval vojenskou převahu USA. Roku 1945 byl *de Gaullem* jmenován komisařem pro francouzský modernizační plán a spolupůsobil také při založení Evropské rady 5. května 1949. Se svými nejbližšími spolupracovníky *Etiennem Hirschem, Paulem Reuterem* a *Pierrem Urim* vypracoval roku 1950 koncept, který pak vedl k podepsání závěrečné dohody 18. dubna 1951 o založení Evropského společenství pro uhlí a ocel

[170] Kraus, na cit. místě.
[171] Otto von Habsburg v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1989, 4.
[172] Grün/Foresta, 105 ad.

s platností na příštích 50 let,“[173] které však přesto bylo už r. 1992 v modifikované podobě vtěsnáno do Maastrichtské dohody. Jména tří jmenovaných „nejbližších spolupracovníků“ Jeana Monneta nezní ani francouzsky, ani německy, ačkoli jde o osoby ve Francii usazené a za Francouze se vydávající. Typický fenomén, který mluví sám za sebe!

Takzvaný evropský integrační proces, jehož konečný politický cíl je příslušným národům skrýván tak dlouho, jak je to možné a vhodné, byl podporován bezpočtem „opatření“, z největší části zcela odporujícími naučenému demokratickému vědomí. Tak např. byly po válce všude v Evropě houfně zakládány nejrůznější politické strany. Zdánlivě sice měly odlišné programy, ale s výjimkou komunistů a místy i socialistů (kteří podle vůle skrytých dirigentů museli dodávat věrohodnost fikci antagonismu Východ-Západ, příp. později tzv. „studené válce“, a proto nemohli současně hrát part západoevropských nadšenců) byly *všechny* strany rozhodujících zemí okamžitě pro evropské sjednocení. Rozumí se, že někde více, někde méně, v závislosti na momentální náladě obyvatelstva, jemuž se muselo předstírat, že zastupují s neochvějnou pevností jeho politické zájmy. Jenom proto, aby se tento partajní kartel neodhalil, vjely si občas na politické scéně některé strany do vlasů ohledně všelijakých nepodstatných maličkostí evropské sjednocovací smlouvy, aniž by se ovšem přitom vzdaly základní „solidarity demokratů“, vyjádřené dogmatem, že (nejprve „hospodářské“) sjednocení Evropy je bezesporu „dobrá věc“.

Další z takových opatření: Krátce po druhé světové válce vznikl – dříve, než si toho stačil někdo všimnout – blízko švýcarského Lausanne institut s libozvučným názvem „Centre de Recherches Européennes“ (Ústředí pro evropský výzkum). „Toto výzkumné centrum je jedním ze šesti až dvanácti podobných mozkových trustů, které byly v různých západoevropských zemích zřízeny po r. 1948. Taková místa byla vytvořena k podporování studia a shromažďování informací s úkolem intelektuálního slučování evropských technokratů, a to všechno k podpoře budoucí sjednocené Evropy.“[174] – Dočasně rozpuštěná Panevropská unie povstala z popelu druhé světové války jako fénix. „Panevropská unie se konstituovala roku 1954 na svém prvním poválečném kongresu v Baden-Badenu, tentokrát už ne jako masové hnutí z předválečné doby, ale coby ‚avantgarda evropských patriotů’. Její pomocí se pak Coudenhove-Kalergi pokoušel ovlivňovat jednání vlád... Duchaplný byl pokus Jeana Monneta, shromáždit v jím r. 1955 založeném ‚Akčním výboru pro Spojené státy evropské’ vlivné společenské skupiny a organizace k podpoře nových evropských iniciativ.“[175] – „Demokraticky zvolení“ politici v různých evropských zemích tedy nebyli k panevropanství přivedeni svými voliči, nýbrž mocnými elitními frontovými organizacemi Sionu a zednářstva, k čemuž obvykle i bez toho jako synové Abrahámovi podle těla nebo jako lóžoví bratři iniciativně napomáhali. A jako nejsladší bonbónek pak kynula od roku 1949 nejctižádostivějším z nich vyhlídka na cenu Karla Velikého města Cách, zaopatřená navíc průmyslem na výrobu veřejného mínění, který každoročnímu předávání ceny zajišťoval „velkou mezinárodní pozor-

[173] Tamtéž, 118.
[174] Ball, cit místo str. 3.
[175] Posselt 1990.

nost“. Kdo údajně nebo skutečně rozhoduje o udílení této pocty „vynikajícím Panevropanům“, je vcelku vedlejší – jisté je tolik, že to každopádně nejsou němečtí, francouzští nebo jiní evropští občané a voliči. Ti všichni měli a mají – stejně jako na celém „evropském integračním procesu“, který si v rozhodující většině nepřáli – přisouzenu jen pasivní roli.

Souhrnně pak můžeme ohledně podvodem a lstí podstrčené „okliky“ na cestě do Panevropy konstatovat spolu se Švýcarem Beatem Christophem Bäschlinem:

„Demokratické vlády států Evropského společenství se žádným způsobem jaksi nedokázaly odvolat v tomto smělém a nejzávažnějším usilování na rozhodnutí lidu. Osudové záležitosti národů byly vyřízeny za zavřenými dveřmi a staženými závěsy v úzkém kruhu vyvolených. Byla to právě ona, až do první světové války platná a všemi apoštoly demokracie přísně zapovězená tajná diplomacie, která na jaře roku 1957 vykouzlila v Římě uzavřený Evropský pakt.“[176]

Trvalo to ještě pár desetiletí, než byla pečlivě řízeným „zhroucením komunismu“ ve Východní Evropě (i když občas režie zaskřípala) dodána náležitá rychlost a směr k poslednímu velikému kroku: k takzvané sjednocovací dohodě z Maastrichtu. „Nový evropský pořádek“ – tak zní v mžiku vytvořené a všude znějící heslo – a pro zednářskou frontovou organizaci, „Panevropskou unii“, znovu udeřila její velká hodina. Úloha této instituce zní od roku 1989 takto: Všemi troubami a všemi kanály médií šířit propagandu ve smyslu „integrace“ všech bývalých bolševických satelitů včetně pobaltských států a Ukrajiny do maastrichtské Evropy, která již ve dvacátých letech byla bratrem Coudenhove-Kalergim projektována jako „Evropa od Atlantiku až po Ural“! – Aby se svého úkolu organizace lépe zhostila, muselo se jí dostat také veřejného ocenění a významu. „Pomocí úpravy zákonů, podporou odborů, církví a politických stran i propagandou ve všech sdělovacích prostředcích z ní bylo vytvořeno jedno z ‚nejvýznamnějších společenských seskupení’. Vlajka Panevropy, kruh zlatých hvězd na pozadí zednářské modři, která nahradila původní vlajku Evropského společenství (bílé písmeno ‚E’ v zeleném poli), je nyní vidět při všech oficiálních příležitostech vedle státní vlajky, především v Německu. Tato zednářská vlajka se od nedávna objevuje dokonce i při téměř všech slavnostech údajně křesťanské strany CDU. Panevropská unie si nyní takto dodává zdání, že stojí na tradicích křesťanské kultury, ale ve skutečnosti slouží liberalismu“[177] zednářsko-sionistického ražení (nakonec žádný jiný liberalismus není), o čemž dále v této knize přineseme dostatek pádných důkazů.

Jeden takový příklad jsme si zde již ukázali, totiž údajně rozhodující roli Panevropské unie na protržení „železné opony“ v Maďarsku v srpnu roku 1989. Tento „úspěch“ měl zřejmě více otců a tak se nesmíme divit, že k nám už známým dvěma pohádkovým verzím o spontánní revoluci ve Východním bloku se přidávají mnohé další. Každá z nich má nepochybně pravdivé jádro, jako ostatně všechny pohádky, a současně v jejich tvrzení o samovolném charakteru událostí cítíme určitý mystic-

---

[176] Beat Christoph Bäschlin, *Der Islam wird uns fressen! Der islamische Ansturm auf Europa und die europäischen Komplizen dieser Invasion*, Tegna 1990 (mezitím vyšlo 2. vydání 1992), dále jen: Bäschlin 1990, 11.

[177] *Politische Hintergrund-Informationen* 10 (1991), 226.

ký element. Ve skutečnosti ovšem nebylo nic méně náhodné, protože po desetiletí připravovaná maastrichtská Evropa byla vytvořena zase jenom jako nástroj ke vtažení východní části Evropy do nového superstátu. A při osnování této poslední, rozhodující etapy přiložila ruku k dílu nejen Panevropská unie a její internacionální praporečník Otto von Habsburg, ale ještě mnoho dalších pilných služebníků Sionu. Uveďme si zde aspoň dvě z nových obměn nevídaně vydatné pohádkové látky. První nám osobně vyprávěl ještě v době svého augsburského biskupování nikdo menší, než panevropský (arci-)biskup Josef Stimpfle. Cituji, částečně doslovně, souhrnný obsah tohoto povznášejícího vyprávění podle katolického tisku ze října 1991, kde tehdy zaznělo: „Augsburský biskup Josef Stimpfle označil a vyzdvihl papeže Jana Pavla II. jako muže, který ‚zásadu slučování rozdělujících rozporů a odlišností v jednotu celosvětové rodiny lidstva' vepsal na korouhev Církve. Nejenže jasnozřivě prorokoval zhroucení komunistického bloku, nýbrž také i ‚svými 53 apoštolskými cestami sám přispěl k otevření hranic', napsal biskup Stimpfle v nejnovějším vydání augsburských církevních novin. Podle názoru biskupa Jan Pavel II. ‚rozžehl oheň svobody ve Východním bloku' a tím posílil nezlomnou vůli východoevropských národů po svobodě."[178] – Ve všech možných i nemožných, více či méně bohabojných (pokoncilně) katolických publikacích, byla a stále ještě je veřejnosti předkládána tato varianta pohádky na téma: „jak nám zemřel komunismus".

Zcela jinak se ovšem na události dívá zednářstvo samotné, i když si samozřejmě přeje, aby *jeho* pohádky měla veřejnost za bernou minci: nebyla to tedy krásná princezna Walburga Habsburgovna, která tak půvabně prostřihla ostnatý drát, dělící Východ a Západ, ale byl to maďarský ministr zahraničí *Gyula Horn*, který 30. května 1992 ve frankfurtském chrámu sv. Pavla (pro zednáře tak památném) dostal „Cenu německých zednářů" od „Spojené Velkolóže Německa"... a „Mistr správce pokladu velkolóže, Herbert Bock, nazval Gyulu Horna hrobařem NDR a porodním asistentem sjednocení Německa".[179] – Vlastně měl správně říci „evropského sjednocení".

Ostatně náš informátor Norbert Homuth to s oním „vlastnoručním prostřižením" ostnatého drátu interpretuje příliš doslovně, protože svými excelentními pohádkami jinak smutně proslulý hamburský „Spiegel" věc podává podstatně prozaičtěji. Udělal to tím, že jednoduše citoval Gyulu Horna samotného: „V neděli 10. září jsem odpoledne kolem šesté hodiny šel ze svého bytu do nedaleké budovy televize. Bylo dohodnuto, že ve večerním zpravodajském pořadu ‚A Hét' [Týden] o sedmé hodině oznámím rozhodnutí o otevření hranic. Současně měla být tato zpráva rozšířena do světa prostřednictvím maďarské informační kanceláře MTI. Sotva jsem začal hovořit před kamerou, naplnil mne pocit jedinečného vnitřního uklidnění. Oznámil jsem rozhodnutí o otevření hranic a objasnil jsem také jednotlivé podrobnosti našich pohnutek k tomuto činu... Budovu televize jsem opouštěl s pocitem ulehčení: Kostky jsou vrženy!"[180] – Gyula Horn bohužel zapomněl uvést, *s kým* bylo všechno „do-

[178] *DT*, 22. 10. 1991.
[179] Norbert Homuth ve svých *Glaubensnachrichten* č. 9 (září) 1992.
[180] *Der Spiegel*, č. 36/1991, 126.

hodnuto“, a odkud tak jistě věděl, že právě jeho nedůležitým televizním vystoupením byly „vrženy kostky“, ale zmíněné udělení zednářské ceny nám k tomu naznačuje aspoň jakousi stopu.

Skutečný běh událostí přirozeně ani tím není zdaleka objasněn, což pro pohádky není netypické. Rovněž ve Frankfurtu-Höchstu vycházející noviny „Höchster Kreisblatt“ napsaly v rámci své obsáhlé reportáže o zasedání velkolóže a předání ceny Hornovi zcela lapidárně: „Horn protrhl železnou oponu.“ V reportáži jsou však i zajímavé podrobnosti, které pod nánosem bohatě vyšperkovaného tlachání ukazují k jádru věci: „Velkolóže Starých, Svobodných a Přijatých Zednářů Německa svou, na velkolóžovém sjezdu r. 1967 založenou ‚Cenu německých zednářů za lidstvo zušlechťující čin’ udělila G. Hornovi za to, že dokázal za cenu osobního rizika otevřít železnou oponu, aby tím pomohl našim německým krajanům nastoupit cestu ke svobodě. Tak je to uvedeno v oficiálním protokolu o propůjčení humanitární ceny zednáři, bývalému maďarskému ministru zahraničí Hornovi, který v současné době předsedá v maďarském parlamentu zahraničnímu výboru. … Němečtí zednáři pozvali do Frankfurtu své spřízněnce k velikému shromáždění, protože se blížilo významné jubileum: Lóže ‚zur Einigkeit’ slavila 250 let svého trvání.“ – Dále se v reportáži sděluje, že *Velmistr* [nikoli *Mistr pokladu*, jak nesprávně uvádí Homuth] Herbert Bock v závěru své chvalořeči za nadšeného aplaudování přítomných zvolal: „Dovolte mi, abych vás nazval stavitelem mostu do světa bratrství!“[181] – Své dovolení mu poctěný laureát s německo-židovským jménem jistě neodepřel, protože je označením velevýznamného zednářského výkonu, i když oslavenci samotnému i shromážděným zednářům bylo nepochybně známo, že skutečné postavení „mostu“ pro národy a státy do maastrichtské Panevropy nebyla v žádném případě jeho osobní iniciativa...

Teď ještě v rychlosti pátou verzi pohádky o „zhroucení“ komunismu, která – abychom hned předeslali – zní ze všech předcházejících pořád ještě nejvěrohodněji. Tuto verzi přinesli zklamaní a napálení (nežidovští) příslušníci staré komunistické gardy v Československu. Základní myšlenka jejich odhalení: „Komunistická strana Čech a Moravy, nástupnická strana v roce 1989 ‚sametovou revolucí’ svržené dogmatické KSČ, je otřásána krizí... Vnitrostranický boj se rozhořel poté, co skupina bývalých vysokých funkcionářů vypracovala manifest ‚Za socialismus’. Skupinu vedou dogmatik z bývalého československého ministerstva vnitra Jaromír Obzina a bývalý tajemník městského výboru KSČ v Praze Miroslav Štěpán, který je zodpovědný za brutální útoky proti obhájcům lidských práv a za napadení studentů při demonstracích v listopadu 1989.“ – A pak to přichází: „Štěpán mezitím uveřejnil knihu, v níž tvrdí, že svržení komunistického režimu v roce 1989 byl puč, zinscenovaný západními tajnými službami spolu s KGB.“ – Trapné, opravdu trapné je pro dnešní „reformní“ komunisty povídání tohoto bývalého insidera. Co s tím dělat? Nejlépe „distancovat“ se. Vedle nového stranického vedení rovněž „také četní členové, mezi nimi i současný stranický ideolog profesor Josef Mečl, navrhují, aby se Komunistická strana Čech a Moravy přejmenovala a tím se distancovala nejen od minulosti, ale také od aktivit Štěpána a Obziny. Reformátoři ve straně doufají, že

[181] Wendelin Leweke v: *Höchster Kreisblatt* z 1. 6. 1992.

při změněném názvu dogmatici opustí stranu a založí si vlastní dogmatickou komunistickou partaj. Ta by, podle jejich názoru, pomalu zdegenerovala v bezvýznamnou politickou sektu.“[182] – Heslo Sionu a jeho lóží se tedy nemění: *Zamlčovat!*

Zda je poslanec Spolkového sněmu *Wilfried Böhm* lóžový bratr nebo ne, muselo by se teprve zjistit. Každopádně je však důvěrným znalcem panevropského plánování. Jako takového jej bezpečně ukazují jeho vývody, které otiskla Deutsche Tagespost v únoru 1993. Nejzajímavější část zde reprodukujeme (téměř) bez komentáře: „Po druhé světové válce se v Západní Evropě rozvinul ve svazku se Spojenými státy fungující systém demokratických národních států, který s sebou přinesl v neposlední řadě schopnost obrany před expanzivním komunismem [!], stejně jako připravenost k integraci a postoupení práv suverenity v jistých oblastech politiky [!]. – „Na Východě teprve nyní vznikla možnost k vytváření národních států tak, jak se na Západě utvořily již mnohem dříve. Nyní záleží na tom, aby tyto nové národní státy nastoupily cestu politicky právního, svobodně demokratického a sociálně tržního řádu. Jenom tak mohou být vnitřně i vnějškově mírotvorné a hospodářsky zdravé, a jen takto *demokraticky utvářené* [!] státy budou schopny přistoupení k evropské integraci a vzdání se suverenity [!]. Vytvoření národních států je tedy předpokladem pro jejich schopnost integrace [!!]. Přitom musí být logicky jejich práva suverenity postoupena pospolitosti států.“[183] – Tohle ovšem s pohádkou už nemá co dělat; zato ale přesně víme, proč musely „padnout zdi“.

10. Evropská masová média

Po celá desetiletí neúnavně spolupracovala na budování maastrichtské Evropy evropská i mimoevropská masová sdělovací média. Na „stavbě Panevropy“ jim připadla převážně „přidavačská“ práce. Ale ano, vím velmi dobře, že se masová média občas vyjadřovala kriticky k evropským smlouvám, byla samozřejmě občas i skeptická ohledně té nebo oné podružnosti bruselské politiky, ale unisono odmítala jakoukoli pochybnost v základní věci, že si totiž každý rozumný člověk integrační evropský proces za cíl postavit nejen má, ale přímo musí. Přesně to samé hlásají všechna evropská masová média dodnes. Stejně jako v politických stranách, ani v masových médiích všech odstínů nemá obyvatelstvo jednotlivých evropských zemí – ve své většině smýšlející proti maastrichtskému superstátu – vlastní zastoupení, natož zastání. Je mu naopak všemi kanály vtloukána do hlavy nezbytnost Maastrichtské dohody, což přirozeně exaktně odpovídá „stavebnímu plánu“ Panevropy.

Katolický znalec práva *Georg May* před nějakým časem citoval, „co kdysi napsal jeden přední bolševik: ‚S tiskovým monopolem je možné převálcovat každý národ’.“[184] – Autorem tohoto machiavelistického poznatku je *Maxim Litvinov* alias *Finkelstein,* a jeho západoevropští, američtí a další souvěrci samozřejmě neopo-

[182] Rudolf Ströbinger v: *DT*, 16. 2. 1993.
[183] Wilfried Böhm v: *DT*, 16. 2. 1993.
[184] Georg May v: *Una Voce-Korrespondenz* 22 (1992) 129.

mněli tento prostý, ale účinný recept také použít k „převálcování“ vědomí evropských národů a států.

Ve vznešeném zednářském cechu zabydlený a navíc velmi zdatný pán jménem *Frederic W. Nielsen* se r. 1989 viděl nucen vydat vlastním nákladem dosti pozoruhodný spis, v němž s překypující chválou vytahuje do pole nejen za „Evropana Michaila Gorbačova“, ale také za samotnou Panevropu. V knize, v níž cituje ze svého fiktivního nebo skutečně vlastnoručního válečného deníku, prezentuje mj. také tento indoktrinační program: „Už v lednu 1940 (tehdy ještě byl na Západě klid před válečnou bouří) jsem svému deníku, který později vyšel pod titulem ‚Emigrant za Německo’, svěřil následující myšlenky o naší Evropě po Hitlerovi. Ještě připomínám, že jsem tehdy žil jako ‚azylant’ v Anglii: ‚... Abychom mohli vzájemné poznávání a porozumění mezi Evropany nadále pěstovat a zdokonalovat, je naším přáním založit časopis *Europa-Journal*, který by ve čtyřech jazycích zrcadlil každý týden v evropském světle nejdůležitější události, ctil a vysvětloval evropského ducha a podával jakousi tresť evropského smýšlení politiků, úředníků, učitelů, ekonomů, studentů i umělců. Tento ‚Journal’ by měl být při mnohamilionovém nákladu nejdůležitějším, nejrozšířenějším a nejvlivnějším periodikem světa, jehož působnost by ovšem měla ještě být rozšířena zřízením *Evropské rozhlasové stanice*, která by zapustila velké myšlenky našeho století, evropské myšlenky, do stamilionů mozků...“[185] – V podstatě máme před sebou čistou ukázku bezohledně neskrývaného jazyka židozednářského internacionalismu: Jednoduše „zapustit“ svou právě aktuální ideologii „do stovek milionů mozků“! Nechtějí a neumějí přesvědčovat, nýbrž parním válcem zpracovávání veřejného myšlení brutálně rozdrtí všechno, co se jim staví do cesty. Nepotřebují a nežádají si samostatně myslící osobnosti, protože k realizaci svých lidstvem pohrdajících plánů nezbytně *potřebují nekritického, prakticky podle libosti manipulovatelného masového tvora*.

Smutnou okolností zůstává, že všechno šlo ještě lépe, než laskavý pan Nielsen mohl r. 1940 vůbec tušit. Nikoli snad jen *jeden* „Europa-Journal“ a ne pouze *jediný* rozhlasový vysílač byl postaven do služeb desetiletí trvající, nepřetržité proevropské kampaně, nýbrž *všechna* velká tisková média, *všechny* rozhlasové programy a také jako koruna celku i *všechny* kanály v padesátých letech zaváděné televize... zkrátka úplný, naprostý *monopol* za účelem „převálcování“.

Komu všechna tato masová média patří a kdo jejich „nezávislý“ zbyteček drží na uzdě pomocí k přežití nezbytných zakázek a inzerce, by mělo být říkáno jasně – i když znenáhla a postupně – všem těm, kdož nejsou schopni samostatného vnímání a posuzování: *Patří Sionu a jeho lóžím!* A to ne teprve snad od včerejška nebo od předvčerejška, nýbrž v celoevropském rozměru již dobrých 150 let. Uvádět zde k tomu příklady a doklady by bylo v zásadě nošením dříví do lesa, nicméně si ukážeme aspoň několik jednotlivostí, kterými chci omámeným křesťanům postavit přímo před oči, proč právě křesťanstvo a křesťanství nebylo v moderních masových médiích nikdy adekvátně reprezentováno; dnes ještě méně než kdy předtím. Odpověď: Proč by měli právě *Židé* tisknout *křesťanské* noviny a časopisy, natáčet *křes-*

[185] Frederic W. Nielsen, *Offener Brief an das Nobel-Komitee in Oslo zum Thema Friedenspreis 1989 für den Europäer Michail Gorbatschow...*, Freiburg 1989, 55 a 57.

ťanské filmy a televizní relace? A přirozeně, aby bylo dokázáno, quod demonstrandum erat, že už odedávna až podnes stále dokola mluvili a psali o Panevropě právě ti, kdož jsou podle osvíceného bratra Coudenhove-Kalergiho predestinováni za její vládnoucí kastu: synové Abrahámovi.

Mezi ně jistě patří ředitelka dolnosaské redakce Severoněmeckého vysílání *Lea Rosh*.[186] – Bylo zjištěno,[187] že se původně jmenovala *Edith Rosch* a že před svým vystoupením z církve byla evangelička, z čehož by se dalo usuzovat, že ze sebe udělala Židovku („rosh"=hebrejsky „hlava", „začátek, počátek"), aby mohla rychleji stoupat po žebříčku kariéry. To by sice na jedné straně jen nepřímo potvrzovalo tezi o naprostém panství Izraele v masových médiích, ale na druhé straně můžeme také bez velkého rizika omylu soudit, že tato dáma se svou změnou jména a vystoupením z evangelické církve jen vrátila do stavu, v němž žila její rodina ještě před několika generacemi.

Kdo byl až do konce roku 1992 předsedou rozhlasové rady Hessenského rozhlasu? *Ignatz Bubis*, známější ovšem nikoli svým dlouholetým držením této klíčové pozice, nýbrž spíše pochybným obsazováním frankfurtského divadla před několika lety a hlavně následným zvolením za předsedu *Ústřední rady Židů v Německu*. Že tento miliardář,[188] pozemkový spekulant, obchodník s diamanty a politik FDP disponuje mocnými konexemi mezi Židovstvem v diaspoře, vyplývá také z jeho postavení člena předsednictva a pokladníka evropské sekce *Židovského světového kongresu*.[189] Jeho předchůdce v úřadě židovského ústředního předsednictva, posmrtně odhalený jako třicetimilionový podvodník *Werner Nachmann*, člen B'nai B'rith, byl až do konce své pozemské pouti v roce 1988 zástupcem předsedy televizní rady státního německého vysílače ZDF.[190] Svým zaslepeným obecenstvem tak zbožňovaný *Hans Rosenthal* se sice ke svému židovskému původu zná, ne však ke členství v „Lóži Frankfurt" řádu B'nai B'rith.[191] A u ZDF byl přinejmenším ještě začátkem roku 1993 další programový ředitel jménem *Friedmann*.[192]

Velké rozhlasové a televizní společnosti se vůbec všude nacházejí v těch správných internacionálních rukou. „Tak kupř. tři největší televizní společnosti celého světa, americké ABC, CBS a NBC jsou židovské..."[193] – Žid *William Paley* alias *Palinsky* byl ještě donedávna šéfem CBS, hebrejský bratrský pár *Davida* a *Roberta Sarnoffových* vytvořil stanici NBC, jejíž současný ředitel se jmenuje *Julian Goodman* a svého času pod jménem *Leonard Goldenson* řídil stanici ABC do té doby, než byl vystřídán souvěrcem *Fredem Silvermanem*.[194] Abychom však neztratili

---

186 *Deutsche Wochen-Zeitung*, 24. 5. 1991, 14.

187 *Kommentare zum Zeitgeschehen* (Wien), 6/1992.

188 *Remer-Depesche*, listopad 1991; *Fraktur*, 22. 11. 1992, 3.

189 *Deutsche Wochen-Zeitung*, 25. 9. 1992, 12.

190 Norbert Homuth, *Dokumente der Unterwanderung. Christen unter falscher Flagge*, 2. Aufl. Nürnberg 1989 (dále jen: Homuth 1989), 86.

191 Tamtéž.

192 *Remer-Depesche* 1/1993, 1.

193 Homuth 1990, cit. místo 61.

194 Pierre Michel Bourguignon, *On vous en mettra plein la vue*!, v: *Lecture et Tradition* N° 176/ říjen 1991, 1-42 (dále jen: Bourguignon) , zde: 35 ad.

z dohledu Evropu, tak tedy vězme, že „jako nejmocnějšího muže světa v oblasti filmu a televize“ oslavovaly před lety židovsky řízené londýnské noviny *Times* (viz dále) jistého „sira“ *Lewa Gradeho*, který se původně – ještě bez přídomku „Sir“ – jmenoval *Levi Winogradsky*.[195] – Francouzský televizní vysílač TV6 podle 50 % akcií, a tedy většinově, ovládá jeho prezident jménem *Marcel Bleustein-Blanchet*, který také podle logiky věci zaměstnával jako ředitele jednoho z kanálů jistého *Maurice Lévyho*, jenž s jeho souhlasem zastával ještě funkci předsedy dozorčí rady kanálu Publicis SA![196] V Německu – příležitostně jako „katolík“ vystupující – mnichovský velkoproducent hebrejského původu[197] *Leo Kirch* určuje de facto všechno, co se v hraných, dokumentárních i jiných filmech objeví na plátně, protože má na tomto poli téměř úplný monopol. Vedle něho pak ještě v Lodži narozený židovský producent *Artur Brauner* financoval každý devátý až desátý poválečný „německý“ film. „Od šedesátých let je Brauner činný také v televizi.“[198]

Samozřejmě, že také před několika lety založený německo-francouzský „kulturní kanál“ (jménem „Arte“ v Německu a „Sept-Arte“ ve Francii) padl po kratičkém zaváhání do správných rukou. Začátkem července 1993 byl totiž „francouzský [?] filosof a spisovatel *Bernard-Henri Levy* [!] jmenován předsedou dozorčí rady“. Jako člen rady byl rovněž jmenován stejně tak „francouzský“ skladatel *Marcel Landowsky*.[199] Že by se tím křesťanská kultura kdysi rozhodujících národů „Svaté říše římské“ potichu vrátila ke svým údajným „židovským kořenům“...?

Jsou ještě udatní (pokoncilně) katoličtí kritici, kteří si statečně stěžují na antikatolickou a antikřesťanskou televizi, tak jako už po tolikáté za zkratkou skrytý anonym v „Deutsche Tagespost“ z 25. února 1993: „Moderátor Alfred Biolek představil v jednom svém pořadu pozvanému pověřenci pro sekty vestfálské evangelické církve Rüdigeru Hauthovi spolu s čarodějnicí také satanistu jménem ‚fráter V’, satanistického učně, satanologa a tvůrce ‚vídeňského aktivismu’ Josefa Dvoraka (bývalého katolického studenta teologie, který vystoupil z Církve). Pro debatu z nich vytvořil dvě skupiny, ale rozhovor příliš neudržoval. ‚Satanští poradci’ byli opravdu rozdílné kvality a prakticky mluvili pouze o teoriích, jen ‚čarodějnice’ byla konkrétnější. Řekla, že ‚prodává’ kouzla, dokonce ‚kouzla lásky’ i ‚škodlivá kouzla’, ale odmítla se vyjádřit k dodržování stávajících zákonů. Biolkova přívětivost neplatila samozřejmě křesťanským církvím, ale to od něj také nikdo nečekal. Ve svých pořadech se pohybuje tak říkajíc ‚na hraně’ a snaží se o získání popularity svému televiznímu pořadu. Proto také k oznámené další debatě na téma ‚Proměna hodnot – všechny hodnoty v kýbli?’ pozval právě bývalého předsedu SED a pozdějšího PDS, Gregora Gysiho, a dále známého nepřítele katolíků Janosche a Oliviera Toscaniho, tvůrce problematických reklam firmy Benetton.“ – Vysvětlení, *proč* se od *Alfreda Biolka* nedají čekat žádné sympatie pro křesťanství, bylo čtenářům posledních „katolických“ novin samozřejmě opět odepřeno: *Protože Židé nejsou křesťané* a Žid

---

[195] Tamtéž, 35.
[196] Tamtéž, 35 ad.
[197] Homuth 1990 na cit. místě.
[198] *Deutsche Wochen-Zeitung*, 20. 12. 1991, 4.
[199] *DT*, 3. 7. 1993.

Biolek se skvěle baví tím, že si pozve k dotazům na téma židovsky inspirované „proměny hodnot“ zrovna Gysiho (jehož otec Klaus Gysi byl v NDR velmi případně pověřen potlačováním Církve, resp. „kontrolou křesťanských církví“), stejně jako i další „nepřátele katolíků“.

Také v Německu jsou všechny televizní vysílače v židovském držení, přinejmenším v částečném, které zaručuje naprostou kontrolu. Před nedávnem ještě největší na světě, nyní na druhé místo odsunutý „německý“ koncern *Bertelsmann*, „založený r. 1835 ve vestfálském Güterslohu jako nakladatelství zřetelně křesťanského ražení“,[200] však už dávno přešlo zprostředkovaně do rukou Hebreje *Reinharda Mohna*.[201] Koncern se svou účastí na „RTL plus a UFA Film- und Fernseh-GmbH podílí téměř ze 40 % na soukromém televizním vysílání. Bertelsmann se také účastní na komerčním kanálu Premiere a nepřehlédnutelná je také jeho rozhlasová činnost: Antenne Bayern, Radio Hamburg a Klassik Radio.“[202]

Jak známo, právě v Německu jsou nejvíce nakupovány a vysílány „americké“ filmy. Podle zcela shodných údajů americko-židovského spisovatele *Alfreda Lilienthala* z jeho knihy „The Zionist Connection II“ z r. 1978 a londýnské *Jewish Chronicle* z 13. března 1987 byly všechny velké americké filmové společnosti jako *Metro-Goldwyn-Mayer, 20th-Century Fox, Paramount Pictures, Columbia Warner Brothers* a *Universal et United Artists* založeny, vedeny a obsahově řízeny tak známými Židy jako *Goldwyn* (alias *Goldfisch*), *Fox* (alias *Friedman*), *Laemmle, Schenck, Lasky, Zukor, Thalberg, Cohen, Mayer* a *Warner*.[203] „Bývalý filmový kritik novin ‚Washington Post’, Gary Arnold, psal kdysi v jedné své reportáži o ‚židovském filmovém festivalu’, pořádaném Americkým filmovým institutem. Odvolal se při tomto označení na fakt, že jakákoli kolekce filmů, která byla v USA za posledních padesát let vytvořena, opravňuje plně tuto charakteristiku.“[204] – V Austrálii to byl zase *Rupert Murdoch*, který se „z ničeho vypracoval až na ‚cara masových médií’ a jenž pak v letech 1965-1968 soustředil do svých rukou nekonečnou řadu rozhlasových i televizních stanic, a nakonec i výše zmíněnou společnost ‚20th Century Fox’ (filmy jako ‚Válka hvězd’ a pod).“[205] – „Rupertův otec, Sir Keith Murdoch, získal svou vlivnou pozici v australské společnosti sňatkem s dcerou zámožné židovské rodiny, Elisabeth Joy Greenovou. Díky stykům své manželky Keith Murdoch rychle postoupil z místa reportéra na ředitele novin, pro které pracoval. Díky bohatému sňatku měl dost peněz na zakoupení šlechtictví Britské říše, stejně jako dvojích novin v Adelaide a rozhlasového vysílače v odlehlém hornickém městě. … Rupert Murdoch se z nějakého důvodu snaží skrývat, že ho jeho zbožná matka vychovala jako Žida.“[206] – Máme k tomu doplňující informaci přímo od židovských autorů: „Sporný zákon státu Izrael o ‚právu na návrat’ z roku 1950... definuje

---

[200] Walter Gauer v: *DT*, 31. 8. 1991.
[201] Homuth 1990, na cit. místě.
[202] Walter Gauer v: *DT*, 31. 8. 1991.
[203] Bourguignon, cit. místo 38.
[204] Victor Marchetti v: *CODE*, č. 12/1991, 60.
[205] Walter Gauer v: *DT*, 14. 9. 1991.
[206] Dan McMahon v: *CODE*, č. 8/1990, 18 ad.

Žida jako ‚osobu narozenou židovské matce, nebo takovou, jež konvertovala k židovství a není příslušníkem žádného jiného náboženství'."[207]

Podívejme se teď stručně na tisk. Také zde si ukážeme jen to nejdůležitější. Již ve Výmarské republice byl německý (stejně jako britský, rakouský, francouzský atd.) tisk téměř zcela v rukou Hebrejců. Roku 1939, tedy v nepatrném časovém odstupu, přinesl o tom Švýcar A. Amsee zajímavé údaje: „Největší noviny a významná nakladatelství se nacházejí v židovských rukou. Tak například obrovské německé nakladatelství ‚Ullstein', ‚Vossische Zeitung', ‚Berliner Morgenpost', ‚Berliner Zeitung am Mittag', ‚Verlag Mosse',[208] ‚Berliner Tageblatt', ‚8 Uhr Abendblatt' i velká část levicového tisku jako ‚Vorwärts' a ‚Frankfurter Zeitung'. … Židé se také dokázali zmocnit důležitých úředních postavení. Tak r. 1930, abych jmenoval opět příklad z Německa, měli obsazen úřad tiskového šéfa pruské státní vlády (ministerský rada Goslar), jeho zástupce (vrchní vládní rada dr. Peiser), tiskový referát v pruském státním ministerstvu (ministerský rada dr. Weichmann), tentýž referát v pruském ministerstvu vnitra (ministerský rada dr. Hirschfeld) atd. Dokonce i úřad předsedy Říšského svazu německého tisku, odborové organizace německých novinářů, zastával před r. 1933 po léta židovský šéfredaktor Georg Bernhard. To bylo jen několik málo ukázek z Pruska, které bylo – v porovnání s vídeňským tiskem – ještě považováno za téměř prosté Židů."[209]

Po válce byly současné „rozhodující" německé tiskové orgány vyvolány v život syny Izraele a opatřeny nezbytnou startovní pomocí. Spíše jen na okraj zmiňujeme příslušnou činnost „oficiálního" židovského spisovatele Německé demokratické republiky *Stefana Heyma* alias *Hellmuta Fliegela*: „Z emigrace v Československu odjel Fliegel roku 1933 do USA a v letech 1937-1939 tam působil jako šéfredaktor v němčině vydávaného komunistického týdeníku ‚Deutsches Volksecho'. Fliegel-Heym se jako důstojník armády Spojených států zúčastnil invaze v Normandii a pak se stal důstojníkem oddělení US-Army pro psychologické vedení války. Redigoval zde tiskovinu ‚Frontpost', určenou pro vojáky wehrmachtu a promlouval k Němcům v rozhlasovém vysílání. Po válce pak patřil k americké okupační posádce a byl i spoluzakladatelem mnichovských novin ‚Neue Zeitung'."[210]

---

[207] Židovští novináři Susan H. Greenbergová/Theodore Stanger v: *Newsweek*, 3. 9. 1990, 46.

[208] Citovaný výčet je do jisté míry zavádějící v tom smyslu, že většina jmenovaných periodik byla majetkem židovského nakladatele Rudolfa Mosseho. Srv. k tomu stať Hans-Petera Rieschela v *DT* z 8. 5. 1993: Mosse byl zpočátku pouze „majitelem dobře zavedené inzertní expedice, která sama však z něj udělala bohatého muže. Později se stal majitelem inzertních částí listů ‚Kladderadatsch', ‚Simplizissimus' a ‚Gartenlaube', a ještě později dobré stovky jiných. Jeho tzv. nájemní časopisy mu brzy přinášely obrovský zisk. Raník ‚Berliner Tageblatt' se věnoval liberálnímu měšťanstvu a společenskému životu říšského hlavního města... Mosse pak ještě investoval do ‚Deutsche Reichsadreßbuch' a do menšího knižního vydavatelství. Po roce 1889 začaly v jeho podniku vycházet také ‚Berliner Morgenzeitung', ‚Berliner Volkszeitung' a ‚Allgemeine Zeitung des Judentums'. Roku 1906 se dostal jeho vnuk, Theodor Wolff, jako šéfredaktor do čela novin ‚Tageblatt'. Během 23 let Mosseho působení si jeho noviny zjednaly zasloužený respekt a vážnost."

[209] Andreas Amsee, *Die Judenfrage*, Luzern 1939, 43 ad.

[210] Patrick Foltin v: *Fraktur*, 28. 6. 1992, 2. Dále čteme: Znám například člověka, který ve Falcku osobně potkal r. 1945 kapitána americké armády *Henry Kissingera* (!).

Další příklad je rovněž poučný. Britští (?) vojenští tiskoví důstojníci prodali licenci na vydávání později neúspěšného marxistického listu „Diese Woche“ tehdy 22letému poručíkovi dělostřelectva *Rudolfu Augsteinovi*, kterému ani jeho židovsky (pravděpodobně nejen) znějící[211] jméno v době nacionálního socialismu nijak neublížilo, protože předložil křestní listy až do třetí generace svých předků. Právě Augsteinem do dnešní podoby přejmenovaný, mimořádně dezinformativní tiskový orgán „Der Spiegel“ se stal nejčtenějším „zpravodajským magazínem“ Německa, tedy přesně tím pravým pro všechny „Andulky Šafářovic“ i ostatní polo a pseudointelektuálské čtenářské publikum, jak jej velice případně nazývá Kurt Ziesel.[212]

Současně se také hned v roce 1945 s pomocí americko-židovských patronů etablovaly levicově-liberální noviny „Süddeutsche Zeitung“, když protektoři zajistili monopolní licenci jejich „prvnímu vydavateli, hlavnímu majiteli a šéfredaktorovi“, synovi Abraháma s charakteristickým jménem *Werner Friedmann*.[213]

Novinové impérium v čele se „seriózním“ listem „Die Welt“ (vedle kasovně tak úspěšného bulvárního „Bildu“) si zřídil také velkovydavatel *Axel C. Springer*. Pokud v něm nechceme rovnou vidět Hebrejce, pak je zcela určitě přinejmenším oddaným sluhou Sionu, který se už roku 1962 nechal přijmout do hamburské zednářské lóže,[214] a všichni životopisci si pochvalují jeho „bezvýhradné zasazení se o domovský stát Židů“.[215] – O koncernu *Bertelsmann* již byla řeč. Postava jeho hlavního majitele Reinharda Mohna přirozeně není jedinou osobou mosaického vyznání v komplikované historii firmy. Složitě a nepřehledně rozvrstvené impérium kolem sebe sdružuje 250 (!) německých i zahraničních vydavatelství časopisů, novin a knih, mezi nimi očividně židovské nakladatelství *Goldmann*-Verlag, které je jedním z největších producentů knih v Německu, stejně jako čtvrté největší vydavatelství časopisů *Gruner & Jahr*. „Dnes patří ze 74,9 % koncernu Bertelsmann, největšímu podniku toho druhu v celé Evropě. U Grunera & Jahra vychází mj. ‚Stern’, ‚Brigitte’, ‚Capital’ a ‚Schöner Wohnen’. Vydavatel *John Jahr* pracoval před rokem 1933 pro noviny komunisty Willi Münzberga, který svého času pomocí ‚antiimperialistických mírových konferencí’ zapřáhl do služeb dělnicko-rolnického ráje užitečné idioty evropské intelektuální scény, jako jsou např. André Gide, Käthe Kollwitzová, George Grosz, Albert Einstein, Bernard Shaw a také Anatol France. … V letech 1950-1961 byl John Jahr společníkem a obchodním vedoucím ‚Spiegelu’ pro internacionální a internacionalistické záležitosti.“[216] – K jaké národnosti pánové *Münzberg* a *Jahr* patřili, nepotřebuje žádné bližší osvětlení. Ve výčtu byl opomenut další důležitý dezinformační orgán, také hamburský a přirozeně levicově-liberální týdeník „Die Zeit“, vydávaný Grunerem & Jahrem, tedy Bertelsmannem.[217] Jeho šéfredaktor (který mezitím vedle hraběnky Marion Dönhoffové

---

[211] Kurt Ziesel, *Die Meinungsmacher*, München 1987 (dále jen: Ziesel), 28.
[212] Tamtéž, 26 ad.
[213] Tamtéž, 231.
[214] Homuth 1989, na cit. místě.
[215] Wilfried Mommert (dpa) v: *Kölner Rundschau* z 24. 2. 1993 v rozhovoru s Henno Lohmeyerem, „Springer – německé impérium“.
[216] Diethelm Brüggemann v: *Fraktur*, 31. 5. 1992, 3.
[217] Ziesel, na cit. místě 226.

a Helmuta Schmidta povýšil na spoluvydavatele), *Theo Sommer*, je pravidelným hostem při každoročních zasedáních „Bilderbergů“ a „Trilaterální komise“, dvou polotajných elitních grémií světového zednářstva a sionistického Židovstva.

O nadregionálních novinách „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, nástupci po desetiletí v židovské režii vydávaných novin „Frankfurter Zeitung“, není snad třeba ztrácet slov. Jistý pan *Adelbert Weinstein*, rovněž díky křestnímu listu povýšený za nacismu na důstojníka, přešel po svém penzionování z FAZ do katolické „Deutsche Tagespost“, kde ho vidíme po pravici madame *Isabelle Löwensteinové*. Pomocí zednářů pak Sion kontroluje všechno zbývající, co snad nemá ještě přímo v držení: *Kurt Mauch*, šéf *Deutsche Presseagentur* (dpa), *Hans C. Rumpf*, ředitel obrazové služby dpa, či *Hans Bütow*, šéf státního tiskového úřadu v Hamburku byli resp. jsou lóžovými bratry; posledně jmenovaný dokonce v 33., nejvyšším stupni![218]

A krajské nebo místní německé noviny? V nich mají, nebo ještě před nedávnem měli hlavní slovo mj. dva hebrejští tiskoví magnáti, kteří nikdy v Německu nežili: už zmiňovaný australský Žid *Rupert Murdoch* a československý Žid Jan Lodvik (nebo: Ludvík) Hoch, známější spíše pod svým falešným jménem *Robert Maxwell*.[219] Jak je tohle možné? V létě 1990 podepsali Murdoch a *Hubert Burda*, majitel třetího největšího časopiseckého vydavatelství, kooperační dohodu. „Problematický obchod byl rychle dojednán mezi oběma nakladateli, kteří už dávno udržovali přátelské styky.“[220] Šlo v něm především o novinový a časopisecký průmysl v „nových spolkových zemích“. O ten šlo také o půl roku později při dalším „obchodu“ mezi třemi židovskými institucemi: Židem *Gregorem Gysim* vedenou stranou PDS (dříve SED), Bertelsmannovou dceřinou společností *Gruner & Jahr* a *Robertem Maxwellem*. Jak jsme informováni, všichni tři „postupovali svorně. Maxwell s Grunerem & Jahrem převzali každý polovinu kdysi největšího tiskového nakladatelství Německé demokratické republiky, ‚Berliner Verlag’, patřící SED. Odborníci odhadli prodejní cenu podniku na 300 milionů marek a privatizační *Treuhandanstalt*[221] s vládní komisí pro zjištění stranického majetku prodej nakladatelství odsou-

---

[218] Homuth 1989, na cit. místě.

[219] *DT* z 9. 11. 1991. Ještě podrobněji nás o tom zpravuje linecká informační tiskovina *inter info*, č. 12/1991: „Maxwell byl synem československého Žida jménem Mechel Hoch. Jeho otec, obchodník s dobytkem, svého syna pojmenoval Abraham Ljabi, ale úřady jméno neuznaly a tak byl do rejstříku narozených zapsán pod jménem Jan Ludvík Hoch. Chlapec pak navštěvoval obchodní školu a současně se zabýval pašeráctvím. Podle přání svého otce měl být rabínem, ale r. 1940 se dobrovolně přihlásil do britské armády, aby mohl bojovat proti Německu. Při tom si kvůli zatajení židovského původu změnil jméno na Roberta Maxwella. Jako důstojník bojoval za německou frontou a dosáhl hodnosti kapitána. V Maxwellově životě se musí skrývat mnoho temných míst, protože na *jeho popud byly z knižního trhu staženy všechny tři jeho biografie*; jedna z nich pomocí právnických opatření. U druhé biografie skoupil celý náklad a nechal si dát záruky, že už další vydání nebude. Když se chystalo vydání třetí biografie v jiném nakladatelství, jednoduše koupil celou firmu a jako majitel se postaral o to, aby kniha nemohla vyjít.“

[220] Dan McMahon v: *CODE*, č. 8/1990, 18.

[221] *Treuhandanstalt* je německá obdoba našeho *Úřadu pro privatizaci národního majetku*, také smutně proslulá nesmírnými korupčními aférami; pozn. překl.

hlasily.“[222] – Zřejmě pod jistým nátlakem. Tím připadly noviny „Berliner Zeitung“ z 50 % panu Maxwellovi[223] a po jeho smrti pak dědicům. Že by byl na dluh koupený koncern svěřen Nežidům, je sotva myslitelné. Druhá polovina patří prostřednictvím Grunera & Jahra židovskému Bertelsmannově koncernu, a Berlíňané by už vlastně mohli vědět, kdo jim to dodává (dez)informace přímo až do domu. Celkový náklad pouze Bertelsmannem kontrolovaného denního tisku obnáší podle údajů samotného koncernu 1,5 milionu výtisků![224]

Nyní ještě alespoň kratičký pohled do zahraničí. Současnými polskými novinami s nejvyšším nákladem je bývalý list odborového hnutí „Solidarita“: „... dnes levicově liberální ‚Gazeta Wyborcza’ se pod vedením senátora Adama Michnika obrací proti Církvi.“[225] – Žádný div, *Adam Michnik* je jak známo Žid *Szechter*. Rovněž i mimo vlastní Itálii čtený a „uznávaný“ deník „La Stampa“ patří turínskému koncernu Fiat, jehož šéf *Giovanni Agnelli* (v něm. překl.: Lämmlein?) už po mnoho a mnoho let nezmeškal ani jediné z každoročních zasedání „Bilderbergů“ a „Trilaterálů“. Jak se samo sebou rozumí, je také tento list proticírkevně zaměřen.

Židovskému magnátovi přes drahokamy, zlato a nerosty, *Harry Oppenheimerovi*, „patří prakticky všechny v angličtině vydávané noviny Jižní Afriky“.[226] – Tuto informaci potvrzuje také „Fraktur“, jehož vydavatel a šéfredaktor po celá léta pobýval v Jihoafrické republice: „Především ale Oppenheimer kontroluje veřejné mínění: všechny významné noviny patří jemu, a všechny jsou ‚levé’. (Je jistě zajímavé, že novinář-dezinformátor Karl Breyer, jihoafrický dopisovatel novin ‚Deutsche Tagespost’, ve svém příspěvku s titulkem ‚Skuteční vládci jižní Afriky’ v *DT* ze 14. 4. 1988 podrobně uvádí Oppenheimerův podíl na moci, ale o jeho novinovém monopolu se nezmiňuje ani jediným slovem).“[227]

Vzestup Ruperta Murdocha až k postavení jednoho ze tří tiskových carů začal koupí několika australských listů a založením dalšího, marxisticky orientovaného časopisu „Australian“. „Murdoch vykoupil podíly paličatého tiskového barona, Sira Franka Packera, a od té doby se dělil o australský tiskový monopol s lady (Mary) Simon-Fairfaxovou, levicově zaměřenou vydavatelkou novin, která ovšem byla současně prezidentkou ‚Mezinárodní sionistické organizace žen’ [jedním slovem Židovka!]. – V sedmdesátých letech pak Murdoch koupil největší deníky v Anglii a vytáhl dál do Spojených států, kde je na nejlepší cestě vybudovat impérium nejen novin, ale i ostatních masových médií. Jeho podíly se už nyní počítají na stamiliony dolarů. … V Británii získal nejprestižnější noviny *Times* a s nimi spojené tiskoviny *Financial Times* a *Sunday Times*, v USA koupil noviny *New York, Village Voice a Sun-Times*. – Murdochova kariéra od počátečního držení dvou slaboučkých australských novin až po vlastnictví mezinárodního mediálního impéria, představujícího mnoho miliard dolarů, byla mimořádným mistrovským kouskem, který vyžado-

---

[222] *Nation*, č. 1/leden 1991, 5.
[223] Walter Gauer v: *DT*, 14. 9. 1991.
[224] *DT*, 12. 9. 1992.
[225] Joachim Georg Görlich v: *DT*, 26. 9. 1992.
[226] Dan McMahon v: *CODE* č. 8/1990, 18.
[227] Karel Joubert v: *Fraktur*, 3. 5. 1992, 5.

val pozoruhodný obchodnický talent a ostrovtip. Každopádně však Murdochova obchodní zdatnost nemůže být jedinou příčinou takového úspěchu. … Bez finanční a morální podpory internacionálních finančních supercarů – miliardářské ‚skupiny čtyř', sestávající z Bronfmana, Rothschilda, Oppenheimera a Hammera – je velmi pravděpodobné, že by mimo Austrálii sotva kdo kdy slyšel o nějakém Murdochovi."[228] – Kromě výše jmenovaných novin vlastní Murdoch v Anglii ještě velký a finančně zajímavý bulvární *The Sun,*[229] a v USA mu patří velká knižní nakladatelství, jako „například newyorské nakladatelské domy *Harper Collins, Basic Books* a *Newbury House*".[230]

O tiskových koncernech svého hebrejského souvěrce *Hocha-Maxwella* píše pozorovatel *Walter Gauer*: „Na příkladu ‚Maxwell Communications Oxford / London', r. 1948 založené firmy převážně ve vlastnictví rodiny Roberta Maxwella, se nechá dobře ukázat, že i při koncentraci na jediný podnik se může rozvětvit do celého světa, a to mimořádně úspěšně.[231] K Maxwellově *Communications*' patří v Anglii patery noviny, mezi nimi všeobecně známé *Daily Mirror, Sunday Mirror, Daily Record* a také jedny noviny v Keni... K tomu pak přistupují ještě dvoje noviny v Budapešti a doplněk k nim představuje několik zábavních magazínů. Mimoto vlastní ještě Maxwell různá nakladatelství, z nichž stojí za zmínku *Pergamon Press* v Oxfordu, kde vychází více než 25 vědeckých časopisů. K tomuto mediálnímu koncernu, kterému obratem 3,8 miliard marek náleží 29. místo mezi velikány, patří také známé ‚Berlitzovy jazykové školy', a nesmějí chybět ani televizní stanice, z nichž např. MTV Europe je přiváděna kabelem také k nám do Německa."[232] – Přirozeně ani tento výčet není ještě úplný. „Již rok před koupí tiskové skupiny *Mirror* tento multimilionář, který sám sebe označuje za ‚instinktivního socialistu', formuloval svůj cíl takto: Chce vytvořit a vést jeden z deseti největších informačních a komunikačních podniků světa. Aby toho dosáhl, koupil americký nakladatelský dům ‚Macmillan' a v březnu ještě noviny *New York Daily News*. K jeho projektům patří také v Evropě vycházející noviny *The European*." A dodejme, že i samotnými Židy založená zpravodajská kancelář *Reuter*.[233] A přece ani teď není ještě zdaleka ukončen výčet všeho, co Maxwell nashromáždil. Agentura dpa po záhadné smrti celosvětově činného sionistického výrobce veřejného mínění ohlásila: „Izraelský ministerský předseda Šamir označil v úterý utonulého britského velkonakladatele

---

[228] Dan McMahon v: *CODE* č. 8/1990, 19.

[229] Burkhard Stieglitz, *Der Golfkrieg – ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit? Wege in die neue Weltordnung*, (Münster 1992), cit. místo 15.

[230] Walter Gauer v: *DT*, 14. 9. 1991.

[231] Za cenu jakých lumpáren byly tyto „úspěchy" vykoupeny, ukázalo se částečně teprve po jeho stejně tak záhadné, jako zlověstné smrti. „Tiskový car" totiž (podle dpa [*DT*] 4. 3. 1993) „zfalšoval dokumenty, jimiž předstíral zisk 37 milionů liber (tehdy více než 100 milionů marek). Zjistila to konkursní správa jeho podniku. Jak sdělují britské noviny, byly nalezeny rovněž tak zmanipulované fotokopie o devizových obchodech, o nichž nebyly v bankách příslušné doklady. Maxwell mj. vytahal stovky milionů liber z pojišťovací pokladny svého závodu, aby jimi kryl celkový deficit podniku."

[232] Walter Gauer v: *DT*, 14. 9. 91.

[233] *DT*, 9. 11. 1991.

a podnikatele Roberta Maxwella za ‚horoucího přítele Izraele', který stál židovskému státu vždy věrně po boku. Maxwell, syn ortodoxního ruského [omyl: československého] Žida platil nejen za přívržence politiky státu Izrael, ale měl k němu i těsné ekonomické vztahy. Vlastnil 51 % podílů na velkých izraelských novinách *Maariv* a byl také členem dozorčí rady novin *Jerusalem Post*. Pod jeho vlivem oboje noviny změnily svou linii ve prospěch konzervativní vlády."[234] – Kromě všeho dlouze vypočítávaného tedy Maxwell ještě ovládal z větší části také izraelský tiskový trh! V čem a jak dalece musely stovky a stovky jím placených novinářů, redaktorů a šéfredaktorů zatajit nebo změnit vlastní mínění, to se asi nikdy nedozvíme – v hrubých obrysech si to však můžeme představit...

Třetím v našem spolku je „Kanaďan", mimochodem rovněž „Bilderberg" a „Trilaterál", *Conrad Black*, který však v létě 1991 vedle londýnského *The Daily Telegraph* ke svému impériu přivtělil také Maxwellem spolukontrolované noviny *Jerusalem Post*,[235] což by žádnému gójovi jistě nebylo dovoleno. Black pomocí prostředníků „mocně vstoupil i do australského obchodu s novinami, kde se stará především o to, aby (viz výše) impérium lady Fairfaxové nepadlo do nesprávných rukou tím, že si v něm zajistil přímý podíl z 15 %, a nepřímo (zakládáním konsorcií) si zabezpečuje potřebnou kontrolu. „Vlastnictvím *Sydney Morning-Herald, The Age a Australian Financial Review* kontroluje Black nejdůležitější a nejznámější australské noviny."[236]

Větší než *Bertelsmann* je mezi mediálními giganty už jen newyorská společnost *Time Warner Inc.* – přirozeně také – židovský konglomerát, který má proti Bertelsmannovi obrat větší ještě o půl miliardy dolarů.[237] – Není pak divu, když „izraelské noviny ‚Haslem Hazeh' ze 4. 8. 1982 (str. 30), jásají, že američtí Židé jsou díky své *‚pozici ve světě médií stavu zabránit publikování jakékoli informace'*..."[238]

Kdo uváděná fakta nezná, snadno sedne na vějičku nově založeným vysílačům, za nimiž ovšem vždy stojí zase jen Sion: „Ozval se nový hlas v souboru televizních pořadatelů, jehož programovým jádrem je vysílání zpravodajských relací. Vysílá od ledna 1993 a chce ‚vnést nové akcenty do německé televize a udávat tón inteligentnější nabídkou'. VOX je informačně orientovaný soukromý vysílač... Jako doplněk programu chce VOX nabízet zábavné pořady a reportáže, které bude produkovat ve spolupráci s renomovanými vydavatelstvími novin ‚Der Spiegel', ‚Süddeutsche Zeitung', ‚International Herald Tribune', ‚Die Zeit' a ‚Frankfurter Allgemeine Zeitung'... VOX se snaží o vlastní místo ve světě televize... samostatným a nezaměnitelným hlasem si také nárokuje místo v prvních řadách."[239] – Na takovou „samostatnost" a „nezaměnitelnost" můžeme být opravdu zvědavi. Jsme zde totiž poznovu v pohádce, tentokrát o vlku, který se barvil křídou na bílo, aby oklamal kůzlátka...

---

[234] *DT*, 7. 11. 1991.
[235] *CODE*, č. 9/1991, 24; Diethelm Brüggemann v: *Fraktur*, 16. 6. 1991, 16.
[236] Tanja Willmer (Reuter) v: *DT*, 7. 5. 1992.
[237] *DT*, 31. 8. 1991 (Walter Gauer) a 12. 9. 1992; Homuth 1990 na cit. místě 61.
[238] Hans-Dietrich Sander, *Die Auflösung aller Dinge. Zur geschichtlichen Lage des Judentums in den Metamorphosen der Moderne*, München 1988, 193.
[239] Walter Gauer v: *DT*, 30. 5. 1992.

A konečně zprávou, že židovský superbankéř *Siegmund G. Warburg* se v šedesátých letech stal „bankéřem obou největších evropských tiskových impérií“,[240] jsme znovu dorazili do maastrichtské Evropy. Všechna židovská informační impéria právě *takovou* Evropu už po desetiletí kážou a předpisují. Jednou vyvoláváním iracionálního strachu mlhavými hrozbami, jindy zase lákavými přísliby šťastných vyhlídek. Jenom o Evropě synů Abrahámových tam nikdy nebyla řeč ani slůvkem... kdo by konečně byl tak neslýchaně hloupý, aby se bez donucení sám demaskoval?!

11. V postaveních

Že Sion a jeho lóže již dávno obsadily svými lidmi klíčové pozice v evropské politice, financích, hospodářství, vojenství i v „kultuře“, může nám prozradit už samotná *evropská vlajka*, čtverec nebo obdélník královské modři s kruhovým věncem přesně dvanácti zlatých pentagramů (pěticípých hvězd). Evropská vlajka má, jako ostatně každá jiná, symbolický charakter. Ptáme se tedy, *co* má být symbolizováno a kvůli *čemu* se vztyčuje evropská korouhev. Za „křesťanskou“ Evropu? Ani královská modř, ani dvanáct zlatých pentagramů (zvaných také muří noha) nemají sebeméně křesťanský symbolický charakter; zato můžeme hledat vysvětlení skrytého smyslu evropského znamení spíše u skotského 33. stupňového zednářského rituálu. A skutečně jej nalézáme v textu přijímacího obřadu do 19. stupně, kde se doslovně praví:

„Symboly tohoto stupně nám připomínají staré mýty ve spojení s jejich alegorickým vysvětlením. Jeho obsah představuje varování před náboženským fanatismem. Templ na východě byl osvícen vlastním světlem, v němž má představený, nazývaný ‚Trojjediným Mistrem’, své sídlo. Na čele má *modrou pásku, ozdobenou 12 zlatými hvězdami*. [!] Poněkud nám tím připomíná *nejvyšší hlavu římské Církve, jejíž titul ‚pontifex’ je často jménem tohoto stupně*. [!] Poučení, která kandidát v tomto stupni obdrží, se vztahují na následující otázky: Jaká jsou práva a povinnosti lidí? Co znamenají zákony? Jaké prostředky jsou vhodné a účelné k boji s nevědomostí? Jakých zbraní používáme, abychom vyhladili netrpělivost, pověru a fanatismus?“[241]

Máme tedy co dělat se specificky *antikatolickým* a tím i *antikřesťanským* symbolem: *satanská proticírkev* chce svým bojem proti „nevědomosti... netrpělivosti, pověře a fanatismu“ zničit křesťanství a jmenovitě svět obepínající katolickou Církev. Proto staví proti papeži jako „Pontifex Romanus“ v rituálu 19. stupně „Mistra stolce“ jako svého pseudo„pontifexe“ ve znamení královsky modré pásky s věncem dvanácti zlatých pentagramů! Všem snům o „křesťanské Evropě“ se sotva lze vysmát jízlivěji a hrozněji.

---

[240] Jacques Attali, *Siegmund G. Warburg. Das Leben eines großen Bankiers*, Düsseldorf-Wien, 1986, 340.

[241] Cit. podle kompletního přetisku rituálů skotského zednářstva v: Ekkehard Franke-Gricksch (vydavatel), *Der namenlose Krieg*, Leonberg 1989, 343-446, zde: 403. Zvýrazněná místa jsou od autora této knihy.

Proč ale musí být těch pentagramů právě *dvanáct*? Snad proto, že maastrichtská Evropa pozůstává z dvanácti států? Ne, právě naopak to *muselo být* dvanáct států, které se spojily do sjednocené Evropy – a z téhož důvodu ten dvanáctý, který se v poslední chvíli dal nečekaně na ústup, musel být donucen k ratifikování dohody s ostatními. Tedy ze symbolických důvodů právě dvanáct – vždyť si ještě pamatujeme, že z počátku ke smlouvě přistoupilo jen šest států a že později mají do maastrichtské Evropy patřit *všechny* státy bez výjimky, tedy nejprve méně a později více než dvanáct! Je to tedy snad proto, že zpočátku bylo počítáno pouze s dvanácti státy? Ne, ani to není správné vysvětlení, protože „Meyerův encyklopedický lexikon" pod heslem „Evropská vlajka" poznamenává: „Oněch dvanáct hvězd nejsou symboly jednotlivých členských států. Jejich počet byl při zavedení vlajky stanoven jako nezměnitelný... analogicky se interpretuje jako dvanáct znamení zvěrokruhu."[242] – Ani znamení zvěrokruhu nejsou v žádném případě křesťanským symbolem, ale mnohem spíše mají prastarý pohansko-magicko-kabalistický význam. Nicméně se právem můžeme ptát, co má Panevropa na mysli s astrologickým zvěrokruhem jako takovým. Mnohem přijatelnější je však vztah dvanácti okultních muřích nohou (tj. hvězd) k dnes převážně ještě skryté, brzy však už otevřeně činné vládnoucí kastě Evropy. Jak známo, potomci Abraháma podle těla jsou hrdi na to, že svůj rodokmen odvozují od *dvanácti* synů svého praotce *Jákoba*, a proto také tolik z nich ještě dodnes nosí příjmení jako „Levi", „Löwenstamm" (= „Juda"), „Simon", „Benjamin" a pod. v nespočetných obměnách.

Zatímco evropská vlajka poskytuje jen nepřímo, i když dostatečně jasně, představu o skutečných silách v pozadí „evropského sjednocení", připouštějí mnozí členové lóží s chvályhodnou otevřeností paralelu mezi Maastrichtskou dohodou a ústavou Spojených států z roku 1776. Tak např. *James P. Tucker* oznamoval na jaře 1992 z USA: „Evropa se 11. prosince 1991 na zasedání v Maastrichtu, které jeden člen Trilaterální komise přirovnal k Filadelfské konvenci z roku 1776, stala ‚superstátem'." – Tím zmíněným prominentním členem elitního zednářského grémia Trilaterální komise byla *Jeane Kirkpatricková*. Tato dáma skutečně do protokolu doslovně uvedla, že „Maastrichtská dohoda by pro Evropu měla být tím, čím byla Filadelfská konvence 1776 pro Spojené státy – místem zrodu nové vlády."[243] – Skutečnost, že ze 36 signatářů základního amerického státního aktu (podepsaného ne náhodu právě ve Filadelfii (= „městě bratrské lásky") bylo plných 33 zednářů, oslavují oni sami jako velečin při každé příležitosti, která se jen namane. Proto také zednář *Jürgen Holtorf* ve své knize z roku 1988 přiznává: „Ze 22 Washingtonových generálů bylo tehdy 20 zednářů, stejně jako 104 ze 106 štábních důstojníků. Zednářemi bylo také všech 13 guvernérů zakladatelských států Unie i celý Washingtonův první vládní kabinet."[244] – Pokud je tedy Maastricht skutečně srovnatelný s Filadelfií, můžeme z toho plným právem také odvozovat nejméně devadesátiprocentní po-

---

[242] Cit. podle: Homuth 1990, cit. místo 22.

[243] *CODE* č. 3/1992, 36 ad.

[244] Jürgen Holtorf, *Die verschwiegene Bruderschaft. Freimaurer-Logen: Legende und Wirklichkeit*, München 1988, 34; cit. podle: Hermann Neuer, *Die Freimaurer – Religion der Mächtigen*, Berneck 1991 (dále jen: Neuer), 26.

díl zednářů mezi „osobnostmi“ Evropské komise, Evropské rady a Evropského parlamentu,[245] mezi nimiž je přirozeně i těžko určitelný procentní podíl osob mosaického vyznání, protože jen málokteří z nich jsou tak odvážní, aby uváděli své původní kmenové jméno a podstoupili tak riziko předčasné identifikace.

V roce 1978 byl jistý *Georg Kahn-Ackermann* tajemníkem Evropské rady;[246] zda je stále ještě na nějaké „klíčové pozici“, není mi známo. Papež Pavel VI., občanským jménem *Giovanni Battista Montini*, pocházel z rodiny, která se podle rozšířeného hebrejského zvyku až do 18. stol. nazývala ještě *de Benedictis*.[247] Jeho bratra „senátora“ bylo možno v době, kdy *Jean Monnet* byl socialistickým ministrem francouzského kabinetu, potkávat „v představenstvu Montánní unie v Lucemburku“.[248] – Organizace *Paneuropa-Jugend Deutschland* dostala na podzim 1990 nového spolkového předsedu, který byl předtím „zemským předsedou v Šlesvicku-Holštýnsku a tiskovým mluvčím svazu“. Tím pánem byl student práv s hezkým jménem *Knut Abraham*.[249] Ten samý student se pak ještě uplatnil jako šéfredaktor třpytivě nakašírovaného časopisu „Paneuropa Deutschland“.

Zatímco u nynějšího prezidenta Evropské komise Delorse se jeho izraelitský původ jeví jen jako pravděpodobný, u jednoho ze šesti viceprezidentů[250] není v této věci nejmenších pohyb: *sir Leon Brittan*, když ještě seděl v kabinetu Margaret Thatcherové, byl v jednom renomovaném britsko-židovském časopisu hlasitě oslavován jako přední hlídka Sionu v britské vládě.[251] Kdo by si přál bližší údaje, má je mít: „Brittan je synem z Litvy r. 1927 přistěhovalého židovského lékaře. Jeho nejstarší bratr, Samuel Brittan, je jedním z *nejvlivnějších národohospodářských publicistů Anglie* a svou pavučinku si pěkně spřádá u ‚Financial Times’.[252] Leon Brittan je v současné době komisařem ES[253] pro otázky hospodářské soutěže, a je tudíž v bruselské komisi – bez ohledu na ujišťování o opaku – zmocněncem pro odstra-

---

[245] V případě Evropského parlamentu se snad již ani nedá poukázat na pouhou paralelu s jeho americkým předobrazem. Právě zde totiž v březnu 1985 nic netušící labourističtí poslanci vznesli návrh, aby všichni poslanci i zaměstnanci štrasburského parlamentu veřejně sdělili, zda náležejí k zednářstvu nebo jinému tajnému spolku. Kromě toho se podle názoru britského poslance *Terence Pitta* právě Evropský parlament měl sám „zalarmovat“ mocným rozšířením lóží v institucích Evropského společenství i ve vlastních řadách. *Grün/Foresta* (cit. místo 139) přinášejí exaktní údaje s odvoláním na „Úřední list“ Evropského parlamentu: „Jak naše pátrání ukázalo, byl *návrh usnesení* o roli zednářských lóží a tajných spolků v institucích ES na zasedání Evropského parlamentu dne 15. dubna 1985 panem Pittem *stažen*. Svéprávný čtenář sám rozhodne, co si o této události má myslet...“

[246] Martínez, cit. místo 113.

[247] Joaquin Sáenz y Arriaga SJ, *The new post-conciliar or Montinian Church*, La Habra (Brea) California 1985, 391.

[248] Gerhard Fittkau v: *Theologisches* 22 (1992) 289.

[249] *Paneuropa Deutschland*, sešit 4 (4. čtvrtletí) 1990, 27.

[250] *DT*, 3. 11. 1990 (dpa/vwd).

[251] Srv. svazek II mojí trilogie *Die kommende „Diktatur der Humanität“*.

[252] Grün/Foresta, cit. místo 128.

[253] *DT*, 24. 10. 1992 (dpa/vwd).

nění *normální* soutěže a urychlení nástupu monopolů. Kromě toho jsou jeho péči svěřeny – opět typicky – ‚finanční instituce' maastrichtské Evropy."[254]

„Rheinische Merkur/Christ und Welt" si 27. dubna 1990 ještě dělá legraci z toho, že se svým – i bez toho za hlupáky považovaným – čtenářům vysmívá. Svoji zprávu o „Trilaterální komisi", polotajném zednářsko-sionistickém elitním klubu, uvedl tento lóžemi řízený, odedávna „katolický" časopis narážkovitým citátem španělského spisovatele *José Ortegy y Gasseta*: „Co se s námi stalo, je to, že nevíme, co se s námi stalo, a to je přesně to, co se s námi stalo." – Výsměch pravděpodobně pro 95 % čtenářů příliš nečitelný, ale trefil do černého. O „siru" Leonu Brittanovi stojí často něco v novinách, ale o téže osobě jako o členu „Bilderberské skupiny", paralelním orgánu „Trilaterální komise", ani slovo. A přesto se Leon Brittan mezi 21. až 24. dubnem 1992 zúčastnil ve francouzském lázeňském městečku Evians-les-Bains pravidelného ročního zasedání a konferoval tam s řadou vysoce i nejvýše postavených lóžových bratří a přirozeně také svých mosaických souvěrců. Mimo jiné se tam osobně setkal s prezidentem židovského Warburgova internacionálního finančního impéria, *lordem Roll of Ipsdenem*, s americkým velvyslancem v Rusku *Robertem S. Straussem*, s bývalým guvernérem už od roku 1913 zcela sionisticky řízené Ústřední banky USA *Paulem A. Volckerem*, s přítelem a důvěrníkem Rockefellerů, *Henry A. Kissingerem*, a se sefardským Židem a rothschildovským místodržícím v Novém světě, *Davidem Rockefellerem*.[255] Jaké direktivy v elitářském klubu internacionálních financí pro „evropský trh" spolurozhodoval nebo jenom prostě dostal, to se evropské veřejnosti netýká, protože čtyřdenní „porady" se jako obvykle konaly za pevně zavřenými dveřmi, a v houštině internacionálního tisku, rozhlasu a televize nezanechaly ani tu nejmenší stopu!

Panstvo si je svou věcí už tak jisté, že se klidně nechává slyšet o „nevyhnutelnosti" evropského superstátu a „nemyslitelnosti" dalšího trvání současného stavu. Neoficiální šéf – už podle symboliky snadno rozpoznatelné – lóžové strany FDP, *Hans-Dietrich Genscher* (jejím bádensko-virtemberským zemským předsedou je mimochodem poslanec *Kohn*), 3. února 1991 v Davosu na internacionalistickém „World Economic Forum" prohlásil jménem Německa: „Větší roli, která nám nyní připadá, nevnímáme jako svůj přehnaný státně národní zájem, motivovaný nějakou nacionální touhou po moci, nýbrž ji chápeme jako dobří Evropané ve svazku s Evropským společenstvím."[256] – Stejně tak redaktor časopisu „Paneuropa Deutschland", *Dirk H. Voß*, r. 1989, když nepřímo označil odpůrce Panevropy za pomatence: „Ten, kdo v Bonnu, Paříži nebo někde jinde zpochybňuje Německou spolkovou republiku či Francii kvůli takovému nebo jinému rozhodnutí v otázce finanční politiky, reformy zdravotnictví a podobně, sotva může počítat s tím, že bude brán politicky vážně. Co by se na úrovni jednotlivého státu bezpochyby považovalo za protistátní anarchistické sektářství nebo za propukající pomatenost, je při tématu Evropy bohužel dosti často považováno za normální."[257] – Tedy dostatečně zřetelná

---

[254] Grün/Foresta, cit. místo 143.
[255] *Der Insider*, 15. 11. 1992.
[256] *Bulletin*, 6. 2. 1991, 94.
[257] Dirk H. Voß v: *Paneuropa Deutschland* č. 2 (2. čtvrtletí 1989), 27.

výstraha všem, do jakého šuplíku hodlá Sion strčit toho nebo onoho odpůrce svého panství v Evropě!

A už rovnou od plic to řekl (mezitím na předsedu světového PEN-klubu povýšený)[258] maďarský Žid *György Konrád* 13. října 1991 při přebírání „Mírové ceny německého knižního velkoobchodu“ v chrámu sv. Pavla ve Frankfurtu. Mohl ovšem mluvit tím otevřeněji, že ho veškerý tisk v rozporu se skutečností označoval za „Maďara německého původu“. Konrád tehdy tlumočil následující hesla Sionu: „Nacionalismus, agresivní už ve svém základu, je ideologií nenávisti a chorobou Evropy. Nacionalismus brání evropským lidem stát se Evropany. Cílem současných národů musí být společný růst k jedinému národu s jediným zákonem. Evropa zítřka je představitelná pouze jako mnohonacionální, multikulturní jednotná stavba. Komunismus a nacionalismus vycházejí ze stejných kořenů, z etatismu.“[259] – Kdyby se jeho slova vztahovala na *židovský* rasistický nacionalismus, pak by označení „choroba Evropy“ bylo mimořádně výstižné... V tom případě by ovšem navrhovaná terapie nedávala žádný smysl!

Kde je skutečně domovem ideologie nejhrůznější nacionalistické a rasové nenávisti, nechá se snadno vytušit, čteme-li si v knize jistého *Samuela Rotha* s titulem „Jetzt und Immer“ z roku 1925: „Pak přijde muž, muž pomsty. Zahalí Evropu žlutavými mraky, v nichž národy Evropy pomřou. V Rusku budou ušetřeni jenom kojenci a analfabeti. Polsko a Ukrajina se promění v poušť. Ženy všech národů Evropy budou před zabitím zneuctěny v upomínku na to, co se kdysi stalo jednomu bezbrannému národu v jejich středu... V Belgii a Německu se rozpoutají taková jatka, že hráze kolem Holandska budou muset být zvýšeny, aby tam nebyl cítit všudypřítomný zápach těl popravených...“[260] – Můžeme jen doufat, že takováto krvelačnost „bezbranného národa“ už byla aspoň poněkud ukojena prostřednictvím II. světové války, protože „svéprávní“ evropští voliči jsou vždy připraveni změnit se v nejhloupější telata a zvolit si své vlastní řezníky...

Zatím však ještě evropská dojná kráva nebude poražena, nýbrž „jenom“ důkladně dojena. „Rozhodnutí Evropského společenství jsou vždy nelogická,“ napsala před nějakým časem rakouská informační služba „inter info“ a pokračuje: „Co však na první pohled nedává žádný smysl, ukazuje se naopak při pozornějším zkoumání – tj. při zvážení *Delorsem* a *Brittanem* v Bruselu už bezmála uskutečněného sionistického uchopení moci – poznenáhlu jako úžasně logické: „Evropské společenství rozhodlo u úvěru ve výši 160 milionů ECU snížit Izraeli skutečnou úrokovou sazbu na 2,5 %, ačkoli tento stát tak docela v Evropě neleží. Tím Izrael obdrží nevratný příspěvek ve výši 82 milionů ECU. Z těchto prostředků bude subvencovat pěstování citronů a rajčat a může pak své produkty cenově podbízet na volném evropském trhu, kde i beztoho chudí zemědělci Itálie, Řecka a Španělska krachují pod záplavou levnějšího ovoce z Izraele, a jejich vlastní produkty budou jako neprodejné

---

[258] *DT*, 8. 4. 1993.
[259] *UN*, č. 1/1992, 4; tam citováno podle: *Nation und Europa*, č. 12/1991.
[260] Cit. podle: Ritter, 32 ad.

skladovány a pak zničeny.“[261] – Rozhodnutí Evropského společenství nejsou tedy *ne*logická, naopak při troše zamyšlení se jeví být stále *logičtější*.

12. „Křesťanská“ Evropa

Protože převážně *křesťanským*, dokonce více než z poloviny *katolickým* Evropanům nemůže Sion reálně jako vyhlídku do budoucnosti nabízet Evropu *židovskou*, musí být pod tlakem okolností prezentována jako „křesťanská“. Stejnou měrou, jakou působí dokonale kontrolované sdělovací prostředky na odkřesťanštění, ztrácí i zdůrazňování „křesťanského“ aspektu rychle na významu. Ale Satan se i podle svého plánu *zdecimovaného* křesťanstva stále ještě tak obává, že nasazuje doslova všechno, aby zbývající křesťany – a jmenovitě přísně církevně organizované katolíky – konečně ukolébal iluzemi. Ještě více než on se obává *jeho synagoga* síly křesťanství, které téměř dva tisíce let pevnou rukou mařilo její protikřesťanské touhy po světovládě. V důsledku toho musí samotná, již dávno od svého vrcholku dokonale infiltrovaná církev II. vatikánského koncilu až do posledního okamžiku vířit bubny za Panevropu, a to ještě horlivěji, než všechny ostatní křesťanské „církve“ Evropy dohromady.

Kampaň za „křesťanskou Evropu“ začala získáním tak vzorového katolíka, jakým byl *Robert Schuman*, o němž jsme se již výše dozvěděli, že v Paříži téměř nikdy nevynechal ranní mši. Ještě větší úspěch se Sionu podařil v podobě posledního výhonku evropsky známé a přinejmenším mezi katolíky kdysi vážené monarchie, *Otto von Habsburga*, který se vědomě nechal zapřáhnout do lóžové káry. Tento zbožný syn posledního rakouského císaře si ještě začátkem ledna 1992 v katolické „Deutsche Tagespost“ postěžoval na okolnost, že v textu dohody o Maastrichtské unii *není* nikde zmíněno *jméno Boží* (o *Trojjediném Bohu* křesťanů raději ani nemluvě). „Od první chvíle byl v Evropském parlamentu návrh smlouvy projednáván, ale přesto nikdy nezazněl žádný požadavek na zařazení odvolání se na vůli Všemohoucího do připravovaného textu dohody o Evropském společenství – třeba ve smyslu příslušné formule ve spolkové ústavě. Závěrečným dnem pro schválení tohoto návrhu, který musí podepsat nadpoloviční většina poslanců Evropského parlamentu, je 3. únor. Pokud bylo zjištěno, jsou vyhlídky na úspěch malé, protože mnozí poslanci – především levicových stran – se podepsat zdráhají.“[262] – Synové Abrahámovi a jejich oddaní služebníci, nejen z „levicových stran“, se skutečně soustavně zdráhali, a mohli to dělat prakticky bez rizika, protože absence jména Božího v návrhu Maastrichtské dohody už dobrých 98 ze 100 (pokoncilních) katolíků vůbec nenapadla – natolik si zvykli na laicizované, necírkevní „demokracie“, a proto pro plánovanou „křesťanskou“ Panevropu nepředstavují žádné nebezpečí.

Proč by si také tito „křesťané“ nějaké starosti připouštěli? O to, aby maastrichtská Evropa byla křesťanská, se přece postará „křesťanská“ Panevropská unie, není-liž pravda? Její německá sekce se na jaře 1991 vzchopila k „usnesení... o duchovní

[261] *Inter info*, č. 9 (září) 1992.
[262] Otto von Habsburg v: *DT*, 4. 1. 1992.

náplni Evropského společenství a vytvoření evropského patriotismu“ s několika malátnými, chabými požadavky, o nichž každému muselo být jasné, že budou v Bruselu, New Yorku, Maastrichtu, Jeruzalémě a kdovíkde jinde brány ještě mnohem méně vážně, než byly myšleny (a to už něco znamená!). Říká se tam: „Panevropská unie apeluje na Evropský parlament, na Radu i Komisi Evropského společenství a na ustavenou vládní konferenci, aby při tvorbě budoucí ústavy sjednocené Evropy nezapomněla na vštípené nám duchovní základy našeho kontinentu. Panevropská unie také s ohledem na národy a národnostní skupiny [!] střední a východní Evropy požaduje: zakotvení základních křesťanských hodnot do evropského ústavního řádu členských států ES a jeho zemí. … Poskytování přístupu k základním křesťanským hodnotám prostřednictvím výuky a masových sdělovacích médií.“ Ano, bylo by to pěkné – stejně jako zbývající z uvedených požadavků, totiž požadavek „evropského patriotismu“ – kdyby všechno tak silně nepřipomínalo pověstnou kvadraturu kruhu. Poté, co tento famózní „apel“ měl za následek, že když se to pak v Maastrichtu i na papíře – který, jak známo, snese všechno – nakonec obešlo i bez jména Božího, netrvala už přirozeně, ach, tak křesťanská „Paneuropa Deutschland“ na svém. Zato za „evropský patriotismus“ se zasazuje stále udatněji...

A propos „*Pan*-Evropa“: tento v zednářských lóžích vylíhnutý neologismus by se měl vlastně správně psát pouze se spojovníkem, jak jsme si právě ukázali. Snadněji by se pak rozeznalo, jak to, že je Panevropská unie tak eminentně „křesťanská“. Dvěma jejím, zde už častokrát zmiňovaným německým funkcionářům, pánům *Martinu Posseltovi* a *Dirku Voßovi* se totiž nepodařilo utajit šídlo v pytli, když se průměrnému občánkovi snažili vysvětlit význam tohoto poněkud cize znějícího slova. „Pan,“ citovali z lexikonu, „byl řecký bůžek lesů a pastvin, syn boha Herma a nymfy. Narodil se po celém těle obrostlý chlupy a měl kozlí nohy a rohy. Jeho matka se jej při spatření sama polekala a utekla, otec však přesto dítě zanesl na Olymp, kde se shromáždění bohové a především pak Dionýsos dítětem veselili. Pan vynalezl pastýřskou píšťalu z rákosu. Domovem v Arkádii, stal se Pan božstvem pastýřů a lovců, a původně byl uctíván v podobě kozla... Ve filosoficko-mystické spekulaci vede jeho jméno k ohlasu na pan = všechno, a odtud pak k interpretaci Pana jako všebožstva.“[263]

Podrobněji to občané vůbec nepotřebovali vědět. Stručný filologický odkaz na význam starořeckého slova „pan“ =„všechno“ nebo „veškerý“ by býval stačil. Ale oba autoři se cítili povinni pomocí připojené kresby Pana v kozlí podobě (vlastnoručně zhotovené Posseltem) napsané ještě „ilustrovat“,[264] a tady se už přirozeně musíme začít ptát, zda jde jenom o bezvýznamnou hračku, nebo je za věcí nějaká metoda. Abychom to zjistili, stačí sáhnout po zcela nepodezřelém „Lexikonu symbolů“; pod heslem „kozel“ tam čteme následující: „V řeckém mýtu byl kozel jezdeckým zvířetem Afrodité, Dionýsa i Pana – jako symbolické ztělesnění plodivých sil přírody. V negativně interpretovaném pojetí je v této souvislosti kozel symbolikou nečisté, páchnoucí a pouze na uspokojení svých sexuálních instinktů zaměřené bytosti, a tím je také symbolem darebáků a zatracenců při Posledním soudu (Mt. 25,

[263] Posselt/Voß, cit. místo 7.
[264] Tamtéž, 6.

31 ad.). Ve středověku byl ďábel představován v podobě kozla a býval rozpoznatelný i podle svého pronikavého zápachu... Kozel bývá také symbolem synagogy. Stejně jako býk, je i kozel obětním zvířetem mosaického zákona, aby jako ‚oběť' na sebe vzal hříchy a nečistotu židovského národa (3. Mojž. 16, 15 ad.). Pak je obětovaný kozel, obtížený hříchy národa, vyhnán do pouště ‚k čertu' a tam ponechán (3. Mojž. 16, 5-10)..."[265] – Tedy kozel nejen jako pohanský bůžek *Pan*, ale také symbol *Satana* a *synagogy*. Organizace na podporu a vytvoření evropského sjednocení, která si ho za svého „patrona" vyvolila, musí být věru náramně „křesťanská".

Kdo tohle považuje za zlomyslné slovíčkaření, toho zde odkazuji na odhalení jednoho z „vědoucích". Francouzský vysokostupňový zednář *J. Marquès-Rivière* se v roce 1930 zklamán odvrátil od lóže a v pařížském nakladatelství Editions des Portiques vydal r. 1931 knihu s titulem „La Trahison spirituelle de la F∴M∴" („Duchovní zrada zednářstva"). Otiskl v ní mj. na str. 175-177 text, převzatý z lóžového časopisu, přístupného jenom vysokostupňovým bratřím. Nám zde postačí ocitovat si jen první a poslední větu tohoto poučného materiálu: „Luciferova říše, o níž je symbolicky řeč v mnoha svatých knihách, a především v Apokalypse, se přiblížila. Velký Pan povstal z mrtvých, čímž bude Růžový kříž definitivně spojen a celá příroda se obnoví prostřednictvím ohně."[266] – Máme zde před sebou *Lucifera*, tj. Satana jakožto „Velkého Pana". Je tu ovšem ještě něco pozoruhodného: Také magicko-okultní „Růže a kříž" se jednoznačně jeví jako luciferský symbol. S tím bezmála exaktně souhlasí také dobové svědectví rovněž z lóže odešlého rakouského zednáře 33. stupně *Konrada Lericha* (alias *Reichla*): „Z kapitulní lóže ‚Mozart im Tale von Wien', která náleží k ‚Supręme Conseil pour la France', vyšla svého času panevropská myšlenka, protože původce tohoto hnutí, Nikolaus Coudenhove-Kalergi, byl zasvěcencem vysokého rakouského stupně. Kříž v okrouhlém poli, které má Panevropské hnutí jako svůj znak, byl vytvořen podle vzoru symboliky rozenkruciánské kapituly."[267] – Co tím bylo přesně míněno, to nám osvětluje ve *Fraktur* otištěné srovnání vyobrazení esoterického zpodobnění *Růžového kříže* s „křesťanským" – a panevropským bratrstvem jenom nepatrně upraveným – znakem *Panevropy*.[268] Tento znak na vlajce má do pentagramového věnce vepsán červený kříž ve žlutém kruhovém poli, čímž vzniká stylizovaný, ale snadno rozpoznatelný „růžový kříž". To ovšem nijak nepřekáží prezidentovi německé sekce Panevropy a členu Evropského parlamentu, *Siegbertu Alberovi*, aby hodné katolíky neměl za hlupáky (podle hesla: drzost vítězí!): „Panevropská unie vědomě učinila Kristův kříž středem kružnice dvanácti hvězd Evropy, protože Evropa bude buď křesťanská, nebo nebude vůbec."[269]

---

[265] Gerd Heinz-Mohr, *Lexikon der Symbole. Bilder und Zeichen der christlichen Kunst*, 2. Auflage Düsseldorf-Köln 1972, 54 ad.

[266] Cit. podle: Georges Lacordelle, *Jean XXIII & Vatican II sous les feux de la Pentecôte luciférienne*, v: *Le règne social de Marie* č. 4-5 (leden/únor) 1985, 1-40, zde: dodatek, str. 43 ad.

[267] Konrad Lerich, *Der Tempel der Freimaurer...*, 2. Aufl. Bern 1937 (Reprint Bremen 1988), 33.

[268] Srv. *Fraktur*, 28. 6. 1992, 5.

[269] Siegbert Alber v: *DT*, 6. 5. 1993.

Co nám z toho všeho vyplývá? Nic jiného, než to, co bylo řečeno už na začátku: „*Pan*-Evropa“ nebyla, není a nemůže být nikdy křesťanská, protože je od A do Zet projektem, inspirovaným a řízeným „Velkým Panem“, ba dokonce antikřesťanskou *Satanovou synagogou*!

Pro postoj po desetiletí Sionem infiltrovanou a o 180 stupňů obrácenou (pokoncilní) církví k projektu Panevropy je charakteristická následující zpráva: „Tři dny před francouzským referendem o přistoupení k Maastrichtské dohodě označily vatikánské noviny L'Osservatore Romano kladný výsledek hlasování a následnou ratifikaci smlouvy za zkoušku nejvyšší důležitosti pro státy Evropského společenství na cestě k jednotě. Postup k dalšímu sociálnímu a hospodářskému pokroku Evropy bude muset být bezpochyby zaplacen částečným vzdáním se suverenity ze strany jednotlivých států ve jménu obecného dobra, říká se ve čtvrtečním vydání vatikánských novin. Od konce druhé světové války katolická Církev nikdy nepřestala povzbuzovat k výstavbě Evropy, pokračoval list. Identita nové Evropy se zakládá na společném duchovním a spirituálním dědictví, z něhož křesťanství vzešlo.“[270]

Církev skutečně ve své „činnosti“ neustala, ovšem tehdy *teprve začínala* „povzbuzovat“ k výstavbě Evropy. Výše použitý pojem „Církev“ se tehdy totiž ještě omezoval na papeže *Pacelliho*, který vzhledem ke svému nanejvýš pravděpodobně židovskému původu a dlouholeté intenzivní péči vysokostupňového zednáře *Mariana kardinála Rampolly*[271] začal opatrně obracet kormidlo „Petrovy lodice“ doleva hned od nástupu na stolec r. 1939. Ve své řeči z 10. ledna 1992 se už *Agostino kardinál Casaroli* mohl na papeže přímo odvolávat: „Platí tedy stále přání, které vyslovil Pius XII. dne 11. listopadu 1948 k účastníkům II. mezinárodního kongresu ‚Evropské federalistické unie': ‚Právem očekáváme od evropských národů, že nebudou trvat na své bývalé velikosti, aby se mohly vřadit do vyšší politické a hospodářské jednotky.' K čemuž tehdy papež ještě realisticky dodal, že ‚by mu bylo mnohem milejší, kdyby k tomu nemusely být nuceny v rovině hrubého násilí'.“[272] – Poznámku si mohl Sion vzít klidně k srdci tím spíše, že už volbou data svého projevu (11. 11.) se papež dostatečně jasně projevil jako zasvěcenec. Katolíci však nic nepochopili ani tehdy, když několik let po svém nástupu na stolec sv. Petra (r. 1944) Pius XII. v rozhlasovém poselství k vánočním svátkům udělil panevropské oklice k plánovanému *One World* také své apoštolské požehnání!

Mnozí z vrchních pastýřů, jako např. biskup *Rudolf Graber* z Řezna, mohli snad opravdu upřímně věřit na *křesťanskou* Evropu,[273] třebaže tím prokázali politováníhodnou nevědomost o zákulisních vodičích loutek mezinárodní politiky. Ovšem v novější době se množí výroky příslušníků (pokoncilně) církevní hierarchie, kteří si už vůbec nedávají práci se skrýváním svých vědomostí a srozuměním se *židovským* charakterem Panevropy. Tak například v prosinci 1991 *Camillo kardinál Rui-*

---

[270] *DT*, 19. 9. 1992.

[271] Srv. k tomu záslužnou práci Mary Ball Martínezové, *Die Unterminierung der katholischen Kirche*, Durach 1992.

[272] *OR*, 10. 1. 1992, 7.

[273] Srv. Rudolf Graber, *Ein Bischof spricht über Europa. Vorträge, Ansprachen und Predigten*, Regensburg 1978.

ni v rozhovoru pro tisk „ocenil“ – a vlastně bez viditelného důvodu – „přínos Židů k výstavbě Evropy“,[274] o němž skutečně masa Evropanů sotva co ví! Mezitím se mu však dostalo skutečného podnětu k takovému „ocenění“, když novináře informoval o právě skončeném „mimořádném evropském synodu“. V mnohokrát publikovaném a přesně *třináctého* dne v měsíci vydaném oficiálním závěrečném dokumentu se pod č. 8 říká:

„Při výstavbě nového řádu v Evropě i ve světě má mimořádný význam dialog mezi jednotlivými náboženstvími, zvláště s našimi ‚staršími bratry’ Židy, jejichž víra a kultura představují konstruktivní část rozvoje evropské humanity... Vmýšlením se do duchovna, zvláště do Písma svatého, které nás se Židovstvem spojuje, by v současné situaci Evropy chtěla Církev přispívat k tomu, aby se vzájemné vztahy dočkaly svého nového jara. Vždyť společné usilování křesťanů a Židů v nejrůznějších oblastech, s přihlédnutím k rozdílům v učení obou náboženství, by mohlo mít ten největší význam pro náboženskou i společenskou budoucnost Evropy, a to představuje také její úlohu ve vztahu k zbytku světa.“[275] – Zcela v duchu tohoto pozoruhodného prohlášení pak o dva měsíce později vyzdvihl „viceprezident papežské komise pro náboženské vztahy k Židům, arcibiskup *Pierre Duprey*... velký význam dialogu katolické církve se Židy pro výstavbu nového řádu v Evropě... Musí být odmítnuty všechny formy antisemitismu, řekl v jednom ze svých... ve Vatikánu zveřejněných prohlášení“.[276] – Přímou souvislost mezi Panevropou a Židovstvem ukázal, i když trochu zastřeně, dobrého půl roku poté hildesheimský biskup *Josef Homeyer*: „Stojíme viditelně uprostřed procesu, jehož smyslem je znovu a hlouběji porozumět víře a nově ji vykládat tváří v tvář nové Evropě... Současně musí církev znovu zvážit a promyslet svůj vztah k Židovstvu a islámu.“[277] – Viditelně je tedy pro něj do údajně „nové Evropy“ směřující „nový výklad“ v nedvojsmyslném spojení s „promýšlením“ vztahů k – jím samým na prvním místě jmenovanému – *Židovstvu*!

Zatímco se masy obyvatel katolického Rakouska ještě poměrně úspěšně bránily vstupu do Panevropy, už dávno rozhodnutému Sionem, (pokoncilně) církevní hierarchie se poctivě snažila přesvědčit své ovečky o nutnosti souhlasu s neodvolatelným rozhodnutím: „Vídeň se svou kosmopolitní tradicí by dnes mohla znovu oživit svou bývalou roli hlavního evropského města a stát se modelem onoho ‚společného domu’, o který náš kontinent usiluje. Takto citoval římský list L’Osservatore Romano vídeňského světícího biskupa dr. Christopha Schönborna... Biskup poukázal vatikánským novinám na skutečnost, že také církevní Vídeň je orientována celoevropsky.“[278] – Jako by o tom někdo pochyboval...

Ve zbožném Bavorsku, rodišti panevropského biskupa Stimpfleho, se po vysokém kléru nyní na povinnost podpory „křesťanské“ Evropy upamatovávají také (pokoncilně) katoličtí laici. Odtamtud pochází následující zpráva: „Okres a město

---

[274] *DT*, 10. 12. 1991.
[275] *DT*, 19. 12. 1991 (neoficiální překlad).
[276] *DT*, 11. 2. 1992.
[277] *DT*, 12. 9. 1992.
[278] *OR*, 19. 3. 1993, 4.

Dillingen na Dunaji společně založily ‚Evropskou cenu sv. Ulricha'. Vyznamenání je dotováno 10 000 marek a má být každý druhý rok propůjčováno osobnostem politiky, náboženského života, vědy, hospodářství a kultury, které se ‚významně zaslouží o jednotu Evropy'. Jak sdělil úřad zemské vlády v Dillingenu, chce otčina sv. Ulricha, biskupského patrona diecéze Augsburg, touto cenou připomenout více než tisíciletou křesťanskou tradici Evropy (to by byla záchrana v nouzi nejvyšší, protože brzy bychom na ni skutečně zapomněli!) a podpořit tak proces evropského sjednocení. Cena bude poprvé udělena na podzim tohoto roku."[279] – Do redakční uzávěrky nebylo bohužel ještě známo, kterému z věrných sluhů Sionu bude dopřáno blaho převzetí této kdovíkolikáté panevropské resp. jednosvětové „ceny".

Vraťme se však ještě zpátky k (pokoncilní) církvi: ona nejen mluví, ne, ona také *pracuje* pro židovskou Evropu! Informuje nás o tom zpráva Jürgena Liminského, k níž si jakékoli komentáře můžeme klidně ušetřit:

„Před čtyřmi roky byla ještě tak mnohými vysmívána... Ale nyní už je tato škola v Rue de l'Association, Ulici sjednocení, č. 32 v Bruselu startovní čarou pro politiky, funkcionáře, novináře i profesory... Dva tucty postgraduálně studujících EMS (European Media Studies – Institut Robert Schuman) zde mají skutečně intenzivní program. Za devět měsíců se mladí lidé nejméně osmi národností Evropy naučí zacházet s novinami, rozhlasem a televizí... Marcel Bauer, ředitel školy, klade přitom velký důraz na profesionalitu. Tento rodák z Eupenu sám natočil několik filmů pro německou televizi a zúčastnil se mnoha misí... Proč tedy najednou škola a proč právě v Bruselu? Marcel Bauer na to není tázán poprvé: ‚Protože jsme dosud neměli novinářskou školu, která by zcela spočívala na evropské myšlence. Je to tím neslýchanější, že právě sdělovací média hrají ústřední roli při výstavbě evropského domu, při evropeizaci kultury na Východě i na Západě, při pronikání nacionální mentality evropským kvasem.' A Brusel proto, že ‚je po hned Washingtonu městem s největším počtem akreditovaných novinářů, který dnes obnáší průměrně 600 dopisovatelů, a také proto, že je sídlem NATO a Evropského společenství, dvou supranacionálních organizací s globálními funkcemi. A konečně Brusel proto, že díky své geografické poloze je průsečíkem všech čtyř cípů Evropy a že jako takový je domovem multinacionálních institucí a procházejí jím nespočetní lidé, kterých se můžete ptát a od nichž se dozvíte něco nového.' Brusel, to je světoběžnictví, světová ekonomika a světová politika, a má světu otevřený, univerzální a všeobecný charakter, který je také katolický. Tak rozuměli katolickému atributu školy její zakladatelé. ‚Církev v tísni / Pomoc východním kněžím' a nadace ‚Lumen 2000' Holanďana Pieta Derksena opatřily pro školu největší část finančních prostředků. O školu se také zajímá ‚Demokratické fórum pro Evropu', různá politická hnutí – ne však strany – a od organizací, jako je ‚Nadace Konráda Adenauera', dochází stipendium. Kooperaci nabízí také ‚Nadace Hannse Seidela' z Mnichova a rovněž němečtí biskupové uvažují, jak by mohli naší škole prospět."[280]

---

[279] *DT*, 18. 2. 1993.
[280] Jürgen Liminski v: *DT*, 16. 5. 1992.

A tak je tu máme pěkně pohromadě: Schumana, Adenauera,[281] „katolickou“ CSU s její Nadací Hannse Seidela, německé biskupy i proslulého a oslavovaného „špekpátera“ Werenfrieda van Straatena s jeho milionářskou organizací „Církev v tísni“, která už dávno slouží cílům, o nichž pravděpodobně valná většina drobných dárců nemá ani tušení: „stavbě evropského domu“, „evropeizaci kultury“ (totéž, jako kvadratura kruhu!) a „pronikání nacionální mentality evropským kvasem“, což bylo už výše někým jiným a poněkud méně delikátně popsáno jako „zapouštění evropské myšlenky do milionů mozků“. Co má tohle všechno společného s „Církví v tísni“, to „špekpáter“ svým dobromyslným přispěvatelům dodnes nevysvětlil, ačkoli ti by museli být doslova slabomyslní, kdyby si poznenáhlu nezačali uvědomovat, do jakého to milionového žoku dávají své našetřené groše a komu to odkazují v závěti své domy a pozemky. Poslední roční zasedání této panevropské podpůrné organizace v Königsteinu vydalo komuniké, v němž se mj. těmito upřímnými slovy říká: „Nechceme si stěžovat na různé problémy, jež jsou obvykle nepatrnější než ty na Východě, nýbrž na sebe spokojeně přejímáme nový úkol, který nám ukládá Bůh: společně budovat novou Evropu.“[282]

Tak příkladné evropské „vlastenectví“ belgického premonstrátského řeholníka nemohlo zůstat dlouho bez odměny, jak ukazuje tato zpráva: „Werenfried van Straaten (80), zakladatel mezinárodní katolické podpůrné organizace ‚Církev v tísni/ Pomoc východním kněžím’ spolu s čestným předsedou FDP a bývalým dlouholetým spolkovým ministrem zahraničí Genscherem (64) byli v sobotu v Antverpách přijati do Evropského čestného senátu. Oznámila to ‚Církev v tísni’ s odvoláním na ‚Hnutí za Spojené státy evropské’, které je tvůrcem Evropského čestného senátu. Povoláním do tohoto sboru má být oceněna bezměrná láska van Straatena k bližním. K senátu náleží osobnosti, které se zasloužily o mír a jednotu v Evropě, jako např. matka Tereza a Jelena Bonnerová.“[283] – Náš oddaně katolický „špekpáter“ tedy napříště bude v Evropském čestném senátu sedět v dojemné svornosti s vysokostupňovým zednářem *Genscherem*, Židovkou *Bonnerovou* a přehršlí podobných postav. Jen dávejte pěkně dál své penízky, řádní křesťanští Evropánkové!

„Špekpáter“ je však také důvěrně spřátelen s nejvyšším příznivcem Panevropy v (pokoncilní) církvi, s Janem Pavlem II. Ten už po léta udržuje – bez povšimnutí ze strany svých oveček – těsné kontakty s vysokými evropskými funkcionáři: 31.

---

[281] Jak výše zmiňovaná spolupráce Nadace Konráda Adenauera a řádu B’nai B’rith funguje, máme doloženo z pražského *Týdeníku Politika* č. 82 (27. 8. - 2. 9. 1992), který na str. 2 otiskl návrh programu oběma organizacemi uspořádané „mezinárodní konferenci o křesťansko-židovské spolupráci v Evropě“. Termín konání konference představuje kabalisticky perfektně zvolené datum: od *jedenáctého* do *třináctého devátý* 1992!! Pozdravná poselství zazněla od předsedy Nadace Konráda Adenauera a durynského ministerského předsedy, jakož i zemského předsedy CDU *Bernharda Vogela*, od čiperného ředitele kontinentálně-evropského distriktu B’nai B’rith *Ernsta Ludwiga Ehrlicha* a přirozeně také od *Václava Havla.* Trvalým tématem „konference“ byl jako vždy a všude „antisemitismus“ vedle „židovských kořenů křesťanství“ – mimochodem teologické darebáctví v případě, že *židovským* mělo být myšleno *po*křesťanské a tudíž *anti*křesťanské *Židovstvo*! Československá masmédia událost přirozeně zamlčela, německá stejně tak.

[282] *OR,* 13. 11. 1992.

[283] *DT,* 13. 2. 1993.

října 1990 byla jako jedinému toho dne udělena soukromá papežská audience prezidentovi parlamentu Evropské rady *Andersi Bjorckovi*, a stejné výsady rozhovoru mezi čtyřma očima se 17. listopadu téhož roku dostalo generální sekretářce Evropské rady *Catherine Lalumièreové*.[284] – Duchaplné motto „Budovat Evropu v jediném světě" internacionálního zasedání „katolíků" poskytlo Janu Pavlu II. v červnu 1992 možnost přimlouvat se před jeho účastníky za Panevropu a její budoucí vládnoucí kastu. Cituji z oficiálního memoranda katolického zasedání:[285]

„‚Povstane nové město – budovat Evropu v jednom světě'. Toto ústřední heslo 91. sjezdu německých katolíků v Karlsruhe je zdařilým navázáním na poselství mimořádného biskupského synodu z minulého prosince... Evropské dějiny jsou vnitřně provázány s dějinami onoho národa, z jehož středu vyšel sám Ježíš. V Evropě se židovskému národu dostalo nevyslovitelného bezpráví, ohrožujícího dokonce jeho samotnou národní existenci, a my nesmíme vycházet z předpokladu, že všechny kořeny tohoto bezpráví byly navždy vytrhány. Usmíření mezi Židy a křesťany proto patří trvale na pořad dne v nové Evropě. … Beránkovo světlo nám nebylo dopřáno jen k tomu, abychom na sebe navzájem hleděli novýma očima pouze zde v Evropě. Beránek Boží na sebe vzal hříchy celého světa a mír Kristův je mírem pro celý svět. Evropa se nemůže uzavírat sama do sebe, Evropa žije v jediném světě [!] a nese za jeho vznik a rozvoj velkou odpovědnost. … Mohlo by to u někoho vzbudit pochybnosti, zda nejsou nad naše síly mnohé úkoly a povinnosti, které nám bezděky přicházejí na mysl, když uvažujeme o budování nové Evropy v jediném světě... Právě proto především mladé lidi na tomto 91. sjezdu německých katolíků zvu k odvážné účasti na díle ve službách usmíření a snah o jednotu Evropy a celého světa."

Proč je pro účastníky „katolického" sjezdu i pro papeže (pokoncilní) církve Panevropa tak neodlučitelně spojena s *jedním světem*, vysvětlíme si podrobněji v následující kapitole. Předtím se ale ještě krátce musíme věnovat – už v úvodu této knihy zmíněné – skupině autorů, pro níž bylo už ve čtyřicátých letech vytvoření Panevropy *a současně* „přeorganizování světa" naléhavým požadavkem.

13. „Organizátoři" Evropy

Doporučuji čtenáři, aby se po přečtení této kapitoly ještě jednou pozorně podíval na výše uvedený okruh osob, který se už r. 1944 v USA ujal práce na „poválečných aspektech v globálních evropských vztazích" (podtitul jejich knihy), lidí posedlých ideou „regionalismu a organizování světa". Tak totiž zní v knižní formě publikovaný rezultát této studie, z níž plyne, že po válce musí být celá Evropa sloučena do jednoho ze „světových regionů", do tak říkajíc jedné ze „spolkových zemí" federativního *jednosvětového státu.* Jde o jistě nanejvýš zajímavou tezi, která plně ospravedlňuje naši snahu zjistit, *co* to bylo za lidi z onoho směšně malého houfu deseti osob, které tak suverénně připravovaly hospodářské a politické plány osudů stovek

[284] *OR*, 7. 12. 1990, 3 a *OR*, 21. 12. 1990, 3.
[285] Podle dokumentace v: *OR*, 26. 6. 1992, 7 ad.

milionů lidí nejen v Evropě, ale na celé planetě. *Navíc plány, které pak po necelých padesáti letech začínají jako kouzlem dostávat hmatatelnou podobu.*

Jak jsme si už řekli, sborník vydal jistý (nebo jistá) *M. B. Schnapper*, který/která – odhlédneme-li od stručných údajů o autorech – ve vlastní knize nefiguruje. Nahlédnutí do příslušných lexikonů nám ukazuje, že se toto jinak řídké[286] jméno vyskytuje v židovském prostředí,[287] z čehož ovšem ještě nemůžeme s jistotou usuzovat na etnický původ vydavatele knihy. Nicméně podezření v tomto směru zesílí, když v obsáhlé literatuře o domu *Rothschildů* narazíme na stoprocentně prokázanou skutečnost, že manželka *Meyera Amschela Rothschilda*, praotce legendární bankéřské dynastie, nesla za svobodna jméno Gudula (Gutele) *Schnapper*(*ová*)[288] a byla dcerou obchodníka jménem *Wolf Salomon Schnapper*, usazeného stejně jako Meyer Amschel ve frankfurtské Judengasse.

Představíme si nyní v abecedním pořadí zbývajících devět pánů a jednu dámu z kroužku autorů:

1) *Clarence A. Berdahl* přispěl do knihy statí „Společnost národů znovu zřízena“. Podle Schnapperových údajů byl profesorem politických věd na univerzitě v Illinois. Z amerického „Who's Who“ se dozvídáme, že se narodil roku 1890 a byl členem tajné zednářské organizace *Phi Beta Kappa*. Čtenáři trilogie o nadcházející „diktatuře humanity“ si možná ještě vzpomenou, že téměř polovina signatářů manifestu „One World“ *The City of Man* z roku 1940, totiž osm ze sedmnácti, náležela rovněž k tomuto lóžovému klubu.

2) *Arnold Brecht* působil – opět podle Schnappera – před r. 1933 jako „ředitel oddělení pro ústavu a státní správu v německém ministerstvu vnitra“, a hned po emigraci promptně zakotvil jako „profesor politických věd na fakultě New School for Social Research“ v New Yorku, kde se mohl setkávat s kolegy odborníky, kteří se na *The City of Man* podíleli. Jak důvěrně byl obeznámen s jednosvětovými plány, dokazuje už název jeho stati: „Regionalismus v rámci organizování světa“. Jako syn jisté *Marie Weishauptové* r. 1884 narozený a až 1977 zemřelý Brecht mohl díky svému židovskému původu vycestovat z nacistického Německa. Rovněž rodné jméno jeho manželky, Clara Ernestine *Bergová*, tímto směrem ukazuje. Další z indicií: od r. 1928 byl Brecht členem předsednictva *Společnosti Walthera Rathenaua*! Dostal se jako hostující profesor i do univerzitních lóžových tvrzí, do *Yale* a *Harvardu*. Podle „Who's Who in America 1954-55“ byl členem vědecké rady *Institute of World Affairs*. V *Biographisches Handbuch der deutschsprachigen Emigration nach 1933*, Bd. I, München-New York-London-Paris 1980, je výslovně zmiňována jeho korespondence s *Erichem Koch-Weserem*. Ten se narodil r. 1875 jako syn jisté *Minny Lewensteinové*, v letech 1928-1930 byl viceprezidentem a jednatelem „Německého výboru pro panevropské hnutí“, a roku 1933 odešel do Brazílie, kde také

---

[286] Ačkoli má svůj základ zjevně v německém slovese „schnappen“, není toto jméno v telefonním seznamu Kolína n. Rýnem 1991/92 o 1264 stranách zastoupeno ani jednou.

[287] *Jüdische Lexikon* (Berlín 1930) uvádí Isaaka Schnappera, *Encyclopaedia Judaica* (Jeruzalém 1972 ad.) zase jistého B. Schnappera.

[288] Žila 1753-1849.

roku 1944 zemřel. Vzhledem k tomu měl tedy *Brecht* živé styky s nejvyššími německo-židovskými funkcionáři Panevropy, což jeho spolupráci na Schnapperově sborníku opravňuje v míře opravdu vrchovaté.

3) *Adolph B. Drucker* nám byl představen jako „bývalý státní podtajemník v rakouském státním aparátu“, který r. 1944 přednášel na washingtonské *American University*. Jeho tématem ve Schnapperově sborníku pak byly „regionální principy a problémy“. Zřejmě se jedná o onoho v *Emigrations-Handbuch* jako „katolíka“ prezentovaného *Adolpha Bertrama Druckera*, který se už v pozdějších amerických vydáních nevyskytuje, ještě spíše však o jeho syna *Petera Ferdinanda Druckera*. Ve „Who's Who in America 1958-59“ o něm čteme, že se narodil r. 1909 ve Vídni a roku 1933 (zřejmě spolu s otcem) emigroval do Anglie, kde byl zaměstnán u židovské obchodní banky Ernst Freedberg & Co., než se r. 1937 (opět zřejmě spolu s otcem) odebral do Spojených států, kde udělal obdivuhodnou kariéru jako bankéř a obchodník. Jméno *Drucker* je nesporně židovské[289] a výše uvedené údaje prakticky vylučují pochybnosti o jeho hebrejském původu.

4) *Imre Ferenczi* byl „po řadu let expertem na vystěhovalectví ženevského štábu Mezinárodního úřadu práce“, jedné z pomocných organizací ženevské, sionisty založené a ovládané Společnosti národů. Zda byl sám mosaického vyznání, zůstává zatím nerozhodnuto, protože na jeho maďarsky znějící jméno nikde nenarážíme. Je znám pouze jeden *židovský* nositel tohoto jména, nejvýznamnější spolupracovník Siegmunda Freuda, *Sándor Ferenczi*, který se však jmenoval *Fränkel*. V rámci sympozia o „organizování světa“ se Ferenczi zabýval „novými faktory vystěhovalectví a osidlování“.

5) *Josefa Hance* prezentuje Schnapper jako „ředitele československé hospodářské služby“ (?) a bývalého „docenta na Fletcherově vysoké škole pro právo a diplomacii“. (Tato elitní akademie je líhní amerického diplomatického dorostu!) Hancovo jméno se však neobjevuje v žádném z dostupných amerických nebo evropských bibliografických lexikonů. K zamyšlení je však u něj, stejně jako u ostatních autorů, co jej vlastně přimělo po r. 1933 k tak náhlému odchodu do Nového světa. Do Schnapperova sborníku Hanc zpracoval téma „trendy ve střední a východní Evropě“.

6) *Jan Hostie* rovněž tak „upadl v zapomnění“, a to i vzdor Schnapperem připomínanému vlivnému postavení „bývalého generálního tajemníka ústřední komise pro rýnskou plavbu“ a později také „člena stálého právního výboru Společnosti národů pro komunikace a tranzit“. Každopádně byl jako vysoký funkcionář Společnosti národů s plány internacionalistů seznámen natolik, aby mohl k „regionalizaci“ světa přispět v oboru „územní a ústavní otázky“.

7) *Oskar Jászi* byl Schnapperem představen pouze jako „profesor politických věd na Oberlin-College“ a jako „ministr pro národnostní menšiny v Maďarsku r. 1918 ve vládě hraběte Karolyiho“. Že *hrabě Karolyi* byl maďarským Kerenským,

---

[289] *Die Bibliographia Judaica. Verzeichnis jüdischer Autoren deutscher Sprache*, München 1981 uvádí Salo, Ernsta a Petera *Druckera*, „Emigrations-Handbuch“ připomíná za Žida označovaného Paula *Druckera* a *Encyclopaedia Judaica* uvádí Daniela Charlese a Normana *Druckera*.

který bezprostředně předal moc krutému bolševickému vrahovi *Bélovi Kunovi*, a že Jászi sám seděl také ve vládním kabinetu svého židovského souvěrce, o tom se již Schnapper samozřejmě nezmiňuje, ale můžeme se to dočíst v lexikonu „Encyclopaedia Judaica“ a podobných odborných pramenech. Jászi byl jedním ze sedmnácti tvůrců a signatářů „The City of Man“ a ve Schnapperově sborníku jedním z deseti spoluautorů. Jeho osobě vlastně vděčím za to, že jsem si tohoto díla povšiml. Jászi-ho stať se zabývá „nacionalismem a národnostmi“.

8) *Frank Lorimer* se narodil r. 1894 v USA (podle „Who's Who“), studoval na univerzitě v Yale, v Chicagu a na pověstné Rockefellerovské „Union Theological Seminary“, kde také působili někteří z autorů „The City of Man“ (!). Dizertaci složil na Columbijské univerzitě před pověstným internacionalistou *Johnem Deweyem*[290] a podle Schnappera byl r. 1944 „profesorem demografie na American University, Washington D. C.“. Byl tedy přímým kolegou Žida *Adolpha B. Druckera*. Jeho stať ve sborníku se zabývá „změnami v obyvatelstvu a novými mezinárodními problémy“.

9) *Bertram Pickard*, „člen komise Institutu pro organizování světa“ (!) napsal „úvod“ k Schnapperově sborníku. O něm samém téměř chybí podrobnější údaje, ale jeho jméno ve všech možných psaných podobách se mezi syny Abrahámovými těší velké oblibě, což se značnou pravděpodobností mluví pro jeho židovský původ.[291]

10) *Sarah Wambaughová*, jediná ženská postava v tomto vznešeném kroužku, si své ostruhy vysloužila jako „bývalá členka sekce pro národnostní menšiny Společnosti národů a jako technický poradce a zplnomocněný člen Komise pro plebiscit v Sársku“. V různých vydáních „Who's Who“ byla zvěčněna ještě v mnoha svých dalších úřadech, ale pro nás jsou na této funkcionářce sionistické „Společnosti národů“ zajímavá jen její osobní data (1882-1955) a členství v lóžové organizaci *Phi Beta Kappa*, které ji staví s *Clarencem Berdahlem* do jedné řady s autory jednosvětového programu *The City of Man.*

Shrnutí:

V podstatě dostáváme podobný obraz jako při výše zmíněné analýze autorského a signatářského kruhu kolem insiderovského spisu *The City of Man*: Přibližně polovina autorů byla židovského původu,[292] někteří z nich se podíleli na obou knihách,

---

[290] Srv. k tomu podrobně Paolo Lionni/Lance J. Klass, *Die Leipzig Connection. Ursprung und Verbreitung der Erziehungs-Psychologie*, 2. überarb. Aufl. Wiesbaden 1983.

[291] Ve zmíněném lexikonu *Bibliographia Judaica* se objevuje 5x podoba *Picard*, 1x *Pickard* a 1x *Pickardt.* Encyclopaedia Judaica uvádí 3x jméno *Picard* a 1x *Picart.* – Např. jistý León Picard byl jedním z největších židovských dárců peněz při zakládání revolucionářských novin *L'Humanité*; pozn. překl.

[292] Ze sedmnácti autorů díla *The City of Man* jsem jednoho, se Židovkou ženatého (*Thomas Mann*) a čtyři další (*Frank Aydelotte, Hermann Broch, Oskar Jászi* a *Hans Kohn*) identifikoval jako Hebrejce. Moje další bádání v tom směru ukázalo, že také *Herbert Agar* a *Lewis Mumford* byli židovského původu. Agarova kniha *The Saving Remnant. An Account of Jewish Survival since 1914*, vydaná r. 1960 v Londýně, ho podle mého názoru dostatečně jasně prokázala jako Hebreje, ačkoli se v doslovu snaží hrát dobrého „křesťana“. O *Mumfordovi*, který

a část autorů příslušela k zednářské organizaci[293] *Phi Beta Kappa,* všichni se navzájem znali z „velkých“ univerzit, členové obou autorských skupin učili nebo se učili na „Union Theological Seminary“, příp. „New School for Social Research“ a všichni se pohybovali v prokazatelně sionistickém prostředí (např. „Společnost národů“). Jsme tedy plně oprávněni spatřovat v knize „Regionalismus a organizování světa“ pokračovatelskou studii z roku 1940 publikované programové práce „The City of Man“, zaměřenou na Sionem a jeho lóžemi realizovanou „výstavbu“ poválečné Evropy. Přitom se nesmí zapomínat, že i redakční výbor „The City of Man“ se sám občas nazýval „Výborem pro Evropu“! Že v Panevropě, sloučené do jediného „regionu“ hrál (a stále ještě hraje!) tento výbor důležitou, ba ústřední roli v plánování a přípravě „jednoho světa“, to si ještě ukážeme v další kapitole, v níž budeme opět potkávat už výše popsaný kolektiv autorů.

---

zemřel teprve r. 1990, jsme mohli slyšet v relaci Michaela Trabitzsche na 2. programu hessenského rozhlasu dne 18. 6. 1991 ve 21 hod. tato slova: „Mimoto je Mumford vnukem židovsko-německého přistěhovalce, výchovou křesťan, ale položidovského původu.“

[293] Thomas Mann, spoluautor *The City of Man*, píše v jednom dopise ze 30. března 1941 Erichu Kahlerovi: „Také zednářské přijímání do kapituly Phi Beta Kappa (Philosophia bioy Kybernetes) bylo nanejvýš důstojné a velebné.“ (Erika Mann [Hrsg.], *Briefe von Thomas Mann, Band II, 1937-1947*, Frankfurt/Main 1979, S. 184). Jak k tomu, podle židovských zákonů za Židovku považovaná, sama Mannova dcera Erika dodává, je Phi Beta Kappa „nejstarším americkým akademickým seskupením (zal. 1776), do něhož jsou přijímáni vynikající studenti univerzit (Stanford, Chicago, Harvard) jako čestní členové“ (tamtéž, str. 647). Roku 1838 vydal v Lipsku anonymní autor knihu s titulem *Ritual und Aufdeckung der Freimaurerei, der Gesellschaften der Oranienmänner und seltsamen Gesellen; mit vielen Bildern, einem Schlüssel zu dem Phi Beta Kappa, so wie auch einer Darstellung des an William Morgan, wegen Enthüllung der Geheimnisse der Maurerei begangenen Menschenraubes und Mordes*, v níž jsou (str. 296 ad.) v podstatě potvrzeny všechny údaje dcery T. Manna. Neznámý autor zcela právem podle názvu organizace (který překládá: Filosofie je vladařkou života) říká, že je protináboženská a že tudíž v tehdejší křesťanské Americe razila protikřesťanský program (str. 297 ad.): „Smyslem tohoto učení je, aby nikoli náboženství, ale filosofie byla považována za životní normu... Neznáme žádnou tajnou organizaci, i když třeba předstírající opak, která by neměla za svůj základ bezvěrectví, nebo jejíž zásady, jsou-li následovány, by nepřivedly zasvěcence rovnou cestou k tak hroznému konci.“

III. KAPITOLA

Skutečný cíl: One World

1. „Budovat Evropu v Jednom světě“

Již po léta jsme při každé příležitosti přesvědčováni, že kdo řekne A, musí říci také B, že k jedné Evropě patří také jeden svět, k evropskému *superstátu* všezahrnující *stát světový.* Ale masy jsou těžkopádné, zvěsti sice naslouchají, avšak schází jim víra. Možná, že neslýchaná letargie, neřku-li přímo apatie národů Evropy tváří v tvář postupující hrozbě politické „globalizace“ má své důvody také v tom, že se Sion a jeho vazalové ještě neodvažují ukázat zcela otevřeně. Sion raději zatím podle teorie svých rasových soukmenovců Freuda, Adlera a Frankla, hlavních zakladatelů moderní psychologie, sází – a to nepochybně velmi dovedně – na povědomé asociování „jednoty Evropy“ a „jednoty světa“ do hlav svéprávných občanů tím, že jim obojí znovu a znovu předkládá doslova jedním dechem. Jak však taková „jednota světa“ má *blíže* vypadat a jaká má vůbec být, zůstává jako obvykle otevřené. Postižení se to dostatečně včas dozvědí; pro tuto chvíli zcela postačí, aby si zvykli na „globální myšlení“...

Kdo z nich se nad tím *opravdu* zamyslel, tomu rychle svitlo, že paralelně k jednotě *Evropy* neustále stavěná jednota *světa* musí být stejné povahy, totiž *politické.* Ovšem o tak konsekventně „globální myšlení“ Evropanů Sion a jeho lóže přirozeně nestojí. Čím nejasnější kontury prozatím zůstanou, tím méně odporu se pak dá očekávat proti „velkému plánu“. Jednoznačnou přednost má tedy konzumentem masových médií nezpozorovatelná manipulace jeho přirozeného národního vědomí, které se takto nenápadně přeměňuje a posouvá směrem k umělému „evropskému“ patriotismu a ruku v ruce s tím k jakémusi „globálnímu“ vědomí. Pracuje se s rafinovanými slovními i obrazovými asociacemi. Pro velkoplošné působení je v první řadě přirozeně nejvhodnější všudypřítomná televize. Na její obrazovce se to pak odehrává příkladně takto:

„Je neděle 26. listopadu 1989, dušičková neděle. První program německé televize (ARD) vysílá svůj pořad ‚My o nás’. Pod stylizovaným globusem, nahrazujícím slovo ‚svět’, je na světlemodrém pozadí téma pořadu: ‚Jeden svět pro všechny!’ V popředí sedící hlasatel oznámí na květen 1990 zvláště důležitý programový bod, který bude uveden na ARD a ZDF... Mnohé další evropské instituce se mezitím rozhodly k spoluúčasti, pokračuje hlasatel a zatím se za ním barva evropské vlajky ze světlemodré mění až na tmavomodrou a v kruhu hvězd se vedle sebe řadí velká písmena: ONE WORLD!“[294]

Opravdu perfektní vizuální spojení evropské vlajky s budoucím „One World“ bez jediného slova komentáře! Psychologové dobře vědí, že právě takto se vnucovaná idea nenápadně „zapustí“ do podvědomí, zvláště když oddaní sluhové Sionu kromě hezkého nového světa na obrazovce dělají vytrvale všechno pro to, aby ev-

[294] Roland Rösler, *ONE WORLD Fragmente. Gedanken, Fakten, Meinungen und Dokumente zu der EINEN WELT FÜR ALLE* (nepublikovaný manuskript 1990), 5.

ropské národy proti jejich vůli pomalounku a polehounku, ale o to jistěji připravili na souhlas s postupující „integrací“ do definitivního, neodvolatelného a posledního stupínku *kosmopolitní* „stavby“.

Přesně to měli zřejmě na mysli evropští a severoameričtí šéfové vlád a států, kteří s vynaložením obrovských veřejných prostředků roku 1990 vyfabrikovali jménem KBSE[295] „Pařížskou chartu za novou Evropu“, v níž je mimo jiné i následující pasáž: „Osud našich národů je spojen se všemi ostatními národy. Bezvýhradně podporujeme OSN a rovněž i posilování její úlohy při podpoře míru, bezpečnosti a spravedlnosti ve světě. Potvrzujeme svou oddanost cílům, zakotveným v chartě OSN a odsuzujeme každé porušování těchto principů. Se zadostiučiněním konstatujeme, že OSN zastává ve světové politice rostoucí úlohu a že díky zlepšujícím se vztahům mezi našimi státy roste také její praktická účinnost.“[296] – Je to tedy řečeno pořád ještě trochu mlhavě, ale poukaz na údajný *společný osud všech národů* (!) a oslava vzrůstajícího vlivu „Organizace *spojených národů*“ (!) na *světovou* politiku se v tom jistě přeslechnout nedá.

Tehdejší německý ministr zahraničí *Hans-Dietrich Genscher* to už koncem února 1990 řekl bez servítku, když jedinou Evropu a jediný svět spojil následujícím způsobem: „S překonáním konfliktu Západ-Východ se nám otevírá perspektiva na Nový světový řád. Rozdělení Evropy a konflikt Západ-Východ po desetiletí podvazovaly naše síly. Nyní je společně nasadíme za Evropu a svět. … Jeden svět, v němž žijeme, si vyžaduje nové struktury kooperace a bezpečnostních záruk, regionálních stejně jako globálních.“[297] – Užitím iluminátského výrazu *„nový světový řád“* se Genscher znovu projevil jako zasvěcenec globálních plánů. Že všichni lidé samozřejmě žijí v jednom jediném světě, je tak směšně otřepaná pravda, že by ještě před několika lety asi žádný člověk necítil potřebu ji vůbec vyslovit. Když nám od těch časů neodbytně od rána do večera připomínají, že všichni žijeme v jediném (nebo Jednom!) světě, má to přirozeně hlubší důvod: připravit masy na myšlenku celosvětového státu. Teď tedy podle směrnice máme nasadit své síly „společně za Evropu a za svět“, mínil svými výše citovanými slovy Genscher. Přestože se v současné době ještě nemohl vyjádřit k ničemu jinému, než k *politické integraci* „Evropy“, myslel logicky svými slovy také *politicky jednotný* „svět“!

Co bylo podle vyššího nařízení koncem roku 1990 proklamováno v citované *Pařížské chartě za novou Evropu*, uskutečňovali pak přirozeně jednotliví šéfové vlád a států na národní úrovni více nebo méně konkrétní politikou. Již začátkem r. 1991 vystoupil německo-židovský kancléř Kohl-Kohn před Spolkovým sněmem se zajímavým „vládním prohlášením“, v němž se dá snadno číst mezi řádky: „Celé Německo má nyní šanci najít svou vnitřní rovnováhu, své těžiště. K tomu je zapotřebí, aby se také u nás rozvíjelo to, co je u ostatních národů samozřejmostí: živoucí patriotismus, patriotismus v evropské perspektivě, jímž jsme zavázáni svobodě. … Nyní jde o to, aby sjednocené Německo přijalo svou roli ve svazku ostatních národů – se všemi právy i povinnostmi. To se od nás jistě právem očekává. … Pro nás

[295] Helsinská „Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě“.
[296] Cit. podle zkráceného přetisku v: *Das Parlament,* 30. 11. 1990, 3.
[297] Týdeník *Das Parlament*, č. 9/1990, 4.

Němce neexistuje ve světové politice žádná výjimka, žádná skulina, pro Německo neexistuje žádný útěk před zodpovědností. Chceme přinést svůj podíl k světu míru, svobody a spravedlnosti. Naše vize je taková: Nový řád pro Evropu a svět..."[298] – Odhlédneme-li od malé nepřesnosti, že *celé* Německo má nyní šanci, pak doslova bije do očí jeho tvrzení, že německý patriotismus jako takový smí existovat pouze „v evropské perspektivě", a ještě více, že je převáděn z *Evropy* na celý *svět*. Jakmile padne lóžové heslo „vize", nastraží zasvěcenci uši. A protože podle vznešených Kohlových slov má tato vize „nového řádu" obepínat Evropu i svět, dá se z toho s jistotou vyvodit, že sjednocení Evropy je pouze jednou z několika součástek koncipovaného „nového *světového* řádu". *Kdo* od nás *„právem očekává"*, že se této vizi nebudeme uzavírat, netřeba snad vůbec zdůrazňovat. Jak vidíme, vládní prohlášení nemusí být vždycky jen nějakým papírovým tygrem, jak nám sionistická média cynicky karikují Sionem samým na nás uvalenou „demokraturu".

Konkrétněji se vyjádřil Mitterrandův důvěrný přítel, *Jacques Attali*, v dubnu 1991 při slavnostním otevření nově zřízené „Evropské banky pro znovuvýstavbu a rozvoj" v Londýně. Jako novopečený prezident „institutu k finančnímu ovládnutí bolševismem poničených zemí Východní Evropy" přednesl Attali slavnostní zahajovací řeč. V náhlém překypění citů zašel příliš daleko, takže pan Adelbert Weinstein, který to přece musí vědět, si postěžoval: „Jacques Attali si nezískal žádné sympatie ani pro sebe, ani pro budoucí Evropu." Zajisté, ale proč? „Tvrdil, že prý jeho banka je ‚první institucí nového světového řádu', a pak přešel lyricky na bájné nivy budoucnosti, která prý zcela stojí ve znamení jeho banky, ba prohlásil ji dokonce za základ, z něhož nová Evropa vyrůstá."[299] – Náš dobrák tedy v televizi až příliš tlachal a to, co tam dal k lepšímu o Evropě a „novém světovém řádu", sice nebyla nepravda, ale vyslovil ji až příliš hlasitě a otevřeně. Jeho žvanivost mu byla přesto zřejmě pro tentokrát prominuta, protože svou pozici ředitele banky si směl podržet až do léta 1993.

I když se něco tak „zastřeně" řekne, není se čeho obávat. Člen skupiny „Bilderbergů"[300] a portugalský ministr zahraničí *Joao de Deus Pinheiro* prokázal dostatečně jemný postřeh, když podle vídeňského listu „Standard" z 10. prosince 1991 prohlásil, že dohoda o Evropské unii z Maastrichtu znamená „zrození univerzální civilizace",[301] jinými slovy že vede k definitivnímu instalování jednosvětového státu.

Kodaňský obchodník jménem *Jörgen Rossen* měl v roce 1991 – ostatně ještě před pro Sion tak zdrcujícím dánským referendem – podnětnou ideu, prokázat velkému pohádkáři H. Ch. Andersenovi evropskou, ba celosvětovou čest: Přičiňoval se totiž o zřízení nadace Andersenovy ceny, která by měla být rozložena do čtyř kategorií; nás zajímá čtvrtá: „Evropa a globální myšlení". Tento osvícený pán si nejdří-

---

[298] Vládní prohlášení H. Kohla z 30. 1. 1991 před Spolkovým sněmem, *Bulletin*, 31. 1. 1991, 76.

[299] Adelbert Weinstein v: *DT*, 20. 4. 1991.

[300] Zúčastnil se například přísně tajné konference „Bilderbergů" v New Yorku ve dnech 10.-13. května 1990.

[301] Grün/Foresta, cit. místo 66.

ve „zajistil potřebný kapitál do fondu ceny u mezinárodních velkofirem“,[302] aby tak v dubnu 1993 už mohl být poctěn první vyznamenaný.

Pak se ještě v říjnu 1992 pořádal „první pěvecký festival na hradě Wartburgu od politického obratu ve východním Německu“. Kdo uvádí do života tyto zásadní politické změny, nevynechá také přirozeně ani jedinou příležitost k postavení kulturních podniků do služeb „ústřední myšlenky“, která třeba v případě wartburského festivalu byla vyjádřena primitivně, ale právě proto nemohla být jednoznačnější: „Je pouze jedna Země, zpíváme v Evropě!“[303] – Zvrácená logika, jen co je pravda, ale buďme jim i za ni vděčni, protože sami bychom na to nepřišli...

Zcela posedlá snahou přiblížit nám v duchu taktického manévru „sjednocení Evropy“ širší rámec strategické operace „jednosvětové vlády“ je sice už ne katolická, ale o to víc ekumenická *pokoncilní církev*, a to již na všech úrovních své hierarchie. A tak sotva překvapí, když se (pokoncilní) egyptský jezuita *Henry Boulad* nechá při své návštěvě Evropy slyšet: „V Evropě už musí pochopit to, co se tolik týká budoucnosti Země: starý čas národů končí! Jednotlivé země kontinentu budou stále úžeji navzájem spojovány a celosvětový systém bude stále více vázat lidstvo dohromady. Evropan budoucnosti se bude čím dále tím více cítit světoobčanem a jeho posláním bude spolupráce na novém světovém řádu.“[304] – Komentář je zde, jak se říká, zcela zbytečný.

Od vysokostupňového zednáře, *Agostina „kardinála“ Casaroliho,* bychom mohli očekávat jiný způsob vyjadřování než od Boulada, tím spíše, že již na jaře 1991 mu milánská Katolická univerzita za „velké zásluhy o lidstvo“ udělila další čestný doktorát k těm nespočetným, které už zdobí jeho hlavu. Jmenovitě šlo o uznání jeho „angažovanosti ve věci mírového, sjednoceného a svobodného světa“.[305] – Však také Casaroli skutečně bezpočtukrát ocenil „One World“ jako nezbytný, ba nevyhnutelný prostředek k dosažení světového míru, a nijak se jako zástupce „Svatého stolce“ neostýchal přijít se svou trochou do mlýna osvíceným projevem při tvorbě *Pařížské charty za novou Evropu*: „Rozdělená Evropa byla ještě donedávna obrazem světa, rozpolceného na dva nepřátelské bloky. Toto rozštěpení nyní zmizelo z mapy starého kontinentu a symbolem toho byl pád berlínské zdi v listopadu 1989. To umožnilo vzklíčit v našich srdcích naději, že možná ještě my zažijeme, jak se zacelí jizvy světového ideologického rozkolu.“[306] – Vida, jakmile tedy nejen toto ideologické, ale i politicko-geografické rozdělení Evropy zmizí typickým způsobem z „mapy“ (!), budou co nevidět vymazány z mapy světa také zatím ještě trvající hranice států.

Širokou německou veřejností patrně stejně málo jako všechno ostatní zůstalo nepovšimnuto také motto německého „Katolického sjezdu“ v červnu 1992, které jsem použil jako titulek tohoto oddílu knihy: „Budovat Evropu v jednom světě“. Žalostná odezva uvnitř i vně (pokoncilní) církve vysvětluje, proč se plánovači v pozadí od

---

[302] *DT,* 11. 2. 1991.
[303] *DT,* 8. 10. 1992.
[304] Martin Faatz v: *DT,* 15. 11. 1990.
[305] *OR,* 8. 3. 1991, 4.
[306] Dokumentace doslovného znění celého projevu (!) v: *DT,* 27. 11. 1990.

jisté doby viděli nuceni spustit doslova bubnovou palbu podobných hesel z osvícených úst a per, aby alespoň podvědomě dostali lidem do hlavy to, co se jinak dá sotva sdělit, pokud by ovšem nenechali zcela brutálně spadnout masku – ale právě to v současné době ještě udělat nechtějí.

K německému katolickému sjezdu – tedy také k (pokoncilně) církevnímu – patří už tradičně papežské poselství. Ukazuje, že (pokoncilní) papež a církev nemají sebemenší potíže ztotožnit se s internacionalistickým motem: „Zvu především mladé lidi na tomto 91. sjezdu německých katolíků, aby se plně postavili do služeb smíření a úsilí o jednotu Evropy i celého světa.“[307] – Jak již bylo řečeno, protože o politickém charakteru „jednoty Evropy“ není už dávno pochyb, zůstává pouze nejasné, v jakém smyslu jsou zváni mladí katolíci k „úsilí o jednotu celého světa“.

Rotaryánský biskup *Karl Lehmann* nezůstal pozadu za svým římským představeným v (pokoncilně) církevní hierarchii, nýbrž mu při závěrečné „hlavní bohoslužbě“ sekundoval: „Díky své spoluúčasti už tolik bratrů a sester z celého světa ví, že budujeme novou Evropu ve správném směru a správných rozměrech jen tehdy, když se budeme považovat za občany Jediného světa.“[308] – Arciže, údajně „papežovy noviny“ *Osservatore Romano* ve svém článku o Lehmannově kázání napsaly počáteční J *skutečně* takto, velkým písmenem!... Rovněž tak verzálkou bylo toto písmeno psáno v jedné zprávě KNA z dubna 1993. „Evropa má šanci na přežití jen tehdy,“ prohlásil v kamerunském hlavním městě Yaounde limburský biskup *Franz Kamphaus*, „když se vcítí do zájmů Jednoho světa a nestáhne se do své věže ze slonoviny.“[309] – Zdá se, že pan biskup si je toho dobře vědom. Takzvané „nejvyšší grémuim laiků“ německých katolíků, totiž jeho „ústřední výbor“, nikdy nebyl – což je ostatně případ všech „demokraticky“ zvolených orgánů – zástupcem německých katolíků, dokonce ještě ani před vatikánským koncilem ne. Výbor má svého „rektora“, kterým je v současné době jistý pan jménem *Wilfried Hagemann*. Na jméně tolik nezáleží, ale jde o to, že tento pán s rázným výrazem ve tváři zastává jménem všech německých (pokoncilních) katolíků postoje, jako např. ten, který vyjádřil před „University Forum“ v Helsinkách: „Pouhé hospodářské a technické sjednocení nestačí k zajištění solidarity na celém světě. Správně pochopená evangelizace neznamená obnovení dřívějších poměrů a vztahů v Evropě, ale mnohem spíše živý dialog na cestě k jednomu světu.“[310] – Tentokrát byl sice „jeden svět“ psán s malým počátečním písmenem, přesto jde viditelně o tentýž „Jeden svět“ biskupů Lehmanna a Kamphause i nejvyšší hlavy pokoncilní církve.

Posledně jmenovaný využil příležitosti, kterou mu nabídlo mezitím už šesté modlitební shromáždění „Světová náboženství za mír“ v designovaném hlavním městě maastrichtské Evropy, Bruselu, aby znovu sousedsky přes plot pokynul městě maastrichtské Evropy, Bruselu, aby znovu sousedsky přes plot pokynul Sionu.

---

[307] *OR*, 26. 6. 1992, 8.
[308] Tamtéž, 1.
[309] *DT*, 3. 4. 1993 (DT/KNA).
[310] *DT*, 11. 7. 1992, zpráva KNA.

Obr. 1. „Jednací“ sál v Maastrichtu. V tomto monstrózním kruhu politických statistů tedy bylo údajně „rozhodnuto“ o konečném řešení pro Evropu, které však ve skutečnosti stanovil již o zhruba sedmdesát let dříve podstatně užší tajný kroužek příslušníků zednářských lóží.

Obr. 2. Richard Coudenhove-Kalergi, vysokostupňový zednář a zakladatel Panevropské unie.

Obr. 3. Panevropská – svatouškovská - trojice: Adenauer, De Gasperi, Schuman, zvěčněná na jedné minci ECU.

Obr. 4. Dva z „architektů“ Evropy! Nahoře: Charles de Gaulle zdraví Konráda Adenauera nefalšovaně zednářským stiskem ruky. Dole: De Gaullův ukazováček, namířený směrem do Panevropy, ukazuje současně jej samotného i jeho německého (?) společníka jako nástroje „skryté vrchnosti“.

Obr. 5. Tehdy ještě biskup, dnes arcibiskup Josef Stimpfle na podzim 1988 návštěvou u Otto von Habsburga za účelem „vzájemné podrobné výměny myšlenek a názorů o politické situaci v Maďarsku a ostatní střední a východní Evropě“. Zda tito osvícení Panevropané již tehdy věděli o nadcházejícím řízeném „zhroucení“ komunistického východního bloku? Téma jejich rozhovoru tímto směrem každopádně ukazuje...

Obr. 6. Novinová fotografie z berlínského „sjezdu katolíků“ r. 1990. K vidění však zde není žádné katolické procesí, nýbrž „pochod smíření“ od budovy židovského společenství ve Fasanenstraße k synagóze v Pestalozzistraße. V čele průvodu vykračují (z leva do prava): rabín Levinson, generální vikář Tobei (záp. Berlín), který jen k tomuto vznešenému účelu odkudsi vytáhl svou už dávno odloženou sutanu, „upřímný panevropský biskup“ a nepochybný a osvědčený přítel Židů Josef Stimpfle, dále Heinz (Shmuel) Galinski z Ústřední rady Židů a konečně Stimpfleho „evangelický“ protějšek „biskup“ Kurt Scharf. Je třeba ocenit zkroušený výraz těchto zbožných křesťanů!

Obr. 7. Ukázkový „katolík“ Otto von Habsburg. Nahoře: Po slavnostní mši v hornoslezském městě Lubowitz. Dole: Jako kmotr při katolickém křtu.

Obr. 8. Judaista Otto von Habsburg. Nahoře: Při přebírání čestného doktorátu Hebrejské univerzity v Jeruzalémě r. 1990. Dole: Při portrétování vídeňským židovským malířem a satanistou Ernstem Fuchsem (mj. „tvůrcem“ úděsně rouhačského obrazu „Tajemství sv. Růžence“ ve vídeňském Hetzendorfu!) v září 1969.

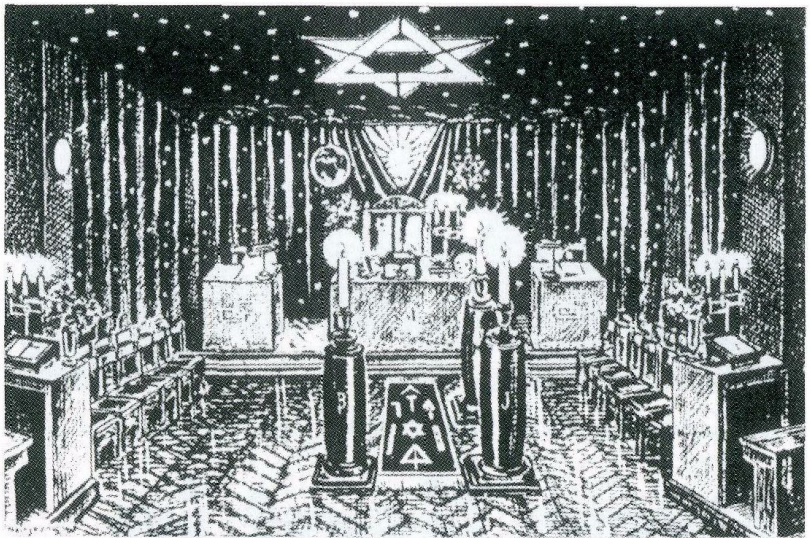

Obr. 9. Bývalá templová síň pražské zednářské lóže „Pravda a svornost“ na Staroměstském nám. 21. Předimenzovaná Davidova hvězda na stropě výmluvně vypovídá, v koho službách zednářské lóže stojí.

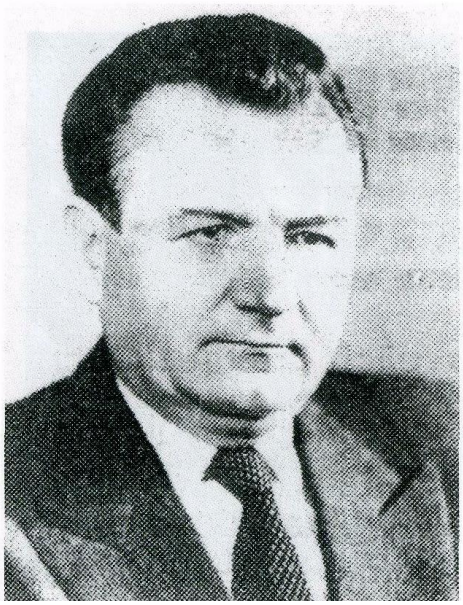

Obr. 10. Klement Gottwald, bývalý sovětský místodržící židovského původu v Praze.

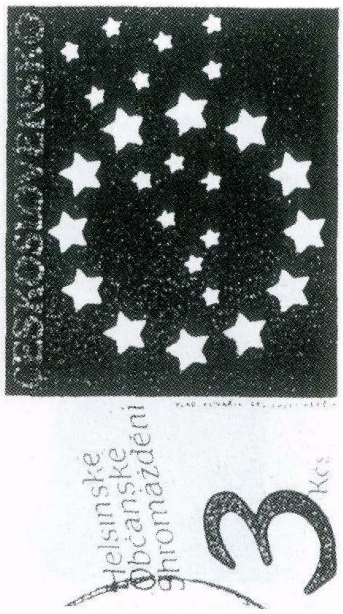

Obr. 11. Poštovní „euro“ známka ČSFR za Václava Havla. Je na ní vyobrazeno celkem 26 pentagramů. Číslo 26 je numerická hodnota hebrejského Božího jména JHVH.

Východoevropané očekávají jasné znamení z Bruselu

Praha leží ve středu Evropy

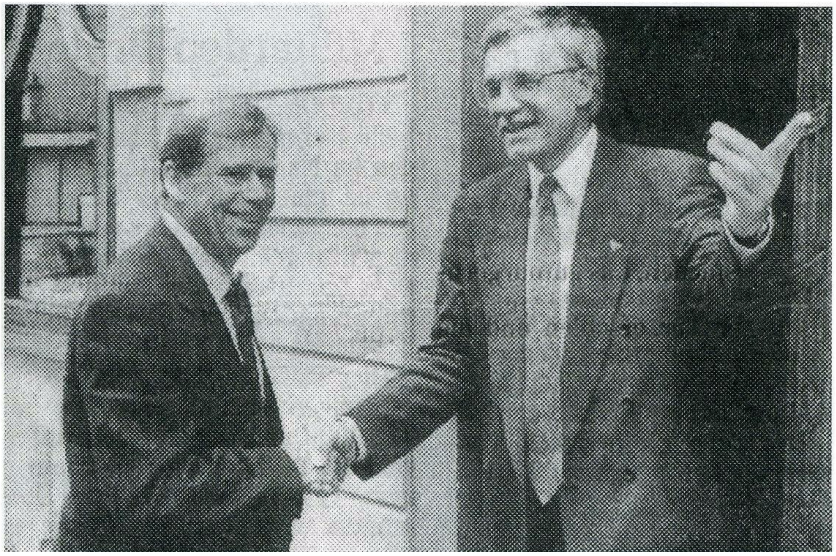

Obr. 12. Designovaný prezident Panevropy Václav Havel. Nahoře: Vysokostupňový zednář Havel v důvěrném kroužku s Hebrejem Jiřím Dienstbierem a Panevropanem Otto von Habsburgem. Uprostřed: Takovými hesly připravují kontrolovaná média Havlovi cestu k budoucímu úřadu Panevropského prezidenta (zde titulek ze stranického tisk. orgánu CDU „Deutsches Monatsblatt"). Dole: Čerstvě zvolený židovský premiér Václav Klaus vysvětluje se vztyčeným ukazováčkem Havlovi, co je třeba udělat a co nechat být. (Lóžoví bratři V. Havel a V. Klaus jsou členy výlučně židovského zednářského řádu B'nai B'rith, pozn. editora.)

Židovská rodina Bendů z České republiky v čele s Václavem Bendou (vl. jménem Chaim Afterduft). Václav Benda je předsedou Křesťansko demokratické strany a bývalý signatář Charty 77. Vpravo: jeho syn Marek Benda – poslanec parlamentu České republiky. Jako všude jinde, jsou i v České republice vedením „křesťanských“ stran pověřeni Židé. V křesle předsedy Křesťanko demokratické unie – československé strany lidové sedí Hebrej Josef Lux. (Tato ilustrace není součástí originálu knihy, pozn. editora českého překladu.)

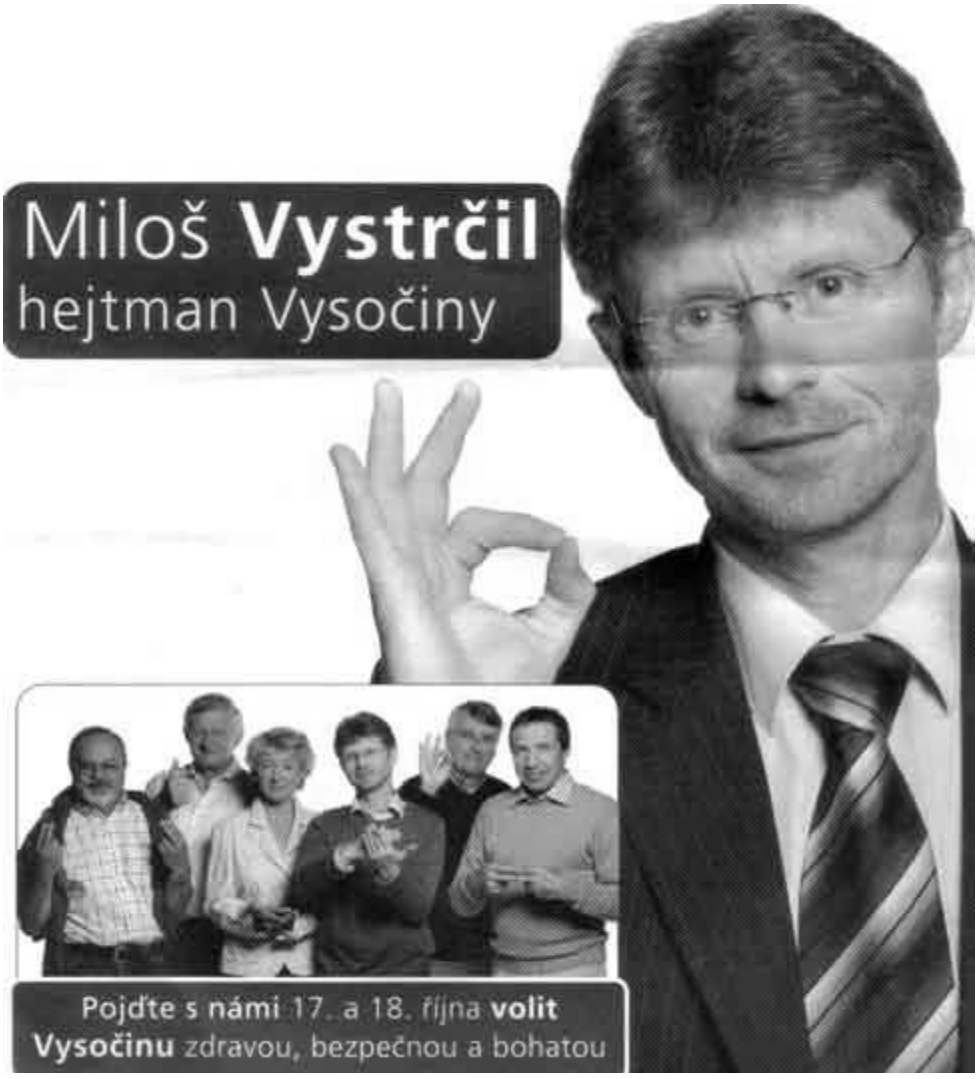

Kandidáti za Občanskou demokratickou stranu do krajských voleb v České republice – všichni zachyceni se zednářskými signálními gesty! (Tato ilustrace není součástí originálu knihy, pozn. editora českého překladu.)

V Polsku byl v jednom městečku v roce 2006 zveřejněn bilboard s nápisem: Židé pryč z katolické země. Je na něm 56 „osobností´“ politického a kulturního života v Polsku. Kupř. Židé – Lech Walęsa (Lejba Kohne), Donald Tusk, Tadeusz Mazowiecki (Icek Dikman), Bronislaw Geremek (Berela Lewartow), Leszek Balcerowicz (Aaron Buchholz), Alexandr Kwasniewski (Izaak Stolcmann), Leszek Miller, Adam Michnik (Aaron Szechter), Józef Oleksy (Szymon Buchwio), Jaroslaw Kaczynski (Benjamin Kalkstein), atd. (Tato ilustrace není součástí originálu knihy, pozn. editora českého překladu.)

Von KURT FORSTER

KOBLENZ. Die Bonner Regierungskoalition hat sich in der Frage der Pflegeversicherung aufeinander zu bewegt, doch ein klarer Kompromiß ist nicht in Sicht. Im Interview mit unserer Zeitung plädiert der rheinland-pfälzische CDU-Bundestagsabgeordnete und Sozialexperte Heribert Scharrenbroich für eine Lösung nach dem Blüm-Modell.

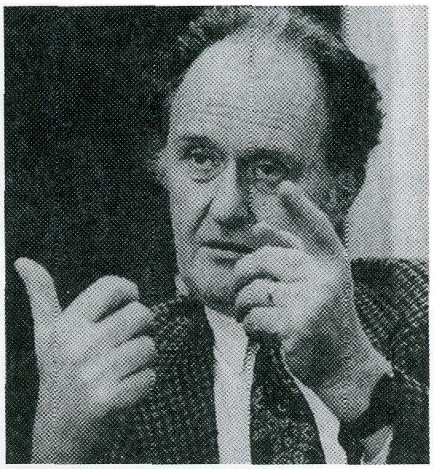

Für Formel „Dort pflegeversichert, wo krankenversichert": Heribert Scharrenbroich. Foto: Archiv

Mit erhobenem Zeigefinger kündigte Eduard Schewardnadse seinen Rücktritt als Außenminister an. Foto: dpa

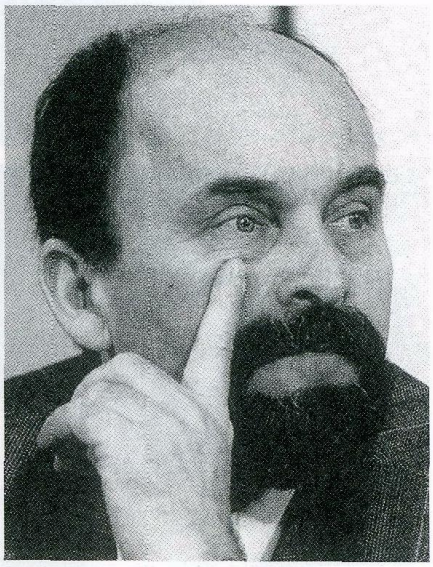

Im Gespräch: Rainer Eppelmann.

Obr. 13. Lóžové signály v řízených masových médiích. Nahoře: Co říká Heribert Scharrenbroich (text vedle na popisce k obrázku), to bylo požehnáno lóžovou vrchností, jak signalizuje jeho - přesně na oko mířící - ukazováček. Ačkoliv byl Scharrenbroich fotografován přímo při rozhovoru, musela redakce „Rhein-Zeitung" vyhledat vhodný snímek v archivu! Vlevo: Protože vztyčený ukazováček není na této fotografii dost zřetelný, zdůrazňuje to ještě připojený text. („Zdviženým ukazováčkem oznámil Eduard Ševardnadze své odstoupení z úřadu ministra zahraničí".) Ševardnadzeho „zařízená" abdikace tedy byla pouhým lóžovým manévrem. Vpravo: Znovu ukazováček, mířící na oko. Co zde tudíž Eppelmann říká, pochází od lóžové vrchnosti. A co že to ohlašuje? Nevyhnutelnost vnitroněmeckého přerozdělení. „Dělení znamená chudnutí" - takto otitulkoval tiskový orgán CDU „Deutsches Monatsblatt" celé interview.

»Die CDU ist und bleibt die Europa-Partei in Deutschland. Europa ist für Deutschland eine Schicksalsfrage.«

Obr. 14. Generální tajemník CDU Peter Hintze neprezentoval své skromné osobní mínění, nýbrž velitelský příkaz Sionu, když prohlásil CDU za německou „evropskou stranu". Zasvěceným čtenářům tiskového orgánu CDU to prozrazuje jeho vztyčený ukazováček.

Obr. 15. Obzvláště „výmluvné" signální foto, pořízené agenturou AP. Zdvižený ukazováček Helmuta Kohla přesně ukazuje na k projevu otevřená ústa George Bushe, aby všem zasvěceným sdělil: „Co Bush teď a tady řekne, je rozkaz z těch nejvyšších míst." A co že to stálo pod obrázkem z Bushovy návštěvy u Kohla v Ludwigs-hafenu-Oggersheimu? „Bush prohlásil, že sjednocené Německo musí převzít ve světě větší vůdcovskou zodpovědnost." - Velké potěšení z toho museli mít např. v Somálsku!

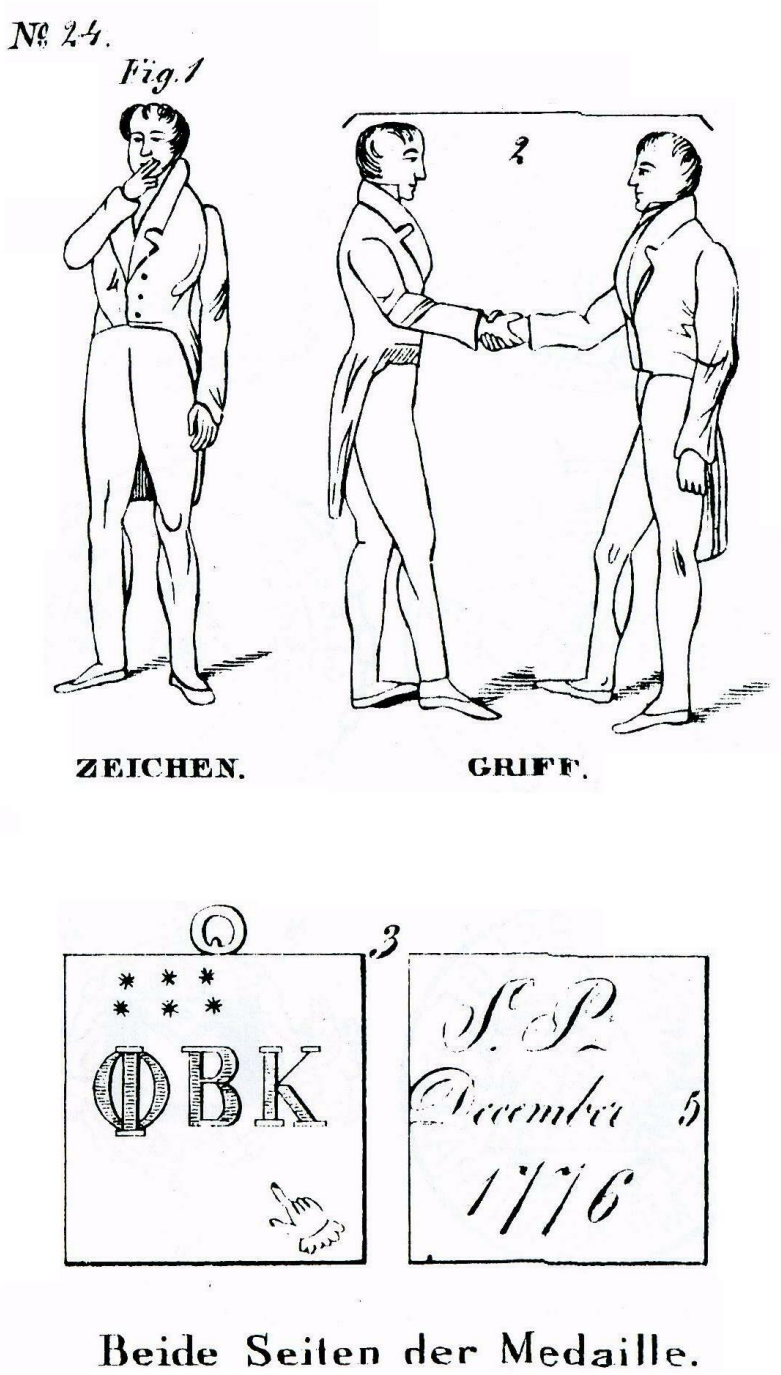

Obr. 16. Tajná znamení a medaile zednářské společnosti Pí Beta Kappa. Ani na čtverhranné medaili samozřejmě nechybí zdvižený ukazováček. Vyobrazení pocházejí z knihy, publikované r. 1838!

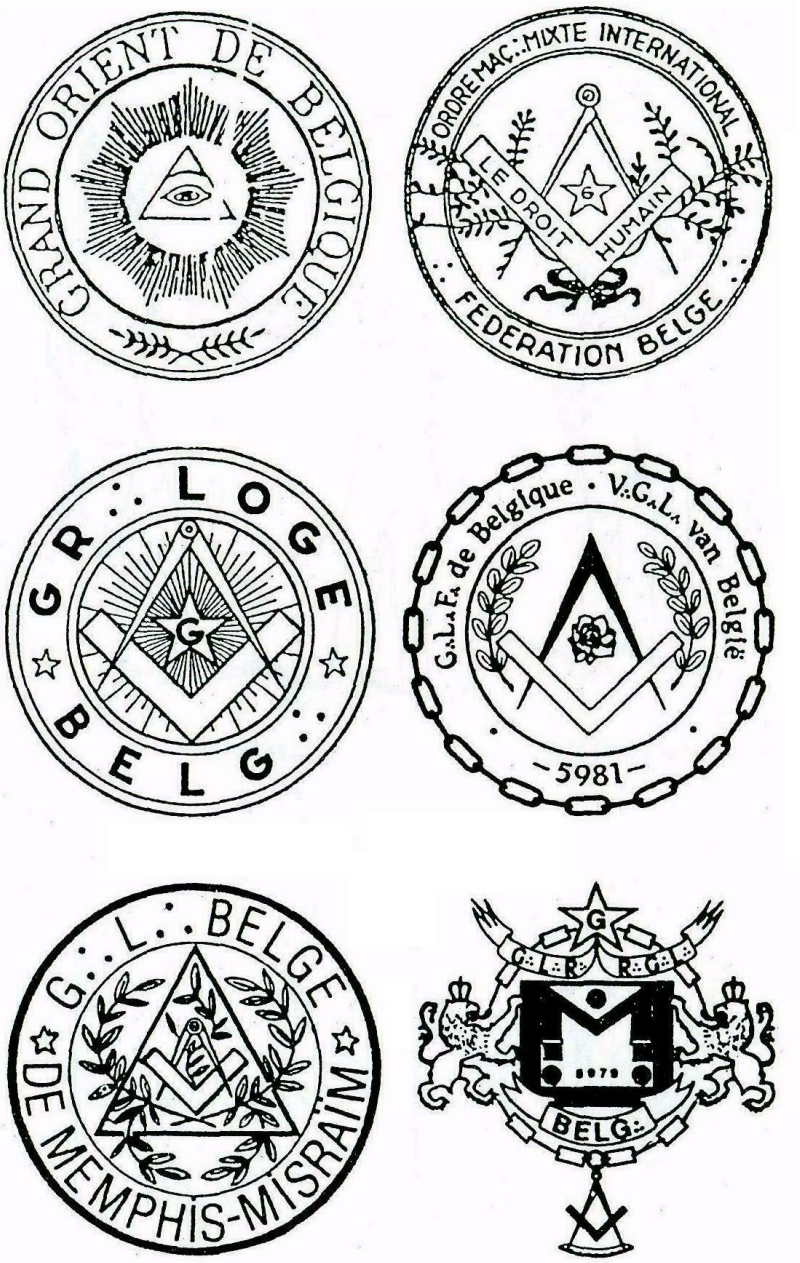

Znaky předních zednářských lóží v Belgii.

Obr. 17. Tyto lóžové emblémy byly zveřejněny v rámci jednoho obsáhlého zednářského článku v belgickém časopisu „Grenz-Echo“ v prosinci 1992. Za povšimnutí stojí zvláště početně zastoupený úhelník a (vpravo dole) úhelníkem tvořené písmeno „M“ na zednářské zástěře.

Smíření nad hroby: S francouzským prezidentem Françoisem Mitterrandem u Verdunu

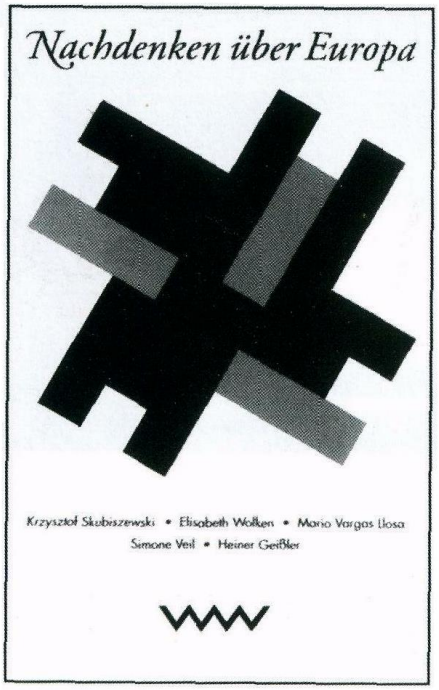

Obr. 18. Německo-francouzské smíření, které je jádrem „evropského sjednocení“, ve znamení velkého písmene „M“, tvořeného těly a pažemi vysokostupňového zednáře Mitterranda a kryptoizraelity Kohla alias Kohna.

Obr. 19. Grafika na přebalu knihy s titulem „Zamyšlení nad Evropou“, doporučované v oficiálním tisk. orgánu CDU, je složena ze šesti zednářských úhelníků. Ne náhodou patří mezi autory přední židovská politička „Evropy“, Simone Veilová, a známý propagátor multikultury Heiner Geißler.

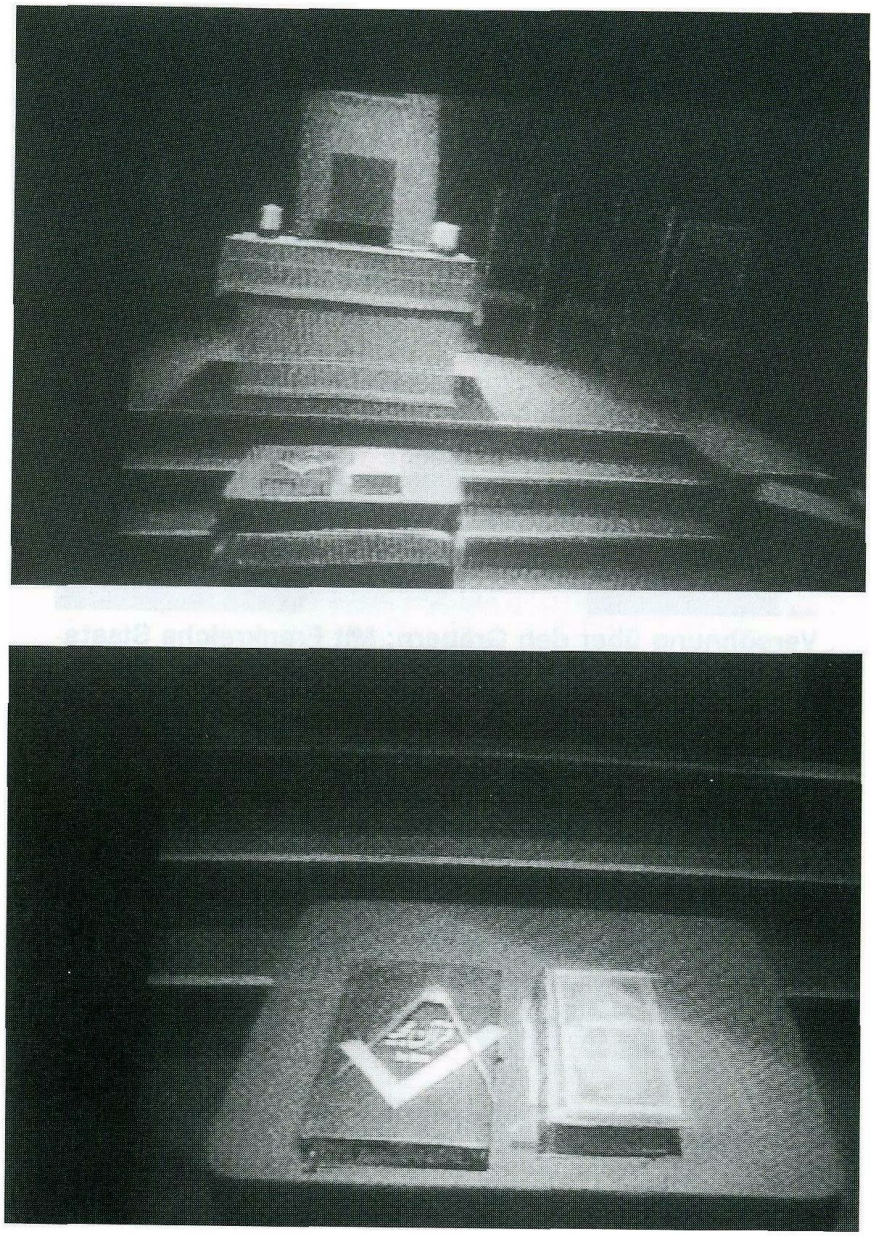

Obr. 20. Pohled do interiéru cášské zednářské lóže. Právě v Cáchách je každoročně udělována „Cena Karla Velikého“ zednářsky řízeným panevropským politikům. Jak vidíme z obrázku, mají i „temply“ Satanovy synagogy své „oltáře“. V popředí je kružítko a úhelník, symbolické nářadí „architektů“ Panevropy, resp. One World.

Obr. 21. Z frankfurtské výstavy: „Zednáři“ od Conrada Felixmüllera. (Foto Historické muzeum.) V létě 1992 byla ve Frankfurtu uspořádána „zednářská“ výstava, která měla za účel získávat sympatie veřejnosti. „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ z 30. 7. ‘92 využily příznivé příležitosti, aby se (spíše folkloristicky) mohly zabývat tímto tématem. Zvláště pozoruhodné je zde typizování zednáře: Symbolický (vizionářský?) „pohled“ vzhůru, jímž se bratři tak rádi nechávají mezi sebou poznávat.

Obr. 22. Poslední československý lóžový velmistr před II. světovou válkou, br∴ Karel Waigner – samozřejmě se zednářským „pohledem“.

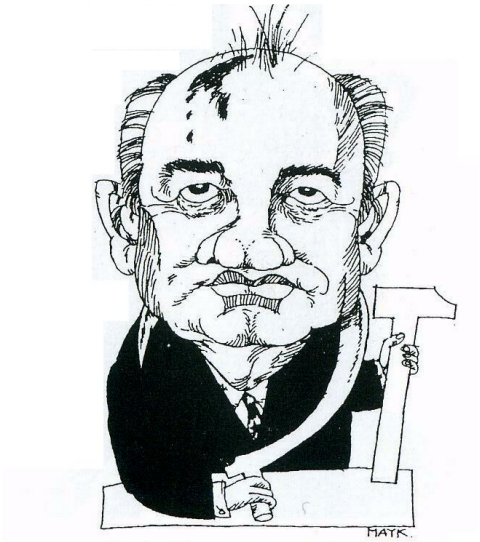

Obr. 23. „Osvícený“ karikaturista novin FAZ z 23. 8. 91 představil kryptohebreje Michaila Gorbačova alias Kohna se všemi zednářskými symboly zasvěcenců jako lóžového bratra - a opět s charakteristickým „pohledem“. Také Lenin a Trockij alias Bronštejn byli vysokostupňoví zednáři.

Obr. 24. Spolkový prezident Heinrich Lübke při tehdy aktuální příležitosti v „katolickém“ měsíčníku „Mann in der Zeit“ z listopadu 1965 je na titulní straně velkého formátu vyobrazen se zednářským „pohledem“ vzhůru. Text pod obrázkem zněl: „Spolkový prezident Heinrich Lübke nechce novému formování v Bonnu přihlížet jen jako pasivní divák.“ - Zjevně tedy jako aktivní činitel při provádění lóžových záměrů!

Obr. 25. Kancléř, Panevropan a kryptoizraelita Helmut Kohl na „Mezinárodní výstavě užitkových vozidel (IAA)“ v květnu 1992 v Hannoveru, kde se touto zednářskou pózou prezentoval jako zástupce zájmů bankami kontrolovaného automobilového průmyslu.

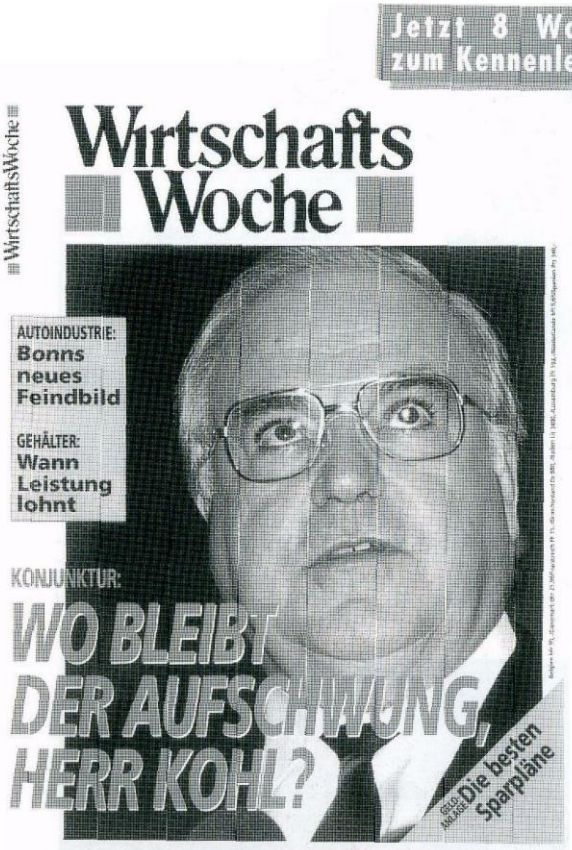

Obr. 26. Časopis „Wirtschafts-Woche“ se doporučuje novým abonentům portrétem Helmuta Kohla jako lóžového bratra, a tím prozrazuje, v jakých kruzích je list převážně čten...

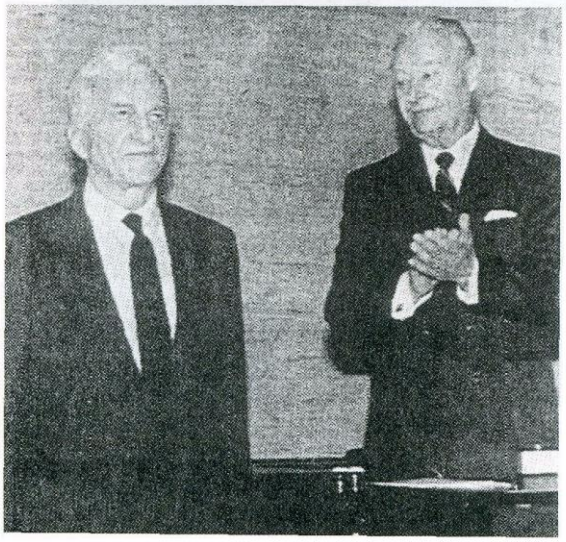

Obr. 27. Také spolkový prezident Richard von Weizsäcker stále znovu a znovu demonstruje, jak perfektně ovládá zednářské signály. Zde po skončení své řeči před československým parlamentem, nadšeně aplaudován neprůhledným Alexandrem Dubčekem.

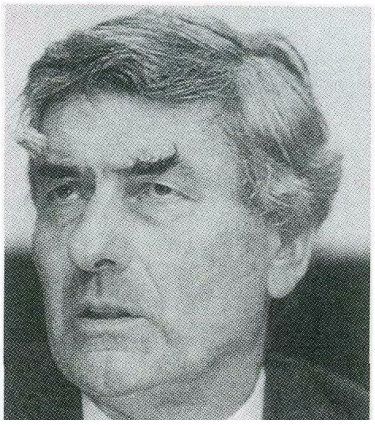

Ruud Lubbers: „Politika na starém kontinentu se musí nově definovat“.

Obr. 28. Zednářsky zdvižený pohled má ve stranickém listu CDU dodat větší důraz panevropskému vyznání holandského předsedy vlády.

Obr. 29. Jacques Delors jako rothschildovský odchovanec, kryptohebrej, „poradce“ francouzských prezidentů a šéf komise ES ví stejně dobře, kam zamířit svůj pohled, když se shromáždění novináři chystají stisknout spouště svých aparátů.

Obr. 30. Kdo sází své naděje na politického chameleona Schönhubera, zdánlivého odpůrce Panevropy, měl by si častěji vzít do ruky třeba „Stuttgarter Zeitung“, který spolkového předsedu Republikánů vydatně portrétuje. Už 31. ledna 1989 vyšperkoval jeho politickou tvář tímto pozoruhodným snímkem agentury AP.

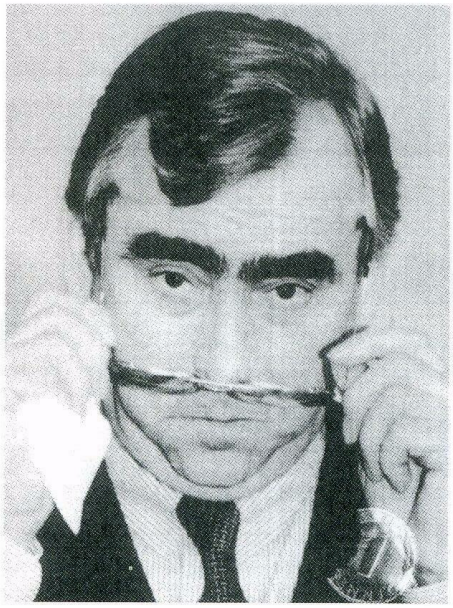

Obr. 31. Poněkud méně známému „architektu“ Panevropy a One World, bilderbergovi F. J. Straußovi postavili zednářští bratři po jeho nápadně náhlém úmrtí tento neobyčejný „pomníček“ v listu „Kölner Stadtanzeiger“. (Text v rámečku: Náš stavitel je mrtev - Franz Josef Strauß - C. Nickel.)

Obr. 32. Tenhle vcelku nenápadný zednářský signál přichází ovšem v úvahu jen pro ty, kdož nosí brýle, jako v našem případě pro Straußova nástupce Theo Waigela. Tento pán v Maastrichtu spolu„vyjednal“ měnovou unii.

Obr. 33. Tři nositelé „Ceny Konráda Adenauera“ za rok 1992 (zleva doprava Jens Feddersen, Gabriele Wohmannová, Michael Wolffsohn). Rovněž syn velkého Panevropana Max Adenauer (vpravo) by mohl snadno být židovského původu, tak jako nepochybně je nositel ceny Wolffsohn.

Při vrcholném evropském setkání v Bonnu: Vedoucí mohučské výzkumné skupiny Evropa, profesor Werner Weidenfeld (vpravo) s Henry Kissingerem. Mnozí politikové mluví o Evropě budoucnosti.

Obr. 34. Co má vlastně co dělat v evropských oficiálních publikacích, nebo zde dokonce na evropském plánovacím setkání „Američan“ jen podle vlastní volby Henry Kissinger alias Abraham Ben Alazar, to nám asi nikdo nevysvětlí.

Řežou pilou za německé a evropské znovusjednocení: Člen Spolkového sněmu Michael von Schmude a Knut Abraham.

Obr. 35. Jeden ze synů Abrahámových, který dokonce nosí jméno svého kmenového praotce, v nejpřednějších řadách (zde ještě jen symbolického) odstraňování evropských hranic... Knut Abraham (vpravo) je předním funkcionářem německé sekce Panevropské unie Coudenhove-Kalergiho.

Na historickém místě ve Fultonu (Missouri) požadoval bývalý sovětský prezident Michail Gorbačov přijetí Německa a Japonska do Rady bezpečnosti OSN a vytvoření globální vlády všech států.

Obr. 36. Toto signální foto, rozšířené pravděpodobně v celém světovém tisku od agentury dpa až po (jako v tomto případě) provinční list „Esslinger Zeitung“ (8. 5. 1992) propůjčuje svým zveřejněným pohledem přes brýle Gorbačovově podpoře jednosvětové vlády nejvyšší lóžovou autoritu.

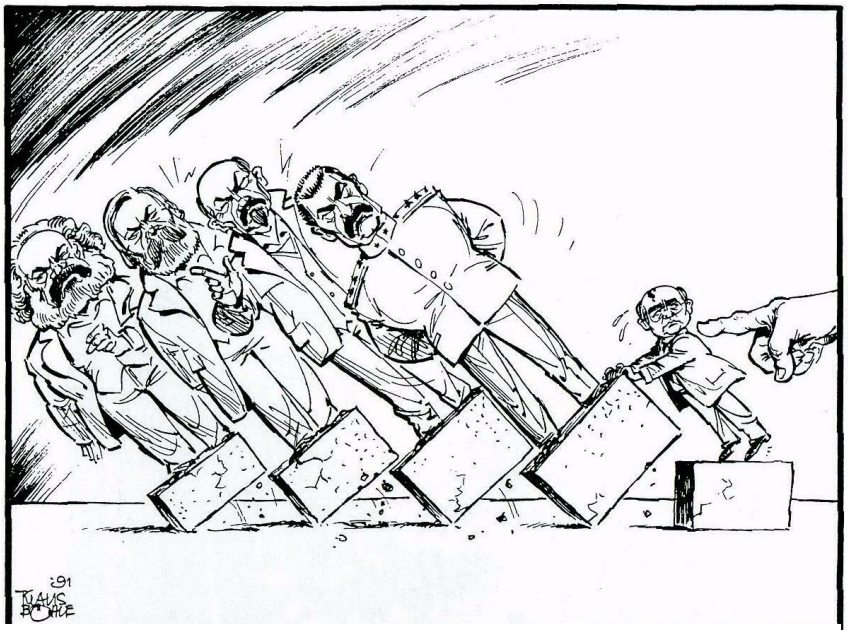

Obr. 37. Tuto insiderskou karikaturu převzal orgán CDU „Deutsches Monatsblatt“ pro zpestření z „Die Welt“, konkurenčního listu FAZ. Loutka Gorbačov může svrhnout z piedestalů idoly marxismu-leninismu jen z pověření vrcholku Satanovy synagogy. Ve srovnání s obrovským prstem, který mu dává náležitý impuls, je zde „Gorbi“ pouhým trpaslíkem... nicméně i kácející se Marx a Lenin mají pro všechny případy vztyčené ukazováčky na znamení, že „komunismus“ není zdaleka mrtev!

Knihy
pro panevropský věk v nakladatelství Paneuropa-Verlag

Obr. 38. Pod tímto záhlavím, plným narážek, nabízí Panevropská unie ve svém časopisu „Paneuropa Deutschland“ 1992 opakovaně na prvním místě knihu Borise Jelcina. Kryptohebrej Jelcin alias Elzmann signalizuje vztyčeným ukazováčkem svým lóžovým nadřízeným, že vzdor pokryteckému podtitulu knihy (Zápisky nepohodlného) jim žádné potíže dělat nebude, právě naopak...

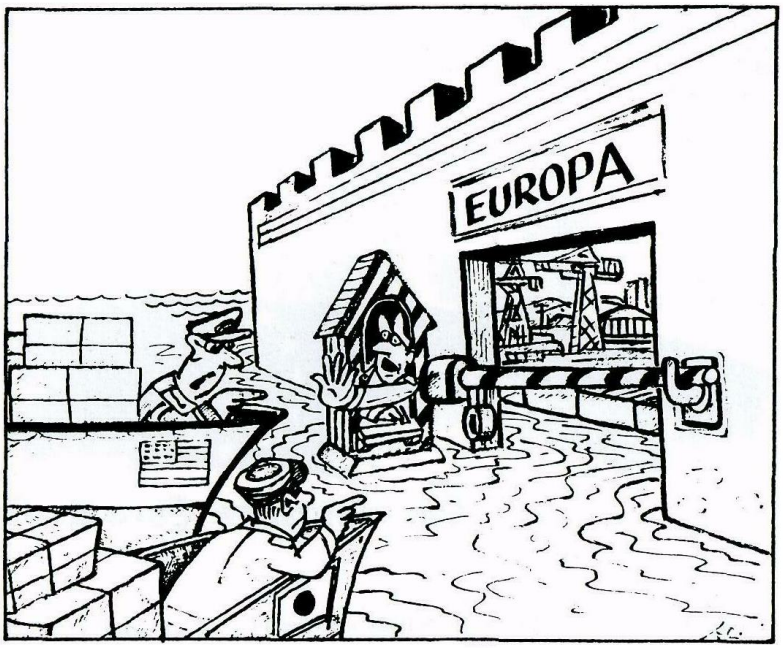

Strašidelná představa „pevnosti Evropa“. Zeichnung: Ali Kuhn

Obr. 39. Panevropa je pouze přechodným mezistupněm k celosvětové vládě. Oba obrázky to symbolizují zcela rozdílným způsobem. Maastrichtská Evropa nesmí a nemůže být žádnou „pevností“, nýbrž se musí „otevřít“ direktivám OSN, „světovému obchodu“, „multikultuře“ atd., jak v náznaku ukázal zřejmě židovský karikaturista jménem Kuhn (alias Kohn, Cohn, Cohen?) v listu „Paneuropa Deutschland“. - Do kruhu seřazené, ven směřující pantagramy na kresbě jedné propagační brožury spolkového ministerstva hospodářství pro „Vnitřní trh ES ‘92“ ukazují Panevropu jako základnu, jako výchozí bod pro plánované „sjednocení“ všech zemí do One World.

Obr. 40. „Evropská strana“ CDU provozuje s mimokřesťanskými symboly masivní propagandu pro Panevropu. Dole ukázka z jejího členského časopisu „Deutsches Monatsblatt“. Jak známo, škrabka na led nemusí mít bezpodmínečně trojúhelníkovou formou, aby byla funkční, stejně jako nemusí mít zrovna jedenáct zoubků!

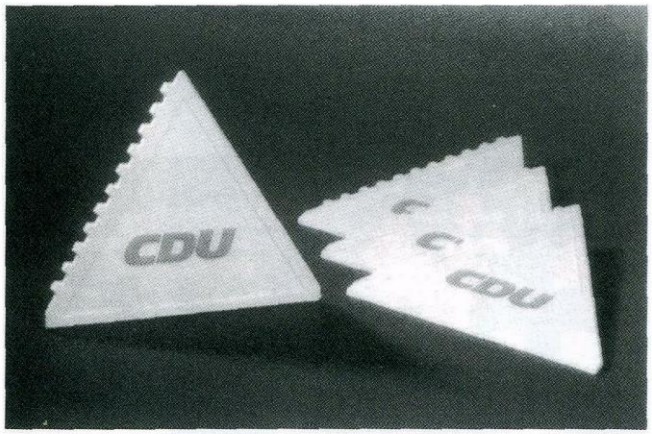

● Eiskratzer

Bestell-Nr.: **9890**
Mindestabnahme: 100 Stück
Preis pro Verpackungseinheit: 60,– DM

Katolický sjezd: Budovat Evropu v jednom světě

Lázeňské město Karlsruhe se stalo na téměř pět dní střediskem německého katolicismu.

Obr. 41. Tento nejspíš údajný (nebo skutečný) snímek z „katolického“ sjezdu v Karlsruhe 1992 se nachází v německém týdenním vydání římského listu „Osservatore Romano“ z 19. června ‘92 na titulní straně pod shora uvedeným nápisem (silně zmenšeno). Povšimněme si ústředního objektu na snímku! Zda nějaká taková pyramida na totálně zmanipulovaném pokoncilně církevním podniku skutečně byla, muselo by se teprve zjistit.

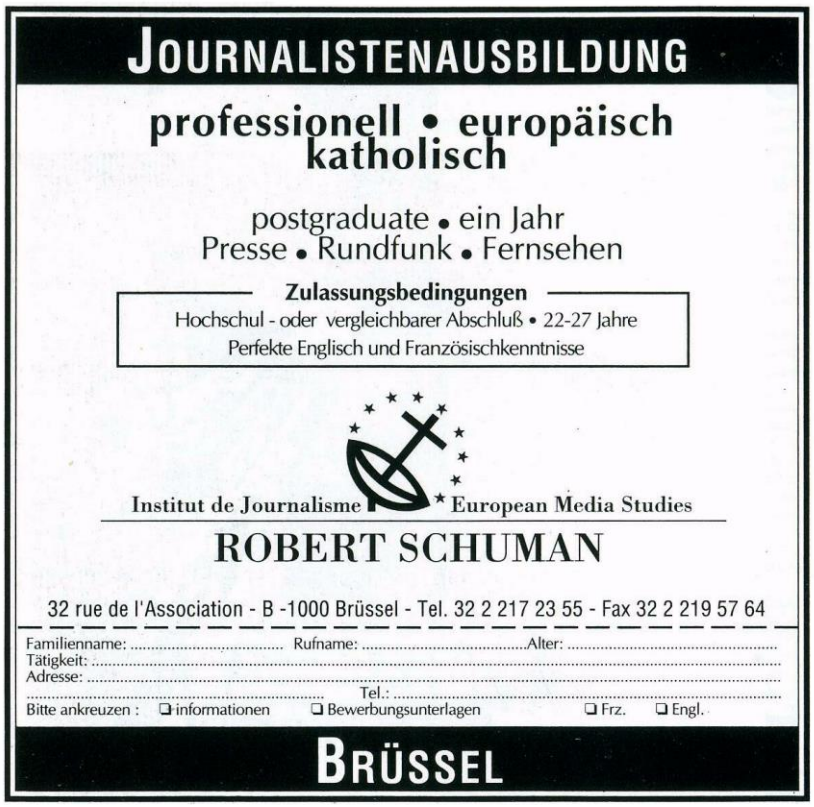

Obr. 42. Inzerát z údajně „katolického“ bruselského institutu pro panevropskou a kosmopolitní indoktrinaci mladých žurnalistů, financovaného mezi jinými také „špekpáterem“ Werenfriedem van Straatenem a jeho organizací „Církev v tísni“. Nahnutý kříž se zde vyjímá opravdu velice dobře ve věnci přesně devíti pentagramů...

Obr. 43. Jak ukazuje obrázek, rozšířený v listopadu 1990 agenturou KNA, není papež pokoncilní církve ve znalosti tajných plánů Satanovy synagogy v ničem pozadu za vysokostupňovým zednářem Gorbačovem. Dokonce mu ještě nataženým prstem ukazuje další cestu. Jak tehdy agentura KNA sdělila, „ozdobil“ tímto novým druhem svatého obrazu (bezpochyby osvícený) kapucín „strop kostela Sacro Cuore v Terni, sto kilometrů od Říma“. Jak přišla agentura KNA na myšlenku, právě v tomto zapadlém italském hnízdě hledat námět na svou fotoreportáž, je záhada, čekající na objasnění.

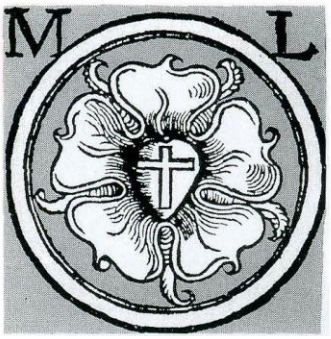

Obr. 44. Pečeť Martina Luthera: Růžový kříž. Reformace byla prvním opravdu velkým úderem proti jednotě křesťanského Západu.

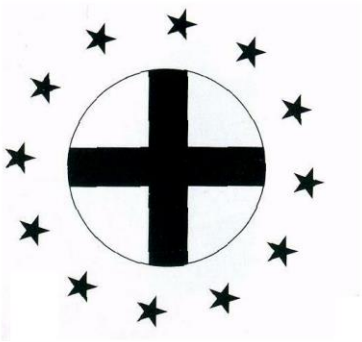

Obr. 45. Emblém Panevropské unie: stylizovaný růžový kříž, který je opovážlivě vydáván za „křesťanský“ symbol.

Obr. 46. Co skutečně znamená kříž v kruhu, ukazuje mj. velice zřetelně plakát düsseldorfské výstavy „Didacta ‘91“.

Obr. 47. Pod ochranu tohoto „božstva“ by chtěl postavit „křesťanskou“ Evropu panevropský funkcionář a amatérský kreslíř Martin Posselt. Martinův bratr a přední funkcionář Panevropské unie Bernd Posselt píše také příležitostně pro „katolický“ list „Deutsche Tagespost“.

Šibenici lichvářům!

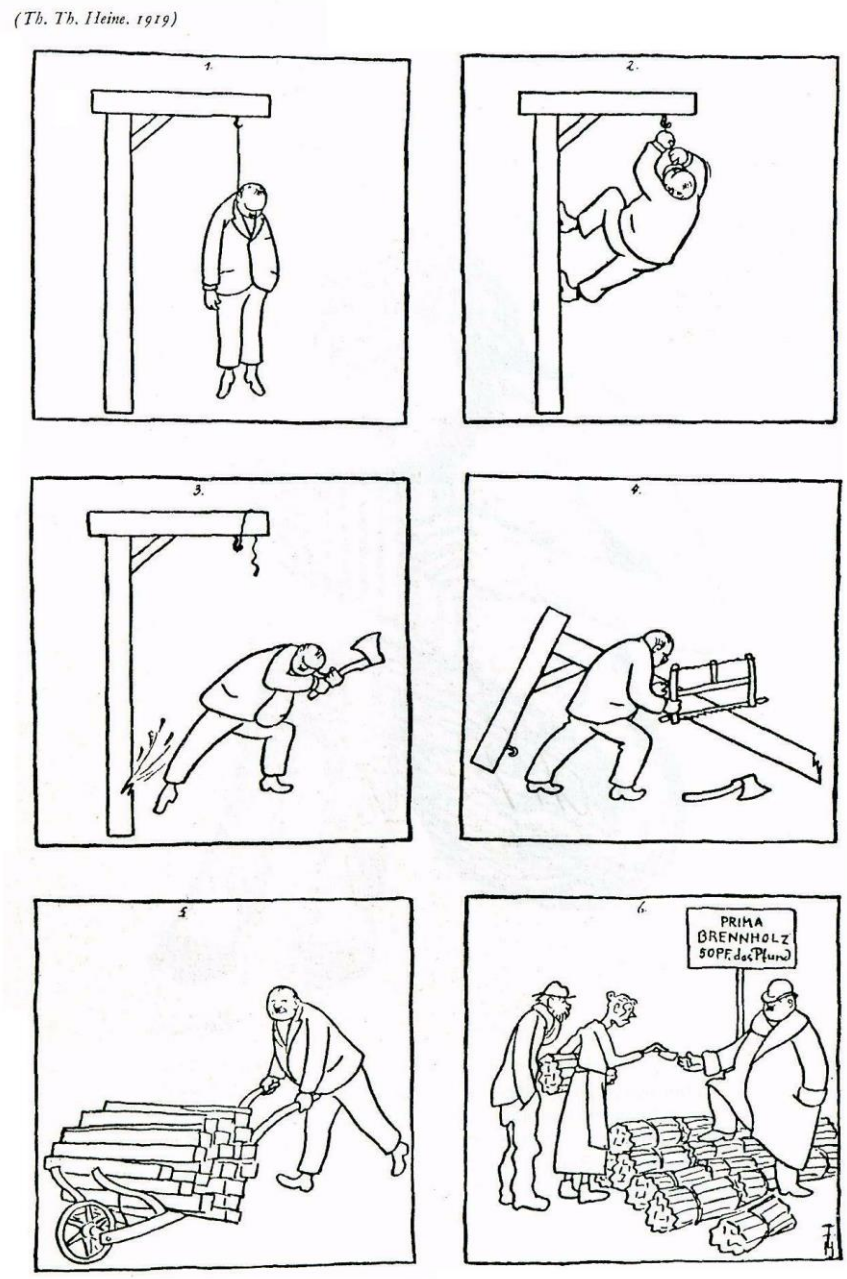

Obr. 48. Takto povrchně karikoval kapitalismus r. 1919 židovský kreslíř Thomas Theodor Heine v satirickém časopisu „Simplicissimus“. Opravdu zdařile zde odvedl pozornost čtenářů od vlastního jádra zla, od úrokové lichvy... Rovněž křivouchý „antikapitalista“ Karel Marx dával dobrý pozor, aby si ve svých dílech nevzal na mušku úrokovou nadvládu bank. (Text na obr. č. 6: Výborné palivové dříví. Libra za 50 feniků.)

Ve svém „papežském“ poselství kardinálu *Edwardu Cassidymu*, pověřenému pořádáním těchto opravdu skandálních setkání, doslova říká: „Bylo by nemožné budovat novou Evropu, společný evropský dům, aniž bychom se současně nestarali o celou planetu, která je společným statkem lidstva.“ A dále: „Sociální a hospodářská propast, která se rozevřela mezi bohatými zeměmi severu a chudými oblastmi jihu, musí být překlenuta, nechceme-li my sami *Nový světový řád* znemožnit...“[311] – Kdopak by tomu chtěl překážet, když se přimlouvá sama „Jeho Svatost“? Nuže, Jan Pavel II. se podle vlastní biografie, v tomto bodě poněkud skoupé na slovo, narodil matce s nepříliš typicky polským příjmením *Katz*, což může povzbuzovat jeho angažovanost za výstavbu Evropy v Jednom světě.

Co se nám dnes o tzv. „Evropě v jednom světě“ právě v tomto našem světě vytrubuje, je ovšem přesně tak málo nové jako všechno, co Sion a jeho lóže dosud vytáhly ze svého čarodějnického klobouku. V německé sekci *Panevropské unie* se s prastarým plánem na podmanění nejdříve Evropy a následně i světa „ušlechtilou rasou z milosti ducha“ nikdy nedělaly velké tajnosti, i když na světlo vychází celá a skutečná pravda jen po stydlivých krůčcích. Ve svém zevrubném vylíčení života a díla hraběte Coudenhove-Kalergiho píše *Martin Posselt* roku 1989 v časopisu *Paneuropa Deutschland* o plánech nového světového pořádku během druhé světové války: „Pro svět zítřka navrhl tento velký Panevropan třístupňový postup: 1. Univerzální, ale nepolitické společenství národů, obepínající celý svět a pověřené hospodářskými, vědeckými, zdravotnickými, morálními a technickými úkoly. Toto společenství by mělo pokračovat v úspěšné nepolitické činnosti předválečné Společnosti národů. 2. Atlantická unie, organizovaná jako systém politické, ekonomické, vojenské a monetární kooperace mezi reformovanou Panamerikou, reorganizovaným britským Commonwealthem a zorganizovanou Pan-Evropou jako strážce mezinárodního míru a západní civilizace. 3. Spojené státy evropské, které by změnily kontinent s jeho koloniemi v jednotný spolkový stát, zřízený podle demokratického vzoru Švýcarska. … Tato mnohoetážová budova by výrazně čněla nad jednorozměrovými koncepty světově federalistického ražení.“[312] – A skutečně také to, co se dnes buduje, „výrazně ční“ nad tím, co tento vysokostupňový zednář v dřívějších letech zamýšlel svým novým světovým řádem. Jím předložená koncepce byla přirozeně také jenom modifikované, taktické meziřešení, sledující ovšem neúchylně základní trend „slučovat jen slučitelné, neslučitelné rozdělením neutralizovat, ničitelské (zde: SSSR) izolovat a držet v mezích pomocí (západní) převahy“, jak Posselt zcela výstižně poznamenává. Aby se zdánlivě neslučitelné přece jen stalo slučitelným a ničitelské už nadále ničitelským nebylo, o to se mezitím postaral Sion r. 1989 zinscenovaným „pádem zdi“. – V důsledku toho nejsou nyní realizovány zastaralé plány lóžového hraběte, nýbrž plány novější, které ovšem s těmi z panevropských pionýrských časů v tom podstatném souhlasí:[313] *Evropský superstát jako taktický předstupeň, jako jádro všezahrnujícího světového státu!*

---

[311] *OR*, 25. 9. 1992, 4.

[312] Posselt 1989, cit. místo 45.

[313] Z čehož ovšem můžeme oprávněně usuzovat, že se již před celými desetiletími počítalo s pádem „železné opony“...

Ani pro zasvěcené redaktory německého panevropského tiskového orgánu to přirozeně nebyla snadná záležitost, přiblížit svému převážně nenáročnému publiku staronový plán *světového státu*, ale pánové si i tentokrát uměli poradit. Bez nějakého viditelného aktuálního zřetele publikovali článek s výrazným titulkem „Proti světovému státu“. Neslané, nemastné odmítnutí, které proti světovému státu v článku zaznělo, mělo ovšem jeden jediný cíl: vyvolat tak žádoucí „diskusi“ a v jejím rámci pustit vydatně ke slovu také „druhou stranu“, tj. zastánce světového státu; nyní ovšem rozumí se už bez počáteční „kritiky“. A tak se v druhém čtvrtletí 1991 objevil výše zmíněný článek *Stephana Baiera* „Proti světovému státu“ na jedné ze zadních stran časopisu,[314] aby už ve čtvrtém čtvrtletí téhož roku vyšel příspěvek *Richarda Beiderbecka*[315] s názvem „Za světový stát“; tentokrát už (hádáte správně!) v přední části téhož časopisu. Stejně tak samo sebou se rozumí, že druhý článek uváděl na podporu svého stanoviska podstatně fundovanější argumenty. Však také autor mohl sáhodlouze citovat z prací zakladatelů své organizace, jednoznačně z jejich výroků posledního desetiletí. Nerad bych své čtenáře připravil o nejdůležitější pasáže Beiderbeckova článku, protože umožňují skvělý náhled pod panevropskou pokličku jednosvětového kotle, pohled, jaký nebyl mase obyvatelstva ze strany Sionu a lóží až dosud z „dobrých“ důvodů umožněn:

„Nemáme snad brát vážně slova zakladatele panevropského hnutí [Coudenhove-Kalergiho], která v téže knize [pozn.: ‚Od věčné války k velkému míru‘ (Vom ewigen Krieg zum großen Frieden), 1956] stojí jen o několik stránek dále? ‚Jenom světová vláda může zajistit natrvalo mír. Tato vláda musí být federalistická, musí být jakousi vrcholovou organizací velké federace Země... Její působení se musí omezovat jen na zajišťování míru, jinak se lidstvo ocitne před hrozbou totalitní světové diktatury. Nikdy dříve nestačily proběhnout zkoušky předpokladů pro světovou vládu, svět však může náhle stát před situací, která uskutečnění takového mírového spolku umožní.’ Domnívám se, že taková situace nyní nastala... Společnost národů se narodila jako mrtvé dítě. Na základě tohoto faktu hledal Coudenhove-Kalergi cestu, jak přece jen vytvořit nějaký životaschopný celosvětový mírový pořádek. Jeho základní myšlenkou přitom bylo rozdělit svět na několik velkých regionů a ty teprve potom mírovou cestou sjednotit. Kdyby se to pak podařilo, znamenalo by to v praxi, že by se nakonec pět světových regionů sešlo pod společnou střechou. Na místo světové anarchie měla nastoupit světová mírová organizace. … Mnoho lidí tehdy snilo o takovém světovém státu. Ale Coudenhove-Kalergi byl více než ostatní také realista, který věděl, že politika je uměním možného. Nešlo prostě sjednotit všechny státy světa do jediného. Proto musely být do plánu *vsunuty mezistupně* Panevropy, případně Panameriky, východní Asie a podobně. A hrabě Coudenhove-Kalergi začal pracovat na sjednocení svého regionu, Evropy, právě vytvořením panevropského hnutí. … Dosažení tohoto mezicíle, sjednocení našeho regionu, máme už bezmála na dosah ruky a konečný cíl, vytvoření světového státu, nesmí být nikdy puštěn ze zřetele. ‚Vidina větší Evropy – od Vladivostoku po San Francis-

[314] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 47 ad.
[315] *Paneuropa Deutschland*, sešit 4 (4. čtvrtletí) 1991, 21 ad.

co[316] – je odkazem starého panevropského hnutí mladým generacím,' napsal Coudenhove-Kalergi roku 1964 (v „Die Wiedervereinigung Europas")... Jakmile se ve třetím světě etablují lidská práva a demokratické svobody, bude příštím krokem postupné přivádění a připojování národů třetího světa jako rovnocenných a rovnoprávných partnerů ke ‚skutečné Panevropě', takže *z Panevropy se stane světové společenství*."[317]

2. Vládci Jednoho světa

Jistě ne náhodou jsou jimi ti, kteří jako budoucí vládnoucí kasta Evropy čekají připraveni na startovní čáře; nikoli ovšem aby vyrazili k dlouhému běhu za metou moci, nýbrž k tomu, aby v hodinu X triumfálně odhodili svou (dosud z větší části stále ještě skrývanou) národní identitu a tak vyhlásili také otevřeně své, po léta a léta tajně připravované panství.

Ve světě ovšem nechybějí autoři, kteří se snaží otevřít nevidoucí oči veřejnosti, aby ukázali Sion jako aspiranta na budoucí jednosvětovou vládu, jako to dělá např. Rakušan *Karl Steinhauser* ve svých knihách o „tajné zednářské partaji", argentinský Němec *Juan Maler*, ukazující zednářstvo jako nástroj, jehož sionistické Židovstvo zneužívá pouze pro své cíle, Američan *W. Cleon Skousen*, píšící zevrubně o „spolku internacionálních bankéřů",[318] dále Francouzi *Jean-Claude Lozac'hmeur* a *Bernaz de Karer*, zabývající se činností „zasvěcenců" všech dob a národů, sdružených v „proticírkev",[319] i když z jejích současných příslušníků se zaměřují také jen na „zednáře", atd. Ale i tak jsou jejich díla poučná a cenná, přestože udržují své čtenáře buď jen v rovině *všeobecného pohledu* na danou problematiku (především výše uvedení Francouzi), nebo na jeden jediný, i když rovněž důležitý *dílčí aspekt dalekosáhlého celku* (v podstatě zbývající výše jmenovaní). Toto autorské omezení je nepochybně *vědomé*, zvláště uvážíme-li, že čtenáře příležitostně ujišťují, že neexistuje žádné „sionistické spiknutí", což při jejich enormních znalostech historie, struktury, vztahů, plánů a činnosti početných okultních tajných společností a lóží naznačuje, že se spokojují s ukazováním oné příslovečně „viditelné" špičky ledovce.

Je samozřejmě prospěšné vydávání a šíření i knih takových autorů, kteří sionistické „komponenty" ve svých dílech vypouštějí, ignorují nebo dokonce otevřeně popírají, i když tím bohužel tak trochu připomínají psy, kteří sice příležitostně zaštěkají, ale zdaleka už ne tak často kousnou. A ve srovnání se Sionem jsou ovšem i lóže pouhým psíčkem, jehož poštěkávání by nebylo proč se příliš bát. V trestních

---

316 I bez pohledu na mapu každý školák ví, kde se tato města nacházejí.

317 Tamtéž.

318 W. Cleon Skousen, *The Naked Capitalist. A Review and Commentary on Dr. Carroll Quigley's Book: Tragedy and Hope – A History of the World In Our Time,* vl. nákl., 10. vyd. Salt Lake City 1972 (dále jen: Skousen), průběžně v textu.

319 Jean-Claude Lozac'hmeur/Bernaz de Karer, *De la Ré-volution. Essai sur la Politique Maçonnique,* Vailly-sur-Sauldre 1992 (dále jen Lozac'hmeur/Karer), průběžně v textu.

zákonících nejrůznějších zemí nenajdeme zakotvený delikt „antizednářství“, ale mnohem spíše v zákonících bezmála všech zemí světa najdeme (psaný, nebo ještě hůře: nepsaný!) delikt „antisemitismu“... Tím se pak dá vysvětlit mnohé z toho, co jsme si právě řekli, ne-li už všechno.

Celá pravda však stojí již v poslední knize *Písma svatého*, zkoncentrovaná do velmi závažného pojmu „Satanova synagoga“ (*Zj 2, 9*), přičemž sv. Jan v témže verši hned připojuje, že tato synagoga pozůstává z těch, „kteří si říkají židé, ale nejsou jimi“! Jde tedy o mnohoznačnou narážku! Samozřejmě, že principiálně teologicky nahlíženo existuje satanská „proticírkev“ už od prohřešení prvních lidí, tedy z doby, kdy o nějaké „synagoze“ ještě nebyla a nemohla být řeč. Mezitím se však „synagoga“ – nejpozději od časů rozboření jeruzalémské synagogy r. 70 po Kr. – vypracovala nejen na internacionální vůdcovskou elitu této proticírkve a zcela ji ovládla, když si počínaje 18. stoletím dokázala zajistit světový finanční monopol. Jako bych teď slyšel rozhořčené hlasy filosemitů a proto hned předávám slovo jiným, aby nám sami upřímně řekli, komu podle jejich skromného mínění bude podřízen chystaný One World.

Nejprve zde tedy nechám promluvit britského novináře Douglase Reeda, který podstatné rysy a věcný obsah knihy židovského spisovatele a sionisty *Leo Pinskera,* vydané r. 1882 v Berlíně, shrnul svými slovy takto: „Chce, [tj. Pinsker] aby se Židé stali národem s vlastní zemí, ale nepřeje si, aby jeho národ jako takový sám tuto zemi obýval, nýbrž aby v ní žili pouze ‚přebyteční’ Židé. Ostatní mají zůstat, kde jsou. Tvrdí dále, že Židé nemají být státními příslušníky zemí, v nichž žijí s vlastní vírou, nýbrž příslušníky zvláštního národa. Přesto ale mají být oprávněni užívat plně občanství a občanských práv hostitelských států. Tento požadavek je i v dějinách zcela ojedinělý a pokud kdy vůbec, byl v minulosti vznášen výhradně ozbrojeným vítězem na poražený a zotročený národ... Pinskerovy požadavky byly nadšeně přijaty. ‚Přátelé Sionu’ uspořádali své první shromáždění roku 1884 v Katovicích.“[320]

Po neslýchaném Pinskerově konceptu znovu sáhl – kromě dalších – r. 1921 také *Elijahu Ben-Zion Sadinsky* a prezentoval jej zmatené německé veřejnosti jako cosi samozřejmého! Jak exaktně byl Sadinsky s Pinskerovou koncepcí obeznámen a jak důkladně na ni navazoval, o tom nás přesvědčí hned první stránky jeho díla, jehož klíčové pasáže by si měl čtenář pročíst velmi pozorně. A bude-li to nutné, pak třeba i několikrát:

„Nezávislost židovského národa v Palestině však může jeho národní aspirace uspokojit jen částečně. Během dlouhé doby svého exilu si všude vytvořil své kolonie, které z ekonomických a národních důvodů nemůže zlikvidovat. Těžiště židovského národa spočívá v diaspoře, a toto těžiště se nedá nikam přesunout, nebude-li k tomu národ donucen ekonomickou nutností. Zatím tedy, stejně jako i v dalších generacích, jsou židovské masy právě z důvodů ekonomické nezbytnosti vázány na diasporu, protože stejně tak nyní i v dalších generacích může Palestina přijmout jen

[320] Douglas Reed, *Der große Plan der Anonymen*, Zürich 1952 (reprint Brémy, dále jen: Reed), 284 ad. Titul Pinskerovy knihy zní: *Auto-Emanzipation. Eine Warnung eines russischen Juden an seine Rasse*, a na otevřeně rasistický nátěr titulu zde upozorňuji především z aktuálních důvodů...

zlomek židovského národa... Židovská otázka představuje *propojení* s problémem vytvoření a zajištění samostatné ekonomické existenční základny a politicky i kulturně nezávislé vlasti pro židovský národ v Palestině *s otázkou* nejúplnější národní nezávislosti pro zbývající části národa v diaspoře na podkladě organicky *politické spojitosti* národního centra v Palestině s ostatními částmi židovského národa ve všech dílech světa. … Řešení židovské otázky se proto nemůže stát nějakým mechanickým odloučením židovského národa z jeho dosavadního spojení s ostatními národy... Řešení židovské otázky je neoddělitelně spojeno s řešením globálního, národnostního problému *nově vznikajícího* lidstva."[321]

Jestliže je v tomto citátu už dávno *existující* lidstvo přesto označováno za *nově vznikající*, dá se to chápat jako vlídný pokyn směrem k Nežidům, aby si duchovně i morálně pozvolna zvykali na postavení *politicky sjednoceného* lidstva. Jeho „neoddělitelnost" od „organicky *politické spojitosti* [jak vyzdvihl sám Sadinsky!]... židovského národa v celém světě" si při praktické realizaci lze sotva představit jinak, než jako svět, řízený palestinským univerzálním mocenským centrem a rozdělený do židovsky řízených regionů.[322]

V témže roce 1921 publikoval v jednom velkém židovském nakladatelství Sadinského souvěrec, *Alfred Nossig*, svých „devadesát tezí" jako „programové směrnice světového socialismu".[323] Hned následujícího roku pak vydal ještě obsažnější knihu „Integrales Judentum".[324] – Ve své první zmiňované knize v tezi č. 6 tvrdí, že „celosvětové rozšíření konečného cíle, socialismu, představuje předpoklad naplnění výstavby a zamýšleného účinku socialistického společenského řádu".[325] V druhé práci pak Nossig opakovaně a v epické šíři identifikuje světový socialismus s „mosaismem". Je samozřejmě nemožné uvést zde celý text, a proto se omezím na jedinou ukázku, v níž se snaží ospravedlnit již dávno existující a zcela viditelnou židovskou *nad*proporcionalitu v politice:

„Také v oblasti celosvětové působnosti Židů se ve stále větší míře uskutečňuje syntéza mezi mosaismem a socialismem. Světová veřejnost dříve znala jenom jednu

---

[321] Sadinsky, cit. místo 12 ad.

[322] Aby se vyjádřil takto bez obalu, na to Sadinsky neměl dost oportunismu, i když to z jeho citátu logicky vyplývá. Dále v textu (tamtéž, str. 37-41) předkládá tento ostřílený sionista další požadavky: „Suverenita organizovaného židovského národa se rozšířila po povrchu celé Země. Dosavadní státy jsou autonomními správními oblastmi židovského národa... Ve všech státech světa jsou příslušníci židovského národa ve všech legislativních a exekutivních orgánech i ostatních tělesech státní správy zastoupeni proporcionálně ke svému počtu v dané oblasti. … Jestliže má dnes židovský *státní občan* všude zajištěnu možnost žít a tvořit v národním židovském kulturním prostředí, tak stejně i na území jednotlivých států přísluší židovskému *státnímu občanovi* právo [!] podílet se všude na životě těchto států." – Místo komentáře zde pouze odkazuji na fakt, že „židovský národ" ve výše definovaném smyslu všude na světě také jako zázrakem zaujímá deseti až stonásobně (někde, jako v USA ještě vícenásobně) *nad*proporcionální postavení „ve všech legislativních a exekutivních orgánech i ostatních tělesech státní správy", než by odpovídalo jeho početnímu zastoupení.

[323] Alfred Nossig, *Richtlinien für ein Programm des Weltsozialismus. Neunzig Thesen*, Wien-Berlin-Warschau-London-New York 1921 (dále jen: *Nossig 1921*).

[324] Alfred Nossig, *Integrales Judentum*, Wien-Berlin-New York 1922 (dále jen: Nossig 1922).

[325] Nossig *1921*, cit. místo 9.

kategorii židovských socialistů. Byli jí ti Židé, kteří přeťali všechny své svazky se židovstvím. Ale i sami tito asimilovaní socialisté, stojící pod vlivem zrádců mosaického svazku, budou stále více rozpoznávat nerozlučitelné sepětí se svým starým kmenem a jeho prastarým učením. My chápeme jejich historickou úlohu možná snadněji, nežli oni sami. Dnes se proti židovským socialistům všeobecně ozývají výtky, že jsou ve vládách socialistických států zastoupeni *zcela neúměrně ke svému procentnímu podílu na obyvatelstvu*. Jistěže tento poměr může být tu a tam neúměrný, srovná-li si někdo počet obyvatel toho kterého státu s procentním podílem jeho Židů, ale je správnější, když se vezme v úvahu spojitost Židovstva se socialismem. … Nesmí se přehlížet, že Židé patřili k otcům a průkopníkům socialismu a že již jejich předkové bojovali za tyto ideály. Když jsou nyní Židé na vedoucích místech a postaveních, je tomu tak proto, že máme už daný předobraz z mesiánských časů, kdy podle slov proroka Zachariáše deset mužů z různých zemí uchopí židovského muže za cíp jeho pláště a řekne: ‚Chceme jít s tebou!' Tedy ne podle počtu máme měřit židovské socialisty, nýbrž podle jejich ceny, podle jejich předurčení a zásluh. Jestliže chtějí národy pokročit vpřed, pak se musí zbavit své středověké nechuti a předsudků vůči Židům. Musí v nich rozpoznat to, čím opravdu jsou: Upřímnými předbojovníky rozvoje a nejoddanějšími pomocníky na cestě k blahobytu a kultuře."[326]

Nossig tedy už tehdy jako představitel nové evropské „šlechtické rasy z milosti ducha" nabídl *„služby"* svého národa nejen Evropanům, ale „národům" obecně. Předtím ovšem z opatrnosti popřel jakékoli mocensko-politické ambice Židovstva, ale učinil tak s opravdu podivuhodnou dvojznačností:

„Mosaismus je světovým učením lidstva. Současně ale vidíme, že podobně jako socialismus, vzdor svým snahám, zaměřeným na světové porozumění a světový mír, neusiluje o promísení národů a zrušení národních států. Ideálem jeho velkých proroků je pouze *světové sbratření*, a návrh světového spolku nebo společnosti národů byl mosaismem podán s udivující jasností."[327] – K čemu jinému by ale mělo směřovat „světové sbratření" ve znamení „mosaismu", než k židovskému světovému státu?[328]

Ve své senzační knize z roku 1965 o „úpadku judaismu v naší době" se její autor *Moshe Menuhin* (otec světoznámého houslisty Yehudi Menuhina) tvrdě vypořádává

[326] Nossig 1922, cit. místo 79.

[327] Tamtéž, 65.

[328] Srv. k tomu podobný „dialog" již na str. 5 téže knihy. Na jedné straně Nossig tvrdí: „To je pravý a jediný smysl vyvolenosti Hebrejců: Nejsou povoláni k vnějšímu lesku a slávě, k nějakému pozemskému panství, nýbrž k nejstriktnějšímu, a tudíž i nejobtížnějšímu naplnění kosmických přikázání, k strastiplnému působení ve službách duchovního pokroku a morálního zdokonalení lidstva." – Na druhé straně, jen o pár řádků dále, ovšem čteme: „Právě tak, jako je kmenová výlučnost jen prostředkem k jistějšímu dosažení tužeb lidstva, nemá být národní obec v Palestině samoúčelem nebo konečným cílem, nýbrž pouhou formou a prostředkem k následování vyšších kosmických záměrů." – Co to má být za ony „vyšší kosmické záměry", Nossig z jistých důvodů podrobněji neformuluje.

se všemi nejslavnějšími sionisty přelomu století.[329] V jeho očích nenašli uznání či shovívavosti ani Peretz Smolenskin nebo Leo Pinsker, Nahum Sokolov, Chaim Weizmann, Theodor Herzl ba ani sám Achad Ha-Am. Proč vlastně? Vysvětlení je jako obvykle jednoduché. Protože oni se tehdy téměř bez výjimky zasazovali za separátní stát Izrael a také jeho zřízení prosadili, kdežto on, *Moshe Menuhin*, „Žid dvacátého století", se cítil být „mužem své doby, člověkem rychle se rozvíjejícího, nukleárního a univerzálního jediného světa [one-world]".[330] A protože nemohl pochopit, že „zatímco jeden prezident Spojených států konstatuje v Den nezávislosti ve Filadelfii mezinárodní provázanost, je čtyři tisíce let staré židovství – jež si po celé své dějiny vyprošovalo den všeobecného sbratření – už tak dalece podvráceno, že se Žid stává odděleným příslušníkem suverénní autority židovské vlasti..."![331] – Přiznávám se, že mne výpovědi tohoto židovského „anti"sionisty v mojí interpretaci výše citovaných textů vedoucích sionistů spíše utvrzují než naopak, a také se trochu obávám, že u čtenářů tomu bude podobně...

Roku 1990 zemřelý *Josef G. Burg* byl podle svého původu Žid, ale současně se cítil být německým patriotem, a proto ve svých početných knihách bojoval proti jednosvětovému sionismu. Jeho kniha „Majdanek in alle Ewigkeit", tedy kniha *židovského* autora, která se na základě historických skutečností mimořádně kriticky vypořádává s tzv. *holocaustem*, se dokonce stala obětí státní censury. Ačkoli už byla vytištěna, nesměla přijít do distribuce. Jakmile se *kdokoli* postaví do cesty plánům temnot, nezná Sion žádný rozdíl mezi Židem a gójem! Židu Josefu Burgovi tedy děkujeme za následující *židovské* zodpovězení otázky, komu má být podřízen ten plánovaný One World:

Z knihy „Právo silnější rasy" (!) jistého *Isaaca Blumchena*, vydané r. 1934, cituje Burg následující věty: „... se 20. stoletím nastává čas Židů: ať to svět ví, že panujeme my... Převaha židovské rasy a její právo na vládnutí jsou odůvodněny prostou skutečností, že tuto vládu již vykonáváme. Poražení se sklánějí právě před touto nevyhnutelností." – A z titulní strany úředního tiskového orgánu belgického sionistického sdružení „L'avenir Juif" („Židovská budoucnost"), č. 191 z 16. února 1940 vybírá Burg k výše citovanému velmi případnou prognózu: „Po skončení současné války bude možno právem říci, že všechny cesty vedou do Jeruzaléma..."[332]

Byl to multimilionář díky obrovským zásobovacím machinacím a spekulacím v obou světových válkách a přední „poradce" několika amerických prezidentů, *Bernard Baruch*, kterého v červnu 1946 „vyslali jako předvoj" k vytvoření prvního náběhu na quasisvětovou vládu. O něco málo později, roku 1948, o tom jako soudobý pozorovatel informoval Douglas Reed: „Při jednom zasedání ‚Spojených národů' v New Yorku vystoupil delegát Spojených států pro jaderné záležitosti Ber-

---

329 Moshe Menuhin, *The Decadence of Judaism in Our Time. In Two Parts. I. Palestine, the Jews and the Arabs. II. The Case of the Jews and of Judaism Versus „Jewish" Political Nationalism*, New York 1965, především 26-68.

330 Tamtéž, VI.

331 Tamtéž, VIII.

332 J. G. Burg, *Sündenböcke. Großangriffe des Zionismus auf Papst Pius XII. und auf die deutschen Regierungen*, 3. Aufl. München 1980 (dále jen: Burg, *Sündenböcke*), 576.

nard Baruch, jeden z poradců prezidenta Roosevelta, s návrhem na vytvoření zvláštní korporace s názvem ‚Atomic Development Authority'... Účelem této nové komise by mělo být: 1) Světový americký monopol na atomové zbraně; 2) Vytvoření celosvětového dozorčího orgánu, který by znemožnil vývoj a držení jaderné zbraně ze strany nějaké jiné mocnosti; 3) Oprávnění použít ‚zuby' [čti: atomovou bombu] k okamžitému, ráznému a trvalému ztrestání každého, kdo by porušil dohody, uzavřené mezi národy. – Šlo tedy o smělý, neskrývaný plán světové diktatury, která by ovládala naši planetu jaderným terorem."[333]

Celý plán tehdy ztroskotal jedině na Stalinově vetu, který od chvíle svého panování nad Sovětským svazem přestával být okamžitě loajální vůči „kapitalistům", jakmile jejich plány nějakým způsobem mířily k oslabení jeho vlastních mocenských pozic. Baruch a jeho společníci se ve svém návrhu ostatně řídili „úsudkem" židovského fyzika a spoluautora atomové pumy *Alberta Einsteina*, který byl stručně a precizně vyjádřen slovy: „Odpovědí na atomovou bombu je světová vláda."[334] – Že tuto větu vyslovil nikoli jako soukromá osoba, nýbrž jménem své „rasy", to nám dokazuje její písemné ocenění z pera tehdejšího evropského prezidenta lóže B'nai B'rith, *Georgese M. Blocha*, z roku 1970: „Není náhoda, že tři největší hybné osobnosti naší doby Marx, Freud a Einstein, vyšly ze židovského národa."[335]

A že se sionistický „konečný cíl" (!) nezměnil ani v nejmenším, to potvrdil roku 1965 *Henry Kissinger* alias *Abraham Ben Alazar*, když podle protokolu uvedl: „Konečný cíl nadnárodního světového společenství nebude dosažen snadno a rychle... ale my se již teď musíme na tento krok přes národní stát připravovat."[336] – Slovem „my" mínil mnohem spíše než Američany své souvěrce v celém světě.

Také předseda jedné z nejvlivnějších, vcelku veřejně jednajících židovských lobby, „Židovského světového kongresu" *Nahum Goldmann*, použil r. 1978 ve své knize „Das jüdische Paradox" dostatečně srozumitelná slova: „Jsem přesvědčen, že během padesáti nebo sta let pojem suverénního státu zcela zmizí. Jenom tak může být zabráněno jaderné válce a zkáze civilizace. … Když byla založena Organizace spojených národů, měla být už tehdy odstraněna suverenita států nebo měl být přinejmenším podniknut pokus jejího nahrazení nějakým druhem světové moci."[337] Nuže, takový „pokus" byl podniknut, a to ne právě jen jednou – pan Goldmann si svoji upřímně sehranou „nevědomost" mohl klidně ušetřit. Přesto si jej poslechněme ještě dál: „Když mluvím o odstranění států, mám tím na mysli politické státy a nikoli kulturní jednotky, které tyto státy představují... Ale židovský ideál by měl spočívat v tom, snažit se dostat do čela těch, kteří stát jako takový potírají. Právě to se mi zdá být velkým revolucionářským hnutím zítřka, a tedy ne to, které se dovolává marxismu, jenž je už dnes ve znamení svého úpadku a do padesáti let zmizí...

---

[333] Reed, cit. místo 126 ad. Reedova práce vyšla v původním anglickém vydání již r. 1948!

[334] Takto je A. Einstein citován Otto von Habsburgem v knize *Einen – und nicht trennen* (Moers 1987) na str. 190. Citát i udávaný pramen přebírám z Homutha, cit. místo 4.

[335] Cit. jako výše, 113-125 (zde 114) z faksimile oficiálního listu, vydaného ve Vídni u příležitosti knižních výstav řádu B'nai B'rith v Berlíně, Mnichově, Düsseldorfu a Hamburku.

[336] Donald S. McAlvany v: *CODE* č. 6/1991, 28.

[337] Goldmann, *Paradox*, cit. místo 147.

Suverénní stát není ostatně nějakým pojmem od věčnosti; pochází od Hegela, který byl – podle mého názoru – v tomto ohledu předchůdcem Hitlera... Během několika generací se suverénní státy přežijí a budou nahrazeny systémem nadnárodních jednotek..."[338] – Tímto celý svět obepínajícím „systémem" k integraci „nadnárodních jednotek" je zcela zřejmě rovněž maastrichtská Panevropa! Od vydání Goldmannovy knihy ne po padesáti, ale již po dvaceti letech „zmizelý" komunismus budí obavy, že svůj odhad „několika generací", po nichž se „suverénní státy" přežijí, Goldmann rovněž nadsadil – zvláště když Isaac Blumchen (viz výše) již roku 1934 považoval tuto suverenitu za reálně neexistující!

Goldmannem formulovaného „židovského ideálu potírání státu" (totiž *suverénního národního státu*) se přidržuje také „The Jewish Chronicle" z 23. února 1990, když tvrdí: „Je to téměř bez dalšího samozřejmá pravda, že naše budoucí kolektivní bezpečí před hospodářskou, ekologickou i vojenskou katastrofou může být zajištěno jenom urychleným popoháněním realizace jednoho světa."[339]

Nakonec tu máme (abychom si uvedli ještě alespoň dva příklady) kryptoizraelity *Konrada Löwa* a *Adelberta Weinsteina*, kteří neustále volají po zřízení „světové policie" a stále ji zatahují do svých debat a veřejných vystoupení. Löw je politologem na univerzitě v Bayreuthu a přednesl tam – ať už náhodou či ne – právě *13.* února 1991 zřejmě velmi závažnou přednášku, o níž „Deutsche Tagespost" referovala: „Nakonec pak pan Löw definoval cíl, jímž je zajištění světového mírového pořádku, vynuceného a garantovaného prostřednictvím internacionální ‚světové policie'. K jejím úlohám má náležet dohled na dodržování dohod o odzbrojení a prosazování zákazu ABC-zbraní [tj. atomových, biologických a chemických], řekl pan Löw."[340] – „Katolicko"židovský profesor Löw tedy jen znovu vytáhl a oprášil starý „návrh", s nímž jeho souvěrec *Bernard Baruch* vystoupil na veřejnost v USA již roku 1946. Obzvláštní pozornosti si v Löwových vývodech zaslouží opravdu „demokratické" ohledy na sebeurčovací právo národů, které jsou pro lidi jeho ražení tak typické: „Světový mírový pořádek" (tj. jednosvětovou vládu) by chtěl prostě „vynutit"! Na druhé straně se pan *Weinstein* po mnoho měsíců poctivě snažil, aby výraz „světová policie" co možná rychle zdomácněl na stránkách „Deutsche Tagespost", což je přirozeně i případ ostatního kontrolovaného tisku. Tak např. v prosinci 1992 se ptal přímo provokativně: „Bundeswehr jako základ světové policie?" a sám si také odpověděl: „Německý vojenský kontingent v Somálsku se rovná příslibu naší vlády převzít na bundeswehr závazek, stát se článkem světové policie."[341] – Zda má jeho „světová policie" rovněž „vynutit světový mírový pořádek", k tomu se pan Weinstein prozatím jednoznačně nevyjádřil. Každopádně je pro něj (přinejmenším) pojmovým předpokladem „systému nadnárodních jednotek" Nahuma Goldmanna!

---

[338] Tamtéž, 148 ad.
[339] Cit. podle: W. G. Finlay v: *The Covenant Message* (Jižní Afrika), roč. 58, č. 1/březen 1992, 11.
[340] *DT*, 9. 3. 1991.
[341] *DT*, 22. 12. 1992.

Kryptohebrej *Michail Gorbačov* alias *Kohn*[342] (ze shody jména se nesmí ukvapeně soudit na nějaké přímé příbuzenství s kancléřem Kohlem-Kohnem, je to právě tak rozšířené hebrejské příjmení, jako třeba české Novák) se už nijak neskrývá se svou zálibou pro One World od té doby, co přepustil prezidentské křeslo bývalého Sovětského svazu dalšímu kryptohebreji *Borisi Jelcinovi* alias *Elzmannovi*. „Je pravdou," napsal Gorbačov počátkem r. 1992 ve francouzském socialistickém deníku „Liberation",[343] že „na Východě i na Západě nastupujeme cestu k nové civilizační formě. Je to, jakoby se nejrůznější síly všech částí světa zaměřily na jeden společný cíl, který není odlišný od socialistického ideálu." – Tentokrát řekl Gorbačov zcela výjimečně plnou pravdu a v květnu 1992 ji vyslovil dokonce ještě hlasitěji a zřetelněji, chceme-li věřit novinám „Esslinger Zeitung", které přinesly zednářskou „signální fotografii" (hmat po brýlích) bývalého šéfa KGB a ex-genseka[344] KSSS s následujícím textem: „Ve Fultonu ve státě Missouri, na historickém místě, požadoval někdejší sovětský prezident Michail Gorbačov... zřízení globální vlády všech států světa."[345]

Je to prakticky stejné všude, kam se jen podíváme: Těsné spojení mezi Sionem a jednosvětovou vládou se objevuje znovu a znovu. Tady pouští na trh už po desetiletí (krypto)židovsky řízené nakladatelství Herder-Verlag[346] roku 1991 knihu jistého *Irwina Abrahamse* s famózním titulem „Worte für die eine Welt",[347] jinde zase v červnu 1992 předkládaný návrh nového stranického programu PDS (dříve východoněmecké SED) za předsednictví nám známého izraelity *Gregora Gysiho* začíná s naprostou samozřejmostí těmito slovy: „Vznikající světové společenství..."[348] – Ukázali jsme si to jen jako příklady, v nichž by se dalo téměř libovolně dlouho pokračovat...

3. „Regionalismus a organizování světa"

Pokud uvěříme panevropskému funkcionáři a životopisci hraběte Coudenhove-Kalergiho, *Martinu Posseltovi*, pak kniha s roztomilým titulem „Regionalismus a organizování světa" neměla roku 1944 v USA vůbec vyjít. „Velkým zaklínadlem

---

342 *Mehr Licht* č. 5/6 (březen) 1991; *Der Insider*, 15. 5. 1991.

343 Cit. podle: *Fraktur*, 15. 3. 1992, 2.

344 V ruštině běžně užívaná zkratka za „generálního tajemníka (strany)"; pozn. překl.

345 *Esslinger Zeitung*, 8. 5. 1992.

346 Srv. Diethelm Brüggemann v: *Fraktur*, 31. 5. 1992, 5: „Infiltrování tohoto nakladatelství začalo již roku 1913, kdy se jistý muž jménem Philipp Dotterweich stal podílníkem vydavatele Hermanna Herdera. Dotterweichův syn Theophil si v r. 1925 vzal za manželku Elisabeth, jedinou dceru Hermanna Herdera. Po změně rodinného jména Dotterweich na Dorneich pak rodina uváděla své jméno jako Herder-Dorneich." – Jeden z potomků rodiny Dotterweich-Dorneich je dodnes šéfem kdysi největšího *katolického* nakladatelství v německé jazykové oblasti.

347 „Worte für die eine Welt" (Slova za jeden svět), slova vyřčená, napsaná a... doporučená v novinách *DT* z 9. 5. 1992 takto: „Kniha nám svými vybranými výroky z posledních 91 let – od Alberta Schweitzera přes matku Terezu až po Michaila Gorbačova [!] – přibližuje perspektivu mírového soužití lidí v jednom světě."

348 Cit podle Fritze Schenka v: *DT*, 13. 6. 1992.

v oněch letech [tj. posledních válečných] byl ‚One World', nikoli Panevropa. Rooseveltova vize celosvětového míru pod vrchním americko-sovětským dozorem byla v přímém rozporu se snahami Coudenhove-Kalergiho o zřízení nezávislé, a samostatného jednání schopné Evropy."[349] – Posselt pravdu má i nemá! Je jasné, že *skutečně* nezávislá a samostatného jednání schopná Evropa by ovšem s programem „One World" opravdu stála v „příkrém rozporu", nikoli však ona chystaná, jen *zdánlivě* „nezávislá" Evropa z Maastrichtu! Tohle není snad nějaká moje teze, nýbrž názor *Jana Hostie*, tedy jednoho z autorů výše už citované insiderské studie „Regionalismus a organizování světa":

„... Mezinárodní instituce musí být vybudovány tak, aby byly přinejmenším schopné odolat jak předvídatelným politickým přesunům a odkladům, tak i vnějším a vnitřním útokům nepřátel světové organizace. *Evropský celek, zasazený do rámcové konstrukce světové organizace*, těmto podmínkám nejlépe vyhovuje."[350] – Sice zde souhlasí fakt, že sionisticko-zednářští plánovači tehdy ještě nebyli jednotni v náhledu na volbu správné cesty, nicméně oklika směrem vytvoření několika málo velkých světových regionů (na prvním místě Panevropy) byla i všemi spoluautory Schnapperova sborníku považována za „nejnadějnější."[351] – Uvedeme si k tomu jako doklad jen čtyři nejvýmluvnější příklady.

Bertram Pickard z „Institutu pro organizování světa" soudil:[352] „Navzájem propojované dohody mezi překrývajícími se regiony, které by pojímaly celý svět a byly koordinovány univerzální internacionální autoritou, se zdají být stejně žádoucí jako nezbytné."

Sarah Wambaughová se v podstatě k tomuto názoru připojuje a zdůrazňuje, že takto vytvořené „regiony" nesmějí být v žádném případě *nezávislé a schopné* (*samostatného*) *jednání*: „Hlavním požadavkem zde není, aby byla bezpečnost postavena na základě regionálního systému, nýbrž aby zde byl univerzální systém, který by nepřipustil existenci žádné moci např. pod záminkou neutrality, a dále aby všechny regiony, velké jako malé, byly povinny přinejmenším se podílet na zásadních hospodářských i vojenských sankcích, jestliže by byly vyžadovány ústřední autoritou nebo příslušnou zástupnou regionální vládou... Taková mezinárodní ústřední autorita by měla také disponovat stálou internacionální policejní silou... Policejní moc by měla sice být rozčleněna do regionů či kontinentů a podřízena příslušným

---

[349] Posselt 1989, cit. místo 47.

[350] Schnapper, cit. místo 58; zvýraznění v textu od autora.

[351] Srv. k tomu následující přehled Arnolda Brechta (Schnapper, cit místo 11): „Dosud předložené koncepty světové organizace se dají v podstatě rozdělit do čtyř hlavních kategorií. Pro naše účely si můžeme jejich zastánce pojmenovat jako univerzalisty, velkoregionalisty, maloregionalisty a ideologické unionisty. Univerzalisté si přejí celosvětovou organizaci, velkoregionalisté doporučují svazky kontinentální fazóny, maloregionalisté navrhují seskupení menších států a ideologičtí unionisté se přimlouvají za konfederaci demokracií nebo ligu spojených národů. Ve skutečnosti by však bylo zpozdilé stavět tyto ideje do vzájemného protikladu, jakoby se navzájem vylučovaly. Přinejmenším musí být každé z nich ponechán prostor; jestliže by mělo být rozhodnuto pro uskutečnění jedné z nich, pak by měla být uspořádávána tak, aby zbývající varianty nevylučovala."

[352] Schnapper, cit. místo 8.

regionálním úřadům, ale ty by měly reprezentovat mezinárodní ústřední autoritu [sic!] a řídit se jejími směrnicemi a ustanoveními.“[353] – Jak vidíme, paní Wambaughová nebyla ve svých požadavcích právě ostýchavá. Země jako Rakousko nebo Švýcarsko, které se v době práce na této knize stále ještě vzpíraly začlenění do kontinentálního regionu Panevropy, tedy mohou vědět, že jim Sion v žádném případě nehodlá omlouvat neúčast v maastrichtské Evropě poukazem na jejich tradiční *neutralitu...*

Zvlášť pozoruhodně zní tento, už z roku 1944 pocházející diktát, jemuž se dnešní Německo (navzdory všem ústavně-právním zásadám) musí podřizovat: „... přinejmenším se podílet na zásadních hospodářských i *vojenských sankcích*, jestliže by byly vyžadovány ústřední nebo odpovídající regionální autoritou...“

Dopřejme si zde ještě dvou „obhajovacích projevů“ z oné doby. „Je také možné,“ dává k uvážení *Adolph Drucker*, „že by byly stanoveny principy *k přenesení národních suverenit na regionální, a nakonec na globální autority.* Nejdříve v podobě opatření v hospodářské oblasti.“[354] – Že to však „možné“ je, staví nám názorně před oči samotný region „Panevropa“ z Maastrichtu, kde byla „možnost“ už přeměněna ve skutek! Nyní už jen čekáme na formální „dosazení“ de facto dávno etablovaných „globálních autorit“...

Speciálně na globálně hlídanou velkoplošnou regionalizaci (tehdy ještě „imperialisticky“ ovládaných) „rozvojových“ zemí myslel už v roce 1944 *Frank Lorimer*: „Pokročilé imperiální národy mohou provést radikální revizi koloniální politiky, která by vyhovovala těmto požadavkům. Může se tak stát např. prostřednictvím etablování regionálních autorit za internacionálního přispění správních úřadů, jež by byly odpovědné nějaké světové organizaci a jednaly by na základě principů, přijatých na shromáždění světové organizace a podléhaly by případné revizi mezinárodního soudního dvora. V každém případě je zde jasná potřeba zřízení mezinárodních agentur k formulování a provádění plánů koordinovaného rozvoje těch regionů, jež jsou v současné době závislé na produkci surovin, a dále pak k regulaci tržní schopnosti těchto produktů. To by byla dobrá cesta k zlepšení a k nastolení nejen větší hospodářské rovnováhy mezi různými regiony, ale i k podpoře technologického rozvoje a výchovy.“[355]

Politicko-hospodářská *regionalizace*, tzn. rozdělení světa do několika málo superstátů, koncipovaných jako velkoregiony, byla zjevně *nejméně podezřelou cestou k nastolení jediné světové vlády*, a takovou zůstala až podnes, protože např. *průměrný* evropský občan nebyl ještě ani v roce 1993 schopen prohlédnout maastrichtskou Panevropu jako bezprostřední stupeň k instalovaní jednoho světa, One World. Jeden ze zmíněných „organizátorů světa“, *Clarence Berdahl*, soustředil už v roce 1944 svoje úvahy převážně k tomu, jaká taktika a strategie je nejvhodnější, aby světový stát byl etablován co možná nepozorovaně, a tedy také s co nejmenším rizikem případného odporu. Pro mezitím s úspěchem napálené a podvedené masy by mohlo být zajímavé, podívat se ve světle tehdejších Berdahlových návodů na půlstoletou

[353] Tamtéž, 53.
[354] Tamtéž, 115. Zvýrazněné části citátu jsou od autora této knihy.
[355] Tamtéž, 155 ad.

historii panevropské politiky. V pozadí za oficiálně propagovaným „evropským sjednocením“ stojí Sionem a jeho demokraticky zvolenými dvorními šašky sice nevyslovený, ale jasný a jediný cíl: One World, k jehož stavbě má zřízení regionu „Evropa“ dodat důležitý stavební kámen.

Berdahl se tehdy r. 1944 přimlouval za to, co se pak také skutečně stalo: Za „uchování“ systému „Společnosti národů“, byť i pod novým názvem „Spojené národy“. Proč to? Protože „obecné principy, na nichž je tato organizace založena, jsou pro soubor národů zcela jasně snáze akceptovatelné, než alternativní principy nebo návrhy, ať už jde o Spolkovou unii pana Streita nebo o Světový stát pana Nicholase Domana či nějaký jiný plán, který v podstatě jde nad systém Společnosti národů s její obecnou povahou a plnými mocemi. Ohledně internacionální organizace zde neprezentuji nějakou svou osobní libůstku. Potěšilo by mne, kdybych viděl skutečně mocný světový stát a nijak zvlášť bych při tom nemudroval nad otázkou suverenity USA. Ale mnohem raději bych viděl alespoň nějaký krok na cestě k mezinárodnímu řádu, než vůbec nic. Nemohu najít žádný náznak toho, že by nějaký významný národ, a tím méně náš vlastní, přišel s něčím, co by se drasticky lišilo od Společnosti národů a neshledávám žádný prospěch v nátlaku k něčemu, co je momentálně nedosažitelné.“[356]

Jasná slova, která však nikdy nebyla určena pro širokou veřejnost, nýbrž padla pouze v úzkém rámci „vědeckého“ sympozia! Poslechněme si však tohoto zednářského politika ještě dále: „V jistém smyslu je slabost Společnosti národů její silou, protože národy, které se obávají o svou suverenitu, jsou spíše nakloněny k přistoupení k takové slabé organizaci, než k silné a autoritativní Unii.“ Berdahl tedy už v roce 1944 – stejně jako jeho příkazci – věděl, že „národy světa ještě nejsou připraveny akceptovat drasticky uspěchaný systém světové jednoty“. – Odtud pak jeho rada Sionu a spol.: „Nějaké změny by měly a musí být, o tom nepochybuji, avšak podle mého názoru by se těchto změn mohlo mnohem snáze dosáhnout pomocí procesu nepřetržitého a poměrně nepozorovatelného evolučního etablování institucí a praktik. Historie Společnosti národů ukazuje dostatečně přesvědčivě působení a vliv evolučního procesu v minulosti a nevidím žádný důvod k domněnce, že by tomu nemělo být také v poválečné budoucnosti, snad jen v poněkud urychleném tempu.“[357] – A ještě do třetice náš zednář: „Na každý pád jsem však ohledně světové organizace i ostatních záležitostí spíše pro zásadu evolučního než revolučního postupu. Jsem přesvědčen, že pokroku v našich plánech dosáhneme spolehlivěji, budeme-li postupovat pomaleji a opatrněji na základě solidních zkušeností z minulosti a budeme-li stavět i nadále na institucích, které nám tyto zkušenosti odkazují.“[358]

Jako vábnička k souhlasu se světovou vládou sloužila tehdy v USA, stejně jako i dnes (a nejen tam), fráze o „ohroženém světovém míru“. Coby nezbytnou podmínku k „fungování Společnosti národů“ postavil tehdy Berdahl „vytvoření nějakého druhu mezinárodní policie. Netvrdíme, že můžeme udržet národní nebo domácí

[356] Tamtéž, 33.
[357] Tamtéž, 35 ad.
[358] Tamtéž, 43.

pořádek bez moci, která by stála nad zákonem, a tím jasnější je, že taková moc je ještě nezbytnější k udržení dosud málo etablovaného světového pořádku.“[359] – Berdahlův požadavek je ospravedlňován údajnou „zcela přirozenou a zdravou doktrinou o nedělitelnosti míru, to znamená vybudování univerzálního systému, v němž kdekoli a z jakýchkoli příčin propuklý konflikt nebo válka se už stává záležitostí všech“.[360] – Díky masově sdělovacím médiím již tento „zdravý princip“ přešel dnešním lidem tak říkajíc do krve: např. v důsledku války v Perském zálivu r. 1990, vyvolané USA v sionistické režii, musel odpadnout dokonce i tradiční rýnský karneval, a roku 1993 měli mít jeho účastníci znovu špatné svědomí kvůli stejně tak sionisty vyprovokované válce v Bosně.

Roku 1944 vychvaloval insider *Jan Hostie* svůj patentní recept k odstranění všech válek: „Analýza... která přičítá původ válek ideologiím, hospodářskému tlaku, nacionalismu, militarismu, imperialismu a komplexům nenávisti, strachu a msty, nejde na podstatu věci. Mnohem hlouběji zakořeněnou příčinou válek je neexistence nadnárodní vlády,“[361] která je už ostatně v poslední fázi před svou realizací nejen v Panevropě, ale i na celém globu. Akce, jakou je už zmíněná, OSN vyvolaná válka v Perském zálivu, nebo soustavně živený a udržovaný konflikt tzv. jugoslávské občanské války, mají mj. za cíl a smysl psychologické zdrcení světového obyvatelstva, jak to už v roce 1944 – kdy ještě zuřila světová válka – požadovala např. *Mrs. Wambaughová* jako nutnou podmínku „změny vědomí“ občanstva, především v USA.[362]

„Druhá světová válka přesvědčila obrovský počet izolacionisticky smýšlejících Američanů, že Spojené státy musí nést svůj díl odpovědnosti na udržení světového míru ve spolupráci se stejně uvažujícími mocnostmi. To nám dává naději, když už ne jistotu, na vystoupení postačujícího množství členů senátu s návrhem, aby se Spojené státy zavázaly přijmout svůj podíl na systému hospodářských a vojenských sankcí v případě hrozby jakékoli agrese.“

Ale vraťme se ještě k „regionalizaci“ světa jako k Berdahlem tak naléhavě doporučovanému evolučnímu procesu, k němuž se nakonec Sion skutečně rozhodl: Jeden z nejznámějších sionistů v užším slova smyslu, první prezident státu Izrael *David Ben Gurion*, se nejpozději r. 1962 osvědčil také jako sionista ve smyslu univerzálním, když ve svém proslulém interview pro americko-židovský časopis „Look“ přednesl své neméně pověstné „proroctví“, které v tak kategorické podobě bylo předtím formulováno asi jen v nejintimnějším příšeří mezi zasvěcenci Satanovy synagogy: „Nebudou už žádné války. … V Jeruzalémě vystavějí Spojené národy [míněny skutečně spojené národy] chrám proroků, aby sloužil světové alianci všech národů. V něm také bude sídlo nejvyššího soudu celého lidstva, před nímž budou rozsuzovány všechny spory sjednocených kontinentů.“[363] – Citoval jsem zde z celého interview jen ty věty, z nichž jsou zřejmé Ben Gurionovy podrobné znalosti plá-

[359] Tamtéž, 40.
[360] Tamtéž, 41.
[361] Tamtéž, 60.
[362] Tamtéž, 49.
[363] Cit. podle: *Vertrauliche Mitteilungen* (Büsingen), 5. 2. 1991.

nované regionalizace: Už tehdy mluvil nejen o „spojených národech“, ale také o „sjednocených kontinentech“, resp. o „světové alianci kontinentů“! Panevropa se pak jako politicko-hospodářský soubor zcela exaktně vpravuje do rámce celkového *evropského kontinentu*.

Zda má být v budoucnu skutečně *pět* kontinentálních velkoregionů, nebo zda se pomýšlí vystačit se *třemi*, či zda hospodářsky, politicky a vojensky zanedbaná (a zanedbatelná) černá Afrika a ostatní „rozvojové země“ zatím zůstanou stranou, není ještě rozhodnuto. *John Springfield* byl roku 1990 druhého názoru, což zdůvodňoval takto: „Spojené státy západoevropské by měly k roku 1992 představovat jeden z těchto regionů; spojený severoamerický trh USA, Kanady a Mexika by byl dalším, ‚japonsko-pacifická komunita’ tím třetím. To zcela přesně odpovídá existující ‚Trilateral Group of North America, Europe and Japan’ Zbigniewa Brzezinského. A zcela zvláštní náhoda: Také George Orwell ve svém podivném románu ‚1984’ měl tři regionální vlády – Oceanii, Eurasii a Východní Asii.“[364] – A dodejme, že hospodářské východisko, jemuž Satanova synagoga jako ctitelka božstva „mamonu“ holduje, je pro ni jistě tou nejpřijatelnější tezí.

Podle potřeby jsou také Sionem a jeho přisluhovači vedle strašení ohrožením světového míru užívány rovněž vize hospodářských a finančních výhod, které mají zajistit regionalizaci světa pod jedinou světovou vládou. Můžeme to vidět např. už roku 1921 u *Elijahu Ben-Zion Sadinského*, který ovšem tehdy koncept regionalizace ještě neznal,[365] nebo třeba roku 1989 u bývalého německého kancléře a (jako trilaterála) vždy věrného služebníka svých hebrejských pánů, dnešního spoluvydavatele trilaterálské dezinformační postily „Die Zeit“ *Helmuta Schmidta*, který označuje *velkoregionální evropský měnový systém* (mezitím už předepsaný maastrichtskou dohodou!) za pouhý přechodný stupeň k „vylepšenému“ *světovému měnovému systému* – samozřejmě s odkazem na očekávané dokonalejší fungování „světového hospodářství“: „Trvalého hospodářského růstu nemůže být dosaženo v monetárním prostředí, jež je poznamenáno vysokou inflací a nevypočitatelným kolísáním kursů. Budoucí světový měnový systém proto musí přímo působit na disciplínu jednotlivých národních hospodářství, které musí vykročit směrem k úzké vzájemné internacionální spolupráci. … Evropský měnový systém dokazuje, že stabilní podmínky jsou dosažitelné. Posílení a rozšíření tohoto systému by mohlo konečně být také cestou k reformě světového měnového systému.“ – Jak to bylo konkrétně myšleno,

---

[364] John Springfield v: *CODE*, č. 12/1990, 24.

[365] Srv. Sadinsky, cit. místo 82: „Jestliže státy přenesou část své územní suverenity na interteritoriální útvar, potom už nebudou společné hospodářské zájmy států řízeny mezistátními institucemi, nýbrž výhradně a jedině ústředními orgány těchto států: Velkou radou a Spolkovou radou národů. *Budoucí lidstvo se už nebude dělit na státy, nýbrž na národnosti...* Stát bude existovat pouze v podobě *hospodářského správního okrsku světové hospodářské unie národů.* Ústřední orgán světového hospodářství však bude v rukou světové hospodářské unie národů. *Dialektika vývoje povede od unie států k světové hospodářské unii národů*! … Dnem, kdy vstoupí v život tato světová hospodářská unie národů, vznikne skutečné lidstvo.“

ukazuje pouhý pohled na titul jím pojednávané studie „Facing One World“ (Při pohledu na jeden svět).[366]

Po hospodářské „koleji“ se také svého času vyjelo při zakládání „Evropského *hospodářského* společenství“, a stejně tak se na ní pokračuje při mezitím už vytvořené severoamerické zóně volného obchodu (USA, Kanada a Mexiko), tj. dalšího velkoregionu. Že zde nejde o žádný izolovaný případ, jak komentuje velice výstižně *Patrick Foltin*, nýbrž „o součást celkové internacionální strategie, je vcelku zřejmé: Krátce předtím, v březnu téhož roku, se čtyři jihoamerické státy, Argentina, Brazílie, Paraguay a Uruguay seskupily do společného trhu ‚Mercosur’, který má být od r. 1995 již plně funkční. Podobně jako byl při založení Evropského hospodářského společenství zamlčen skutečný cíl politického sjednocení, je také v případě jihoamerické organizace ‚Mercosur’ tvrzeno, že jejím cílem *není* žádná politická unie. Že v plánech organizátorů světa je konečný záměr politického sjednocení obsažen, je nad slunce jasnější a viditelné třeba už jen z toho, že ‚politika členských států bude koordinována mezinárodními grémii’.“ („Stuttgarter Zeitung“, 27. 3. 1991.)[367]

K totožnému konstatování dospěl dokonce, samozřejmě svým způsobem, také *Jürgen Liminski* v kontrolovaném tisku:[368] „Je pozorovatelný globální trend k hospodářskému sjednocení... Vedle Evropského hospodářského společenství se ve světě zformovaly tři velké hospodářské bloky. Severní Amerika: blok Kanada, Spojené státy a Mexiko, který by mohl představovat velkou konkurenci pro Evropany… Ostatní dva bloky, tj. pod vedením Japonska vznikající hospodářské seskupení ve východoasijské oblasti, a pod chilským vedením se tvořící jihoamerické společenství jsou zatím ještě příliš zaměstnány samy sebou, než aby mohly pro Evropany představovat nějaké nebezpečí. Ale toto formování velkých hospodářských celků ukazuje, jakým směrem vede cesta po zhroucení komunismu. S ideologiemi je konec. Geografická poloha a trh rozhodnou o nejbližší budoucnosti.“[369] – Povšimněme si opatrné formulace „nejbližší budoucnost“, protože to, co je určeno pro poněkud *vzdálenější* budoucnost, je naopak až příliš ideologií, totiž ideologií sionistickou! A konečně že „globální trend“ není žádným trendem, nýbrž *plánovitě řízeným procesem*, nemohlo být ovšem Liminským v kontrolovaném tisku řečeno. Za něj to sice (jen) naznačil r. 1991 *Ingo Friedrich* z Panevropské unie, nicméně dostatečně srozumitelně představil regionalizační koncept jako takový: „Znovuobnovení Evropského hospodářského společenství se uskutečňuje v prostředí globalizace hospodářství, obchodu a politiky. Hospodářsky se svět stává prakticky jedinou vesnicí, jejíž domy jsou všem volně přístupné.“[370] – Opravdu, krásná představa: Celý svět jako jedna jediná vesnice, v níž jeden z domů nese domovní číslo „Panevropy“!

---

[366] Helmut Schmidt (vyd.), *Facing One World. Report by an Independent Group on Financial Flows to Developing Countries, Chairman Helmut Schmidt, 1. Juni 1989* (dále jen: Schmidt), str. 19.

[367] Patrick Foltin v: *Fraktur*, 21. 7. 1991, 1.

[368] Vedle *DT* publikuje Liminski také v trilaterály kontrolovaném listu *Rheinische Merkur/Christ und Welt*.

[369] Jürgen Liminski v: *DT*, 24. 10. 1991.

[370] Ingo Friedrich v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 4 (4. čtvrtletí) 1991, 15.

Také (pokoncilní) církev je do plánů Satanovy synagogy zasvěcena v míře postačující k tomu, aby se podle vůle Sionu mohla stát jeho hlásnou troubou. Obzvláště jasně to zaznělo při tzv. „Sjezdu německých katolíků“ v Karlsruhe v červnu 1992. Přibližně půl roku před tím rozesílaný oznamovací prospekt (náklad 80 tisíc kusů) vyzýval „prezidentku Ústředního výboru německých katolíků Waschbüschovou, aby využila sjezdu katolíků k zaměření – spolu s Kristem – Evropy i ostatních kontinentů na společnou evropskou budoucnost v jednom světě“![371] – Později jsme si pak mohli v programu tohoto pseudokatolického mamutího podniku přečíst: „Podle přání svých pořadatelů, Ústředního výboru německých katolíků a arcidiecéze Freiburg, stojí letošní sjezd německých katolíků ve znamení spojování a srůstání – v Německu, v Evropě i ve světě. Pod motem ‚Povstává nové město’ s odkazem na biblický Jeruzalém (srv. Zj 21, 10-12) si chtějí pořadatelé a účastníci sjezdu položit otázku, jak by k takovému propojení mělo konkrétně dojít a jak by se měla realizovat odpovědnost Evropanů za Evropu zítřka... Nezbytnost celosvětové solidarity přijde na pořad jednání při tématickém okruhu ‚Cestou k jednomu světu’.“[372]

A že se v Karlsruhe dotěrným způsobem pokoušeli identifikovat „nové město“ s „městem člověka“,[373] to nebylo pro vnímavého pozorovatele vůbec překvapující. Míněno tím bylo přesně totéž, co už výše nazval Ingo Friedrich méně bombasticky „světovou vesnicí“!

Ministr zahraničí Německé spolkové republiky, *Klaus Kinkel*, se den za dnem osvědčuje jako Genscherův důstojný nástupce. Že je i pro něj popohánění jednoho světa pomocí „regionalizace“ doslova nezbytnou potřebou, můžeme snadno zjistit také z jeho vystoupení v německé rozhlasové stanici „Südwestfunk“ v listopadu 1992, kdy řekl: „Jako *regionální suborganizace* Spojených národů musíme být odhodláni podřídit jim také své armády NATO i WEU.“[374]

Jak vidno, všechno jde znamenitě „podle plánu“.

4. „Řád z chaosu“

„*Ordo ab Chao* (tj. řád vzniká z chaosu) je specificky zednářskou devizou. Chaos, počáteční materie, je organizován zednáři. Kameny, vylámané ze skály, jsou opracovávány a slouží ke konstrukci zednářské budovy. Na druhé straně je pak obyčejný člověk, profánní tvor, právě oním ‚chaosem’, pokud se mu nedostane zasvěcení, tj. dokud nevstoupí do řádu.“[375] – Toto jistě zajímavé konstatování francouzského vysokostupňového zednáře *Julese Bouchera*[376] však potřebuje malé

---

[371] Zpráva KNA v: *DT*, 25. 1. 1992.

[372] *OR*, 12. 6. 1992, 6.

[373] Ještě jednou zde pro jistotu odkazuji čtenáře na jednosvětový manifest a program „The City of Man“ z roku 1940, o němž podrobněji referuji ve své trilogii „Die kommende Diktatur der Humanität“.

[374] *DT*, 17. 11. 1992 (dpa). WEU = Evropská měnová unie; p. překl.

[375] V originálním francouzském textu *l'Ordre*; slovní hříčka, protože *l'Ordre* znamená „pořádek“, stejně jako i „(zednářský) řád“!

[376] Jules Boucher, *La symbolique maçonnique*, Paris 1953, 2. vyd., 341

upřesnění. Se zřejmě nechtěnou dvojsmyslností totiž Boucher prohlašuje, že zednář sám „organizuje“ chaos. Chtěl samozřejmě říci, že zednář svým organizačním talentem vnáší pořádek do již existujícího chaosu. Ve skutečnosti však právě lóže (a jejich muži v pozadí) „organizují“ chaos přesně v tom smyslu, že jej *samy vytvářejí*.

Protože nemám zapotřebí vystavovat se výtkám, že někomu podsouvám zlomyslné záměry, odvolám se při svém tvrzení na informátora, jímž není nikdo jiný než *Nahum Goldmann.* Ten byl totiž v roce 1915 jedenadvacetiletý a vyznačoval se tak upřímnou nelíčeností, pro mládí typickou, že uprostřed světové války vydal spis (mimochodem až překvapivě samostatný, zralý a důvtipný) s titulem „Der Geist des Militarismus“. V předmluvě knihy vydavatel představil autora jako „rodilého ruského Žida“, který však „v časném mládí přišel do Německa a je proto svým myšlením a cítěním tak dobrým Němcem“, že „mohl pro Německo napsat tuto pěknou knihu“.[377]

O „kráse“ Goldmannovy brožury, resp. jejího obsahu mohou být (a nejen mezi Němci) přirozeně různé názory, ale v každém případě je ještě zcela beze všech známek zchytralosti a lstivosti, které bezpříkladným způsobem charakterizují např. jeho pozdější dílo „Das jüdische Paradox“, vydané r. 1978 autorem ve věku 84 let. Kniha „Der Geist des Militarismus“ je *poctivým* dílem mladého idealistického Žida,[378] který díky své vynikající inteligenci pronikl dosti hluboko do tajných plánů. Ve své brožuře Goldmann charakterizuje „militarismus“ jako typicky německou vlastnost, která jim slibuje chopit se dříve či později světové vlády. Nicméně toto tvrzení je jediná podstatnější nevěrohodnost, kterou je možné jeho práci vyčítat, protože militarismus v *jeho definici* není ve skutečnosti nic jiného, než staletá strategie Satanovy synagogy. „Militarismus“ v Goldmannově pojetí pak v sobě spojuje dva vzájemně do ideální formy ucelené principy: *uniformistický* a *aristokratický*. První princip uniformuje široké masy národa a tím je dělá bezproblémově *ovladatelnými*, druhý princip pak zajišťuje panství *schopné elitě*. Goldmann se tehdy jako Žid ještě neodvážil otevřeně formulovat to, co přesně deset let po něm naprosto nenuceně vyjádřil gój a vysokostupňový zednář Coudenhove-Kalergi: tezi o evropském Židovstvu jako evropské „ušlechtilé rase z milosti ducha“. Ale předjímání Coudenhove-Kalergiho představy je tak nápadné, že se nedá vysvětlovat pouhou „náhodou“.

Své vývody Goldmann omezil v podstatě na Evropu, kterou nazývá „kulturním lidstvem“, a v jeho dramatickém výkladu funkčního způsobu zednářského principu „Ordo ab Chao“ spatřujeme především plán vytvoření sjednoceného velkoregionu „Panevropa“. Že by jím vytvořené zásady mohly být také jednou uplatněny v celo-

---

[377] Nahum Goldmann, *Der Geist des Militarismus* (*Der Deutsche Krieg. Politische Flugschriften. Herausgegeben von Ernst Jäckh. Zweiundfünfzigstes Heft*), Stuttgart-Berlin 1915 (Reprint Bremen 1985), 5.

[378] *Goldmann* jako už 84letý přiznal (*Paradox*, cit. místo 31): „Své židovské uvědomění a svou povinnost – veškerou energií napomáhat svému židovskému národu – jsem dokázal uvést bez problému do souladu s přizpůsobením se německé kultuře.“

světovém měřítku, samozřejmě nevylučuje. Dejme tedy Goldmannovi slovo. Ještě připomínám, že všechna zvýraznění v textu ukázky pocházejí od něho:[379]

„Shrňme si tedy *smysl a historické poslání naší doby*: Její úlohou je nově uspořádat *kulturní lidstvo* a nahradit stávající společenský systém novým. … Každé přebudování a nové uspořádání pozůstává v podstatě z dvojího: ze zničení starého řádu a z vybudování nového." – Zde tedy máme, jak jsem výše uvedl, jedním rázem přeměnu starého řádu v nepořádek, v *chaos*: „Nejprve musí být odstraněny hraniční sloupy, pořádková omezení a předpisy společenského chování současného systému. Teprve potom nastane druhý krok, nové uspořádání těchto elementů. První úloha naší doby tedy pozůstává ve *zničení*: Celé společenské rozvrstvení a společenské uspořádání starého systému musí být odstraněno a všichni lidé musí být vytrženi ze svého dědičného prostředí. Žádná tradice nadále nesmí být považována za svatou; stáří bude platit pouze za známku nemoci a naše heslo zní: Co bylo, musí zmizet." – Tak odzbrojující upřímnost lze sotva *veřejně* slyšet od nějakého představitele Satanovy synagogy, snad s výjimkou Sadinského.[380] Ale jak jsme si už řekli, děkujeme za to pravděpodobně jen Goldmannovu mládí. Sledujme však dál jeho myšlenky:

„Silami, které tuto negativní úlohu vykonají, jsou na hospodářsko-sociálním poli kapitalismus, a v oblasti politicko-duchovní demokracie. Co již k tomu účelu vykonaly, víme všichni [!], ale víme také, že jejich dílo není ještě zcela hotovo. Stále ještě musí kapitalismus bojovat proti různým formám tradičního hospodářství, a demokracie neustále svádí zuřivý boj se všemi silami reakce. Naproti tomu je dovršeno dílo militaristického ducha." – Německým horníkům a kovodělníkům, kteří se stali obětí permanentního kapitalistického kumulačního procesu, francouzským a obecně všem evropským sedlákům, jimž velkokapitál odebral existenční základnu a na jejím místě vybudoval zemědělské velkofabriky, stejně jako bezpočtu dalších obětí „boje proti formám starého, tradičního hospodářství", těm všem by musela tato slova, napsaná už r. 1915, znít jako rouhavý výsměch. Ale to nejlepší ještě přijde:

„Teprve potom však před námi vyvstane větší a těžší úkol: *výstavba nového pořádku*. Jednotliví členové, kteří byli vytrženi ze svého starého zakořenění a rozvrstvení ve společnosti, jemuž se podřizovali, a kteří nyní propadli anarchii, musí být uzavřeni do nových forem a kategorií. *Pro vyřešení naší úlohy byli nejprve všichni vyhlášeni za sobě rovné* [!]*, ale nyní musí být lidstvo znovu rozděleno a diferencováno, slovem musí být zřízen pyramidální hierarchický systém.* Také tuto úlohu se kapitalismus pokouší řešit; víme dobře, s jakým neúspěchem. … Rovněž tato druhá úloha se dá vyřešit jen pomocí militaristického ducha a jeho principu vůdcovství a podřízenosti. Ten nastolí vládu pravého aristokratického principu: Vládnout má ten, kdo vládnout umí. [!] Nikoli původ a jméno, nikoli majetek a moc rozhodují, nýbrž talent k vládnutí." – Těmi, kteří podle Goldmannem nevysloveného a Coudenhovem-Kalergim už jasně řečeného názoru tento „talent" mají, jsou

[379] Tamtéž, 37-40.

[380] Připomeňme si ještě jednou jeho výše citovaná slova: „Bouře, která způsobí zhroucení světa a neodolatelnou silou vyčistí půdu od všech jedovatých pozůstatků, zabraňujících dalšímu vývoji, a připraví ji pro vzrůst něčeho nového."

tedy – přirozeně náhodou – zrovna ti, kteří jsou právě na svůj „původ a jméno“ nezřízeně domýšliví a jsou současně – opět čistě náhodou – „velkokapitalisty a vysokými finančníky“ a disponují „majetkem i mocí“.

„Jakmile bude toto obojí vykonáno, tj. starý systém bude v troskách [!] a na jeho místě povstane nový řád, pak zbývá udělat ještě třetí věc, bez níž by celé dílo zůstalo nedokončené: bude nezbytně nutné vytvořit *novou společnost v podobě jednotného, uzavřeného organismu.* … Dnes už všichni víme, že tato úloha bude tou největší a nejvýznamnější, a nazýváme ji *řešením sociální otázky*. … Všechny plány, návrhy a hnutí, které sociální otázku chtějí řešit, se pohybují v tomto směru. Družstevnictví, socialismus, komunismus, všechno k tomuto cíli směřuje, ale jenom idea společenského organismu může přinést řešení sociální otázky, a to zase znamená, že východisko může dodat pouze duch militarismu.“

Tím máme prokázán „duch militarismu“ jako „ducha socialismu“ resp. komunismu. Ostatně jsme už výše na jiném místě slyšeli Hebreje *Alfreda Nossiga* r. 1922 velebit tento duch jako identický s *duchem mosaismu.* První prototyp Goldmannem r. 1915 pro Evropu a svět předkládaného „organismu“ komunisticko-mosaického typu pak jen o necelé dva roky spatřil světlo světa v Rusku. Monstrózní hanebnost, která nám dobře ukazuje budoucnost maastrichtské Evropy, zrozené z téhož ducha a jím samým vytvořené, která z nás všech udělá pouhou uniformní základnu pyramidy, na jejímž vrcholu už dávno stojí „aristokracie“, jež umí vládnout a už nyní nám to dává zřetelně pocítit. Můžeme si být jisti, že se plány Sionu nezměnily a nezmění. Právě ten člověk, který nám tyto plány v lehkomyslnosti mládí poodhalil, byl později v klidném stáří shledán hodným usednout na vrcholu *Světového židovského kongresu*, přesto (anebo právě proto) že tvrdil, že vždy zůstal věrný sám sobě: „Nikdy jsem se nestal sionistou, protože jsem jím byl vždycky.“[381]

5. Dialektika vývoje...

Satanova synagoga si vždy ponechávala otevřenou možnost volby. Netrpělivost jejích hnacích sil samozřejmě nevynechala pokus o zkrácení cesty k sionisticko-satanské světovládě. Od etablování „komunismu v jedné zemi“ r. 1917 existovaly dva druhy možného postupu na této cestě: komunisticko-revolucionářská a dialektická. Až do roku 1989 obě formy působily klidně vedle sebe, i když ta první z nich ztrácela stále více na významu.

Komunisticko-revolucionářský způsob měl spočívat v tom, že bude ze Sovětského svazu postupně podřízen komunismu zbytek světa. Dílem prostřednictvím přímého vojenského násilí, dílem v zemích, které zatím nebude možné dobýt vojensky, pomocí zakládání a financování mohutných komunistických stran, jež by pak při první vhodné příležitosti provedly komunistický puč pro věc Sionu, tj. pro Nossigův „mosaický ideál“. Když neplánovaná Leninova a hlavně Stalinova zarputilost překazila rychlé sovětské dobytí Evropy a západní spojenci pod vedením Hebreje *Franklina D. Roosevelta* alias Rosenfelda a notorického vysokostupňového zednáře

[381] Goldmann, *Paradox*, cit. místo 29.

Winstona Churchilla mohli obětovat sovětskému molochu pouze východní polovinu kontinentu, koncentrovalo se v padesátých a šedesátých letech úsilí na infiltrování celého vládního aparátu USA. Senátor Joseph McCarthy, později Cleon W. Skousen a ještě později Gary Allen se vzdor rozpoutané strašlivé kampani v sionisticky ovládaných masmédiích snažili provedení komunistických plánů v Americe vrhnout aspoň o kousek zpět. Ve zbytku světa – až na výjimky jako Čína, Vietnam, Kambodža, Laos, Kuba a Angola – se nepodařilo „demokratickou" cestou trvale etablovat komunistické režimy. Zvláště neúspěšně to probíhalo v Evropě. Pokud se komunistická vláda omezovala na jediný stát, bylo příliš riskantní instalovat komunistický režim v *jediné* zemi, kdyby ostatní nešly s sebou. Zkrátka a dobře, ze strany Sionu bylo vyzkoušeno opravdu všechno,[382] i když si nikdy nedělal falešné naděje a současně vsadil na paralelně prováděný pomalejší, o to však jistější „dialektický" proces.

Ďábelská taktika dialektiky byla „vynalezena" dávno před Hegelem a Marxem, k čemuž nověji podali překvapivý důkaz *Lozac'hmeur* a *de Karer*.[383] Dialektika staví k dosažení svého cíle extrémní tezi a stejně extrémní antitezi, načež z nich předkládá „nejmírnější" syntézu. *Karel Marx* alias *Mardochai Levi* se poslušen svých rothschildovských příkazců také co nejhlouběji osobně angažoval, a vypracoval a publikoval plán k dosažení sionistického světového panství, a to zcela otevřeně před zraky tupého, nechápajícího křesťanského obyvatelstva Evropy. Už existující *tezi* kapitalismu postavil proti teprve vytvářené *antitezi* socialismu; z jejich historického boje pak měla vzniknout *syntéza* komunismu (v užším, specifickém smyslu slova) jako údajně „beztřídní společnost". To poslední byla nezbytná lež, vymyšlená k ošálení gójů, kterou však už mladý Nahum Goldmann (viz výše!) korigoval: komunismus měl být vysloveně *křiklavě dvoutřídní společností, tvořenou vládnoucí kastou a nemilosrdně ovládanými*. Ale jinak šlo v průběhu dějin s marxistickou prognózou (čti: plánem) všechno v nejlepším pořádku. Od roku 1917 byly dějiny našeho světa určovány skvěle sehrávaným antagonismem dvou sionisticky perfektně kontrolovaných principů (a „velmocí"): na jedné straně východním „socialistickým" resp. „komunistickým" bolševismem, na druhé straně západním „kapitalismem".

Nepředstavitelně prohnaná rafinovanost anonymní vedoucí elity Satanovy synagogy však dokázala bezmála neuvěřitelné, totiž vyčarovat „světové veřejnosti" přelud tzv. „studené války" mezi tezí a antitezí, zatímco *současně* v západních kapitalistických zemích udělala všechno pro jejich komunistickou infiltraci. Když se však

---

[382] Že si Sion vždy ponechával otevřené *obě* možnosti, dokazuje např. předstírané „zděšení" Adelberta Weinsteina nad následujícím „odhalením" (*DT* z 20. 3. 1993): „Z nyní zpřístupněného materiálu, který nalezli odborníci bundeswehru v písemnostech Lidové armády NDR, vyplývá, že Moskva a Honecker měli až do nejmenších podrobností vypracované plány invaze do Západního Německa. Byly vyrobeny nové pouliční ukazatele a natištěny plány měst v Západním Německu, do nichž jsou zaneseny i nejpodrobnější místní změny. Rudí vojáci přesně věděli, kde se nacházejí rafinerie, banky, telefonní ústředny i jatka. Okupační měna byla připravena k okamžitému použití a západoněmecký dopravní systém mohl být během několika málo hodin přebudován k výhradním potřebám Rudé armády." Atd. atd...!

[383] Lozac'hmeur/de Karer, cit. místo 44 ad.

ukázalo, že její uskutečnění je mnohem obtížnější než se čekalo, položil se větší důraz na dialektiku a začalo se po desetiletí trvajícím působivém a dojemném stínovém boji mezi kapitalismem a komunismem se *syntézou*: socialistickým světovým státem! Tento proces začal „novou politikou“ tzv. „mírové koexistence“ (mimochodem pojem, který vystihuje pravý stav věci *od r. 1917* až překvapivě exaktně!) a skončil pak po mezidobí „perestrojky a glasnosti“ známým „zhroucením“ Sovětského svazu resp. komunistického východního bloku.

Podívejme se však, jaké místo zaujímá v „dialektickém vývoji“ dvacátých let *Nahumem Goldmannem* předložená strategie *zničení starého* (*křesťanského a národně státního*) *světa a výstavba nového* (*antikřesťanského „světového“*) *řádu*. Nuže, její místo není jen *mimo* tuto dialektiku, nýbrž stojí nad ní, řídí ji a ovládá! Zatímco dialektická teze, *kapitalismus*, odstraňuje a ničí starý řád postupně, evolučně a do jisté míry svůdnými prostředky, tj. industrializací, útěkem z venkova, poměšťováním, mezinárodní monopolizací zemědělství, průmyslovou výrobou, obchodem, informacemi, kapitálem a financemi, míšením obyvatelstva, demokratizací (jen jako přechodný mezistupeň), vytvářením kontinentálních superstátů, soustavným tříštěním křesťanstva, rozkladem křesťanské morálky a jejím potlačováním a pervertováním – provádí dialektická „antiteze“, *komunismus*, přesně totéž *jedním rázem, brutálním násilím, revolučně*. Oproti poněkud zjednodušenému Goldmannově pojetí pracuje Satanova synagoga už v témže okamžiku současně na dialektické „syntéze“, když nechává rozbíhat sice zdánlivý, ale ničivý boj mezi „tezí“ a „antitezí“. Trochu nedokonale by se to dalo přirovnat k činnosti hrajícího si dítěte, které z hracích kostek právě postavený zámek kus po kuse bourá a z odebraných kostek začíná stavbu nového. Toto přirovnání však má přirozeně slabinu: navzdory naivním představám mladého Goldmanna a všech stoupenců Satanovy synagogy „nový (světový) pořádek“ není žádným *pořádkem*, a samozřejmě jím ani být nemůže, nýbrž zcela naopak: pokus o *předepsání dialekticky směrovaného a řízeného chaosu* se konsekventně mění v chaos a zmar každého projektu, který si za svého patrona zvolí Satana, velkého otce chaosu (řecky: „diabolos“!), tedy „ducha, který všechno popírá“, jak říká Goethův *Mefisto* sám o sobě...

Bez ohledu na to však priorita dokončení *syntézy* stojí trvale v satanském programu: všude, na celém světě, v malém stejně jako ve velkém. Tato *syntéza*, poslední stupeň a vlastní cíl *dialektického* „procesu“, nabírá světonázorově-náboženský směr k „ekumenickému“ světovému náboženství pseudokřesťansky se tvářícího pseudohumanismu, z něhož se nakonec nevyhnutelně vyklube pravý a neskrývaný satanismus. V politicko-hospodářské oblasti spočívá tato *syntéza* v gigantickém, celosvětovém přerozdělení, na jehož konci budou všichni lidé ještě chudší, s výjimkou ovšem příslušníků „ušlechtilé rasy z milosti ducha“, kteří se v závěru tohoto posledního velkého manévru hodlají stát výhradními světovládci a jedinými pány veškerého světového bohatství.[384] V malém to začalo např. znovusjednocením

[384] Srv. k tomu: Samuel Roth, *Jews must live*, str. 73, New York 1934 (cit podle: Burg, *Sündenböcke*, 575): „Židé nechtějí v zásadě nikomu dovolit přistoupit k židovství, protože jsou pevně přesvědčeni, že nakonec dobudou světa. Proto si nepřejí zvyšovat počet lidí, kteří by potom vznášeli nějaké nároky.“

Německa, přičemž má bohatší Západ poskytovat chudšímu Východu stamilionovou *neúčinnou* pomoc a současně má sám sklouznout do těžké hospodářské krize – o nic jiného se zde totiž v zásadě nejedná! Pokračuje se ve výstavbě maastrichtské Evropy, přičemž jsou bohatší severní země hospodářsky plundrovány ve jménu stejně neúčinné pomoci chudším jižním zemím, čímž se nevyhnutelně řítí do hospodářské propasti, do níž stejně nevyhnutelně strhnou i jižní země atd. atd., slovem vědomě a cíleně naprogramovaný ďábelský kruh! Pád do propasti se ještě urychlí ve chvíli, kdy k maastrichtské Evropě přistoupí hospodářsky cílevědomě zruinované satelitní státy bývalého Sovětského svazu, tedy akt, který je viditelně zcela podstatným, ba dokonce ústředním elementem *syntézy* západního kapitalismu a východního komunismu... Tentýž obraz vidíme na severoamerickém kontinentu, kde nově vytvořená „zóna volného obchodu" mezi Kanadou, USA a Mexikem z různých, ale bez výjimky zakalkulovaných důvodů poškodí stejnoměrně všechna tři národní hospodářství: USA budou soustavně nadále chudnout a Kanada s Mexikem se nestanou o nic bohatšími. Nejhůře se ovšem projeví dialektická „syntéza" na „konfliktu Sever – Jih" (kterým se po léta ani trochu náhodou zaklíná právě *Socialistická internacionála*), jakmile budou uměle vytvořené velkoregiony s extrémně rozdílnými hospodářskými potenciály sevřeny do tzv. jednoho světa.

Po desetiletí probíhala středem Evropy dialektická dělící zeď mezi kapitalistickou tezí a komunistickou antitezí. „Pád železné opony" vložil do náhle znovusjednocené Evropy zhoubný zárodek budoucího socialistického světového státu. Podle záměrů sionistických plánovačů One World by se pak měl velkoregion „Panevropa" stát *v každém případě* výchozí základnou pro jeden svět, jak se dá snadno odvodit z tezí organizátorů světa, činných v USA kolem roku 1944. V předmluvě ke zmiňovanému Schnapperovu sborníku píše ohledně Evropy *Bertram Pickard* z „Institutu pro organizování světa" toto:

„Plně si vědomi rostoucího významu Evropy v budoucích vztazích k světu jsme zvolili pro druhé výroční setkání Institutu pro organizování světa projednávání tématu ‚Regionalismus a organizování světa'. I když to v žádném případě neznamená, že by důležitost ostatních regionů byla nepovšimnuta nebo podceňována, jsou přesto osoby spojené s naším Institutem přesvědčeny, že s ohledem na význam a vliv Evropy na otázku světové organizace je řešení evropského problému přednostní."[385]

Jelikož bylo málo pravděpodobné, že polovina Evropy, která se mj. následkem válečného poničení a vyhladovění ocitla ve Stalinových rukou, by se mohla vlastní silou brzy změnit v politickou jednotu, musela další iniciativa, dialektický proces, vycházet z USA a SSSR – z teze a antiteze! Fraška nejhoršího ražení, jestliže by se posuzovala měřítkem „demokratického sebeurčovacího práva národů", ale z politicko-mocenského hlediska to bylo zcela logické opatření, vezmeme-li za základ světovládné plány Sionu, jak o nich mluví například jeden z organizátorů světa *Arnold Brecht*: „Zdá se být nanejvýš nepravděpodobné, že by po skončení tohoto nepřátelství [roz.: světové války] všechny země, přátelé i nepřátelé, zůstaly svobodné, stanovily by si své vlastní hranice a jednaly o nadnárodní organizaci, jak to považují za správné. Pro takové spontánní chování neexistuje totiž žádné akceptovatelné

[385] Schnapper, cit. místo 5.

východisko. Měl by jím snad být status quo z roku 1939, 1938, 1937 nebo snad 1919 či 1914? Ano, sám o sobě takový výchozí bod existuje, ale je nanejvýš nepravděpodobné, že by se mohlo dosáhnout uspokojivého výsledku bez toho, že by základní články vytvořily nějakou budoucí nadnárodní organizaci. Historická úloha položení základů a uvedení do chodu příslušného mechanismu připadá v počáteční fázi vítězům války, přičemž ovšem musí hledat pomoc a podporu také u všech ostatních zemí.“[386] – V Brechtově pojetí byli těmi „vítězi“ zcela zřejmě pouze USA a Sovětský svaz!

Za povšimnutí rovněž stojí, jak se o vytvoření „evropských institucí“ diskutuje na úrovni psychologicko-taktických úvah: „... Otevřít dveře Evropského soudního dvora také jednotlivcům, zvláště se žalobami proti vlastnímu státu, je velice důležitým krokem, i kdyby měl být zpočátku přístup k tomuto soudu umožněn teprve po vyčerpání všech dostupných právních možností občana toho kterého státu. Tím by nastal *velice významný průlom do současné situace směrem k mezinárodnímu právu a omezování národní suverenity*.“[387]

Jako jedinou významnější překážku k vylíhnutí Panevropy z retorty politických alchymistů představoval pro tehdejší plánovače světa dodnes nevyřešený problém neexistence jednotné evropské řeči. Celkem správně k tomu *Jan Hostie* předkládá k úvaze:

„Člověk, a obzvláště tzv. průměrný člověk, který je obyčejně v životě omezen na jediný jazyk, je jistým způsobem zajatcem svého jazykového prostředí. Pro Evropana představuje národnost především kulturní společenství, a obyčejnému, průměrnému člověku jsou tímto prostředím obvykle jen knihy, noviny a rozhlas v jeho mateřské řeči... Krátce řečeno, je to jazyková rozdílnost, která v Evropě značí základy toho, co dělá národnost národností... Jediným možným způsobem ke vzniku nadstátu – něco na způsob federální vlády USA nebo SSSR – by bylo přijetí a obecné rozšíření jediného jazyka jako prostředku všeobecného dorozumívání.“[388] – V tom se ten dobrý muž mýlil; jistě by byl překvapen, kdyby viděl, že se jazykový problém dá tiše a skrytě zamést pod strakatý koberec *multikultury*, přičemž se o babylónském jazykovém zmatení mluví v Bruselu o to méně, oč více je slyšet ze všech stran o krásné nové multikultuře. Pro samotný text Maastrichtské dohody bylo přijato nouzové řešení, když se v jejím posledním *článku, písmeno S*, říká: „Tato dohoda byla vypracována v jazyku anglickém, dánském, francouzském, holandském, irském, italském, německém, portugalském, řeckém a španělském, přičemž je každá jazyková varianta stejně závazná...“ – Zdá se však, že tato správně „multikulturní“ směsice deseti uvedených jazyků textu samotné účastníky dohody, ani jejich muže v pozadí nijak zvlášť neuspokojuje...

Útvarem s jistým „demokratickým“ *minimálním standardem* měla být Panevropa, koncipovaná r. 1944 jako kontinentální velkoregion budoucího One World. Podle pojetí *Arnolda Brechta* se však do tohoto modelu nehodilo ani „fašistické“

[386] Tamtéž, 25 ad.
[387] Tamtéž, (Jan Hostie), 80 ad.
[388] Tamtéž, 62 ad.

Španělsko, ani sovětská stalinská diktatura.[389] Proto navrhl „možnost nasazení mno-hem vyššího standardu v kontinentálním regionu, než tomu bude v obecném měřítku. [!] V případě odstranění fašistických režimů by nebylo nijak obtížné znovu v Evropě zavést minimální standard, který by zajistil potřebnou míru respektu pro všechny. Jestliže by Sovětský svaz nesouhlasil se zavedením takového standardu s jeho celokontinentální kontrolou u sebe, nemohl by se stát platným článkem jakéhokoli evropského sjednocení. Totéž by mělo platit i pro Španělsko, pouhé slovní ujištění by zde nepostačovalo. Tak říkajíc quasikontinentální charakter evropského sjednocení by nepřítomností Španělska a Ruska nebyl vážněji dotčen. Ani to by však přirozeně nemělo Sovětskému svazu bránit v navazování smluvních vztahů s Velkou Británií nebo nějakým jiným členem Evropského společenství."

Rovněž tyto vývody významného insidera z roku 1944 ukazují, že *tehdy ještě nebylo rozhodnuto o definitivní strategii*: o válečnické revoluci nebo o dialektické evoluci. Bylo zřejmé, že panevropský předstupeň jednoho světa nemůže natrvalo vylučovat ani Španělsko, natož Sovětský svaz. Se Španělskem se dalo později vyjednávat, když byl „koupen" designovaný Frankův nástupce, korunní princ Juan Carlos, a Sovětský svaz se po roce 1989 rychle rozložil na své jednotlivé části, jakmile se mu podařilo vnutit dialektický proces rozboření a následné znovuvýstavby. Bystrý pozorovatel a důvtipný analytik sionistických tahů na evropské šachovnici, *Douglas Reed*, už r. 1948 poznamenal: „Evropa je nepřirozeným způsobem rozdělena na dvě části. Udržet toto rozdělení je stejně nemožné, jako pokoušet se zastavit Měsíc na jeho dráze. Musí skončit buď stažením sovětského impéria do svých původních hranic, nebo jeho postupem až k Atlantiku."[390] – Reed tehdy asi sotva mohl tušit, že sionisté budou s rozhodnutím pro jednu z obou variant váhat ještě plná čtyři desetiletí, nicméně měl pravdu: situace, jaká byla v Evropě, nemohla natrvalo zůstat a proto se exaktně 200 let po „vypuknutí" tzv. Francouzské revoluce a přesně 72 roky[391] po „založení" Sovětského svazu nechalo toto impérium zhroutit, aby pak jeho evropské trosky mohly být po krátké přechodné mezifázi vtěleny do maastrichtské Evropy.

Aby se poradili, jak by bylo možno nejlépe uskutečnit „evropskou integraci" bývalého východního bloku (včetně baltských států a Ukrajiny), sešla se v červnu roku 1992 v Bonnu pěkná řádka vysoce postavených internacionalistů. Tzv. „Výzkumná skupina Evropa univerzity Mohuč" otevřela diskusi na zadané téma, v níž vystoupili „badatelé pod vedením profesora Wernera Weidenfelda s náměty na formy integrace v rámci kontinentu, jež vzaly dlouhodobě v úvahu i ty ze států, které zatím ještě nejsou schopny přístupu k evropské jednotě". Kromě toho také zazněla „doporučení k přeorganizování bezpečnosti v Evropě a návrhy světové politické role evropských států", čímž byla celkem otevřeně popsána úloha Panevropy při zřizování světového státu. Noviny *Rhein-Zeitung*[392] v Koblenci, z nichž cituji, napsaly:

---

[389] Tamtéž, 19.
[390] Reed, cit. místo 295.
[391] 72 = 6 x (6 + 6); srv. k tomu dále kapitolu VII, 1.
[392] *Rhein-Zeitung*, 9. 6. 1992.

„Kolem padesáti státníků, poslanců, představitelů hospodářství a sdělovacích médií debatovalo v Bonnu. Mezi účastníky prvního Mezinárodního Bertelsmannova fóra byli mimo jiných také spolkový kancléř Helmut Kohl, španělský ministerský předseda Felipe Gonzales, švédský šéf vlády Carl Bildt, jeho holandský kolega Ruud Lubbers, italský ministr zahraničí Gianni de Michelis, poradce amerického prezidenta pro otázky národní bezpečnosti Scowcroft a prezident komise Evropského společenství Jacques Delors. Ze střední a východní Evropy byli kromě dalších přítomni ukrajinský prezident Leonid Kravčuk, československý ministr financí Václav Klaus, předseda slovenské vlády i bývalý polský ministerský předseda Bielecki, kteří přijali pozvání Horsta Teltschika. Mezi experty se nacházeli Henry Kissinger i ruský hospodářský reformátor Grigorij Javlinskij. … Studijní skupina připraví do budoucna každoroční konference Mezinárodního Bertelsmannova fóra pro další pokračování ve svých studiích."

Byl zde tedy vytvořen skutečně nový ideový a mozkový buldozer i nové internacionalistické „fórum" pro případné okamžité nasazení k navrhování potřebných plánů ve službách velké dialektické *syntézy* Západní a Východní Evropy. Vedoucí izraelitské hlavy jako *Kissinger, Delors, Kohl* nebo *Klaus* zde tedy budou zasedat v důvěrném kroužku se svými oddanými vazaly, kteří se už z dřívějška znají z tajných a polotajných každoročních setkání Bilderbergů a Trilaterální komise. Zatímco však zmiňovaná „studijní skupina" ještě poněkud nesmyslně mluví o existenci „oblastí, dosud neschopných přistoupení k Evropě" (jako bychom všichni už odedávna nežili v *jedné* Evropě), pak mezinárodní Panevropská unie takové starosti nezná: její prezident, princ Otto von Habsburg všemožně naléhá na rychlý a rázný postup bez ohledu na to, v jak dezolátním stavu je nebo může být hospodářství Východní Evropy. Jeho Císařská Výsost si už v listopadu 1990 v jednom úvodníku zamudrovala:

„Dynamický rozvoj ve Střední a Východní Evropě nutí státy na Západě i na Východě k zamyšlení, jak co nejvhodněji provést evropskou integraci. Svého času, v roce 1989, nebyly západní mocnosti připraveny na rozsah a tempo znovusjednocení. Nyní se všemožně snaží nalézt cestu přinejmenším k evropskému sjednocení. Byly předneseny rozmanité myšlenky a návrhy mezistruktur, které by usnadnily a urovnaly přechod států Střední a Východní Evropy do Evropského společenství... Přesto však nejrůznější regionální dohody v těchto oblastech, mezi nimi např. Podunajská federace, už ve stále se smršťujícím světě [!!] a v sousedství imperialistických hegemonních mocností požadavkům doby nestačí. … Při novém uspořádávání našeho kontinentu bychom měli mít jasno v tom, že ve věku mezikontinentálních raket může mít dlouhodobější význam jenom celoevropské řešení. Kdo hledá jiné vazby a jiná východiska, ten se ještě zcela neoprostil od pozůstatků minulosti... Nějaké středoevropské spolky přece nemohou nahradit evropské sjednocení, a všechny pokusy o vytvoření čehokoli jiného jsou odsouzeny ke ztroskotání. To se rovněž vztahuje na dnes tak často vyjadřovaný názor, že by Sovětský svaz měl i v budoucnosti zůstat nějakou velmocí. Kdo rozumí znamením doby, ten ví, že tomu tak nebude a nemůže být. Sovětský svaz je hospodářsky rozvojovou zemí a politicky upadajícím útvarem, který je na cestě být mocností druhého řádu. Kdo proto i nadále

pomýšlí na bipolární svět Amerika / Sovětský svaz, prokazuje jen ztrátu smyslu pro realitu. Ve skutečnosti už není žádné jiné řešení, než opravdu sjednocená Evropa.“[393] – Nám to ovšem dokazuje, že tento pán z císařské krve je zasvěcen do plánů vedení Satanovy synagogy. Prozrazuje to už jeho apodiktický způsob projevu.

Ostatně Panevropská unie už na jaře 1991 upozorňovala na to, že Evropské společenství je „trvalou základnou a východiskem pro větší Evropu“.[394] – Není potom divu, že tato frontová lóžová organizace byla také vybrána k sehrání hlavní role prvního dějství tragikomedie s názvem „Seberozpuštění komunistického bloku“. Pokud právě nevypráví pohádky malým dětem, může i nám korunní princ Otto von Habsburg podat také skutečnosti trochu se blížící vylíčení toho, co se roku 1989 ode„hrálo“ na maďarsko-rakouské hranici:

„Všechno začalo 19. června 1989, v den po třetí přímé volbě do Evropského parlamentu, při jedné večeři v maďarském Debrecínu. Komunisté jsou zde pořád ještě u moci... Po setkání se členy tehdejšího opozičního hnutí, dnes vládní strany ‚Maďarské demokratické fórum’, mi současný poslanec za toto uskupení, Lukáscs Szabó, navrhl uspořádat mezinárodní setkání za účelem protržení ‚železné opony’. Reformní křídlo maďarské komunistické vlády v duchu liberalizační politiky v sobě našlo sílu k odstranění pohraničních zátarasů z časů Stalina a Rákosiho. … Chystanou akci měla provést Panevropská unie spolu s Demokratickým fórem. Bylo to nepochybně zcela přirozené, protože první z těchto organizací byla jako jediná trvale zaměřena velkoevropsky a nikdy nepovažovala dělící čáru z Jalty za skutečnou hranici, a to i v dobách, kdy se ostatní evropské spolky a instituce klidně smiřovaly se ‚status quo’. … Podobně také Demokratické fórum, které tehdy ještě nebylo politickou stranou, nýbrž pouze pololegálním masovým hnutím odpůrců komunistického jednopartajního státu, se od samého počátku své existence vyslovovalo pro přistoupení Maďarska k Evropskému společenství. Při plánování akce tehdy ještě nikdo z aktérů nemohl tušit, že se náš piknik z 19. srpna dostane na titulní strany všech světových listů. … Zhroucení režimu SED ve Východním Německu umožnilo také převrat v Praze, kde při generální stávce vlála 27. listopadu 1989 na Václavském náměstí vlajka Panevropské unie. Žádný div, víme-li, že české panevropské sdružení založili opoziční spisovatelé, kteří hráli v opozičním hnutí své země tak významnou roli.“[395]

Proslulý „panevropský piknik“ tedy přece jen nebyl tak spontánní záležitostí, jak chtěl jinde a jiným namluvit pohádkový strýček Otto, ale mnohem spíše zde princ Otto odhalil *část* pravdy o „plánování“ a také o tom, že klíčová akce „byla provedena s pomocí Panevropské unie“. Samosebou se rozumí, že zde musel být někdo blíže nejmenovaný a skutečně plánující i reálně provádějící, který si pouze *posloužil* Panevropskou unií! Je také jasné, že tímto pomocníkem nemohlo být z různých důvodů bezprostředně „reformní křídlo maďarské komunistické vlády“. Je to zcela zřejmé už z toho, že tato vláda se všemi svými „křídly“ nepředstavovala až do r. 1989 nic jiného, než prodlouženou ruku Moskvy, kde jak známo vládl Sion a stá-

---

[393] *DT*, 15. 11. 1990.
[394] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 16.
[395] Tamtéž, 14 (Otto von Habsburg, výtah z otištěného interview).

le ještě vládne. Proto to muselo být chtě nechtě samo nejvyšší vedení Satanovy synagogy, které se postaralo o to, aby se z Československa, prostoupeného nespočetnými agenty režimu a rozvědek, současně etablovalo *panevropské* „podzemní hnutí“, rozšířilo se do stejně dobře kontrolovaného Maďarska v podobě „pololegálního“ masového hnutí a společně ukulo plány „panevropského pikniku“ s jeho zakalkulovanými, dalekosáhlými důsledky. Když princ Otto prohlašuje, že při plánování akce „tehdy nikdo nemohl tušit, že se piknik z 19. srpna dostane na titulní stránky všech světových novin“, neříkal tak docela nepravdu: Kdo z aktérů pikniku o skutečných záměrech nic nevěděl, nemohl také nic *tušit* o jeho chystaném dosahu. Kdo naproti tomu, jako např. princ Otto sám, už dávno podle rozkazu „mířil k větší Evropě“, ten už *netušil*, nýbrž zcela přesně *věděl* o účinku, jaký má tento piknik vyvolat!

V uskutečňování takovýchto předstíraných bojů, jakým bylo např. zmíněné „strzení železné opony“, dosáhl déleslouží internacionalista von Habsburg v průběhu služebních let takové rutiny, že už v červnu 1991 byl připraven uspořádat novou podívanou na stínový box, tentokrát proti – Jacquesu Delorsovi! V tisku jsme si tehdy mohli přečíst: „Prezident mezinárodní Panevropské unie a poslanec Evropského parlamentu Otto von Habsburg při vyhlašování závěrečného usnesení sedmnáctého panevropského sjezdu v drážďanské Semperově opeře směroval ostré útoky proti komisi Evropského společenství. Před více než tisícovkou účastníků sjezdu z 22 národností obvinil prezidenta komise J. Delorse, že ‚v těchto hodinách vede za zavřenými dveřmi jednání, na jejichž základě mají být státy Střední a Východní Evropy odstaveny na vedlejší kolej’. Tyto státy však po svém osvobození od komunismu mají na plné členství v Evropském společenství stejné právo, jaké už bylo uplatněno pro nové německé spolkové země.“[396] – Uvažujme! Má snad Habsburg zapotřebí kázat panevropské evangelium právě Hebrejci v křesle prezidenta Evropské komise? A ten se jistě nemusí „výpadem“ cítit sebeméně dotčen, protože Habsburgovo výstražné poselství je mnohem spíše než jemu adresováno ospalému panevropskému obyvatelstvu, které má být připraveno přijímat oddaně a poslušně věci, jež mají přijít. Jeho „ostré útoky“ tedy nebyly ničím jiným, než poutavým reklamním trikem, zejména když víme, že Delors by i bez svého židovského původu byl v bruselském křesle poslušný stejných zákulisních vodičů loutek, kteří vodí také figurku jménem Otto von Habsburg. A zřejmě i proto, aby Delorse a početné další panevropské lóžové přátele ani náhodou neznepokojil, předváděl své „útoky“ zrovna před multikulturním panevropským auditoriem, které se „náhodou“ skládalo ze 22 (= 2 x 11) „národností“.

Ostatně nová dialektická *syntéza* „Panevropa“ je pochopitelně naprosto stejný pozemský ráj, jakým měla být stará marxisticko-dialektická *syntéza* „beztřídní společnosti“, protože z pohledu nejvyšších „zasvěcenců“ jsou si obě podobné jako vejce vejci. Přinejmenším to, co představitelé „Evropské konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě“ přednesli 21. 11. 1990 ve své „Pařížské chartě pro novou Evropu“, se jenom třpytilo samou blažeností a slunečním jasem:

---

[396] *DT*, 18. 6. 1991.

„My, šéfové zemí a vlád účastnických států Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, sešli jsme se zde v Paříži v době hlubokých proměn a historického očekávání. Čas konfrontace a rozdělení Evropy minul. Prohlašujeme slavnostně, že naše vztahy budou postaveny na základě vzájemného respektování a spolupráce. … Evropa se osvobozuje od dědictví minulosti. Díky odvaze a statečnosti mužů a žen, díky vůli národů a síle myšlenek závěrečného aktu helsinských dohod byla v Evropě zahájena epocha demokracie, míru a jednoty. Nyní nastala doba, k jejímuž příchodu se po desetiletí upínaly naděje a očekávání národů: otevřené přihlášení se k demokracii, spočívající na lidských právech a základních svobodách, k blahobytu prostřednictvím hospodářské svobody i sociální spravedlnosti a rovné bezpečnosti všech našich zemí.“[397] – Nyní se nám tedy už nemůže nic stát mimo to, že tímto závěrečným aktem kráčíme v našem evropském ráji společně s ostatními regionálními ráji rovnou cestou do „šťastného nového (jednoho) světa“ *Aldouse Huxleye*, do nevyrovnatelně úchvatného univerzálního ráje, jehož předobraz nám alespoň v náznaku už dal poznat *Alexandr Solženicyn* ve své knize „Souostroví GULAG“...

6. Co se nám bude říkat zítra

Dnes se nám ještě *neříká*, že Panevropa se přežije přesně tím okamžikem, kdy bude šťastně uskutečněna. Blouzní se nám sice cosi o jednom světě, v němž žijeme, ale nic bližšího a konkrétnějšího se nesmíme dozvědět, protože by to mohlo na poslední chvíli překazit tak dlouho a tak pečlivě spřádané plány Sionu. Proto se o této věci zatím ještě mluví jen opatrně a zlehounka. Přesto však my, novopečení Panevropané, víme, co se nám *bude říkat* už zítra: bude to totiž naprosto *přesný opak* toho, co se nám povídá dnes! Dnes je totiž údajně pouze politicky sjednocená maastrichtská Evropa oprávněná a schopná uskutečnit obecný „požadavek budoucnosti“. Ale už zítra se náhle ukáže, že maastrichtská Evropa najednou vůbec není schopna řešit své problémy, a *proto musí být podřízena světové vládě*! Víme to i proto, že všechny „argumenty“ proti suverénní Evropě a pro jednotnou světovou vládu, které nám budou zítra servírovány, měli už předevčírem, roku 1944, připraveny čiperní organizátoři světa. Zde tedy jsou:

1) „V průběhu posledních tří století byla jedním ze stěžejních principů politické vědy a praxe zásada, že záležitosti jedné země byly spravovány a řízeny vlastní vládou suverénního státu. Ačkoliv se toto stanovisko s ohledem na tzv. národnostní menšiny postupně oslabovalo, musí být z univerzálních a regionálních důvodů tato zásada zcela opuštěna.“[398] – Znamená to tedy, že „princip nevměšování do vnitřních záležitostí“ Evropy naprosto nepřipadá v úvahu! Přesně tak, jako se už dnes bruselská Komise Evropského společenství z „regionálních důvodů“ masivně vměšuje do národních záležitostí evropských zemí resp. jejich (Maastrichtskou dohodou už prakticky zrušených) států, bude se stejně tak zítra vměšovat jeruzalémská světová

[397] Citováno podle otištěného výtahu v: *Das Parlament*, 30. 11. 1990, 3.
[398] Arnold Brecht v: Schnapper, cit. místo 16.

vláda z „univerzálních důvodů“ do evropských záležitostí, aniž by z toho komukoli skládala účty!

2) „Oprávnění jednotlivých evropských států k uzavírání smluv bude muset být omezeno na žádoucí míru, vyplývající z jejich členství v nějaké světové organizaci, jakmile se obecná bezpečnost a blahobyt stanou skutečností.“[399] – Už samotná Maastrichtská dohoda omezuje v dosti značném rozsahu právo evropských „členských“ států uzavírat takové smlouvy (článek J), ale zřejmě ještě zdaleka ne natolik, aby to dovolovalo příchod *celosvětového* „obecného blahobytu a bezpečnosti“. O tyto věci se už nejlépe postará samotná světová vláda, po jejíž instalaci se jakékoli smlouvy mezi bývalými státy stanou zbytečnými...

3) „Důvody, pro něž jsou nezbytné kontinentální nebo takřka kontinentální organizace, bychom mohli rozdělit v podstatě do čtyř oddílů: technologický, hospodářský, humanitární a bezpečnostní. Všechny tyto důvody jsou přirozeně ve své podstatě politického charakteru. Jistěže se dotyčným problémům nemusí předcházet výhradně prostřednictvím kontinentální organizace; naopak v mnohém ohledu přímo volají po nadkontinentálních (celosvětových) nástrojích...“[400] – O něčem takovém sice v současné době není ještě příliš slyšet, ale už zítra budou právě tyto „problémy“ (k jejichž řešení je *dnes* maastrichtská Evropa údajně nezbytná!) prezentovány jako *řešitelné výhradně v rámci celosvětového státu*. V první řadě bude nepochybně předkládán „problém životního prostředí“, a dále velmi pravděpodobně stále ještě použitelný „problém ohrožení světového míru jadernými zbraněmi“.[401] Dokud tyto „problémy“ ještě nebyly k dispozici, byly po ruce už tehdy v roce 1944 jiné, které šlo stejně tak dobře nastrčit veřejnosti:

„... Přesto však jsou zde mnohé problémy, k jejichž zvládnutí nejsou kontinentální organizace právě těmi odpovídajícími tělesy a jichž by se měla bezprostředně chopit světová organizace, např. vystavování identifikačních dokladů osobám bez národnosti, otázka volného židovského stěhování z regionu do regionu, konflikty mezi jednotlivými regiony a pod. Celosvětová organizace bude přirozeně svou pozornost soustřeďovat především na takové problémy, které mají jasně rozpoznatelný charakter globálního významu a důležitosti.“[402] – Že „židovské stěhování“ bylo už tehdy v kruzích světových organizátorů problémem „jasně rozpoznatelného charakteru globálního významu a důležitosti“, nijak zvlášť neudivuje, protože se jednalo o cestování právě budoucích držitelů světového panství! A jak se vůbec stane, že budou na svět přicházet „osoby bez národnosti“ (!!), o tom nás mohou z vůle Sionu poučit plody amorfního multikulturního smísení, na jejichž masovou produkci se v Evropě a USA nelituje doslova žádné námahy a prostředků. Věru, problémy „jasně globálního významu a důležitosti“ nám Evropanům už dnes přerůstají doslova přes hlavu!

4) „Politické, hospodářské a strategické zájmy nemohou být rozděleny na regiony stejně tak, jako je nedělitelný samotný mír... Zkušenost nám ukazuje, že regio-

---

399 Jan Hostie, tamtéž 82.
400 Arnold Brecht, tamtéž 14.
401 Dnes navíc ještě ustavičně omílaná „hrozba světového terorismu“; pozn. editora.
402 Tamtéž, 23.

nální sjednocení bez možnosti uchýlit se v případě potřeby k silné univerzální kontrole by znamenalo závažné nebezpečí pro internacionální vztahy a nepatrnou vyhlídku na obecnou bezpečnost.“[403] – Opravdu? A to i navzdory „Mezinárodní konferenci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě“ a její „Pařížské chartě pro novou Evropu“? Ale jistě, copak to nevidíme velmi dobře třeba v Jugoslávii?! Kde dnes pouze zasvěcenci jako Otto von Habsburg volají po důrazném zásahu „silné Evropy“, budou ti samí nebo jiní pánové zítřejší Evropy bědovat nad její slabostí a budou požadovat zásah sil OSN – konečně, i to se už dnes děje!

5) „Kromě toho není vůbec samozřejmostí, aby většina obyvatel nějaké části globusu považovala toto území za své vlastnictví nebo disponovala jeho surovinami a přírodními krásami, protože otázka jeho udržování resp. ničení bude už co nejdříve oprávněným zájmem celého lidstva.“[404] – Takže již třeba jen heslo „Německo Němcům!“ je neonacistické. Ale i samotné moto „Evropa Evropanům“ už v roce 1944 nenacházelo milosti v očích washingtonských architektů jednoho světa. Pouze „Palestina Židům!“ se smělo tehdy, stejně jako dnes, volat bez obav před trestem! Ať už je tomu jakkoli: Troškařit se zde nesmí a má-li celému světu přispět nádhera sjednocené Evropy s jejími surovinami, nemůže to přirozeně zajistit bruselská komise *ES* (která v tomto ohledu – nepřihlížíme-li k jejím židovským expertům – musí být považována za „evropsky stranickou“), nýbrž pouze nestranná světovláda.

6) „Ani ve svém souhrnu by Evropa (Panevropa bez Ruska) nedosáhla svého cíle, tj. stát se soběstačnou hospodářskou jednotkou. Nadále by musela kolem 46 % svých surovinových potřeb dovážet a vyvážet zhruba 36 % své produkce. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stupeň hospodářské závislosti jednotlivých národů a zvláště národnostních skupin v Evropě i na jiných kontinentech, je ještě větší a ukazuje ještě důrazněji směrem k potřebě světové hospodářské organizace.“[405] – Je jasné, že sionističtí pořadatelé světa mají ještě větší starost o jistý hospodářský prospěch Evropy než samotní Evropané, kteří dosud vůbec netuší, jak je zvýšení jejich materiálního blahobytu *momentálně* velice prospěšné politice přerozdělování izraelitské světové vlády... Snad díky své původní vídeňské domovině k nám Evropanům viditelně blahosklonný izraelita *Adolph Drucker* však byl již r. 1944 v tomto ohledu zcela rezolutní: „Hospodářská analýza a kritika, potvrzená výsledky mezinárodního práva, vede k závěru, že žádná regionálně omezená dohoda příslušných států nemůže zajistit obchodní a bezpečnostní jistoty, pokud není součástí širší, ba celosvětové hospodářské organizace.“[406] – Tato věta živě upomíná na nejnovější jednání o „mezinárodní dohodě o clu a obchodech“ (GATT), která měla např. evropským zemědělcům přinést neocenitelné výhody, a jež pak v důsledku znamenala pro tak mnohé z nich konec pro nemožnost udržení rentability zemědělské činnosti... Ne, právě evropským zemědělstvím a jeho slibovanými výhodami se nedá – tentokrát zcela výjimečně – argumentovat, protože v důsledku celosvětové hospodářské a obchodní organizace už prakticky nebude existovat!

---

[403] Sarah Wambaugh, tamtéž 50 ad.
[404] Jan Hostie, tamtéž 69.
[405] Adolph Drucker, tamtéž 110.
[406] Tamtéž, 112.

7) „Regionální seskupení zcela jistě ztroskotají, nebudou-li začleněna do nějaké univerzální organizace. Aby taková seskupení byla úspěšná, musí být propojena (a také podřízena) s celosvětovým internacionálním systémem, což poslouží politické bezpečnosti a hospodářskému blahobytu.“[407] – Tohle sice už dávno také není žádný argument, ale právě proto nám může posloužit k získání jasné představy, jak stupidním opakováním pořád toho samého se vlastně dělají kampaně, jejichž pomocí se nám Evropanům bude už zítra světová vláda dělat stravitelnější.

Ne, ještě se nám neříká syrová pravda, ale co už dnes hlásná trouba Sionu, „vědoucí“ *Otto von Habsburg*, dává k úvaze slovy: „... různé regionální dohody ve Střední a Východní Evropě... už neodpovídají ve stále se smršťujícím světě požadavkům doby“, bude možná už zítra formulováno takto: „Kontinentální region Panevropa už ve stále se smršťujícím světě neodpovídá požadavkům doby!“

Jeden z těch nemnohých, kdo se už dříve odvážil něco takového prohlásit (přičemž se ovšem ještě omezil na výrazivo organizátorů světa z roku 1944), byl zednář a kardinál pokoncilní církve *Agostino Casaroli*. Ve své vídeňské přednášce z počátku r. 1992 „podtrhl“ totiž „nezbytnost nadnárodní, ba dokonce světové autority, vybavené postačujícími pravomocemi“, která by byla „schopna zvládat a řešit problémy celosvětového měřítka a poukázal také na to, že takovéto přesvědčení je rovněž často opakováno ‚papeži nové doby’. [!!] Světová rodina lidstva by si měla být vědoma závažnosti své jednoty v životně důležitých problémech i potřebách, a proto také pochopit nezbytnost svého sjednocení.“[408] – Jak už tedy bylo výše řečeno, můžeme se spolehnout, že zítra budou taková a podobná hesla zářit na všech evropských televizních obrazovkách a křičet z titulků všech evropských novin.

Co tedy Casaroli (stále ještě poněkud zastřeně) naznačil „celosvětovou autoritou, vybavenou postačujícími pravomocemi“, mohl myslet ve skutečnosti pouze jako *univerzální diktaturu*, které by i případná „kontinentálně-evropská“ státní suverenita padla rychle za oběť. Už roku 1948 se Douglas Reed trpce vysmíval alternativě, vykouzlené pro poválečnou Evropu a celý svět:[409] „Diktátoři v případě svého vítězství zcela jistě všude zavedou svou diktaturu a nazvou ji světovým komunismem. ‚Demokraté’ zavedou v případě svého vítězství rovněž diktaturu a nazvou ji světovou vládou. Lidstvo tedy bude postaveno před ‚volbu’, v níž ve skutečnosti není žádný výběr.“ – Profesor *Alexander von Senger* nebyl ve své přednášce r. 1966 na göttingenské univerzitě o nic optimističtější:[410] „Světová policie, fungující dnes jako jednotky OSN, je coby světová moc myslitelná pouze za jediného předpokladu: že bude jako jediná síla vybavena jadernými zbraněmi, internacionálně organizována, a bude stát tváří v tvář bezmocnému, dezorientovanému a roztříštěnému světovému obyvatelstvu, odzbrojenému nejen vojensky, ale i duchovně. Taková amorfní masa, rozdělená do hospodářských provincií a bez naděje na budoucnost, bez vlasti a bez Boha, představuje pravou živnou půdu pro diktaturu vysokých fi-

---

[407] Josef Hanc, tamtéž 128.
[408] *OR*, 7. 2. 1992.
[409] Reed, cit. místo 280.
[410] Alexander von Senger, text přednášky o *dadaismu*, na univerzitě v Göttingenu jaro 1966.

nancí, která prostřednictvím pouze jimi kontrolovaného oběhu peněz tuto masu uvede do opravdu otrocké závislosti.“

Ve skutečnosti už jsme ze strany Sionu a jeho lóží zaprodáni prostřednictvím maastrichtské Evropy jako „největší trh světa s 380 miliony konzumentů“. Pro široké masy je Panevropa stále ještě jenom „trhem“, místem setkávání kupujících a prodávajících, kde každý doufá udělat dobrý obchod! Co se však výše zmíněné „otrocké závislosti“ týče, nebyla nikdy ani samotnými organizátory světa z roku 1944 popírána: „Politicky je takový stát realitou, opravdu děsivou realitou, leviatanem.“[411] – Tohle sice nebylo ještě přímo mířeno na projektovaný světový stát, nicméně bylo už aspoň potenciálně na něj myšleno! Co nadcházející světová vláda, tento superleviatan, zamýšlí a čeho se hodlá odvážit, můžeme si domyslet z výhrůžně znějícího konstatování *Jana Hostie*, podle něhož se ti, kdo by se „otevřeně nebo skrytě postavili proti internacionální spolupráci a internacionální vládě“, ocitnou tak říkajíc „mimo zákon a ústavu“[412] jinými slovy, stanou se z nich psanci. Podle jeho kolegy *Franka Lorimera* lidé, kteří by se „chtěli pokusit zachránit starý svět a znovu zavést rivalitu mezi národy“, byli dokonce „veřejně prohlášeni za psychopatické osoby“.[413]

Snažme se tedy tváří v tvář sotva zrozené Panevropě současně rozpoznat již v blízké budoucnosti číhajícího *leviatana* světové diktatury...

[411] Jan Hostie v: Schnapper, cit. místo 80.
[412] Tamtéž, 56.
[413] Tamtéž, 162.

IV. KAPITOLA

Skutečná vláda: Ústřední banka (I)

1. „Ach, jak dobře, když lidem zůstává utajeno...“

„... že Rampelník je mé pravé jméno!“ – Tak zní, jak známo, triumfální píseň domýšlivého, v ohni tančícího skřeta, jehož moc spočívala v anonymitě. Náhoda tomu chce, že právě v této bajce o Rampelníkovi je zlato „vyčarováváno“ ze slámy a že nikdo nezná skutečné jméno pidimužíka, který toto magické kouzlo dovede. Stejně tak ti, kteří už po staletí uměli vykouzlit z ničeho nepředstavitelné sumy peněz, se ďábelsky radují z toho, že „obyčejný muž z ulice“ nemá sebemenší tušení jak o jejich jménech, tak ani o neuvěřitelném rozsahu jejich vykořisťovatelského řádění. „Nejlépe střeženým tajemstvím lidských dějin,“ říká Ernst van Loen výstižně, „je vláda *modly mamonu*, nepřítele stvoření od prvopočátku, nad všemi říšemi a statky tohoto světa.“[414] – Avšak nejen „obyčejnému člověku“ se ani nesní o tom, jakým způsobem je prostřednictvím „moderního“ peněžního hospodářství ustavičně podváděn a postupně zotročován. Tak si například stěžuje *Herbert Schweiger*, že „téměř všichni inteligentní podnikatelé, obchodníci, technici a odborní pracovníci... nemají ani tušení, kdo vlastně vytváří peníze a za jakých podmínek proudí do hospodářství. Peníze jsou prostě tady, a sice tak tajemně, jako by se o to postaral milý Pán Bůh.“[415] – A konečně třeba *Karl Steinhauser* podobně cituje rezignované prohlášení velkoprůmyslníka Henryho Forda z roku 1920: „Vlastně je to svým způsobem dobře, že lidé našemu americkému bankovnímu a měnovému systému nerozumějí. Kdyby mu totiž opravdu porozuměli, měli bychom zde už zítra ráno revoluci.“[416]

Nelze asi paušálně zodpovědět otázku, zda ekonomičtí žurnalisté při pojednávání aktuálních i zásadních měnových otázek své bezelstné čtenáře ohlupují vědomě, nebo tím pouze dokládají vlastní nevědomost. Zřejmě však ve většině případů nepředkládají čtenářům jen zlomyslnosti, nýbrž (také) projevy vlastní nevědomosti a nepředvídavosti. Je to zřejmé z následujících, úsměv vyvolávajících vět novináře „dpa“ Günthera Vosse, napsaných při příležitosti 35 let trvání *Německé spolkové banky* (*Deutsche Bundesbank*): „... ‚Inflace je podvod na střadatelích’, zněla zásada prvního ředitele Spolkové banky Karla Blessinga, a všichni jeho nástupci se pak toho drželi. Německá ‚banka bank’ by se nikdy neměla spřátelit s heslem ‚raději pět procent inflace, než pět procent nezaměstnanosti’. V jakýchkoli pochybnostech se vždy cítila zavázána svým zákonným posláním, tj. zajišťováním hodnoty peněz. Přesto v průběhu uplynulých 35 let ztratila německá marka v důsledku zvyšování

---

[414] Kleinhappl, *Christentum und Kapitalismus. Analysen, Essays und Fragmente aus dem Nachlaß. Herausgegeben und eingeleitet von Ernst van Loen*, Innsbruck-Wien 1992 (dále jen: Kleinhappl, *Kapitalismus*), 22.

[415] Herbert Schweiger, *Geld und Weltpolitik*, Graz 1984 (dále jen: Schweiger), 85.

[416] Steinhauser, cit. místo 113.

cen více než sedmdesát procent své hodnoty.“[417] – Úsměvné zde není přirozeně konstatování skutečnosti, nýbrž připojené vysvětlení „v důsledku zvyšování cen“, protože rostoucí ceny nejsou *nikdy* samy o sobě příčinou inflace, nýbrž naopak *následkem jejího působení*, a ten, kdo si plete tak elementární věci jako je příčina a následek, dává najevo nejhrubší neznalost právě těch nejzákladnějších souvislostí.

Že by členská masa židozednářské frontové organizace „Panevropa“ byla informována o skutečném charakteru jedné každé tzv. „ústřední banky“ a o jejím vlastně jediném účelu, kterým je nenápadné a důkladné vydrancování „svěřených“ národních hospodářství, o tom můžeme právem pochybovat. Jinak ovšem tomu asi bude v případě německého spolkového představenstva téže Panevropské unie anebo přinejmenším v něm zastoupených (a nepoznaných) lóžových bratří. Jak jinak by tomuto představenstvu vůbec mohlo přijít na mysl, aby na jaře 1991 vydalo jménem *Paneuropa-Union Deutschland e.V.* výzvu ve formě celého katalogu požadavků na „Evropský parlament, radu a komisi Evropského společenství, na členské vlády i ustavenou vládní konferenci“, v jejímž rámci na neposledním místě žádalo „zavedení ECU jako evropské měny pod kontrolou nezávislé Evropské ústřední banky“?![418]

Slabý náznak toho, kdo mohl a co mohlo svého času inspirovat představenstvo německé sekce Panevropské unie k tomuto zvláštnímu „požadavku“, nám nabízí americký františkán *Giles Butler*: „Proč je vlastně tolik zemí zadluženo?! A u koho jsou zadluženy? Musí zde být v pozadí za vládami států ještě nějaká jiná ‚vláda’ nebo mocnost, u níž si vlády vypůjčují a jsou tudíž u ní zadlužené. Vždyť když státy vydávají své vlastní měny, rozumně je regulují a nedovolí přístup k tomuto procesu soukromým rukám, neexistuje pak žádný logický důvod pro jejich nesmyslně vysoké zadlužení. *Ba není zde sebemenší důvod k vůbec žádnému zadlužení*.“[419]

Abychom celé věci porozuměli, musíme především vědět, jak a do jaké míry vzniká státní dluh (nejen, nýbrž právě) zemí „Panevropy“ u vlastního spořivého obyvatelstva, ale že je především a hlavně zanášen do knih ústředních bank a v pozadí za nimi stojících soukromých velkobank, které z nich také shrabují největší část enormních úroků. Musíme také vědět, že *právě proto* bude budoucí „Evropská ústřední banka“ vykonávat naprostou finanční, hospodářskou a politickou moc jako *neúprosný věřitel* celé „Panevropy“, tedy moc, kterou už na národní úrovni více či méně mají a vykonávají národní „ústřední banky“, a konečně že finanční vykořisťování hospodářské síly evropských národů bude pod egidou „Evropské ústřední banky“ pokračovat v nesrovnatelně větší míře. Slovem, abychom tomu všemu porozuměli, nemůžeme se zde vyhnout stručnému nahlédnutí do základních funkcí peněz a bankovnictví i historického vývoje obou těchto fenoménů.

---

[417] Günther Voss v: *DT*, 1. 8. 1992.
[418] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 16.
[419] P. Giles Butler OFM v: *The Seraph*, září 1989, 12.

2. Peněžní hodnota

O tom, co vlastně cena peněz, resp. měny činí a představuje, kolují i mezi vzdělanci nejroztodivnější představy. Jmenovitě je to např. nevykořenitelné a mylné přesvědčení, že měna musí být „kryta“ *zlatem, stříbrem, mědí* nebo něčím podobným. Jiní si zase představují, že pozemky a půda jsou měřítkem peněžní hodnoty. Nic z toho ovšem není pravda. Odkud se tedy berou tyto rozšířené nesmysly o nezbytnosti zlatého, stříbrného či jiného „krytí“ peněz? Nuže, peníze jsou – jak hned uvidíme – podle své ideje pouhým (ustáleným) *směnným prostředkem* lidské práce resp. jejích produktů. Aby se zabránilo zcela zřejmé možnosti zneužití tohoto směnného prostředku subjekty, štítícími se práce, musely by peníze – jak se velice rychle po jejich „vynalezení“ ukázalo – být opatřovány tak, že by nikdy nebyly k dispozici v libovolném množství. Musely by zkrátka být do jisté míry vzácností, aby si podržely svou přirozenou směnnou hodnotu.

Po dlouhá staletí a tisíciletí lidských dějin byly také skutečně peníze ideálním směnným prostředkem, protože (bez ohledu na své chemické složení) byly od přírody dostatečně vzácné, než aby připustily inflaci v rozsahu, stojícím za pozornost. Kdyby býval někdo našel v přírodě pár kousků zlata a dal je do oběhu, aniž by k tomu musel vynaložit nějakou společensky prospěšnou práci, bylo by tím i tak množství obíhajících zlatých „peněz“ zvýšeno jen zcela nepatrně. Později si panovníci osvojili právo razit mince ze zlata, a protože existující množství tohoto vzácného kovu nepostačovalo, i z kovů méně ušlechtilých. Tím na místo *přírodou dané* vzácnosti nastoupila *uměle zavedená*, ale v zásadě stejně účinná vzácnost celkového množství peněz: Pouze mince z ušlechtilého, vzácného kovu, v řemeslně náročné (a tedy těžko napodobitelné) formě byly akceptovány jako prostředek směny. Nikoli už tudíž přírodní vzácnost *materiálu*, nýbrž státně nařízená a kontrolovaná vzácnost těžko napodobitelné a státní mocí chráněné *formy* se starala o to, aby si peníze podržely svou cenu i tehdy, kdy už třeba vůbec nebyly ze zlata.

Na tomto principu v podstatě nic nezměnil ani vynález papírových peněz. Pokud nějaká ústřední instituce udržovala vydávání směnného prostředku „peněz“ a tím i jejich oběhu na rozumné výši, (tj. v dostatečné míře vzácnosti), nehrál vůbec žádnou roli materiál, z něhož samotné peníze byly. A dokud mají občané toho kterého státu stejně malou možnost uměle rozmnožovat papírové peníze, jako vytřepat z rukávu zlato, nejsou zlaté mince ohledně své funkce *peněz* o nic cennější než papírové bankovky.

Tedy jednou z podmínek ceny peněz je jejich vzácnost, ale je to opravdu pouze jedna z podmínek, která nijak ještě nedělá samotnou cenu peněz. Ta mnohem spíše viditelně záleží v tom, že si lze za peníze něco koupit, to znamená, že jdou vyměnit za něco životně důležitého, nezbytného nebo příjemného, co vyprodukují ostatní lidé, případně že je možno za ně získat nějaké jejich služby. Rozumí se, že taková směna zboží a služeb je možná a potřebná pouze ve společnosti s organizovanou dělbou práce, a že jen v takové společnosti je zapotřebí směnného prostředku.

Vzájemná výměna zboží a služeb se označuje za *hospodářství*, a podle toho, zda se jedná o výrobu a výměnu pouze v základní míře, nebo přes tuto základní míru

jdoucích předmětů a služeb nebo dokonce pouze *(luxusního)* zboží a služeb, mluvíme o *hospodářství zásobovacím*, tj. *uspokojujícím skutečné potřeby*, neboli o hospodářství *subsistenčním* v případě prvním, a v druhém o *hospodářství výdělečném*. **Nejpronikavější rozdíl mezi oběma typy hospodářství spočívá v tom, že u zásobovacího hospodářství je ústředním smyslem uspokojování základních potřeb, a v případě výdělečného hospodářství je to přivlastnění si co největšího množství peněz, které se tak z pouhého směnečného prostředku stávají samoúčelem.** „Pokrývání základních potřeb," konstatuje národohospodář *Johannes Kleinhappl*, „je pro kapitál pouze prostředkem k cíli. *Potřeba je sice uspokojována, ale také uměle vyvolávána kvůli zvýšení zisku!* Kde není zisku, není také ani krytí potřeb, i kdyby byly sebevíc naléhavé nebo dokonce životně nezbytné!"[420] – Že se bez výjimky intaktní a přirozené zásobovací hospodářství křesťanského středověku začalo v renesanci zvrhávat v nepřirozené, výdělečné hospodářství, které se samo celkem výstižně nazvalo kapitalismem, má své důvody, o nichž si ještě dále povíme.

„Subsistenční neboli zásobovací hospodářství," vysvětluje uznávaný švýcarský ekonom *Hans Christoph Binswanger*, „je zaměřeno na uspokojování fyzických potřeb lidí; tyto potřeby jsou *uspokojitelné*. Subsistenční hospodářství má tedy ohraničené, konečné cíle. Výdělečné hospodářství je naproti tomu zaměřeno na imaginární potřeby, které mohou být díky lidské fantazii a žádostivosti nekonečně rozšiřovány; jsou tedy *neuspokojitelné*. Výdělečné hospodářství má tudíž v sobě zabudováno nekonečné usilování a pachtění se po nových potřebách a jejich uspokojování! Toto bažení po penězích jako prostředku uspokojování potřeb pak vede k dalšímu rozmnožování peněz, protože peníze jsou díky technice svého produkování mnohem snáze rozmnožitelné než zboží, které se musí často pracně vyrábět z materiálů a surovin naší země. *Proto se zcela zákonitě objevila tendence produkovat nejdříve peníze a teprve po nalákání obyvatelstva na jejich získávání může finanční kapitál rozšířením imaginárních potřeb a jim odpovídající produkci zboží zajistit těmto penězům dodatečnou platnost*."[421]

Tuto úvahu pak rozvíjí dále *Iring Fetscher*[422] v následující poznatek: „Oživující působnost produkce papírových peněz vychází v podstatě z imaginace a imprese v naději na budoucí možnost získání zboží za tyto papírové peníze... Předpokladem je, že v budoucnosti produkce trvale poroste, aby bylo k dispozici tolik zboží, které ‚dnešní' skutečnost ‚vytvořila' v papírových penězích. Tyto peníze dneška jsou prostředkem k přisvojení si zboží ‚zítřka'. A přesto nejen v novější době do oběhu uvedené papírové peníze, a nejen ony jako takové, nýbrž *veškeré peníze* jsou v podstatě ‚prostředkem k přisvojení si zboží zítřka'. Peníze tedy jsou, jak Binswanger správně konstatoval, ‚podle své přirozenosti poukázkou na budoucnost, na to, co se za ně

---

[420] Johannes Kleinhappl, *Christliche Wirtschaftsethik. Analysen, Essays und Fragmente aus dem Nachlaß. Herausgegeben und eingeleitet von Ernst van Loen*, Wien 1991 (dále jen: Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*), 108.

[421] Hans Christoph Binswanger, *Geld und Magie. Deutung und Kritik der modernen Wirtschaft anhand von Goethes Faust*, Stuttgart-Wien 1985 (dále jen: *Binswanger*), 134.

[422] Ve svém doslovu k Binswangerově knize, tamtéž 179.

v budoucnu dá koupit – a to už v době, kdy se tyto peníze emitují...' Lze proto také říci: ‚Peníze jsou budoucností'."[423]

Tím jsme si ve stručnosti objasnili jednu stránku peněz jako směnného prostředku: Peníze symbolizují to, zač se dají v budoucnu vyměnit! Ovšem neoddělitelná od toho je také druhá stránka: Peníze jsou současně, jak Johannes Kleinhappl neustále zdůrazňuje, „zkondenzovaná práce". Představují tedy symbolicky také směnný prostředek už vykonané, užitečné, resp. nezbytné práce. Proto tedy platí, co podtrhoval už Schweiger: „Nikoli zlato, ale práce člověka jsou peníze."[424] – Totéž potvrdil a doložil už *Adam Smith*, známý zakladatel klasického národohospodářství, ve své r. 1776 vydané knize o *bohatství národů*: „Skutečná cena jedné každé věci, to znamená co opravdu stojí její nabytí toho, kdo ji chce vlastnit, je námaha a práce, jíž je její získání podmíněno... Co je zakoupeno penězi nebo zbožím, je stejně tak koupeno prací, jako bychom to sami vlastníma rukama vyrobili... Práce byla první cenou, nejpůvodnější tržní hodnotou, kterou se platily všechny věci. Ne tedy zlatem nebo stříbrem, ale prací je vykupováno bohatství světa." – „Toto pojetí," jak komentuje Binswanger, „je však v moderní ekonomii modifikováno v tom smyslu, že vedle práce vyvstaly i kapitál a technický pokrok jako samostatné veličiny. Všechny tyto tři faktory jsou vykládány jako rezultát lidského snažení: práce jako výkon píle, kapitál jako výkon zřeknutí se konzumu (spoření) a technický pokrok jakožto výkon učení a bádání. V zásadě je tedy až dodnes národohospodářství v klasickém pojetí vytváření hodnot pomocí výkonů."[425]

To poslední, že totiž vytváření hodnot je možné pouze (pracovním) výkonem, lze jenom potvrdit, i když jinak ony tři uvedené produkční faktory bohužel Binswanger neohodnotil zcela korektně. Při pozorném prozkoumání si technický pokrok nezaslouží být označován za vlastní produkční faktor, i když může bezpochyby být zahrnut mezi lidské pracovní výkony. Kapitál sice podle běžně přijímaného pojetí platí za další z „produkčních faktorů" vedle lidské práce, avšak jeho „disponibilita" se na rozdíl od Binswangera (a vlastně všech moderních ekonomů) nedá považovat za skutečný „výkon", protože se pouze „zříká" neprodukčního konzumu a jako takový nevytváří nic produktivního. Nepředstavuje tedy žádnou práci. Výhradní zdůvodnění peněžní hodnoty v *lidské práci* ukázal ještě lépe než Binswanger známý rakouský národohospodář *Anton Orel* (1881-1959):

„Vycházejíc z přirozeného práva a biblicko-křesťanské tradice, uznávala už středověká věda (scholastika a kanonistika) s naprostou určitostí a jasností jako jednu ze základních tezí, že jedině *pracující člověk* je producentem (causa principalis), tedy základní a hlavní příčinností pracovních produktů. Všechno ostatní, co nachází své použití při výrobě zboží, sice jsou *hospodářské prostředky*, nikoli však ‚produkční faktory', nejsou tedy výrobcem. Na jedné straně je zde příroda, přírodní síly a látky, které sice člověk nevyprodukoval, ale může jich užívat jako Božího daru. Na druhé straně je – jak už staří římští juristé říkali – *instrumentum*, kterým jsou z přírodních zdrojů prostřednictvím práce vyrobené nástroje, stroje, budovy, peníze

[423] Binswanger, tamtéž 133.
[424] Schweiger, cit. místo 40.
[425] Binswanger, cit. místo 22 ad.

a ostatní provozní prostředky. Příroda a nástroje byly samozřejmě uznávány jako pomocné prostředky výroby, ale nikdy jako výrobce, jako produkční faktor.

Liberálně-kapitalistická *vulgární ekonomie* je se svým novým učením o tzv. ‚třech produkčních faktorech, půdě, kapitálu a práci' zaměřena proti tradičnímu učení o pracujícím člověku jako jediném skutečném produkčním faktoru, aby bylo jejím prostřednictvím možno zdůvodnit skutečnost, že veškeré ovoce práce, tedy hodnota prací vytvořená, je rozdělována půdě jako *pozemková renta* a kapitálu jako *úroky*. Pracujícímu člověku že pak zůstává o tuto rentu a úroky pouze *zkrácená*, zbytková *pracovní mzda*."[426]

Že pouze lidské pracovní výkony vytvářejí *hospodářské* hodnoty, to znamená hodnoty, které pak mohou být prostřednictvím peněz směňovány, je také pro Iringa Fetschera mimo jakoukoli pochybnost, i když to z ekologického pohledu formuluje s lehce kritickým podtónem: „Ovšemže pro tržně hospodářskou produkci platí, že má takovou hodnotu, jaká je vyprodukována vytvořenou nebo vytvářenou prací. Nedotčená, nepřivlastněná příroda (tj. nepoužité anebo dosud neobjevené přírodní zdroje) nemá žádnou (ekonomickou) cenu. Tu dostává až v té míře, v jaké je uměle (tedy prací) vytvářena."[427]

Peněžní hodnota je tudíž hodnotou ekonomickou. Je s hodnotou lidské práce (resp. jí vytvořených produktů) *identická*, takže by v zásadě na místě směnného prostředku „peněz" mohla stejně tak dobře nastoupit *bezprostřední výměna pracovních výkonů, příp. zboží*: „Hospodářské jednání jako celek začíná výrobkem nebo nabídkou služby, kterou jednotlivě hospodařící člověk přináší resp. hodlá přinést na trh. Jednání je skončeno, jestliže svůj výrobek nebo službu vyměnil za to, co si chtěl obstarat. Zda jde o hmotné zboží, služby nebo hodnotu v podobě peněz, není v podstatě rozhodující..."[428] – Prostřednictvím peněz jsou tedy vyměňována pouze určitá množství lidského pracovního výkonu a „hodnotou peněz" je – podle Kleinhapplovy přesvědčivé logiky – jedině a výhradně tento pracovní výkon:

„Za všechny látky a síly, které si člověk ze svého okolí pro sebe bere, nepožaduje ani Bůh, ani matka příroda žádnou náhradu; jsou mu prostě zdarma poskytovány. Proto také člověk, který jedná mravně a logicky správně, nesmí za ně od jiného člověka nic požadovat. Jestliže se chce člověk těchto přírodních látek a sil zmocnit k tomu účelu, aby uspokojil své přirozené potřeby, stačí mu pouze změnit jejich místo a formu, a k tomu opět nepotřebuje žádné jiné prostředky než lidskou práci rukou a mozku. Také jen toto a nic jiného pak může požadovat od jiného člověka při jakékoli výměně, pokud je rozhodnut jednat mravně."[429]

Je ovšem až příliš dobře známo, že lidstvo jako celek resp. ve své převážné většině nikdy nebylo a není rozhodnuto alespoň tu a tam nepřekročit objektivní mravní normy. Proto se není co divit, že byl a je požadován za všech dob směnný prostředek „peníze" (kapitál) i za pouhou „nezpracovanou" přírodu v podobě prodejní nebo nájemní ceny za pozemky, kutací právo, za půdní bohatství, pachtovní poplatky

---

[426] Cit. podle Ernst van Loen v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 61 ad.
[427] Binswanger, cit. místo 181 ad.
[428] Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 258.
[429] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 317.

za rolnictví, honitbu a rybářství, úroky za půjčené peníze a podobně. A je zde nutno hned také poznamenat, že jsme si na tyto zdánlivě nesporné a zákonné (ale přesto nepřirozené a mravně zvrhlé) praktiky na hospodářském poli už tak zvykli, že na sem tam vystupující kritiky kapitalistického tržního hospodářství zíráme s vytřeštěnýma očima, jakoby přicházely z jiné planety. Nehledě už k tomu, že si *takto sami zavíráme cestu k poznání onoho mechanismu, který Sionu upravil cestu k nemilosrdně tyranskému ovládnutí světa, jež nás nevyhnutelně očekává, pokud se budeme zdráhat zabít ony krávy, které jsme až dosud pokládali za posvátné*...

Pokračujme po tomto odbočení ještě v našich úvahách o penězích jako prostředku směny. „Prvním a podstatným zjištěním," podle *Herberta Schweigera,*[430] „je, že *peníze nesmí být zbožím*," s kterým by se spekulovalo na trhu či na burze! Peníze mají pouze symbolickou hodnotu za účelem zjednodušení dělby práce a výměny zboží v národním hospodářství. Podkladem hodnoty peněz tedy může být jenom pracovní výkon. Tištěné papírové bankovky mají bez krytí produktivním hospodářským děním cenu obyčejného novinového papíru." – Do jaké míry zavedení a používání peněz výměnu zboží zjednodušuje, je vcelku jasné. Kde jsou služby a zboží vyměňovány přímo, rostou s přibývající dělbou práce významné problémy v souvislosti s nerovnoměrností a nestejnou intenzitou výskytu potřeb a nároků na nabízené pracovní výkony. Znamená to, že ne vždy je možné to, co bychom potřebovali nebo rádi měli, získat výměnou v potřebném a požadovaném množství. Navíc je bez peněz jako směnného prostředku mnohdy velmi obtížné určit spravedlivou a objektivní směnnou (= pracovní) hodnotu nejrůznějšího zboží a služeb. Zcela jinak než konkrétní zboží nebo služby se chovají peníze! Jsou tedy proměnnou veličinou, jakýmsi univerzálním „žolíkem" pro všechno, co je na trhu nabízeno. Díky penězům už není potřeba vyměňovat chleba za vejce, chce-li pekař mít vejce, nýbrž je možno za peníze, utržené za prodej, koupit cokoli jiného. To jsou věci obecně jasné a uvádím je zde jen proto, že i ony dobře osvětlují *čistě symbolickou, zástupnou* hodnotu peněz. Počínaje předkřesťanskými řeckými filosofy přes římskou právní vědu a scholastický středověk až po dnešní, na této tradici postavené sociální učení, nacházíme naprostou jednotu v náhledu na zásadní identitu hodnoty práce, zboží a peněz. Tak např. katolický farář a národohospodář z Vestfálska, *Wilhelm Hohoff* (1848-1923), napsal:

„Co všechno se ale rozumí slovem ‚peníze'? Na tuto otázku odpovídá *Aristoteles*: ‚Penězi nazýváme veškeré vlastnictví, jehož cena byla *odměřena penězi*.' Prakticky totéž říkají velcí římští juristé, např. *Ulpian*: ‚Slovo peníze zahrnuje nejen peníze jako takové, ale veškeré zboží vůbec, tzn. všechny hmotné věci. Vždyť asi už nikdo nepochybuje, že také ony jsou chápány pod pojmem peníze.' A stejně to samé prohlašuje kanonické právo, *sv. Augustin, sv. Tomáš,* uznávaný učitel filosofie a teologie *Dominicus Soto* a mnoho dalších. ‚Veškeré hospodářské zboží a peníze,' říká *Knies*, ‚mají společnou hodnotovou vlastnost: vstupují do oběhu jako ekvivalent toho, co se vzájemně převádí. Každé hospodářské zboží má svou směnnou hodnotu, tedy také směnnou hodnotu peněz.' *Avšak jakýkoli výdělek není podle pra-*

[430] Schweiger, cit. místo 95.

dávného učení produktem těchto věcí, nýbrž pouze výsledkem lidské práce – všechvšechno ostatní je šizení, lichva, vykořisťování.“[431]

Identitu směnné hodnoty práce, zboží a peněz rozvádí blíže *Johannes Kleinhappl* († 1979): „Všechno, co lidé směňují, je v podstatě jejich práce. Že je jednou vtělena do věcného zboží a jindy třeba do podoby služeb, to samo o sobě na podstatě věci nic nemění a ani dále nehraje naprosto žádnou roli. Směnná hodnota je plně srozumitelná teprve ze skutečnosti společenského pracovního výkonu a jenom v této okolnosti spočívá fakt, že práce a hodnota jsou co nejúžeji spojeny. Že jsou práce a hodnota samy o sobě sounáležité, vyplývá také z ostatního pozorování a zjištění: Jestliže je práce, vynaložená na výrobu nějakého zboží nižší, klesá také obvykle i jeho cena, což znamená, že je nižší jeho hodnota. A naopak, jestliže je zapotřebí více práce, stoupá také cena zboží, což samo o sobě znamená vzestup jeho hodnoty. Věcné vlastnosti v obou případech zůstávají beze změny.“[432]

Kleinhappl dobře věděl, proč dvakrát použil omezujícího výrazu „samo o sobě“. Přestože právě *sama o sobě*, tj. podle spravedlnosti, by *cena* každého zboží a každé služby měla a musela být identická s jeho (pracovní) hodnotou, vidíme v praxi až příliš často pravý opak! Přečasto bývají lidé nuceni prodávat svoji práci nebo její výsledky „pod cenou“, stejně jako jsou někteří lidé nuceni zvyšovat ceny cizí práce a ostatní jsou donuceni je za tyto přemrštěné ceny kupovat. Co je vzácnější, je také prodáváno vybranějším zájemcům za „vzácnější“ ceny, které nejsou v žádném rozumném poměru k *ekonomické* hodnotě těchto věcí.[433] – Ke zneužívání tísně ostatních lidí se občas vyvolá nedostatek životně důležitého zboží, aby jeho „vzácnost“ umožnila dosažení ekonomicky nespravedlivých a neoprávněných vyšších cen. – A opačně zase bývá uměle vyvoláván „přebytek poptávky“, aby byly stlačeny ceny zboží pod jeho skutečnou ekonomickou hodnotu. V obou těchto případech nejsou samozřejmě stoupající nebo klesající ceny zboží žádným ukazatelem vyššího nebo nižšího pracovního výkonu, potřebného k jeho vyrobení!

Obecně tedy platí, že skutečná *cena* nějakého zboží nebo služeb nesmí být zaměňována s jejich *ekonomickou hodnotou*, protože: „... na rozdíl od hodnoty má lidské přání a žádostivost dalekosáhlý vliv na cenu zboží, nemovitosti nebo služby. Každý může zcela svobodně toto zboží či pozemek postoupit někomu dalšímu hluboko *pod* jeho skutečnou hodnotou a stejně tak může totéž zakoupit vysoko *nad* tuto hodnotu. Přesto má ještě i dnes hodnota zboží pro cenu a pro národohospodářství vůbec svůj význam. Bude-li totiž pro nějaké zboží nebo službu stanovena nebo nabízena cena hluboko pod skutečnou hodnotou, pak takové zboží nebo služba prostě zmizí z trhu. Dojde-li k opačnému případu, tj. nebude-li zboží nebo služba prodejná, zmizí v důsledku toho rovněž z trhu. Cena se tedy bude teoreticky pohybovat těsně ko-

---

[431] Cit. podle: Ernst van Loen v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 57.

[432] Kleinhappl, *Kapitalismus*, tamtéž 125.

[433] Sám van Gogh pracoval na svých slavných „Slunečnicích“ – což samozřejmě není přesně náš případ – celý rok. Jeho malba by tedy v souladu se svou pracovní hodnotou podle dnešních cen neměla stát více než 50 000 marek. Ve skutečnosti je však obraz dnes reprezentován dvoumístnou částkou v milionech marek. *Čistě ekonomicky* však jde o obrovský nešvar, který se nedá skrývat za fíkový list horlivých „obhájců kultury“.

lem skutečné hodnoty zboží nebo služeb. Hodnota je tedy silou, která ‚přitahuje' cenu."[434]

Sestavme si teď naše dosavadní zjištění do následujících tezí:

1) Peníze jsou pouhým směnným prostředkem, zavedeným ve společnostech s dělbou práce za účelem co možná nejrovnoměrnější a nejspravedlivější vzájemné výměny výsledků lidské práce (zboží a služeb).

2) Jako pouhý směnný prostředek jsou peníze *jako takové samy o sobě* zcela bezcenné (odhlížejíc pro zjednodušení od investované lidské práce do jejich výroby, od hodnoty materiálu a příp. kulturní a historické ceny).

3) Jako čistě směnný prostředek peníze symbolicky nebo zástupně představují lidský pracovní výkon resp. jeho produkty.

4) Proto spočívá veškerá hodnota peněz *jako takových* v jimi symbolizované, zastupované lidské práci, tedy v tom, za jaké zboží nebo služby je možné peníze vyměnit: mají tudíž pouhou (v zásadě s hodnotou práce identickou) *směnnou hodnotu*.

5) Veškeré peníze tedy reprezentují dvojí lidskou práci. Za prvé takovou, kterou někdo za ně nabídl (vyměnil), a za druhé tu, kterou někdo za tyto peníze může získat (vyměnit).

6) Mají-li si peníze podržet svou směnnou hodnotu, musí množství a hodnota práce, za níž jsou peníze získávány, *exaktně* odpovídat množství a hodnotě práce, kterou je možno za ně zpětně obdržet (vyměnit).

A touto poslední tezí jsme mezitím přešli na naše další téma:

3. Množství peněz a inflace

Je už v povaze věci, že nikoli směnná hodnota peněz jako takových, ale zato každá jednotlivá *měna* je manipulovatelná! Takové manipulace s měnou mají vesměs nevyhnutelné následky na každé hospodářství, jehož fungování je spojeno s výměnným prostředkem, s „penězi". V každém moderním národním hospodářství je taková úplná závislost na směnném prostředku, tedy na „penězích", plně prokazatelná. Možné i skutečné manipulace s hodnotou peněz jsou pak pro celé národní hospodářství *bez výjimky škodlivé*!

Hodnota peněz se v zásadě může změnit pouze ve dvou směrech: nahoru nebo dolů. Zvýšení hodnoty peněz se nazývá *deflace*, její snížení nazýváme *inflace*. Protože hodnota peněz spočívá ve směnné hodnotě, představuje jejich každé dané množství takovou hodnotu, za jakou se nechají vyměnit za lidskou práci nebo její produkty. Jestliže v určitém národním hospodářství zůstává množství a kvalita vykonané práce konstantní, zatímco je množství v něm obíhajících peněz zvýšeno, klesá hodnota dotyčné měny v té míře, v jaké se zvyšuje množství oběživa. Mate-

[434] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 302.

maticky vyjadřuje tedy poměr mezi aktuálně vykonanou prací[435] a množstvím oběživa zlomkového dělence a dělitele, jehož výsledek nám pak dává přesnou inforci o hodnotové stálosti, vzestupu či propadu dané měny. Uveďme si zde pro názornost modelový příklad:

V daném hospodářství je jedna pracovní hodina odměňována v průměru jednou měnovou jednotkou (dále jen: MJ). Proti denně odpracovaným 100 000 hodinám tedy stojí v oběhu 100 000 MJ. Poměr *pracovní hodiny/množství peněz* je vyjádřen čísly 1 : 1, ve zlomcích pak 1/1. Pokud bude tento poměr udržen, zůstává hodnota naší modelové MJ-měny konstantní. Je samozřejmé, že na věci nic nemění pouhé zvýšení nebo snížení absolutních čísel výkonu a vyplacených MJ. Např. 120 000 odpracovaných hodin proti 120 000 vyplacených MJ, protože matematický poměr (tj. 1 : 1) zůstává stejný.

Konstantní poměr 1 : 1 mezi pracovním výkonem (v hodinách za den) a hodnotou peněz může být narušen buď:

1. inflačně

a) přírůstkem množství obíhajících MJ při nezměněném počtu každodenně odpracovaných hodin, b) úbytkem denně odpracovaných hodin při nezměněném množství MJ v oběhu

2. deflačně

a) snížením množství obíhajících MJ při nezměněném množství denně odpracovaných hodin, b) zvýšením počtu denně odpracovaných hodin při nezměněném množství obíhajících MJ

Tím máme *vyčerpávajícím* způsobem vyjmenovány všechny čtyři možnosti manipulace s hodnotou peněz!

Nyní si předveďme tyto možnosti v „praxi“ našeho malého modelového hospodářství. Jestliže se např. vzhledem k přistěhovalcům zvýší denní počet odpracovaných hodin z dosavadních 100 000 na 120 000, aniž by se odpovídajícím způsobem zvýšil počet obíhajících MJ, nastupuje deflace, tj. zvýšení hodnoty peněz, protože poměr mezi prací a množstvím peněz se vyšplhal na 1,2 : 1 (ve zlomcích 1 1/5), což znamená, že za jednu MJ se nyní obdrží protihodnotou nikoli 1, nýbrž 1,2 pracovní hodiny. Jestliže bude naopak při nezměněných 100 000 pracovních hodinách denně sníženo množství oběživa na 80 000 MJ, vyplyne z toho poměr práce/množství peněz na 1: 0,8 = 1,25 : 1, takže hodnota peněz vystoupí o 25 % na 1 1/4 své původní hodnoty. Každá MJ tedy nyní představuje směnnou hodnotu 1,25 hodin práce.

Jestliže v našem hospodářství bude stejně jako předtím denně odpracováno 100 tisíc hodin, kterým však následkem iniciované dodatečné emise peněz neodpovídá jako dosud ekvivalent 100 000, nýbrž 150 000 MJ, nastupuje *inflace*. Důsledkem toho se také sníží hodnota peněz v odpovídajícím novém poměru 1 : 1,5 mezi prací a množstvím oběživa na dvě třetiny své původní směnné hodnoty. Každá MJ tedy nyní symbolicky představuje pouze dvě třetiny pracovní hodiny. Podobně budou

[435] Zde musí být řečeno, že v celé této kapitole je pod pojmem „lidská práce, pracovní výkon“ samozřejmě myšlena výhradně hospodářsky obsažná, racionální a produktivní práce a *skutečně požadované* služby!

také peníze znehodnoceny, jestliže bude např. v důsledku stávky odpracováno denně pouze 50 000 hodin na místě původních 100 000, aniž by se současně odpovídajícím způsobem snížil stav oběživa. V takovém případě tedy je relace mezi prací a množstvím peněz 0,5 : 1 = 1 : 2, což jinými slovy znamená, že peníze mají pouze polovinu své původní hodnoty, protože za jednu MJ nelze směnit větší protihodnotu, než jednu polovinu pracovní hodiny.

Pro porozumění dalším částem knihy je tedy velice důležité beze zbytku pochopit přísně matematický charakter kvantitativního poměru mezi prací a množstvím peněz, protože jinak bychom se při čtení tématu „inflace" mohli snadno nechat zmást masmediálními dezinformátory, z nichž bude pro srovnání příležitostně citováno. Ačkoli výše naznačený prostý mechanismus možných změn numerických poměrů mezi celkovým množstvím vykonané práce v daném hospodářství a jeho měnou nikdy nebyl žádným tajemstvím a je všeobecně znám,[436] přesto stále ještě tak mnozí lidé ze sebe nechávají dělat hlupáky, když klidně přijímají v masmédiích jim předkládaná „vysvětlení" desetiletí trvajících inflací v nejrůznějších zemích či krátkodobých deflačních fází, aniž by je zarazilo, že se tyto jevy nikdy nenazývají pravým jménem a naopak se ještě všelijak uměle zamlžují!

Stále znovu se jako obzvláště účinný osvědčuje *prastarý trik* kontrolovaných médií a sionisticky řízených politiků, totiž tvrzení o tom, že při (údajně) téměř každém jednání s odbory o nových tarifech se dává do pohybu „mzdová a cenová spirála", a tu pak malují na zeď jakožto ne-li přímo jedinou, pak přinejmenším jednu z hlavních příčin inflace. Další z *předstíraných* příčin inflace jsou „stoupající ceny ropy", „zdražený import do USA" a mnoho podobných příkladů.[437] – Přesně v okamžiku, kdy se rozumně uvažující člověk začne osvobozovat od takových sugestivních mediálních tvrzení, objeví se mu celý švindl ve své nahotě: Odkud tedy berou např. podnikatelé stále větší množství peněz, které potřebují ke každoročně se opakujícím požadavkům odborů na zvýšení mezd? Roztočená spirála by se přece jednou musela zastavit, kdyby v žádném případě se nezvyšujícímu (naopak trvale klesajícímu) hodinovému pracovnímu výkonu odpovídalo množství použitelného oběživa?! Je jasné, že při konstantním množství peněz v oběhu by podnikatelé při takové praxi rychle zchudli a nebyli by ochotni respektive by vůbec nemohli zvyšovat

---

[436] Zde je alespoň několik příkladů: v č. 23 (1991) časopisu *P. M. Perspektive* (tématický sešit *„Peníze"*) bylo na str. 53 potvrzeno, „že pro udržení hodnoty peněz není rozhodující krytí, nýbrž udržení přiměřeného množství oběživa". (Přičemž ovšem pisatel zapomněl podotknout, že ani přísné omezení oběživa nemůže zachránit hodnotu peněz, nezvýší-li se množství vykonané práce!) – *Der Insider* (1. 2. 1993) říká totéž: „Zjednodušeně řečeno tedy inflace nastává tehdy, když vláda nechá natisknout a dá do oběhu příliš velké množství peněz," tedy *příliš mnoho* v poměru k *aktuálně vykonané práci* a jí *dosud odpovídajícímu množství oběživa*. Podobně se také vyjádřil nejmenovaný, v Rusku působící „západní diplomat" (kterého cituje novinář agentury Reuter Christian Burckhardt v *DT* z 30. 1. 1993). Mluví o příčinách inflace v Rusku i jinde: „Je mnoho lidí, kteří nevěří, že inflace závisí na nabídce peněz, a jsou přesvědčeni, že to jen monopolní výrobci vyhánějí ceny do výše."

[437] Ve zprávě „Deutsche Sparkassen- und Giroverband" z počátku června 1993 (*DT*, 5. 6. 1993, *Reuter*) byla naservírována tato verze stále známé pohádky: „... inflace se stále pohybuje nad čtyřmi procenty. Vzestup cen má svou příčinu ve zvyšování nájemného, stejně jako daní a poplatků..."

mzdy[438]... kdyby ovšem neměli podivné východisko zvyšování množství oběživa v národním hospodářství pomocí prakticky neomezeného čerpání úvěrů. O tom si však ještě důkladně promluvíme o něco později.

Zatím zde budiž ještě poznamenáno, že jistý Helmut Faßbender se ve svém čtenářském dopisu také nedostal až ke skutečné příčině inflace, když vyslovil domněnku: „... obecně platí, že inflace je postavena na příliš vysokých tarifních dohodách, které pak znovu a znovu roztáčejí mzdově cenovou spirálu. Co kdyby však tomu bylo naopak? Stát potřebuje ke splnění svých trvale rostoucích závazků stále větší množství peněz. Ty získává formou vyšších tarifů a z nich pak následně vyšších daní. Pan ministr Waigel se nakonec dost dobře nemůže postavit na ulici a každému mimojdoucímu strkat do ruky bankovky nebo je výdělečně činným lidem posílat jednoduše poštou. Potom by to znamenalo, že odbory na sebe dobrovolně vzaly roli bubáka a tarifní autonomie by se stala pouhým podvodným dogmatem liberalismu.“[439] – Odkud se však ono „větší množství“ peněz opravdu bere, zůstává tím neobjasněno, nehledě už k tomu, že jako tolikrát je i zde neprávem označována vláda za hnací sílu inflace.[440] Ale k tomu se také ještě později dostaneme.

Abychom předešli dalšímu široce rozšířenému nedorozumění, řekněme si zde hned: Na zvyšování produktivity pomocí racionalizace a technického pokroku nesmí být pohlíženo jako na zvyšování *ekonomické hodnoty takto vyprodukovaného zboží*. Mnohem spíše se tímto způsobem (zvýšením produkčních ukazatelů při nezměněném pracovním výkonu) zvyšuje užitná a spotřební hodnota, která se však nemá projevit ve zvýšené peněžní hodnotě, nýbrž *naopak* v jejím snížení, protože na vyrobení takového zboží bylo vynaloženo průměrně méně lidského pracovního času resp. výkonu. Není to tedy (kvantitativně nebo také kvalitativně) vyšší užitková hodnota vyrobených produktů, která zvyšuje směnnou hodnotu peněz! Že si tedy vyšší produktivita lidského pracovního výkonu také *bezprostředně* zasluhuje vyšší mzdy, *vyjádřené v penězích*, je pouhým odborářským omylem. Ohledně vyššího množství nebo kvality vyráběného zboží by mnohem spíše měla nastoupit deflace: Za tytéž peníze lze nyní více koupit, protože při nezměněném pracovním výkonu bylo více vyprodukováno! Pouze z praktických důvodů by při trvale stoupající pro-

---

438 Skutečný stav věci jasně rozpoznal a pravým jménem nazval svého času již *Gary Allen*, který ve svém proslulém díle *Die Insider* (8. vyd. Wiesbaden 1980 [1. amer. vyd. 1971, dále jen: Allen], 165) vysvětlil: „Skutečností zůstává, že mezi inflací a mzdově-cenovou spirálou je rozdíl. Deficit každé vlády se vždy zvětšuje, když se dávají do oběhu nové peníze; právě toto opatření vyhání mzdy a ceny vzhůru. Snadněji to pochopíme, představíme-li si naše hospodářství jako obrovskou aukci. Pokud mají přihazovači náhle k dispozici větší množství peněz, použijí jich přirozeně ke zvýšení svých nabídek, a tím vyhánějí ceny do výše. Inflace je tedy ve skutečnosti zvyšování peněžní zásoby. Mzdově cenová spirála je zde pouze druhotným jevem – i když právě v ní obvykle bývá (chybně) hledána příčina inflace. Záměna příčiny za následek tedy spočívá v tom, že taková spirála se může roztočit teprve tehdy, když bylo předtím zvýšeno zásobování hospodářství penězi. Tento národohospodářský zákon si můžeme znázornit také fyzikálně: Čtvrt litru mléka nestačí naplnit litrovou láhev.“ – *V praxi se to pak dělá tak, že onen čtvrtlitr mléka je nenápadně ředěn pozvolným přidáváním vody*...

439 *CODE*, č. 5/1992, 66.

440 A navíc – i kdyby tomu bylo tak, jak říká pan Faßbender – vláda k vybírání větších „daní“ přece vůbec nepotřebuje odbory a zvyšování mezd; úplně by jí k tomu postačil tiskařský lis!

dukci (podmíněné trvale rostoucí průmyslovou automatizací) mohlo být čas od času nezbytné zvýšit množství oběživa, aby byla vůbec možná přiměřená tvorba cen.[441] V praxi se však takový problém téměř nikdy vážně neobjeví, protože v každém národním hospodářství uměle vytvořené deflační fáze trvají vždy příliš krátce, a *trvalý obraz těchto ekonomik určují tendence inflační*.

Krátce řečeno, pro udržení stability hodnoty peněz národního hospodářství platí zcela obecně recept, který si výjimečně opravdu zasluhuje názvu „patentovaný návod“: „*Obecnému zvyšování cen musí být zabráněno měnově technickými prostředky, protože může vzniknout pouze následkem nadbytku peněz*. Zvýšená nabídka zboží jako výsledek technizace výroby, provázená zlevňováním produktů, si vyžaduje teprve tehdy [pozn.: pokud vůbec!] vydání vyššího množství oběživa, jestliže průměrový index vykazuje obecně klesající tendenci. Kde však nastupuje všeobecné zvyšování cen a kupní síla peněz je stlačována, mělo by jednorázové *přizpůsobení mezd* obnovit původní stav, avšak nikdy by neměl být problém *přesouván na ceny*.“[442]

Sotva asi stojí za zmínku, že velikost jednotky dané měny nehraje pro její stabilitu žádnou roli podobně, jako ji nehraje její pouhý název. Zda jedno vejce stojí 20 haléřů, 15 centů, 60 centimů nebo 200 lir, je v zásadě zcela lhostejné, *stojí-li pořád stejně* (při nezměněném množství práce, vynaložené na jeho vyprodukování). Pokud není svévolně zvýšeno množství oběživa ani redukována nepřetržitá produktivní práce, ustálí se sama od sebe peněžní hodnota jednoho každého výrobku nebo služby, a zůstane konstantní.“[443]

Bez zajímavosti však jistě nebude aspoň krátký pohled na fenomén tzv. „pádící inflace“. Toto konečné stadium (jako vždy uměle vyvolaného) zbavení peněz hodnoty jejich nesmyslně nadměrným vydáváním má svou příčinu ve ztrátě důvěry veškerého hospodářského obyvatelstva v inflační měnu. Poté nevyhnutelně následuje dramatický efekt zpětné vazby, který má tuto příčinu: Jestliže by v nějakém hospodářství s fungující měnou náhle přešlo pracující obyvatelstvo k *přímé* vzájemné výměně řekněme 50 procent veškerého pracovního výkonu bez používání peněz (přestože peníze má), znamenalo by to také snížení hodnoty národní měny přesně o 50

---

[441] Příklad: kdyby třeba díky automatizaci byly košile vyráběny tak racionálně, že by jich tucet stál jenom pár haléřů, byl by nejvyšší čas zvýšit množství oběživa – už jen proto, aby ten, kdo by si chtěl koupit třeba jen jedinou košili, to mohl také za jediný haléř udělat.

[442] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 254. Zdůrazněná místa textu jsou již v originále.

[443] Srv. tamtéž, 124: „Výměnná hodnota je jevem, který je vlastní jedině hospodářské společnosti s osobním vlastnictvím a volnou soutěží. Vázanost hodnoty na společnost tohoto druhu má také rozhodující význam pro práci, která tvoří obsah hodnoty. Hodnota věcí a služeb se řídí nikoli podle vynaložené práce, kterou nějaký jednotlivý člověk udělá. Stanoví se spíše podle nákladů, které jsou zcela všeobecně nutné na základě daných věcných podmínek výrobního postupu, přepravy atd. Jinými slovy to lze vyjádřit známou formulací: hodnota výkonu je určována výhradně společensky nezbytnou prací. – V naší uvažované společnosti se bude moci natrvalo prosadit jen tato zásada. Požaduje-li někdo více, než úhradu společensky nezbytné práce, pak ji nedostane, neboť každý si může daný výkon za tuto cenu buď provést sám, nebo si jej opatří ve volné soutěži od někoho jiného. Nechce-li na druhé straně někdo za daný výkon takovou úhradu dát, nedostane požadovaný výkon, protože nikdo nebude ochoten jej poskytnout se ztrátou.“

procent, protože v nové situaci by představovala směnnou hodnotu pouze oněch 50 procent pracovního výkonu, které by se prostřednictvím peněz daly směnit. Za normálních okolností však podíl onoho zboží a služeb, které se směňují bez prostřednictví peněz, obvykle leží hluboko pod jedním procentem, protože sotva kdo by se chtěl zbavit výhod měny s pevnou kupní silou. Avšak v okamžiku, kdy je ztráta kupní hodnoty dané měny trvalejší a obecně viditelná, začíná „útěk k věcným hodnotám“ a (protože se pak tyto věci stanou vzácnými, jelikož nikdo nechce pracovat za mzdu v inflačních penězích) posléze nastupuje přímé směnné hospodářství zcela mimo svět inflační měny. Následkem toho ztrácejí peníze ještě rychleji svou hodnotu. To je pak jen znovu stimulem k dalšímu rozšíření přímé výměny zboží a služeb, což opět roztočí kolo inflace atd. atd. Tedy doslova začarovaný kruh, z něhož není úniku, zvláště když v této fázi přijde znovu ke slovu tiskařský lis. Jako třetí faktor – vedle konstantního pracovního výkonu a konstantního množství oběživa – je tedy důvěra v kupní sílu peněz nezbytnou podmínkou k udržení jejich hodnoty. Jestliže jsou splněny první dvě (fyzické) podmínky, je tím sama sebou splněna i třetí (psychologická) podmínka. A dokud je tomu tak, vyplácí se podle všeobecného mínění také shromažďování a ukládání směnného prostředku „peněz“, tj. spoření... Tím se do našeho zorného pole dostává další veledůležitý faktor peněžního hospodářství, totiž

4. Oběh peněz

V běžné řeči jsou peníze „dány do oběhu“ v tom okamžiku, kdy „jsou vydány“. Jestliže podle definice znamená „hospodářství“ *vzájemnou výměnu* životně důležitého i jinak užitečného zboží a služeb, pak vzkvétá přesně v té míře, v jaké je zboží dennodenně vyměňováno (což přirozeně předpokládá, že vyměňované zboží bylo předtím vyrobeno v postačující míře a kvalitě, resp. že vyměňované služby jsou trvale nabízeny a poskytovány). Jinými slovy, dobře fungující hospodářství (nazývané také „konjunkturou“), je živo nepřetržitým obratem. Moderní, na směnném prostředku „peněz“ postavené hospodářství, je tedy živo tím, že se neustále nakupuje a prodává, že tudíž peníze nepřetržitě „kolují“. Jestliže však nastane situace, že se sice zboží produkuje a služby nabízejí, avšak nikdo si nemůže u jiného nic koupit resp. požadovat jeho služby (např. generální stávka!), a peníze tedy už *neobíhají* – dané hospodářství skomírá.

Z právě zde řečeného evidentním způsobem vyplývá, že každé národní hospodářství „kulhá“ přesně v té míře, v jaké je omezen peněžní oběh, nebo – což je konečně jedno a totéž – v jaké se zpomaluje. Ale proč a čím se zpomaluje anebo omezuje oběh peněz? Tím, že potenciální kupci (a těmi jsou *všechny* v daném hospodářství žijící osoby) se při vydávání svých peněz začnou „chovat zdrženlivě“, jak se takovému počínání celkem roztomile říká. Proč se však takto chovají? Odpověď je zcela jednoduchá: Protože si to mohou dovolit! A tím narážíme na jeden z velmi málo pozorovaných a promýšlených *základních neduhů* moderního hospodářství: Není už totiž hospodářstvím *zásobovacím*, nýbrž *výdělečným*, v němž je vyráběno,

resp. nabízeno nesmírné množství zboží nebo služeb, které však nejsou životně nezbytné a většinou dokonce ani užitkové, takže je možno se jich s poměrně lehkým srdcem vzdát.[444]

Komu, jak a proč se v jistém dějinném období podařilo tak říkajíc přinutit obecný vývoj směrem k výdělečnému hospodářství, to prozkoumáme později. Zatím se zde budeme zabývat pronikavými důsledky tohoto přechodu k výdělečnému hospodářství na vlastní oběh peněz.

Zcela jinak než v zásobovacím hospodářství, přizpůsobeném a odpovídajícím přirozeným a ohraničeným potřebám člověka, které v podstatě produkovalo a směňovalo jenom to, co všichni naléhavě potřebovali, *vytváří hospodářství výdělečné z donucení stále nové a nové umělé „potřeby" – aby je pak mohlo „uspokojovat"!* Tyto umělé potřeby se však – na rozdíl od potřeb přírodou daných – nedají vyvolávat u všech lidí rovnoměrně. Všeho, co nezbytně nepotřebujeme, se můžeme *relativně* snadno odříci. To v důsledku znamená, že si také můžeme za takto „nadbytečné" (= nikoli nutné) nekoupené zboží dát odpovídající množství „nadbytečných" (= nikoli nezbytných) ušetřených peněz tak říkajíc stranou a tím je odebrat z hospodářského oběhu – pokud ovšem existuje nějaký popud k takovému „zříkání se konzumu".

Přirozeně, že potřeba *střádat* je tak stará jako lidstvo samo. Dokud ještě nebyly peníze, které by se daly spořit, ukládaly se *zásoby*: potraviny, oděvní materiály, palivo atd. Takové ukládání zásob bylo zpočátku vynuceno změnou ročních dob s jejich rozdílnými klimatickými poměry: potraviny, které byly přes léto sebrány nebo vypěstovány, musely vystačit až do příštího léta. Na tom se v principu nezměnilo nic ani „vynalezením" peněz: rolník, který v létě prodal svou úrodu, musel nejprve finanční výtěžek uložit a pak postupně vydávat, aby si za něj mohl až do příštích žní nakupovat ostatní nezbytně nutné životní potřeby. Také pro rozsáhlejší nákupy, potřebné čas od času udělat, bylo někdy nezbytné si doslova „utrhnout od úst", aby rolník vůbec mohl v pravý čas položit peníze na stůl. Proti takové skromné formě *spoření* lze tím méně cokoli namítat, protože je za prvé nutné, a za druhé neohrožovalo oběh peněz v míře, která by stála za pozornost. Takové peníze navíc *nebyly* spořeny proto, aby se s nimi *spekulovalo na újmu někoho jiného* (*tj. aby třeba byly někomu dále půjčovány na úrok a tím cíleně přiváděly hospodářství do chaosu a skrytě vykonávaly skutečnou politickou moc*), *nýbrž byly ukládány pouze z konkrétních, praktických důvodů a po nezbytném zdržení pak znovu vplynuly do hospodářského oběhu*.

Už v zásobovacím hospodářství musel být ovšem vždy k dispozici jistý ohraničený přebytek zboží a služeb (přinejmenším v poměru k existenčnímu minimu obyvatelstva!) a jemu odpovídající ohraničený přebytek peněz, aby bylo vůbec možno

---

[444] Dnes by asi už nikdo neoznačil právě pravidelnou úpravu účesu a zástřih vousů za životně nezbytnou potřebu, a přece v každém antickém i středověkém zásobovacím hospodářství byla vždy v úctě profese holiče příp. kadeřníka, zatímco provozování různých dnešních „bodybuilding-centers", „opalovacích a kosmetických studií" a pod., jichž služeb používá jen malý zlomek obyvatelstva, si v našem moderním, uměle „kvetoucím" hospodářství dělá samozřejmý nárok na existenci.

i v takto skromné míře spořit. Ten, kdo si denně vydělá jen tolik, že si může koupit pouze takové množství chleba, aby byl vůbec schopen další práce a nezemřel hlady, není zcela zřejmě ochoten něco ušetřit. Pokud by se v nějakém hospodářství nacházeli všichni v takto žalostném stavu, nemohl by přirozeně nikdo ušetřit ani jediný haléř. Avšak dokonce i v těch nejprimitivnějších zásobovacích hospodářstvích obvykle lidská práce přináší větší výtěžek ve zboží, než jaký představuje holé existenční minimum.

Poměřováno náležitým existenčním minimem (a dokonce i ještě nad něj jdoucím skromným dostatkem všech občanů) však v kapitalistickém, *jen na výdělek zaměřeném hospodářství* novodobého střihu, panuje *obrovský nadbytek* nikoli nezbytně nutného zboží, služeb i jimi reprezentovaných peněz. Tento nesmírný přebytek neumožňuje pouze přepjaté spoření v obvyklém slova smyslu (na daleko za životní potřeby jdoucích i větších, často vysloveně luxusních nákupů) nejširším kruhům obyvatelstva, nýbrž bohužel také samo o sobě *hospodářsky mimořádně škodlivé spekulativní ukládání v enormním rozsahu*.

Do jaké míry může být takovéto spoření hospodářsky škodlivé? Nuže peníze, které nejsou vydány a místo toho byly uloženy, jsou vlastně odebrány z hospodářského oběhu a neužitečně shromažďovány – *neužitečně* proto, že mimo hospodářský oběh už neplní svou jedinou legitimní funkci, tj. být směnným prostředkem. Nicméně i výdělečné hospodářství je odkázáno na hladký, bezporuchový a nepřetržitý oběh peněz stejně, jako hospodářství zásobovací. Pouze v něm chybí z největší části přirozený tlak na nutnost kupovat a prodávat, protože podle odhadu 80-90 % produkovaného zboží a služeb slouží k *uspokojování uměle vytvořených „potřeb“*, jichž se však lidé mohou aspoň zčásti vzdát. Kdo tedy sice sám pracuje, avšak nevydává celou svou mzdu,[445] to znamená v penězích vyjádřenou mzdu za svou práci, ten spolu s ostatními přispívá k tomu, že vzniká nadbytek nabídky zboží nebo služeb, což má za následek dříve či později i nezaměstnanost těch, o jejichž zboží nebo služby není zájem. A to pak ještě dále znamená, že se vyloučením těchto nezaměstnaných z pracovního procesu produkuje méně při nezměněném množství obíhajících peněz.[446] To všechno má samozřejmě vliv na pokles hodnoty peněz – bezprostředně tím, že se méně pracuje a nepřímo přinejmenším tak, že spekulativním spořením uměle zmenšený oběh peněz vytlačuje pracovní síly z hospodářství!... V dřívějších národních hospodářstvích (ještě nezničených kapitalistickou industrializací) *byl fenomén nezaměstnanosti prakticky neznámým pojmem*. Soudobá, periodicky stoupající či klesající (nikdy však ne úplně odstranitelná) nezaměstnanost má tedy právě zde svou *nejhlubší* příčinu, přestože k ní ještě přistupují i druhotné[447] fenomény technické racionalizace a automatizace.

---

[445] Zde bráno v *širším smyslu* slova odpovídajícím skutečnosti, že hodnota práce a peněz jsou kvantitativně identické.

[446] Také zde, stejně jako v oddílu o inflaci, jsou peníze chápány v *nejširším smyslu* toho slova, takže pod tento pojem přirozeně spadají *veškeré* uspořené peníze, které mohou být teoreticky kdykoli vráceny do oběhu.

[447] Od ní odvozené, k nimž se však dostaneme později.

V kapitalistickém výdělečném hospodářství téměř pravidelně, cyklicky přicházející „hospodářské krize“ („konjunkturální výpadky“, „recese“, „deprese“) bývají spouštěny systematicky se opakující „nákupní zdrženlivostí“. Samozřejmě že v celém národním hospodářství takováto privátní „zdrženlivost“ představuje jen menší díl, protože ve statistikách privátní „konzumenti“ tvoří jen malou položku v dávno nastartované relaci mezi soukromým „spořením“ a soukromou „spotřebou“. Mnohem vlivnější (a škodlivější) je v tomto ohledu „investiční zdrženlivost“, především (velko)průmyslu.[448] Odkud pochází jeho nesmírný finanční kapitál, který občas z národního hospodářství odebírá, o tom bude podrobněji řeč v dalším oddíle knihy. A odkud že se bere jeho podivná, periodicky se vracející mánie odnímat obrovské částky peněz z národního hospodářství a tím vyvolávat omezení oběhu peněz s následnou nezaměstnaností a provokováním „zdrženlivosti spotřeby“, to budeme muset později také zevrubně prozkoumat.

Zatím zde postačí ukázat si, že trvalý oběh pokud možno veškerých vydaných peněz mezi účastníky národního hospodářství je všemi seriózními národohospodáři odjakživa považován za alfu a omegu stabilní konjunktury. Před lety jsem četl velice zajímavou knihu rakouského národohospodáře *Silvio Gesella*, v níž navrhoval zavedení tzv. „rezavějících peněz“ jako spolehlivého prostředku k zajištění trvalého pohybu oběživa: čím déle budou takové bankovky ležet stranou peněžního oběhu, tím více budou podle vládního opatření ztrácet na hodnotě, takže odpadne každý motiv stahování peněz z oběhu, a naopak se to stane pobídkou k co možná nejrychlejšímu vracení vydělaných peněz zpět do oběhu.[449]

Herbert Schweiger se před nějakým časem v německých poměrech zasazoval (ovšem pouze teoreticky, protože vzhledem k reálně existujícím mocenským vztahům šlo jen o utopii) o nahrazení „Deutsche Bundesbank“ tzv. „Spolkovou finanční radou“, pro jejíž práci formuloval následující zásady: „Rozhodující je, aby Spolkovou radou stanovené množství oběživa také zůstalo v hospodářském oběhu, protože to rozhoduje o jeho aktivitě. K tomu je potřebný zákon, který by zamezil jakémukoli tichému ukládání peněz, protože každá z oběhu vyňatá bankovka je příčinou snížení obratu. Správní mechanismus peněz proto musí být opatřen prováděcími před-

---

[448] V *širším smyslu* slova zahrnuje také agrární průmysl a velkoobchodní koncerny.

[449] Tímto by ovšem vůbec nebyl zamezen, naopak spíše podpořen „útěk“ kapitalistů k „věcným hodnotám“, tedy především k vlastnictví pozemků, půdy, nájemních domů – slovem k hospodaření (zúročování) s prací druhých! Pouhým odstraněním *peněžních* úroků by tedy v žádném případě nebylo zabráněno jejich ostatním formám (pozemková renta, kapitálový profit atd.). Z těchto důvodů se Kleinhappl i van Loen právem kriticky vyjádřili o neúplnosti Gesellova reformního hospodářského konceptu (srv. Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, citov. místo 316, 345, 365). Naproti tomu Kleinhappl (tamtéž, 333) upozorňuje, že by bez pozemkové renty a kapitálového profitu už také nemohly existovat úvěrové úroky: „Dnešní tzv. ‚efektivní půjčky’ umožňují věřiteli hospodařit i s prací nemajetných a tím dosahovat zisku. Podle zákona požaduje věřitel podíl na výtěžku, jehož bylo pomocí půjčky dosaženo. Jestliže by každý *disponoval svými* produkčními prostředky, přinesly by čistý pracovní výdělek, ale žádný nad něj jdoucí zisk. Proto by také zmizely úroky i bez toho, že by musely být zakázány.“

pisy, které budou vydány ve smyslu ‚gotických mizejících peněz' (prokletí peněz)."[450]

Johannes Kleinhappl pak souhlasně cituje „bývalého bankovního ředitele Říšské kreditní společnosti v Berlíně *Wilhelma Radeckeho* († 1978) jako zásadního odpůrce bývalého prezidenta Říšské německé banky dr. Hjalmara Schachta", s jeho zcela podobným, zásadním postojem: „Naše peníze nesmějí být žádným objektem a prostředkem tezaurování. Jsou pouze od toho, aby plnily svou úlohu směnného prostředku mezi spotřebou a produkcí. Pokud se peníze této své povinnosti nevzdálí, ustanou inflace, deflace i cyklus krizí a konjunktur v národohospodářském procesu a společenský smír bude zachován."[451]

Na tom, že se tento žádoucí společenský mír až dodnes nedostavil a ani v budoucnu nedostaví, má svůj díl viny (i když ne jediný, přesto však mimořádný) také

5. Úrok

Co se v našich souvislostech rozumí v *přesném slova smyslu* pod úroky? „Jak při úroku z půjčky, tak i při úroku z kapitálu musíme přísně rozlišovat hrubý a čistý úrok. Hrubý úrok je souhrn příjmu, který bývá často označován jako ‚úrok'. Ten se však skládá z různých položek. Často mezi nimi bývá zahrnuta riziková prémie, základní náhrada třeba na vůz podnikatele a mnohdy také jeho primární mzda. Všechny tyto jmenované druhy příjmu ještě nejsou vlastním čistým úrokem. Ten dostaneme tehdy, když výše uvedené položky odečteme od hrubého úroku. Co zůstane, je čistý úrok, ať už jde o půjčku nebo čistý kapitálový úrok příp. o kapitálový obchod. Nyní se však nebudeme zabývat hrubým, nýbrž výhradně čistým úrokem, neboť jenom ten představuje otázku."[452] – Protože úročení kapitálu (např. v podobě podnikatelského zisku, dividend z akcií) není v podstatě nic jiného, než úročení peněžní půjčky, bude v následujících úvahách stát v popředí právě ona. To ovšem v žádném případě neznamená, že by se zde řečené nedalo v zásadě vztahovat na

---

[450] Schweiger, cit. místo 98. Právě v této knize dává Schweiger i konkrétní podněty k praktickému konceptu „rezavějících peněz": „Helmut Creutz např. ve svém pojednání *Die fatale Rolle des Zinses im gegenwärtigen Wirtschaftssystem* píše: ‚Všechny bankovky budou dávány do oběhu ve třech sériích a opatřeny dobře viditelnými (příp. různobarevnými) identifikačními písmeny. Jednou ročně budou tyto sorty bankovek a jejich jednotlivé série namátkově kontrolovány pomocí losování a jejich držitelé vyzváni k výměně, přičemž bude počítán zvláštní poplatek např. ve výši 5 % jejich nominální hodnoty jako srážka. Aby se držitelé bankovek vyhnuli takovému možnému poplatku za zadržování peněz mimo oběh, nebo ho aspoň snižovali na nevyhnutelné minimum, bude nepochybně každý ve svém vlastnictví držet jen tolik peněz, kolik jich z praktických důvodů bude potřebovat. Momentálně nepotřebné zbytky mzdy a ostatní příjmy bude lze uložit jako úspory do banky, která pak ze své strany bude takové peníze postupovat cestou úvěru. Tím zůstane veškeré oběživo trvale v hospodářském oběhu a může být exaktně regulováno podle objemu sociálních produktů, tj. podle potřeb trhu. Rovnoměrný průběh konjunktury a stability měny tím bude zajištěn'."

[451] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 255.

[452] Tamtéž, 195.

jakoukoli z forem kapitálového úročení; naopak tomu tak musí být, jak si dále ukáukážeme.

O tom, co je úrok, který svým žezlem *vládne všemu modernímu kapitalistickému hospodářství*, panuje mezi zastánci i kritiky kapitalismu prakticky naprostá shoda. Abychom si poslechli i hlas z řad nekritických vyznavačů úrokového hospodářství, dáme nejprve slovo *Sieglinde Arzbergerové*: „... úrok, toto malé číslo mezi pěti až dvanácti procenty, je jedním z ústředních nervových vláken světového hospodářství. Může fungovat dobře nebo špatně, může také zcela selhat. Umožňuje každodenně vysát ze světa miliardové položky, dokáže obohatit či ožebračit celé země a umí dohnat bankéře, investory a stavebníky k euforii, pochybám až k zoufalství. Ale hlavně je internacionální: žádný stát, který nechce být stranou světového proudění kapitálu, se před ním nesmí uzavírat! Působení vyšších, nižších nebo proměnlivých úroků zřetelně ukazuje, jak globálně propojené hospodářství konce 20. století funguje: sebenepatrnější kolečko se v něm nemůže otočit, aniž by to vzápětí nevyvolalo bezpočet různých důsledků. A právě úroky jsou v tomto mechanismu jedním z ústředních kol. Jsou politickou veličinou, ještě důležitější než kurs dolaru nebo cena ropy. Úroky mají tutéž signální funkci, jakou dříve představovala cena chleba...“[453]

Podstatně hlouběji ke skutečně světoborné mocenské funkci úroku pronikl jeden v Rakousku amatérsky rozmnožovaný anonymní spisek z roku 1990, který se mi dostal do rukou. Přehledně nám objasňuje:[454]

„Při 7-8 procentním úroku, který je dnes docela běžný, se zdvojnásobuje kapitál resp. zadlužení již po deseti letech. To znamená, že celková částka ročních úroků po zhruba 10 letech dosáhne výše základního kapitálu. Věřitel (banka, mezinárodní banka), který např. roku 1950 dlužníkovi A (firmě, státu) poskytl půjčku ve výši 1 miliardy dolarů, může už v roce 1960 poskytnout další půjčku ve výši 1 miliardy dlužníkovi B, i kdyby v té době první dlužník A zaplatil pouze své úroky! Věřitel si však po těchto deseti letech může zapsat do účtu aktiv už 2 miliardy, totiž 1 miliardu v již obdržených úrocích, a další 1 miliardu k dobru u dlužníka A, který je tímto obnosem věřiteli ‚zavázán’. Po dalších deseti letech, i kdyby věřitel od dlužníků A a B zinkasoval *pouze úroky*, může již poskytnout půjčku za stejných podmínek dalším dvěma zájemcům C a D (tj. po 1 miliardě). Do účetních aktiv si nyní může zapsat 4 miliardy, totiž 2 miliardy obdržených (a dále půjčených) úroků, a 2 miliardy zůstatků u dlužníků A a B, kteří jsou mu touto částkou ‚zavázáni’. A tak to jde stále dál... Po 30 letech může věřitel tady do svých aktiv už zanést 8 miliard a má 4 dlužníky, kteří mu jsou ‚zavázáni’. A po 40 letech, tedy r. 1990, už disponuje aktivy ve výši 16 miliard, ačkoli začal r. 1950 s 1 miliardou. Je také naprosto samozřejmé, že nyní může mít a také má nejrůznější vliv na 8 dlužníků (firem, států), kteří mu jsou ‚zavázáni’. Tento proces je charakterizován heslem: *‚Nechte své peníze praco-*

---

[453] Sieglinde Arzberger v: *P. M. Perspektive (*tématický sešit *„Peníze“)*, č. 23, 1991, 68.

[454] Anonymní, v kopiích a opisech rozšiřovaný několikastránkový strojopis z Rakouska, 1990 (dále jen: *Anonymus A*).

vat za sebe!'[455] Z uvedeného je zřejmé, že takový způsob je nesrovnatelně výnosnější než duševní nebo dokonce manuální práce. V dlouhodobějším pohledu je pak, jak jsme si už řekli, nejdůležitějším ziskem věřitele vliv na svého dlužníka, který může být ‚vykonáván' v nejrůznějších podobách: finanční, hospodářské i politické. V ‚hospodářské' oblasti jsou např. zemím třetího světa ‚doporučovány' jako podmínka půjčky ‚výnosné zemědělské monokultury', které tradiční způsob zemědělství těchto zemí v poměrně krátké době spolehlivě zruinují a vyvolají zbídačení a hlad! Politický vliv se uplatňuje nejdříve nepřímou formou: dlužníkovi (firmě, státu) jsou na významná postavení doporučováni ‚důvěryhodní muži', kteří jsou pak na svých místech činní ve ‚správném směru'. Protože si pochopitelně velcí věřitelé nepřejí případné oslabení svého vlivu, nemají také v zásadě ani zájem na splacení vlastního dluhu. Navíc mají vždy k dispozici dostatek peněz (na papíře!). Dokonce i když takový dlužník není schopen platit ani úroky, přistupují věřitelé z téhož důvodu k ‚oddlužení', ale *závazky mu přirozeně zůstávají dál*."

A nebyl to jen tento zisk nedozírné moci věřitele nad svým dlužníkem díky povinnosti závazku trvalého splácení úroků, nýbrž také teoreticky nekonečná možnost hromadit bohatství, která fascinovala a podněcovala lidskou lakotu a žádostivost ve všech dobách a zemích. Katolický kněz a kritik kapitalismu *Wilhelm Hohoff* r. 1913 nesouhlasně poukázal na jednoho takového „fanatika úroků" z 18. století, jehož nadšené výpočty geometrického přibývání na úrocích z úroků postaveného kapitálu jsou však matematicky nepopiratelné. „Znamenitý matematik a publicista, dr. *Richard Price*, měl tak úžasné představy o ‚plodnosti' peněz, že ‚nechaly daleko za sebou i pověstnou fantazii alchymistů'. … ‚Peníze, které přinášejí úroky z úroků, narůstají zpočátku pomalu. Protože se však lhůta splátek vzhledem k jejich rostoucímu množství ustavičně ‚zkracuje', stává se narůstání po nějaké době tak rychlé, že se vymyká každé představivosti. Jediný penny, uložený při narození našeho Spasitele na úrokovou míru 5 %, by k dnešku vzrostl na sumu, představující hodnotu asi 150 milionů zeměkoulí z ryzího zlata.' Ještě výše ve svých představách zamířil autor v pozdějším spisu (Londýn 1782): ‚Jeden šilink, uložený na 5 % úrokovou míru při narození našeho Spasitele, by dnes představoval větší sumu, než by byla cena koule z čistého zlata, jejíž průměr by tvořila oběžná dráha Saturnu kolem Slunce'."[456]

Zcela právem Hohoff v souvislosti s těmito citáty vytýká, že ani Price sám, ani jeho vděčné publikum si vůbec nepřipouštělo sebemenší myšlenku na to, odkud by se takové množství zlata na Zemi nebo i v rámci tehdy známého slunečního systému vůbec mohlo vzít! Nicméně se zdá, že na této *stupidní víře* v obdivuhodnou plodnost peněz se až do našich dní vůbec nic nezměnilo nejen v samotné Anglii, ale ani jinde ve světě. Každopádně ne přinejmenším v širokých masách obyvatelstva, které jsou sice kdykoli ochotny uložit své peníze na úrok, ale vůbec je nenapadne se zeptat, jakým způsobem se vlastně jejich peníze tak podivuhodně rozmnoží – a *právě proto* (*což by snad bylo možno považovat za spravedlivý trest*) *jsou od meziná-*

---

[455] Toto jidášsky záludné heslo jsme svého času také viděli na billboardech v ulicích našich měst; pozn. editora.

[456] Podle: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 59 ad.

rodních financí voděni za nos, podváděni a drancováni, aniž by si toho povšimli a něco pochopili.

A přitom by mohlo být tak jednoduché pochopit základní, nepopiratelnou a neoddiskutovatelnou *nemravnost přijímání úroků* – kdyby se ovšem chtělo! Nebo snad existuje někdo takový, kdo by skutečně nevěděl, na čem spočívá *spravedlivá výměna* a čím je narušována? Spravedlnost při výměně vyžaduje, řečeno s *Wilhelmem Hohoffem*, „aby při jakékoli směně panovala rovnost (aequalitas dati et accepti), tj. aby byla dávána a přijímána stejná hodnota. Kde je rovnost, nemůže být žádný zisk (lucrum). Kde však je zisk, musí být stejně tak na druhé straně ztráta (damnum). Ubi lucrum, ibi damnum – říká prastará věta, pravdivá jako každý matematický axiom. Zisk ve vlastním, užším slova smyslu (neboli ‚profit') by v hospodářském životě *vůbec neměl být požadován a nabýván*! ‚Zisk, výdělek' původně znamenal jen kořist ve válce, která byla získána na účet někoho jiného! Stejně tak málo jako je válka něčím přirozeným nebo normálním, je jím i profit. Spíše bude menším zlem válka a loupení kořisti, než zisk a hledání profitu."[457]

Škoda a ztráta toho, kdo má platit úroky, pak spočívá u všeho již výše řečeného v tom, že dlužník musí odvádět větší množství práce, jejíž výsledky však *už nepřipadnou jemu, ale věřiteli*! Rozdíl mezi kapitálovým úrokem a úrokem z půjčky je zde nepodstatný. Jak *Johannes Kleinhappl* v celém svém díle dokládá pádnými argumenty, staví se proti přirozenému, Bohem danému řádu každý lidský hospodářský a společenský systém, v němž je dovoleno zmocnit se přirozených produkčních prostředků na účet někoho jiného! Ti, na něž pak v důsledku násilnické chamtivosti ostatních už žádné přírodní produkční prostředky nezbyly, jsou pod tlakem nezbytnosti pouhého přežití donuceni prodávat svou práci za *přenechání části neoprávněně nabyté nadhodnoty* právě těmi, kdo je o tyto prostředky připravili a kteří (využívajíce jejich nouze) jim tyto *nadhodnoty* poskytují ve formě *kapitálových úroků.* Samotný fakt, že i *Karel Marx* v tomto důležitém bodě s křesťanskou a vůbec každou věcně fundovanou kritikou kapitalismu v podstatě souhlasil, nemůže sám o sobě v žádném případě zdiskreditovat oprávněnost odsudku *kapitálového úroku* a *nadměrného vlastnictví produkčních prostředků*. Právě tak málo proti tomuto odsudku mluví okolnost, že sotva kdy existovala nějaká lidská společnost, v níž by byly spravedlivě rozděleny přírodní produkční prostředky. Ba zcela naopak: právě z křesťanského pohledu, tj. z pohledu poučení o dědičném hříchu a sklonu člověka k hříšnosti by muselo velice překvapit, kdyby lidé (na rozdíl od ostatních Božích přikázání) vzorně zachovávali právě ustanovení sedmého přikázání![458]

Kapitálový úrok je nespravedlivý a tím také nemravný především proto, že představuje trvalý závazek za poskytnutí toho, co by mělo být přepouštěno bezplatně – totiž nadměrné vlastnictví přírodních produkčních prostředků. *Úrok z půjčky* je nespravedlivý a nemravný proto, že v podstatě představuje dvojí zaplacení (nikoli tedy k *po*třebě, nýbrž) k *spo*třebě určených věcí. Kleinhappl ukazuje tuto záležitost na zcela jednoduchém příkladu: „Nelze prodávat odděleně víno a vinné opojení. Rovněž peníze jsou takovou záležitostí. Musí být vydány, chceme-li za ně něco získat.

[457] Tamtéž, 58.

[458] Kdo nevíš, věz, že zní: Nepokradeš!

Jejich použití je současně také jejich spotřebou. Proto je při peněžní půjčce úhrada, tedy úrok, nepřípustná! Kdo si potřebu a spotřebu peněz nechává zaplatit odděleně, proviňuje se proti spravedlnosti. Úrok na základě půjčky je tudíž nepřípustný.“[459]

Rafinovaní katoličtí teologové morálky v našem století vymysleli cosi, podle čehož by se z nespravedlivého úrokování půjček stalo něco mravně nezávadného: stát má z vyšších ohledů (?) nařídit, resp. zavést „zákonnou úrokovou míru“. Avšak na II. vatikánském koncilu byla tato vytáčka přesvědčivě vyvrácena v pamětním spisu jednoho laika (na jehož vypracování měl Kleinhappl dohled), a sice těmito slovy:

„Právo – údajně státem přenechané poskytovatelům půjček – na zvyšování vynuceného úroku může také jen podmínečně vytvářet ‚jako prémii resp. podnět pro bohaté, aby své peníze vydávali ochotněji’. Stát ovšem sám opomíjí svou povinnost starat se o objektivní, organicky správný řád peněžnictví, to znamená zaručovat touto strukturou oběh peněz v tom smyslu, aby peníze skutečně plně, vždy a stále plnily svou funkci oběhu, pro který jsou určeny a byly tak vždy a v dostatečné míře k dispozici všem, kteří chtějí pracovat a potřebují nutné peněžní prostředky ke splnění svých pracovních povinností. V takovém hospodářství by pak už nikdo nepotřeboval nějakou ‚prémii jako podnět’ k ochotnějšímu vydávání svých peněz, neboť by byl sám od sebe ‚nucen’ používat finanční prostředky k jejich přirozenému účelu. Na druhé straně jej ovšem také nikdo nebude žádat, aby mu půjčil peníze na drahý úrok, protože v podmínkách objektivního peněžního systému může každý takové nezbytné prostředky získat bez poplatku.“[460]

Jak velice se úrok příčí *objektivnímu řádu* financí, lze dobře posoudit a poměřit i z toho, že jej největší duchové lidstva odsuzovali jako nepřirozený a tedy i nemravný. Tak např. již ve 4. stol. před Kristem řecký filosof *Aristoteles*, když ve svém díle „Politeia“ napsal, že „lichvářská živnost se protiví spravedlnosti, protože získává výdělek z peněz samotných a nikoli z věcí, k jejichž směně byly peníze zavedeny. Vždyť peníze měly a mají sloužit pouze k usnadnění výměny věcí. Úrok však způsobuje, že se peníze samy od sebe rozmnožují... Proto je tento způsob zisku ze všech nejnepřirozenější.“[461] – Zcela obdobně posoudil věc ve 13. století „kníže scholastiků“ *sv. Tomáš Akvinský* ve svém proslulém díle „Summa theologiae“, jenž (na rozdíl od mnoha jiných) Aristotelovi naprosto přisvědčil: „Peníze byly... podle filosofa (Aristotela) v jeho páté knize o etice a první knize o státnictví vynalezeny za tím účelem, aby působily jako prostředek směnného obchodu. Tím tedy zůstává vlastní potřeba peněz v přijímání a vydávání tak dlouho, dokud jsou užívány jako prostředek směny. Proto je samo od sebe nedovolené přijímat za pouhé použití (zapůjčených) peněz odměnu, které se říká úrok. Tak jako musí člověk vrátit nebo nahradit to, co získal neprávem, musí vrátit nebo nahradit i peníze, které získal prostřednictvím úroku.“[462]

---

[459] Tamtéž, 195.
[460] Tamtéž, 376.
[461] Podle Ernsta van Loena v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 345.
[462] Cit. z téhož místa a pramenu jako výše.

Stále znovu a znovu kárají *Kleinhappl* i *van Loen* ve svých dílech naprosté *zvrázvrácení* směnné funkce peněz,[463] způsobené úrokem. Ale mýlil by se ten, kdo by takovýto úsudek považoval za zdůvodnitelný pouze křesťansky resp. katolicky. Vždyť nejen předkřesťanský myslitel Aristoteles, ale i novohédonistický vědec jako *Herbert Schweiger* věděl o „vlastní úloze peněz... která jim přísluší jako prostředku řádné směny, tj. být prostředníkem za účelem výměny zboží a služeb ve státech a společnostech".[464] A dále: „Spořit znamená ukládat životní potřeby stranou na horší časy, a spoření peněz nemá také žádný jiný účel a smysl; jenom nastoupily peníze na místo prosté výměny zboží za zboží... Obilí nebo maso, uložené na horší časy, se ovšem nemůže rozmnožit, ‚uložené zboží' (peníze) se však prostřednictvím úroků množí samy od sebe! Avšak proti tomuto rozmnožování peněz nestojí jako protihodnota žádný pracovní výkon, takže tento jev může nastávat pouze na úkor lidí, kteří pracují. *Je to nemorální a přesně to odpovídá chování parazitů*... Rafinovaný trik, zcela prostý jakékoli mravní hodnoty, utvrzuje střádala ve ‚zříkání se spotřeby' a slibuje mu za to nárok na odměnu prostřednictvím úroků. Ostatně toto ‚zříkání se spotřeby' je samo o sobě hloupé heslo, protože střádal přece ukládá na možné horší časy. Jeho nárok by měl spočívat pouze v tom, že ‚uložené zboží' (peníze) si podrží svou hodnotu a může být v případě nouze vyměněno za životně potřebné anebo v budoucnosti nezbytné věci či služby."[465] – Ovšem „spoření na horší časy" ve formě peněz není zcela totéž, jako když se za stejným účelem ukládají potraviny. Špatné počasí nebo jiný zásah vyšší moci může skutečně vyvolat nedostatek jídla, v jehož důsledku nemůže člověk udělat nic jiného, než sáhnout po uložených zásobách, aniž by k tomu musela být mobilizována lidská práce nad určitou míru. Stejně tak je tomu i u spořených peněz (= ekvivalentu práce). Ale i přes tuto malou nesrovnalost se Schweigerův náhled kryje se všemi výše jmenovanými autory. Totéž platí i pro jeho tezi o úroku jako o „odměně za zříkání se spotřeby" a jejím označení za „hloupé heslo". Ostatně např. u *Kleinhappla* je tato teze stejně tak rozhodně zamítána:

„Spoření nevytváří žádné nové hodnoty nebo zboží, uchovává pouze ty, které už jsou. Zřeknutím se spotřeby střádal nevydává nic z toho, co již má. Podrží si zboží i hodnoty, které by ho jejich spotřeba stála. Kdo nic nevydal a neztratil, nemá také ovšem *žádný nárok na náhradu*. Proto také nesmí být za spoření požadována odměna... Říká se nám: ‚Kdyby nikdo nespořil, potom by také nebyl žádný kapitál ani pracovní prostředky!' Není to však pravda, již samotné životní potřeby nutí člověka pracovat a vyhlídka na jejich lepší a bohatší uspokojování ho podnítí k vytvoření a zmnožení pracovních prostředků. Úroky jako ‚odměna za spořivost' jsou možné jen tam, kde převyšuje nabídka práce, která pak může být vlastníky kapitálu využívána. To je ovšem mravně zcela nepřípustné."[466]

V této souvislosti zde musí být bezpodmínečně řečeno, že křesťanství vždy odmítalo úroky nejen z těchto důvodů, ale také na základě výslovného příkazu Ježíše

---

[463] Srv. tamtéž 67 příp. 37 ad.
[464] Schweiger, cit. místo 27.
[465] Tamtéž, cit. místo 90.
[466] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 236; srv. také Schweiger, 97.

Krista, který dokonce i světská moc ochotně následovala tak dlouho, než upadla do jiných rukou: „*Kanonický zákaz úroků* vychází z Kristova příkazu v evangeliu (sv. Lukáš 6, 35), kde se podle Lutherova překladu říká: ‚Ale milujte své nepřátele, čiňte jim dobře a půjčujte jim, aniž byste za to něco očekávali.' (Podle Septuaginty:[467] ‚mutuum date, nihil inde sperantes'.) Lichva, která byla v braní úroků spatřována, se tedy podle tehdejšího učení prohřešovala proti křesťanské lásce k bližnímu, byla odrůdou lakoty, smrtelným hříchem [sic!], ‚peccatum simile homicidio'. Podle sv. Augustina byl lichvářem dokonce i ten, kdo jen doufal v nějaký zisk, a sv. Ambrož vyslovil příznačnou větu: ‚Ubi ius belli, ibi ius usurae.'[468] Když se pak Církev stala světovou mocností, *zakazovali papežové braní úroků a tento zákaz přešel i do kanonického práva*. Stejným způsobem zakazovalo tehdy braní úroků i právo světské. Rovněž soubor nařízení (kapitularia) císaře Karla Velikého obsahoval tentýž zákaz lichvy, jaký ukládala Církev. I v pozdější době pak nacházíme odpor k lichvě prakticky všude."[469] – V minulém století[470] už byly hlasy Církve proti přijímání úroků stále slabší a v našem století prakticky umlkly (navzdory tomu, že církevní učení nebylo nikdy revidováno a ani být revidováno nemůže!). Ještě papež Lev XIII. ve své proslulé encyklice „Rerum novarum" z roku 1891 naposled potvrdil katolické stanovisko k tomuto tématu: „Peněžní umění moderní lichvy zlo ještě rozmnožilo. Ačkoliv Církev častokrát lichvu zatratila, přece nenasytná touha po penězích, která se skrývá pod jménem kapitalismus, provozuje lichvu pod jiným názvem dále..."[471]

Souhrnně a s obdivuhodně obsažnou a podloženou základní kritikou úroků i kapitalistického úrokového hospodářství je sepsáno podání německých katolických laiků k II. vatikánskému koncilu.[472] Podání je bohatě doloženo dokumenty a z jeho velkého rozsahu zde vybírám aspoň část o deseti bodech. Tento dokument se ostatně na koncilu *vůbec nedostal na pořad jednání*, což jistě neudiví nikoho, kdo něco ví o enormním sionistickém vlivu za (a občas dokonce i před) kulisami zmíněného církevního sněmu. Tudíž i z tohoto důvodu jde o dokument, který si zaslouží, aby byl alespoň takto zachráněn před úplným zapomenutím:

„Podstatné strukturální podmínky moderního finančního a úvěrového kapitalismu ve formě lichvy a internacionálního systému vykořisťování mas jsou naprosto zřejmé z následujících skutečností:

1) Kolem 50 %, tzn. polovina celkového hrubého sociálního produktu současných kapitalistických hospodářských soustav, je pohlceno úroky, tj. kapitálovými a pozemkovými úroky. Více než polovina pracujícími vytvářeného národního důchodu je rok za rokem odebírána kapitalisty (úrokové příjmy všeho druhu).

---

[467] Očividně protestantský autor zde myslí *Vulgatu*!

[468] „Kde vládne právo válečné, tam panuje také právo lichvy."

[469] H. Nicolai, *Die Wurzeln des modernen Bankwesens. Rasse und Bankwesen*, Berlin 1934 (dále jen: *Nicolai*), 13. Toto už r. 1925 napsané a r. 1934 v nezměněné podobě publikované dílo bez ohledu na to, co by mohl jeho podtitul naznačovat, není žádným nacionálně-socialistickým pamfletem, a naopak příjemně překvapuje klidnou objektivitou v předkládání a posuzování skutečností. K tomu se ještě dále dostaneme!

[470] Tj. v 19. století; pozn. překl.

[471] Citováno podle Antona Holzera v: *Fraktur*, 27. 10. 1991, 5.

[472] Přetištěno z dokumentace v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 378 ad.

2) Akceptováním průměrné úrokové míry už jen 5 % vplyne veškerý národní důchod (včetně půdy, půdních produktů a veškerého movitého i nemovitého zboží) během 15 let do kapes kapitalistů.[473] Toto konstatování je statistickou skutečností a je proto nevyvratitelné.

3) Jsme-li podřízeni jen průměrné úrokové míře ve výši 5 %, musí se lid naší země každých 15 let znovu dopracovávat veškerého národního jmění. Ve skutečnosti však tento proces probíhá mnohem rychleji, protože průměrná úroková míra v kapitalistických zemích je obvykle vyšší.

4) Snížení úrokové míry (při 5 %) už jen o jediné procento by mělo za následek zvýšení pracovních příjmů v průměru o 20 %. Do toho přitom není zahrnuto zvýšení mezd pracujících za vyšší produkci. Při poklesu úrokové míry o 2 % už takové odpovídající zvýšení příjmů představuje 40 %, při 3 % je to už 60 % a při 4 % dokonce 80 %. Při osvobození od veškerého úroku se pak zvýšení pracovních příjmů rovná přesně 100 %. V takovýchto veličinách je tedy vyjádřitelný úrokový problém v národním hospodářství.

5) Více než polovinu ceny veškerého zboží představuje úrokové zatížení, které je – v té nebo oné formě – v cenách zboží obsaženo jako úroková daň. Mzdy pracujících jsou zpravidla zkráceny průměrně o polovinu, zatímco ceny zboží denní potřeby jsou průměrně dvojnásobně vyšší.[474]

6) Úroky jsou neodůvodnitelnou srážkou z pracovního výnosu, a sice v plné výši úrokového zatížení. Toto zatížení se projevuje stejně proti zaměstnavatelům jako proti zaměstnancům, proti všem produktivně pracujícím. Každý, kdo si půjčuje peníze na úrok, zvyšuje ceny a ve stejném poměru snižuje mzdy! Proto je také pojem tzv. ‚přiměřeného' a ‚spravedlivého' úroku protimluvem sám o sobě, a to nejen z morálních, ale i z čistě matematických důvodů.

7) Nejhoršími prospěcháři mezi příjemci úroků jsou ti, kdož své půjčené peníze nesměrují do produktivních, nýbrž do neproduktivních, ale státem veřejně garantovaných podniků jako jsou železnice, pošta, elektrárny, plynárny a vodárny. Největší část všech cen služeb, stanovovaných těmito organizacemi veřejnosti, představuje právě toto úrokové zatížení.

8) Pozemková lichva dosáhla během posledních sto let gigantických rozměrů. Již jen z přírůstku obyvatelstva je viditelný nepoměrně malý počet vlastníků pozemků k naprosté většině těch, kteří žádnou půdu nevlastní, a je dobrou ilustrací

---

[473] Tito kapitalisté však představují početně zanedbatelnou menšinu, což nám doložil Kleinhappl (tamtéž, 112 ad.) oficiálními statistickými údaji z USA r. 1962: „Studie Roberta Langmanna z ‚Národního úřadu pro hospodářská studia' (hospodářského poradce býv. prezidenta Kennedyho) o výši a způsobu rozdělení bohatství Spojených států dochází k závěru, že 1 % obyvatelstva disponuje téměř 1/3 národního jmění, zatímco 99 % obyvatel se musí podělit o zbývající 2/3. (V ostatních zemích západního světa je mnohdy toto rozdělení ještě výstřednější.) Zmíněné 1 % amerického obyvatelstva má ve svém držení 76 % všech amerických akcií a naproti tomu majetek zbývajících 99 % obyvatelstva se v podstatě omezuje na půdu, nemovitosti a vlastnictví domů. Přes 3/4 velkoprůmyslu a bank v USA jsou v rukou právě onoho 1 % amerického obyvatelstva."

[474] Nikoli dvojnásobně, nýbrž *čtyřnásobně*!

nespravedlivého a nezaslouženého bohatství těch prvních. Důkazem je vzestup cen pozemků ve městech mnohdy až na tisícinásobek.

9) Vzdor nesmírnému zmnožení produktivních možností díky moderní technice a vědě, tj. vzdor dosaženému nebo v nejbližší době dosažitelnému nadbytku zboží, se dosud nepodařilo odstranit gigantické vykořisťování jako následek hrozného, řetězově působícího úrokového mechanismu. Stupňování produkce a stupňování vykořisťování jsou v kapitalistickém systému proporcionální.

10) Rozhodující příčinou tohoto vykořisťování je úrokový mechanismus. Ten[475] ale nespočívá v nějaké specifické zlovolnosti nebo nemorálnosti kapitalistů, nýbrž v úrokovém systému jako takovém, jemuž je podřízen veškerý oběh materiální produkce a spotřeby včetně služeb."

Že však jistou malou skupinku velkokapitalistů bohužel nelze zprostit výše zmíněné výtky „zlovolnosti a nemorálnosti", to se nám ještě ukáže v průběhu našeho zkoumání. A kromě toho jsou ještě výše vypočítané, hospodářsky mimořádně zhoubné účinky úrokového hospodářství na široké kruhy obyvatelstva uměle zmírňovány. Samozřejmě na úkor nejchudších vrstev, které na sobě pociťují plnou tíhu úrokově kapitalistického hospodářství.[476]

Nyní se tedy vrátíme k našemu vlastnímu tvrzení ze závěru předchozího oddílu knihy, že totiž úroky jsou příčinou přepjatého spoření, tedy umělého zmenšení a zpomalení peněžního oběhu a v důsledku toho také více či méně permanentního podvazování hospodářství. Na první a dokonce ani na druhý pohled to nevypadá logicky, že ano? Neslyšeli jsme snad častokrát a není snad okamžitě jasné, že právě úroky jsou oním *motorem* moderního hospodářství!? Vždyť ten, kdo své peníze investuje jako soukromou půjčku nebo je uloží v bance na úroky z úroků resp. je uloží v akciích velkých podniků za zisk kapitálových úroků, neodebírá tím přece v žádném případě tyto peníze z hospodářského oběhu! Koupí-li někdo akcie, zvyšuje tím finanční kapitál velkopodnikatelským firmám, které jistě nenechají tento dodatečný kapitál nečinně ležet, nýbrž jej investují buď do provozní výstavby (aby tím zvýšily svůj budoucí podnikový zisk) nebo tento kapitál samy uloží v bankách na výhodný úrok. A je také jasné, že veškeré v bankách uložené peníze se znovu vracejí do oběhu v podobě půjček jednotlivcům i institucím a tak pracují, resp. jsou vydávány. Tím je také vzdor úrokům zajištěn bezmála naprostý a neustálý oběh peněz!

Ano, to všechno je zcela výstižně řečeno a takto by byl i bez ohledu na úroky (abychom neřekli rovnou: právě díky jim) v podstatě zajištěn konstantní a téměř neomezený koloběh peněz, což ovšem samo o sobě nijak neodstraňuje ostatní hospodářsky škodlivé účinky úroků... kdyby zde ovšem nebyly ústřední banky se svými minimálními vklady a krajními úrokovými sazbami! Tyto organizace, ovládající dnes takto (a v budoucnu pak prostřednictvím plánované Evropské ústřední banky) hospodářský život národů maastrichtské Evropy, samozřejmě tak nejednají bez důvodu! Ale nebudeme předbíhat. Řešení této hádanky musíme ještě na chvíli odložit,

---

[475] Jazykově chybně vyjádřeno. Správně zde má být *to*, totiž vykořisťování!

[476] Pro podrobnější relativizaci údajů v tomto dokumentu viz kapitolu VI, 4.

abychom se mohli předtím zaměřit na ne tak zcela náhodný směr vývoje moderního peněžnictví a bankovnictví.

6. Kapitalismus – malý historický výlet (*1, a-semitsky*)

O vzniku kovových a později papírových peněz jsme si již to nejnutnější řekli. Nutnost peněz jako směnného prostředku nastala teprve v okamžiku, kdy dělba práce mezi lidmi začala být nepřehledná následkem vzrůstajících a stále více diferencovaných potřeb. Ale i po zavedení peněz zůstala národní hospodářství všech nám známých kulturních zemí *v podstatě* zaměřena na přirozené potřeby a jejich uspokojování po celý starověk i středověk – což samozřejmě nevylučovalo luxus panovníků a úzké nejvyšší vrstvy. Ostatně šlo o luxus, který se v mnohém ohledu vůbec nedal srovnávat s dnešním „přistřiženým“ blahobytem průměrného evropského, amerického nebo japonského občana.

Možná trochu idealizovaně, ale přesto principiálně výstižně popsal zásobovací hospodářství pozdního středověku *Nicolai*: „V rámci jemu příslušné právní sféry byla zakotvena svoboda činnosti jednotlivce k pokrývání vlastních potřeb hospodářským zbožím. Sedlák měl svůj lán orné půdy, rytíř své léno, kněz své obročí, řemeslník živnost a obchodník svůj zisk ze spravedlivé ceny. Člověk nepracoval proto, aby pro sebe co možná nejvíce vydělal, ale aby uspokojil potřeby své i svých bližních. Všeobecně platil *princip krytí nezbytných potřeb* a většina z těchto potřeb se řídila pojmem *přiměřené obživy*. Co tím bylo myšleno, vidíme ze slov tzv. reformy císaře Zikmunda z roku 1415: „Slyšte, co císařské právo nařizuje... živnosti byly vymyšleny k tomu, aby jimi každý získával svůj denní chléb, a proto nikdo ať nevztahuje ruku po živnosti někoho jiného. Takto se sluší světu uspokojovat své potřeby a každý se může obživit.“[477] – Co tedy vlastně způsobilo obrat od přirozeného zásobovacího hospodářství křesťanského Západu ke kapitalistickému výdělečnému hospodářství počátkem novověku?

Kdo chce znát až na podstatu věci jdoucí odpověď na tuto otázku, *nesmí se předem uzavírat zjištění*, že tou příčinou bylo postupné odcizování se vůdčí duchovní vrstvy Evropy (tehdy výhradně katolickému) křesťanství a později pak naprostý odpad stále větší části obyvatelstva, který měl za následek do té doby neznámý *návrat k pozemskému světu*.

S humanismem a renesancí nastupující proces duchovního odvratu od křesťanského (převážně na věčnost orientovaného) světonázoru nebylo možné kompenzovat ničím jiným, než úměrně tomu intenzivním zabýváním se životem pozemským. Člověk, který již svou blaženost neočekával od Boha, nebes a věčnosti, ji pak musel chtě nechtě hledat u sebe samého a sobě rovných, ve své zemi a ve své době. Vzklíčení a později stále rychlejší rozkvět do té doby téměř neznámých přírodních věd měl svůj důvod právě v této nové orientaci na pozemský svět, na nezřízenou touhu po požitku! *Jakmile se pozemský život stal samoúčelem a konečným cílem, muselo být blaho člověka uskutečněno bezpodmínečně na této zemi*. Aby se člověk v no-

[477] Nicolai, cit. místo 11 ad.

vých podmínkách cítil šťastným, zdaleka mu už nestačilo pouhé uspokojování nezbytných životních potřeb, a nastoupil počátek nekonečné řady neuspokojitelných potřeb podle proslulého hesla: „Čím více má, tím více chce, a nikdy nedojde klidu!“ – Člověk je však svým Stvořitelem a Vykupitelem určen k tomu, aby byl naprosto šťasten pouze ve věčném užívání nejvyššího, *nekonečného* dobra, tj. Boha samotného. Jestliže to z nedočkavosti nebo nevíry odvrhne ve prospěch slibovaného pozemského štěstí, nemohou ho pak ani všechny pozemské, tj. *konečné* věci trvale uspokojit, protože právě ony v něm znovu a znovu tuto iluzi oživují. Zkrátka a dobře, ruku v ruce s postupným odpadem od víry musel také zcela zákonitě přijít přechod od zásobovacího k výdělečnému hospodářství, zejména když stále velkolepější technicky využitelné objevy přírodních věd vyvolávaly pořád fantastičtější „potřeby“ a předkládaly svůdné vyhlídky na jejich uspokojení.[478]

Nástup reformace představoval další významný krok směrem k pozemskému, byť i sám Martin Luther chtěl zachovat dosavadní zásobovací hospodářství a přijímání úroků nehodlal – stejně jako dříve – trpět. Ve svém listu „Von Kaufshandlung und Wucher“ z roku 1524 stanovil: „Proto musíš mít stále na paměti, abys v takovém obchodu nalezl svoji postačující obživu. K tomu připočti svou námahu, útraty, práci i cesty a urči takovou cenu zboží, ne nižší a ne vyšší, abys za svou práci a snažení přijal jen právě takovou mzdu.“[479] – Proti lichvě bojoval dokonce stejně důsledně jako katoličtí teologové. „Neuznával rozdíl mezi kapitálem, předmětem spotřebního úvěru,“ čteme o Lutherovi u *Achille Dauphin-Meuniera*, „a mezi kapitálem investičním. Prohlašoval, že obojí je stejného původu, obojí že je podřízeno stejným náhodám a komplikacím, a proto také musí být proti obojímu stejně postupováno podle kanonického zákazu lichvy... Toleranci některých soudobých katolických teologů k tomuto předmětu považoval Luther za neúnosnou. Proto také vystupoval proti zvyklosti měst brát si úvěry u bankéřů a dávat za ně do zástavy obecní pozemky bez přesného vymezení jejich výměry. Ze stejného důvodu odsuzoval také jakýkoli výdělek z peněžní půjčky... Veškerá Lutherova argumentace proti lichvě je shrnuta v jeho zmíněném listu o obchodu (‚Von Kaufshandlung’) z roku 1524,“ tedy v témže listu, v němž se tak vřele zastává přirozeného zásobovacího hospodářství. „V roce 1540 se Luther k lichvě znovu vrací, když konstatuje: ‚Před patnácti lety jsem kázal proti lichvě, která se už tehdy tak rozšířila, že jsem sotva mohl dou-

[478] Je mi opravdu záhadou, proč právě Kleinhappl (*Wirtschaftsethik*, cit. místo 172 ad.) jako katolický teolog nechce vidět mravně zcela zásadní rozdíl mezi hospodářstvím zásobovacím a výdělečným. Když na citovaném místě proti tomuto rozdílu namítá, že „... neexistuje žádné jiné hospodářství než zásobovací... Dále pak je sama potřeba něčím naprosto neuspokojitelným. Každý by chtěl mít svůj dům, své auto nebo letadlo. Co by mělo být považováno za potřebu, závisí na přání a vůli lidí...“, pak to zní nejen pozitivisticky a hédonisticky, nýbrž je to také čistě logicky neudržitelné. Samotný fakt, že pro určení mravně spravedlivých a oprávněných potřeb neexistuje žádná přesná, všeobecně platná hranice, přece ještě zdaleka neznamená, že by nebyl rozdíl mezi mravním příkazem střídmosti a hříšným luxusem! Rovněž konkrétní množství půdy a pracovních prostředků, které člověk nezbytně potřebuje k získání své obživy, může být bezpochyby případ od případu různé, a přece Kleinhappl sám (a právem!) stanovil jako přísně etický postulát (tamtéž 253), že „nikdo si nemá přivlastnit větší množství pracovních prostředků, než kolik mu jich je nezbytně zapotřebí k plnění svých pracovních povinností“!

[479] Cit. podle: Nicolai, cit. místo 12.

fat v nějakou nápravu. Od té doby lichva zvedla svou hlavu do té míry, že už ani nechce být považována za přítěž, za ostudu a hřích, ale vynáší se jako ctnost a čest, jakoby lichváři prokazovali bližním křesťanskou lásku a službu.' (Kázání k farářům proti lichvě 1540, wittenberské vydání.) Roku 1540 financovali Anton a Raimund Fuggerové tažení Karla V. proti Alžíru, získali právo razit mince a jejich strýc Ulrich Fugger se stal dokonce komořím papeže Pavla III. Fuggerové tehdy vystoupili na samotný vrchol moci."[480]

Jako samotné peníze starý úrokový obchod se nikdy nedal zcela odstranit ani všemi církevními i světskými zákazy. Naopak přesně s nástupem novověku zahájil své velké vítězné tažení. Když pak jeho pochybných výhod začala nedůsledně a bezmyšlenkovitě užívat nejprve církevní knížata a pak i renesanční papeži osobně, získal si úrokový obchod enormní vliv na mnohé evropské panovníky, které si takto pro jejich touhu po penězích a moci dokázal učinit na sobě závislými. Přesto však jeho zhoubné působení nemělo na širší úrovni významnější vliv na dosud panující zásobovací hospodářství. Úrokovým obchodem, již od samého začátku ve spojení s vědecko-technickým pokrokem a od počátku 18. století také s mohutně se prosazující *industrializací* se však už lichva (pod vznešeným jménem tzv. *kapitalismu*) zcela zmocnila svého rozkladného panství a v průběhu dalších dvou století se proměnila v celý svět zasahující tyranii, jejíž ocelové sevření masy lidí bezprostředně nepozorují jen proto, že je z *největší části vykonávána skrytě*.

Objektivně nezbytnou podmínkou pro industrializaci byla a je existence „proletariátu", tzn. postačující množství nemajetných bezzemků, kteří jsou kvůli přežití nuceni hledat práci u majitelů půdy a kapitálu a přijímat odměnu v podobě *profitu*, tedy pouhého dílu z vlastního pracovního výtěžku. Podle Kleinhappla se toto vytvoření nemajetné vrstvy obyvatel bez půdy uskutečnilo jako první v Evropě, ovšem ještě dávno před nástupem industrializace. Přesto však je za vyvlastňováním půdy venkovského obyvatelstva již viditelná čirá kapitalistická touha po zisku – po zvýšení zisku z půdy. „Je zjištěno, že velcí vlastníci půdy v Dolním Sasku propouštěli od 12. století z nevolnictví sedláky, usazené na jejich panstvích, ale současně je také zbavovali půdy, kterou tito sedláci vlastnili. Dělali to slučováním malých hospodářství do podoby velkostatků, které pak přenechávali *jednomu* vybranému propuštěnci. Nikoli však už s právem trvalého vlastnictví, nýbrž na časově termínovaný pacht. Tím byly tři čtvrtiny lidí osvobozeny... *osvobozeny od vlastních výrobních prostředků*."[481] – Dokud ještě byla na východě volná zemědělská půda a v městech kvetly živnosti, mohli si takto „osvobození" vybudovat novou existenci. Avšak už po roce 1400 se situace změnila, a to téměř na celém evropském kontinentu. Trvale pokračující a jen v podrobnostech se lišící vyhánění venkovského obyvatelstva z jeho dědičných pozemků vedlo začátkem 15. století k tomu, že „v důsledku nadbytku nabídky práce se zavíraly a rušily cechy, a na jejich místě se objevili ‚doživotní tovaryši'. Rovněž tak následkem tlaku na zemědělce poklesla jejich kupní síla a spolu

---

[480] A. Dauphin-Meunier, *Kirche und Kapitalismus*, Aschaffenburg 1958 (dále jen: Dauphin-Meunier), 42 ad.; 44 pozn. 1.

[481] Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 115.

s ní i blahobyt měst.“[482] – Proces proletarizace se stal začarovaným kruhem, z něhož se rolníci ani svými pověstnými vzpourami a povstáními v 16. století už nedostali: pěšáci pro nadcházející „industriální revoluci“ byly připraveni.

Avšak nikoli na kontinentě, nýbrž v Anglii se dala industrializace nejdříve do pohybu a pak doslova do běhu. Jejím prvním velkým výsledkem bylo i zde zničení selského stavu a jeho přeměna na průmyslový proletariát, který se dá bez zábran vykořisťovat. Můžeme si to přiblížit na následujícím příkladu: „V Anglii... kde národohospodář Gregory King napočítal k roku 1688 čtyři a půl milionu zemědělců a lidí živících se z půdy, vedla prostřednictvím obchodu[483] zbohatlá města brutální boj proti selskému stavu. Kupovala pozemky a stávala se smírčími soudci (*Justices of peace*) v jednotlivých případech. Na rozdíl od staré pozemkové rodové šlechty však města nebyla ochotna poskytovat svým pachtýřům ochranu. Městům šlo pouze o peníze, o finanční zisk z pozemku stejně tak, jak jim ho přinášel až dosud obchod, a chtěla těžit ze vzrůstající poptávky po určitých zemědělských produktech. Anglický textilní průmysl pracoval na vývoz a potřeboval stále větší množství vlny. Třída nových pozemkových vlastníků tedy nahrazovala dosavadní pěstování obilí chovem ovcí. Protože však k tomu bylo zapotřebí odpovídající množství pastvin, zvětšovala města své pozemky nejen na úkor malých tzv. *yeomen*, ale také *freeholders*.[484] Zneužíváním postavení smírčích soudců i vlastního politického vlivu připojila buržoazie ke svému majetku také obecní pozemky, kterých sedláci od nepaměti pravidelně užívali – aniž by za to buržoazie vydala jediný haléř. ‚Tak získali kapitalističtí podnikatelé hned na dvou stranách. Zvýšenou poptávkou po surovinách dosáhli zničení zbývajících drobných vlastníků půdy a současně odstavení pachtýřů. Později však právě po těchto lidech buržoazie znovu sáhla; tentokrát však už jen proto, aby jí posloužili jako velice levné pracovní síly (Jean Marchal).’“[485]

V Novém světě si koncem 18. století velkokapitál jednoduše „posloužil“ parlamentem, aby se rázným útokem zmocnil největší části půdního bohatství Spojených států: „Ústavní zákon z 19. května 1796 určoval, že volná půda má být prodána tomu, kdo podá nejvyšší nabídku, ale zásadně ne levněji než po dvou dolarech za akr, a ne v menší výměře než devíti anglických čtverečních mil (= 23,3 km^2)... To byl opravdu ten nejjednodušší prostředek, jak chudšímu člověku zabránit v přístupu k prvnímu a nejdůležitějšímu výrobnímu prostředku, k půdě. Je snadné si spočítat, že by takový člověk musel tehdy položit na stůl nejméně 11 650 dolarů, aby se vůbec mohl zúčastnit aukce.“[486] – Připomeňme si jen, že tak nesmírná suma by dnes představovala nominální mnohonásobek, takže třeba i cestou kreditu by byla také dnes pro *naprostou většinu obyvatelstva USA nedostupná*.

Ovšem mnozí údajně „katoličtí“ autoři nechtějí o brutálním kapitalistickém vykořisťování nic vědět. Poté, co *Erik von Kuehnelt-Leddihn* nedávno ve svém zcela

---

[482] Tamtéž, 141.

[483] Investičně náročný a vysoce rizikový námořní obchod byl financován a zajišťován samotnými věřiteli z jejich finančních půjček. Srv. Dauphin-Meunier, cit. místo 62-68.

[484] „Yeoman“, drobný sedlák; „freeholder“, svobodný majitel půdy, zeman; p. překl.

[485] Dauphin-Meunier, tamtéž, 83 ad.

[486] Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 116.

povrchním článku v časopisu „Theologisches“[487] právě tento důležitý aspekt odbyl jako neškodný, dostala redakce čtenářský dopis jednoho katolického faráře, v němž byla jeho teze zpochybněna a argumentačně zahnána do úzkých tak důkladně, že se tento pán se šlechtickým predikátem ve své replice vyhnul odpovědi na věcné důvody čtenářského dopisu a místo toho jen vyjmenoval asi patnáct nebo šestnáct mimoevropských zemí, které procestoval a „argumentoval“ svou znalostí 19 jazyků i titulem „Diplomvolkswirt, Dr. oec. Prof. em.“[488] – Zda je tento ctihodný ekonom za své „krášlení“ kapitalistického systému a za zavírání očí před jeho nepříjemnými skutečnostmi honorován jistou stranou, ponechme zatím bez odpovědi.

Paralelně s monopolním přivlastňováním pozemků, půdního bohatství a s vytvářením velkých mechanizovaných průmyslových podniků probíhalo také gigantické rozšiřování obchodu s úvěrem, který nikoli náhodně vyšel rovněž z Anglie, a stejně tak se nacházel v rukou téže kapitalistické horní vrstvy, a to velmi často dokonce i v rukou těch samých osob. *W. Cleon Skousen* cituje důvěrníka vysokých mezinárodních financí, prof. *Carrolla Quigleye*, který s triumfálním podtónem přednesl stručný přehled o schématu, podle něhož se z ještě poměrně skromných úvěrových ústavů předindustriálního věku „vyvinuly“ moderní mezinárodní velkobanky:

„Úvěr jako takový byl znám Italům a Nizozemcům již dávno předtím, než se stal nástrojem anglických snah o světovládu. Nicméně založení *Bank of England* Williamem Patersonem a jeho přáteli r. 1694 bylo jednou z největších světodějných událostí. Po generace se lidé pokoušeli nějak obejít nevýhodu zlata, tj. jeho váhu, používáním papíru v různých formách jako jeho reprezentanta. Dnes takové papíry nazýváme zlatými certifikáty. Ty sice majitele opravňují k výměně za odpovídající množství zlata kdykoli na požádání, ale vzhledem k zřejmým přednostem ‚papíru’ vznáší ve skutečnosti takovou žádost jen malý zlomek držitelů těchto zlatých certifikátů. Brzy bylo jasné, že v praxi postačuje mít pohotově jen množství zlata, nezbytné k pokrytí právě jen onoho zlomku certifikátů, které by mohly být případně předloženy k výměně. V důsledku toho bylo možné použít zbývajícího zlata k obchodním účelům, nebo – což vyjde nastejno – k vydání většího množství certifikátů, než jaké představovalo zlato, určené k vyplácení... Takové přebujelé množství ‚papírových’ nároků na rezervy dnes nazýváme bankovkami. Papírovými nároky, vysoko převyšujícími použitelné zlaté rezervy, vlastně *bankéři stvořili zlato z ničeho*. Přesně totéž je možno udělat ještě různými jinými způsoby... Depozitní bankéři si brzy všimli, že poukázky a šeky, vystavené vkladateli na vlastní vklady, jsou postupovány třetím osobám, které však velmi často místo jejich proměnění za hotovost dávají přednost připsání k vlastnímu kontu. Tímto způsobem pak pochopitelně nedochází ke skutečnému oběhu peněz a platy jsou prováděny pouze prostřednictvím účetních transakcí mezi jednotlivými konty. Ve skutečnosti už bankéř tedy nepotřebuje mít k dispozici víc než zlomek peněz (zlata, certifikátů, bankovek) k vyplácení šeků. Zbytek může použít na úvěry a pokud jsou navíc ještě v té formě, že půjčka je připsána na konto dlužníka, na nějž je vystaven šek dříve, než si z něj dlužník může

[487] *Theologisches* 23 (1993), 7-12.

[488] Srv. *Theologisches* 23 (1993), 243-246. (pozn. překl.: Diplomovaný národohospodář, dr. ekonomie, emeritní profesor.)

vyzvednout hotové peníze, mohou být takové půjčky kryty stejně snadno, protože i zde postačí udržovat rezervu jen na pouhý zlomek jejich celkové skutečné hodnoty. Takto vzniklé vklady jsou rovněž vytvářením peněz z ničeho, ačkoli se bankéři obvykle vzpírají tomu, aby byly jejich akcie takto nazývány, ať už jde o vydávání bankovek nebo o poskytování bezhotovostních půjček..."[489]

Vlády většiny zemí Evropy a Severní Ameriky, jimž se kontrola nad tímto vývojem už dávno vymkla z rukou, se sice snažily přinejmenším „krýt" obíhající papírové peníze zlatem, ale toto (čistě měnově-technicky) nadbytečné opatření se tváří v tvář stále se zvětšujícímu množství hotových peněz ukázalo v našem století jako nerealizovatelné. Podle *Michaela Kneisslera* měnově-technická „kariéra" zlata začala opravdu „teprve 22. července 1816. Tehdy Velká Británie jako vedoucí hospodářská mocnost světa rozhodla o zavedení zlatého standardu pro britskou libru. To v praxi znamenalo, že oběživo bylo kryto zlatem. Roku 1871 následovalo Německo, r. 1897 pak i USA... Už v roce 1931 začal jasný úpadek zlatého krytí. Vlivem světové krize Velká Británie oddělila svou libru od zlata, a krátce na to i Spojené státy. Jen každý čtvrtý dolar byl pokryt zlatými rezervami, ale stále ještě stačilo přesně 35 zelených papírových dolarů k získání jedné unce zlata, jak stanovil zákon."[490] – Že toto „zlaté krytí" umožňovalo mezinárodní spekulace a manipulace obrovského stylu, především v prvních desetiletích 20. století, to zde budiž poznamenáno jen na okraj. Zasvěceným šejdířům pouze stačilo převést větší množství zlata z jedné země do druhé za účelem zvýšení nebo snížení hodnoty měny dotyčných zemí a tak v neuvěřitelně krátké době nahrabat v mezinárodním obchodu milionové zisky, protože tyto přesuny buď sami kontrolovali, nebo o nich přinejmenším věděli dříve než ostatní.

Kapitalismus si už dávno vytvořil také *akcie*, s nimi *akciové společnosti, akciový obchod* a k němu určené *akciové burzy.* Kdo vlastnil nějaké přebytečné peníze, tj. takové, které bezprostředně nepotřeboval ke své obživě (a to byli v podstatě zase jen finanční a podnikatelští kapitalisté sami, resp. bankovní domy), „vložil" je ve formě podnikatelských podílů (akcií) buď do vlastního nebo cizího podniku. Přirozeně se ziskem, který pozůstával výhradně ze zlata nebo kapitálových úroků. Akcie, resp. „cenné papíry", jak zní všeobecně používané jméno pro ziskové finanční „podílnictví" na nějakém podniku nebo dokonce na státním rozpočtu (!) byly resp. stále jsou zatím nejnověji vyvinutou a „nejpokrokovější" formou peněz.[491] Ještě výnosnější než dividendy z akcií mohou být akciové spekulace na burze, pokud se najde dostatečný počet hloupých (resp. domněle mazaných lidí), kterým se vlastní, co možná nejvýhodněji získané akcie přenechají vysoko nad cenou, nebo se od nich naopak akcie koupí za směšně nízkou cenu, jíž se dosáhne cíleně šířenou panikou a podobnými psychologickými triky. Tento v podstatě nesmírně jednoduchý systém funguje skvěle, protože bezpracného zisku chtiví hlupáci jak známo dosud nevymřeli. Kdo např. koupí akcii koncernu VW v jmenovité hodnotě 50 DM za 350

---

[489] Skousen, cit. místo 12; cit. podle Quigleyho díla *Tragedy And Hope*, str. 48 ad.

[490] Michael Kneissler v: *P. M. Perspektive* (tématický sešit *„Peníze"*), č. 23, 1991, 37.

[491] Přirozeně za předpokladu, že odhlédneme od ještě ne všeobecně etablované *elektronické měny* nejbližší budoucnosti.

DM, přestože VW v nejlepších letech vyplácí roční dividendu nanejvýš tak 10 DM a v horších letech ještě méně nebo vůbec ne, ten si snadno může spočítat, že svých investovaných 350 DM už nikdy v životě neuvidí. Pokud ovšem nenajde někoho ještě hloupějšího, kdo od něho černého Petra koupí za více než za oněch 350 DM v pošetilé naději, že by mohl akcii prodat ještě dráž komusi jinému. Zcela výstižně kdosi přirovnal akcie k hořící zápalce, která přechází z ruky do ruky tak dlouho, až té poslední popálí prsty! A ten poslední a nejhloupější ze všech spekulantů pak samozřejmě všem ostatním financuje jejich zisk ze své vlastní kapsy!

„Prvních třináct let 20. století patří svým životním stylem, filosofií a hospodářstvím vlastně ještě do minulého století. Zlom přinesla až první světová válka, která zahájila nové hospodářské, politické a sociální klima. Od té doby už pro vlády i národy nebyl možný [!] návrat k původnímu stavu. Kapitalistické hospodářství prožilo krizi (nikoli krizi konjunktury jako bývaly ty, po nichž následoval vzrůst), nýbrž krizi strukturální. Liberální kapitalismus musel ustoupit blokovému, monopolnímu kapitalismu.“[492] – Jak Dauphin-Meunier dále uvádí, ten se však začal mohutně rozvíjet už od osmdesátých let 19. století, a také že rovněž při zrodu gigantických národních monopolních podniků a ještě více internacionálních velkokoncernů byly za kmotra akcie resp. burzy. Podívejme se, do jaké míry.

Nuže, prostřednictvím akcií mohou např. velkopodnikatelé skoupit své konkurenty i proti jejich výslovné vůli a přivtělit je tak ke svému impériu. Každý podnik, který vydá akcie s hlasovacím (rozhodovacím) právem[493] a nepodrží si pro sebe nejméně 50 % z nich, ocitá se v nebezpečí, že nějaký jiný kapitalista (ať už soukromá osoba, velkobanka nebo cizí konkurenční podnik z branže) potichu a skrytě (pokud ne přímo veřejně) „sesbírá“ zpočátku široce rozptýlené akcie, až si takto získaným procentuálním akciovým podílem zajistí buďto relativní anebo ještě lépe absolutní většinu ve správní radě dotyčného podniku, který pak přirozeně musí tancovat podle jeho píšťalky.[494] Značná část fúzí (sloučení) velkých a podstatná část fúzí největších podniků bývaly už dříve, a jsou zvláště nyní ve skutečnosti fúze *vynucené* pomocí dlouhodobě cíleného skupování akcií jedné strany. Že pak fúze podniků a vytváření resp. posilování monopolů jsou v podstatě *jen dva různé pojmy pro totéž*, není snad nutné zvlášť zdůrazňovat. *A že kapitalistické monopoly prospívají jedině samotným kapitalistům k dalšímu stupňování jejich hospodářské, finanční a politické moci na útraty celých národů, je bez dalšího rovněž zcela zřejmé.*

Proti zrušení pro ně tak nesmírně výnosného „zlatého krytí“ se mezinárodní spekulanti bránili všemi prostředky tak dlouho, jak to jen bylo možné resp. do té doby, než pro jejich obchody byla nalezena náhradní forma v podobě amerického dolaru jako údajně internacionální „vůdčí“ měny. Velkokapitálu silně zavázaný *sir Josiah Stamp*, podepisující se jako guvernér *Bank of England*, nechal do této záležitosti částečně nahlédnout ve své r. 1925 vydané knize „Světová politika a světové hospodářství“, když se znepokojeně ptal: „Co by se stalo, kdyby Amerika odmítla poli-

---

492 Dauphin-Meunier, cit. místo 123.

493 Jen mizivě malá část všech akcií („přednostní akcie“) je vydávána *bez hlasovacího práva.*

494 Nic na tom nemění ani nová „ohlašovací povinnost“ o nabytí tzv. „blokační minority“ (tedy takto: > 25 %) v německém zákonu o akciích.

tiku znovurozdělení zlata? V takovém případě se evropské země musí nějakým způsobem naučit umění udržovat svou hospodářskou rovnováhu i bez postačujícího zlatého krytí, aby ve chvíli, kdy jim bude nabídnut zlatý kov, mohly tuto nabídku jednoduše odmítnout... Aby se totiž nyní tak pečlivě tezaurované zlato vyhnulo úplné ztrátě své hodnoty, musí připustit trvalou ztrátu aspoň její části, protože se svět naučil vyloučit hlavní smysl jeho užívání. Z dlouhého období nepoužívání se nyní zlato dostává do období neupotřebitelnosti.“[495] – Ze strany mocných osob internacionálních financí (které samy přirozeně nikdy otevřeně nevystoupily) bylo ještě během II. světové války vzhledem k tomuto hrozícímu nebezpečí rozhodnuto „svázat“ se zlatem přinejmenším alespoň americký dolar a všechny ostatní světové měny pak k němu jako k „měně vůdčí“ připoutat pevnými směnnými kursy, což by se rovnalo nepřímé vazbě dolaru na zlato. Kdo pak dokázal manipulovat s americkým zlatem, mohl takto hýbat s celým světovým měnovým mechanismem a strukturou – a přirozeně z toho také důkladně a mnohostranně profitovat. To se potom také skutečně stalo. Ale pokračujme v našem přehledu pěkně popořadě.

„V jednom z nejluxusnějších hotelů USA[496] se mezi 1.-23. červencem 1944 sešli delegáti 44 národů. Spolu s poradci, asistenty, stenografy a tlumočníky kolem 700 osob... Kompromis z Bretton Woods sice předpokládal pevné směnné kursy pro měny jednotlivých členských států, ale současně také otevíral možnost ke změnám v případě nezbytnosti – ovšem pouze se souhlasem rovněž tam založeného Mezinárodního měnového fondu (MMF) a to jen tehdy, že by jinak hrozila velká potíž v platební bilanci. Jako vůdčí měna byl vzhledem k velmocenskému hospodářskému postavení USA určen americký dolar, jehož zpětnou výměnu za zlato Spojené státy znovu garantovaly. Úvěry u Mezinárodního měnového fondu sloužily jako doplňkové likvidní fondy, avšak rozhodující byly zlaté a devizové pohledávky.“[497] – V Bretton Woods bylo také založeno něco do té doby neslýchaného, později obecně známého pod názvem *Světová banka* – tehdy ovšem ještě pod oficiálním a méně bombastickým jménem „Mezinárodní banka pro obnovu a rozvoj“. Všechno pak šlo dobře jen zcela krátce, zřejmě také proto, že mezinárodní spekulanti museli svou dosavadní strategii a taktiku přizpůsobit novým poměrům. „Po dohodě z Bretton Woods byly pevné směnné kursy považovány po dlouhou dobu za nedotknutelné. Když se v šedesátých letech napětí a krize hromadily, byly kursy přizpůsobovány, byť i zpočátku jen případ od případu. Také to se však koncem šedesátých let prudce změnilo, když se dolar stával pořád častěji hlavním krizovým faktorem mezinárodního měnového systému. Vedle samotné ztráty hodnoty dolaru hrála důležitou roli také okolnost, že stále častěji sloužil ke spekulacím bez zřetele na skutečný obchod a služby. … Zlatý devizový resp. dolarový standard, zavedený v Bretton Woods, skončil roku 1971, kdy USA odvolaly svou garanci výměny dolaru za zlato. To byl také hlas umíráčku pro celý systém z Bretton Woods – systém pevných směnných kursů viditelně dosloužil.“[498]

---

[495] Cit. podle *Gegen den Strom* Nr. 11/1. 11. 1991, 4.
[496] Bretton Woods ve státě New Hampshire.
[497] Nikolaus Münster v: *P. M. Perspektive* (tématický sešit *„Peníze“*), č. 23, 1991, 53.
[498] Tamtéž, 54.

Že se v šedesátých letech tyto krize „hromadily“ *nikoli náhodou*, vysvítá jasně z *Kneisslera*, který o období kolem r. 1944 píše: „Dolar se stal hlavní měnou světa. Veškerý světový zahraniční obchod se tedy odehrával v dolarech, ačkoli to s ‚greenbacks’[499] vypadalo stále hůř. Platební bilance Spojených států sklouzla do deficitu a ztrátou důvěry v dolar utrpělo i zlato. Opravdu ‚o krk’ však šlo dolaru teprve roku 1965, kdy francouzský prezident Charles de Gaulle zatroubil k útoku tím, že najednou chtěl vidět jenom skutečné zlato a nechal 150 milionů dolarů ze zásob francouzské Národní banky proměnit za vzácný kov. Mnoho dalších pak tento příklad následovalo, a USA byly nuceny otevřít brány ve Fort Knox a dopravit do Paříže tisíce zlatých prutů. … Z tohoto útoku na své provázání s dolarem se zlato už nikdy nevzpamatovalo a světové hospodářství se od něj stále rychleji odpoutávalo.“[500] – Zdánlivě úsměvně vyhlížející manévr francouzského prezidenta (znenadání vyměnit obrovské množství dolarů za zlato) nebyl samozřejmě projevem jeho nějakého rozmaru, nýbrž vyšel z hlav oněch *internacionálních velkokapitalistů*, kteří de Gaulla použili jenom jako nástroje, jehož prostřednictvím opět mohli rozběhnout své dočasně ladem ležící devizově spekulační obchody a současně pro sebe opět nechávat pracovat zlato – teď jen poněkud jiným způsobem. Směnné kursy byly tudíž znovu pohyblivé a tím také svérázně manipulovatelné. Cena zlata vyletěla (jako předtím snad jen u akcií) do šílené výše a tím nechala nakonec tak říkajíc zaplatit účet hlupákům jejich vlastním, draze získaným zlatem.

Obě vzájemně propletené vykořisťovatelské operace internacionálního burzovního kapitálu se pak dále odehrávaly takto: „Ztráta prestiže a pád dolaru,“ zahájené z vyššího příkazu de Gaullem, „vedly r. 1973 k úplné vlně spekulací: mnoho vlastníků prodalo své dolary, čímž jejich cena jen ještě více poklesla. Naděje na zastavení pádu dávaly jenom intervenční nákupy zahraničních bank. … Počátkem března 1973 musely evropské banky v jediném dni nakoupit 3,5 miliardy dolarů k podpoře americké měny, z toho na samotnou Deutsche Bundesbank připadly 2,7 miliardy – největší částka, za jakou kdy v historii cedulová banka nějakého státu nakoupila cizí měnu. Aby nebyl následkem toho silně omezen oběh peněz v Německu, musela pak spolková ústřední banka okamžitě vydat do oběhu kolem 8 miliard marek, tedy bezmála tolik, co jindy za celý rok. Stálé intervenční nákupy dolaru vedly přirozeně k inflaci a destabilizaci. Devizové burzy byly na čtrnáct dní uzavřeny a zasedání krizových štábů stíhalo jedno druhé. Východisko z krize viděli finanční experti jen v opuštění pevného směnného kursu vůči dolaru. Zavedením pohyblivých kursů – volných „floatens“ – se r. 1973 systém z Bretton Woods definitivně zhroutil. Kvůli nezbytnému zklidnění finančního trhu byla ovšem volná hra sil poněkud omezena: cedulové banky musely na devizových trzích nakupovat a prodávat v jistých hranicích, aby se zabránilo krátkodobému kolísání. A skutečně se také podařilo vyvinout systém manipulovatelných neboli řízených „floatens“.[501] Svými masivními „intervenčními nákupy“ však evropské ústřední banky odčerpaly jen část inflačních peněz, fabrikovaných Ústřední bankou USA na účet evropského obyvatelstva, které

[499] „Greenbacks“, hovorové označení pro dolary; p. překl.
[500] Kneissler, na cit. místě.
[501] Nikolaus Münster, cit. místo 54 ad.

ničemu z toho nerozumělo. *Prospěch měly pouze americké kruhy vysokých financí jako privátní provozovatel ústřední banky USA a její evropští spojenci...*

Cena zlata se nechala vyhnat na přibližně 24ti násobek hodnoty dolaru, stanovené kdysi v Bretton Woods, a následně pak zase velice hluboko propadnout. O dalším vývoji v letech po de Gaullově „výtržnické“ akci napsal *Michael Kneissler*: „Zlaté zásoby byly vyměňovány v ceně 35 dolarů za unci jenom v oficiálním styku národních cedulových bank. Na volném trhu se cena měla pohybovat podle nabídky a poptávky, což také dělala – a jak! Během několika málo týdnů vystoupila cena zlata na 40 dolarů za unci, což byla tehdy opravdová senzace. Dnešní spekulanti se nad takovou sumičkou jen pousmějí. V posledních letech prošla cena zlata vývojem, přirovnatelným snad jenom k pouťové horské dráze. Před deseti lety vystoupila cena zlaté unce až na závratných 850 dolarů, začátkem r. 1991 se pohybovala pod 350 dolary. … Ani drobní ‚přidavači’ se už nezaměřovali tak výhradně na zlato: jeho materiální hodnota byla ještě nevypočitatelnější od té doby, kdy Rusové z nedostatku deviz vrhli na trh své obrovské zlaté rezervy.“[502] – Upozornit zde na skutečnost, že tito „Rusové“ nebyli a nejsou žádní Rusové, by už vybočilo z rámce tohoto vědomě *a*-semitsky ohraničeného výletu do historie. Každopádně není nejmenších pochyb o tom, v čích kapsách tehdy skončil skutečně enormní rozdíl tučné ceny 500 dolarů za unci ryzího zlata: v kapsách oněch ve spekulacích mimořádně zkušených velkokapitalistů, jimž nespočetní malí a přirozeně také četní větší „přidavači“ sedli na vějičku.

Asi vůbec největší zvrácenost v peněžnictví lze spatřovat v tom, že právě mezinárodní banky se z největší části samy znovu přeměnily na akciové společnosti. Již ani obrovité vykořisťovatelské zisky z úroků a úroků z úroků nyní nepostačovaly k ukojení nenasytné touhy jejich provozovatelů po penězích a moci. Vystupování bank jako akciových společností jim přirozeně ulehčilo také naplnění jejich snah o monopolizaci úvěrového obchodu, když si banky již předtím pro sebe zajistily monopol na obchod s akciemi, a to v tak úděsném měřítku, že dnes už jedna jediná zpravodajská agentura je plně schopna manipulovat burzovní dění na celém světě, o čemž nám podává obrázek *Sieglinde Arzbergerová*:

„Zpráva pozůstávala z jediného slova, a přesto rotovali burziáni kolem celého globu: Za ‚zásadní’ označil 9. ledna 1991 mluvčí Bílého domu ženevské rozhovory ministrů zahraničí Jamese Bakera (USA) a Táríka Azíze (Irák). A to stačilo, aby už ve 13,15 hod. vyskočily na frankfurtské burze akcie prudce vzhůru, stejně tak jako v Londýně, Paříži a New Yorku. Stejně synchronně pak ‚zhasly’ burzy poté, kdy už byla jistá bezvýslednost těchto rozhovorů. Tentýž obrat zaznamenaly na celém světě také ceny ropy a dolaru i úroky. Burzy celého světa reagovaly současně jako na pokyn neviditelné, ale mocné ruky... Vzrušující pojem – jedněmi obávaný a druhými nadšeně vítaný – se jmenuje computerová burza. Aby mohli burziáni a bankovní experti synchronně reagovat, nepotřebují se už k tomu scházet, nepotřebují žádné noviny nebo telefonní hovory – obrazovky však ano. Celý burzovní svět visí na kabelech monitorů jak na pupeční šňůře. Elektronické mozky určují stále víc a více komunikaci, obchod a rozhodování o nákupu či prodeji na světových burzách...

[502] Kneissler, na cit. místě.

Průmysl informací kvete. Zpravodajská agentura Reuter zahájila r. 1973 svým devizově-informačním systémem éru computerů na finančních trzích. Tato anglická instituce byla po dlouhou dobu v oboru nabídky kursovního a podnikatelského zpravodajství bez konkurence. Dnes je již Reuter celosvětovou burzovní mašinérií s přibližně 10 000 zaměstnanci, kteří rozdělují informace ze zhruba 160 světových burz. Již asi ve 150 zemích sedí bankéři, spekulanti nebo investoři svorně u obrazovek. V osmdesátých letech se pak obrat zpatnáctinásobil prostřednictvím sítě. Reuter je dnes jednoduše všude. ‚Když prezident Spojených států vyjde před Bílý dům,'[503] popisuje bývalý bankéř Citibank a dnes člen dozorčí rady Reutera, Walter Wriston, magii všudypřítomných informací, ‚rozzáří se v obchodních místnostech celého světa více než 200 tisíc obrazovek'. … Všechny banky, které se účastní hry na burze, jsou dnes napojeny přinejmenším na Reutera, který zhruba každou hodinu dodává na obrazovky nejnovější informace o burzovních trendech... Nejdůležitější burzy v USA již připravují konkrétní plány pro nepřetržitý, čtyřiadvacetihodinový burzovní obchod, jejich cílem je computerizovaná ‚světová burza'."[504] – A ta v již nadcházejícím čase *One World* pod otevřeným panstvím modly mamonu přirozeně nesmí chybět!

7. Kapitalismus – malý historický výlet (*2, semitsky*)

Úroky, tato železná (vlastně zlatá) osnova kapitalistického typu hospodářství, byly ve všech dobách rozšířené stejně jako samy peníze, to je téměř po celém světě. Na Zemi by se však nenašel asi ani jediný národ, jemuž by kdy jeho *náboženství* výslovně *ukládalo* půjčovat peníze výhradně na úrok. Tím více pak ovšem překvapuje „zjištění, že přijímání úroků od ostatních národů je Židům nejen dovoleno, nýbrž výslovně nařízeno. Říká se to ve Starém zákoně (5. Mojž. 15, 6): ‚Ty pak budeš půjčovat mnohým pronárodům, ale sám si vypůjčovat nebudeš. Budeš ovládat mnohé pronárody, ale tebe neovládnou,' a dále Mojžíš stanoví (5. Mojž. 23, 20): ‚Vůči cizincům můžeš lichvařit, ale svému bratru na úrok půjčovati nesmíš, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal ve všem co zamýšlíš v zemi, kterou jdeš obsadit.' Hněvivá slova proroků Jeremijáše (15, 8) a Ezechiela (18, 8) jen dokazují, že již tehdejší Palestina musela být citelně postižena židovskou lichvou...[505] Již autor starého saského zákoníku (‚Sachsenspiegel') správně rozpoznal podstatnou zvláštnost židovského práva, když řekl: ‚Podle Božího práva nemá žádný Žid lichvařit,

---

[503] Míněno je zde prostranství před Bílým domem, kde prezident USA tradičně přednáší oficiální sdělení; p. překl.

[504] Sieglinde Arzberger v: *P. M. Perspektive* (tématický sešit *„Peníze"*), č. 23, 1991, 84-88.

[505] Pro nás křesťany, jimž víra káže přijímat Starý zákon jako inspirovaný Duchem sv. stejně jako Nový zákon, se nabízejí dvě teologicky možné cesty, jak uvést do souladu starozákonní dovolení a dokonce nabádání k přijímání úroků, se zřejmou pravdou o objektivní nespravedlnosti tohoto počínání: Buď se bude interpretovat: 1) vybírání úroků od pohanů izraelity jako spravedlivý Boží trest na pohanské národy (které přece musely být na Boží příkaz mnohdy vyhubeny!), nebo se i na tento případ použije 2) Kristových slov (Mat. 19, 8) „Mojžíš vám to dovolil pro tvrdost vašeho srdce... avšak na počátku tomu tak nebylo"!

přesto podle *jejich* řádu to vychází jinak,' a zákoník pro laiky (‚Laienspiegel') označuje nám obzvláště dnes tak roztomilý rozdíl právního a morálního rozlišení mezi Němci a Židy: ‚Církev je chce v tomto hříchu ponechat.' Rovněž Luther, důkladný znalec židovského písemnictví, prohlašuje shodně: ‚Vždyť jsou již tak zaslepeni, že nejen provozují lichvu – abych pomlčel o jejich dalších nepravostech –, ale dokonce ji ještě prohlašují za své právo, dané jim prostřednictvím Mojžíše'."[506]

Nikoli, tento oddíl knihy opravdu nemá být laděn „antisemitsky", nýbrž pouze *semitsky*, a proto na právě citovaný odsudek Židů Nežidy hned navážeme zcela stejně znějícím a možno-li ještě tvrdším odsudkem kompetentního a váženého Žida, proslulého novináře a spisovatele *Bernarda Lazare*, který ve své roku 1894 poprvé vydané knize „Antisemitismus" hned úvodem potvrzuje „lásku Židů ke zlatu", jíž „vystupňovali až k onomu bodu, v němž je pro tuto rasu téměř jediným motorem jejího veškerého jednání" a udělal z Izraele „opovrhované a nenáviděné lichváře celého světa".[507] – Bernard Lazare, mimochodem angažovaný obránce židovského důstojníka Dreyfuse v pověstné stejnojmenné aféře, ke své výše citované formulaci – pro svou krátkost jistě jen paušální – připojil dále na příslušném místě knihy zevrubnější a přesnou analýzu, z níž zkráceně uvádím:

„O bohatství... Židů až k 14. století, především ve Francii a ve Španělsku, máme ostatně svědectví nejen od dějepisců, ale i od těch Židů, kteří svým vlastním souvěrcům vytýkali, že se více starají o statky tohoto světa než o kult Jahveho. ‚Namísto oceňování Božího jména,' píše Abulafia Kabbalista, ‚dávali přednost počítání svého vlastního bohatství.' Postupem času bylo lze pozorovat u Židů vzrůst této záliby k bohatství a prakticky veškerá jejich činnost se koncentrovala na jediný obchod: tím míním obchod se zlatem. … Zde je nezbytné se na chvíli pozdržet. Často již bylo řečeno, a slýcháváme to opakovat stále znovu a znovu, že to byly křesťanské společnosti, které prý Židy nutily k půjčování zlata a provozování lichvy, tedy k činnosti, jíž se pak dlouho nemohli zbavit. To je teze filosemitů! Na druhé straně nás antisemité ujišťují, že Židé mají vrozen sklon k obchodu, a to především k obchodu se zlatem, a nikdy nic jiného nedělali, než že tento svůj přirozený sklon následovali, aniž jim kdy bylo něco vnucováno. V obou tvrzeních je část pravdy a část omylu, nebo ještě spíše musí být komentovány, a především jim musí být správně porozuměno."[508]

Právě onen díl pravdy z obou *tezí* zkombinoval Lazare po patřičném projednání a osvětlení do následujícího resumé: „Jako energický, čilý a nekonečně hrdý národ, považující se za stojící vysoko nad ostatními, chtěl být židovský národ také u moci. Měl instinktivní zálibu v panování, protože svým původem, náboženstvím a kvalitami své rasy – které si připisoval – se cítil povýšený. K získání tohoto druhu autority neměli Židé žádnou volbu prostředků. Zlato jim propůjčovalo moc, kterou jim všechny politické a náboženské zákony odpíraly, a bylo také jediným, k čemu mohli upnout své naděje. Jako držitelé zlata byli pány svých pánů, a to byla také jediná

[506] Nicolai, cit. místo 15 ad.

[507] B. Lazare, *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes* (1894), Reprint Ligugé/Vienne 1969 (dále jen: Lazare), 20.

[508] Tamtéž, 59 ad.

možnost k rozvinutí jejich energie, jejich činorodosti.“[509] – Tento střízlivý názor zapřisáhlého a uznávaného *Semity* v jeho kritickém zkoumání „antisemitismu“ je povznesen nad každé filosemitské rozhořčování, protože je navíc podložen nezpochybnitelnými fakty.

Bezesporu nejdůležitější postavou z počátku vývoje novodobého kapitalismu je ženevský reformátor *Jan* (*Jean*) *Kalvín*! Lavina, kterou nekompromisní odpůrce každé lichvy Martin Luther (snad) nevědomě a nechtě svou „reformací“ spustil, byla okamžitě využita těmi, jež ho sice *tajně inspirovali, ale sotva také zasvětili do svých pravých cílů*. Zcela nepodezřelým svědkem je nám znovu *Bernard Lazare*, který, nikoli bez lehkého náznaku triumfu, poznamenává:

„... Blížila se nová doba. Proti Církvi se rozpoutala pravá bouře útoků, do nichž vytáhl každý. Ve Wittenbergu zveřejnil Luther svých pětadevadesát tezí a katolicismus musel bránit nejen postavení svých kněží, ale musel bojovat také o svá zásadní dogmata. Po jistou dobu zapomněli teologové na Židy a dokonce i zapomněli, že neustále se šířící hnutí má své kořeny v hebrejských pramenech. Přesto však byla reformace v Německu i v Anglii jedním z těch okamžiků, v nichž si křesťanstvo připomíná své židovské zdroje. Je to židovský duch, který nyní triumfuje protestantstvím.[510] Reformace byla v jistém ohledu návratem ke starému ebionismu evangelického věku. Velká část protestantských sekt byla položidovská a později protestanti hlásali antitrinitářské učení, zvláště Michel Servet a oba Socinové ze Sieny. V Transylvánii antitrinitarismus dokonce kvetl od 16. století a Seidelius vystupoval pro převahu židovství a za deset přikázání. Evangelia byla vypuštěna ve prospěch Bible a Apokalypsy. Je dobře znám vliv, jaký měly tyto dvě knihy na luterány, kalvinisty a především na anglické reformátory a revolucionáře. Tento vliv pokračoval až do 18. století a vytvořil kvakery, metodisty, pietisty a obzvláště milenaristy, tedy muže páté monarchie, kteří s Vennerem v Londýně snili o republice a byli ve spojení s rovnostáři Johna Lilburna. Ve svých počátcích v Německu se protestantismus snažil získávat také Židy, a v tomto ohledu je analogie mezi Lutherem a Mohamedem jedinečná! Oba dva se ve svých učeních odvolávali na hebrejské zdroje a přáli si svá nově postavená dogmata nechat požehnat troskami Izraele.“[511]

K tomuto důležitému bodu se pak Lazare ještě vrací: „Bible byla duší reformace, a byla také duší náboženské i politické revoluce v Anglii. S Biblí v ruce připravoval Luther i angličtí povstalci cestu svobodě, pomocí Bible svrhl Luther a po něm Melanchton další jho římské teokracie a tyranii dogmat, a porazil je také prostřednictvím židovské exegese,[512] kterou do křesťanského světa přenesl Nikolaus z Lyry.

---

[509] Tamtéž, 64.

[510] Obdobný názor zastával ostatně i vysoce uznávaný židovský historik *Heinrich Graetz* (1817-1891), který od r. 1869 působil jako profesor ve Vratislavi. V třetím a posledním svazku svých *Volkstümlichen Geschichte der Juden* (6. Aufl. Wien-Berlin, dále jen: Graetz) na str. 27 píše: „Kdykoli se nějaká strana v křesťanstvu postavila nepřátelsky proti stávající Církvi, měla vždy starozákonní, tak říkajíc židovské zabarvení.“

[511] Tamtéž, 77.

[512] Graetz znovu přitakává (str. 188) této tezi: „Mnozí příliš horkokrevní Židé spatřovali v protivení se luteránů papežství přímo zánik Ježíšova učení vůbec a triumf židovství. Tři učení Židé přišli kdysi k Lutherovi, aby ho získali pro židovství. Některé horlivé hlavy mezi Židy spo-

Si Lyra non Lyrasset, Lutherus non saltasset, říkalo se, a Nikolaus z Lyry byl žákem Židů. Byl do té míry proniknut exegetickým učením, že byl sám považován za Žida. Ovšem ani tím ještě nebyli Židé příčinou reformace a bylo by absurdní něco takového tvrdit, ale byli jejími pomocnými sbory."[513]

V tomto bodě je ovšem Lazare poněkud neupřímný a pochopitelně se neodvažuje přiznat celou pravdu. Lidé, kteří Luthera trvale *inspirovali*, nemohou být přece považováni za nějaké „pomocné sbory", nýbrž za skutečnou *pružinu* reformace (což ovšem zase automaticky neznamená, že by byli její jedinou *příčinou*!). Především však Lazare neobjasnil, konkrétně která „velká část protestantských sekt" byla „položidovská". Zjevně tím však naráží na kalvinismus a jeho odnože. Opravdu asi nebude pochyb o tom, že jméno *Kalvín* (latinizované na *Calvinus*) neznamená nic jiného, než zkomolený výsledek pokusu o přepis celosvětově rozšířeného hebrejského jména *Cohen* podle francouzského pravopisu: z *Cohena* přes *Coëna* popř. *Cauina* se stal konečně *Calvin*, resp. *Kalvín*.[514]

Zatímco Lutherova úloha pozůstávala nejspíše jen v tom, aby protrhl hráze pro reformaci, přebral kryptohebrej Kalvín roli regulátora potopy, která se převalila přes katolickou Evropu. Lutherův boj proti lichvě proto nepřinesl naprosto žádný výsledek. Zakrátko už neměl vliv na ty, kdož ho zpočátku nadšeně následovali. „Vliv Kalvína byl pronikavý a účinný v mnoha oblastech. Jeho teze byly v protikladu s tezemi nejen katolickými, ale i Lutherovými. Vedly k reformaci v tom smyslu, jaký tomu slovu dával středověk, tj. k instituční a právní přeměně... Dalo by se hodně diskutovat o vlivu kalvínské reformace (nebo reformy) na rozvoj komerčního kapitalismu. Max Weber[515] a Ernst Troeltsch prokázali přímé souvislosti mezi rozšířením kalvinismu po Evropě a hospodářským rozvojem. Poněkud opatrnější byl R. H. Tawney, jenž dospěl k závěru, že byť i to nebyl prokazatelně kalvinismus, který vyvolal kapitalismus k životu, dal mu přinejmenším mocný podnět. Tawneyova teze se nám zdá být plně oprávněná. Technika a fenoménová forma kapitalismu se však utvářely již dlouho před Kalvínem, jinak by nemohly vyvolat nesouhlas a rozhořčení u Luthera, který byl v tomto ohledu ještě dědicem náboženského smýšlení pozdního středověku. Avšak Kalvín dodal kapitalismu nového ducha, který byl římskému učení nejen cizí, nýbrž vysloveně nepřátelský."[516]

---

jovaly s tímto náhlým otřesem papežství – které měli za modlářské uctívání relikvií a obrazů – nejsmělejší naděje na brzký zánik Říma a blízký příchod mesiánského času. … Více než židovský kmen však reformací získalo židovské učení. Stojíc do té doby téměř mimo pozornost, stalo se v počátcích reformace jistým způsobem dokonce módou."

[513] Tamtéž, 165.

[514] „Můžeme se pochlubit tím, že jsme byli původci reformace: Kalvín byl jedním z našich synů; byl židovského původu a zmocněn židovskou autoritou i podpořen židovským zlatem, aby sehrál svou roli v reformaci." – Takto doslova to stojí v jednom tajném dokumentu řádu *B'nai B'rith* z třicátých let 20. století, který r. 1936 velmi záslužně přinesla na světlo veřejnosti britská *Catholic Gazette* (cit. podle Marquis de la Franquerie, *Lucifer et le pouvoir occulte*, Paris 1984, 20 ad.)!

[515] Jako Izraelita jistě také nepodezřelý z „antisemitismu"!

[516] Dauphin-Meunier, cit. místo 47 ad.; podle (tamtéž) 48, pozn. 1, se autor odvolává na následující díla: Max Weber, *Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus*, v: *Gesammelte Aufsätze zur Religionssoziologie*, Tübingen 1920; Ernst Troeltsch, *Die sozialen Lehren der*

O tom, že se v mnohých Kalvínových spisech objevuje „nepřátelský“ postoj vůči zásadám katolického učení o principiální nemravnosti úrokové lichvy (kterého se Luther ještě pevně přidržoval), nám podrobně referuje *Dauphin-Meunier*: „Kalvín... vidí v lásce k práci něco jako náboženské poslání. Následkem toho se na rozdíl od katolických teologů snaží ospravedlnit snahu po zisku. Obohacování je podle něho zákonné, byť by i pocházelo třeba jen z umístění kapitálu nebo v penězích, obdržených jako úroky z půjčky. Odměna za použití peněz není sama o sobě nespravedlivá. Podle Kalvína je kanonická teze [o nemravnosti braní úroků]... absurdní.“[517] – K tomu přistupuje další důležitý aspekt: „Zatímco katolická Církev spatřovala ve shromažďování kapitálu pouhý prostředek k dosažení obecného blaha, představuje Kalvín získávání bohatství jako *bohulibý samoúčel*. Velkokapitalista tedy spatřuje ve svém zbohatnutí důkaz predestinace k vlastní věčné spáse, chudý je hříšník, jemuž tato milost schází. Kalvínovo učení je tudíž silným zdůrazněním individualismu. Pod jeho vlivem se kapitalismus stal farizejským duchem ziskuchtivosti a nespravedlnosti. Od této chvíle se tedy člověk kapitalismu stává puritánem.“[518] – Ačkoli se zdá, že Dauphin-Meunier neví nic o Kalvínově příslušnosti k židovskému národu, přesto se mu sama vnucuje – jako ostatně tolika jiným autorům – skutečnost nikoli jen pouhé *paralelnosti*, nýbrž prakticky *identity* kalvínství se židovskou hospodářskou etikou do té míry, že souhrnně konstatuje:[519] „Stejně jako Židé, i puritáni všude tam, kde byl jejich vliv patrný, vnášeli takové duchovní postoje, které se zcela zásadně liší od katolické mentality.“ – Hebrej *Karel Marx* svým způsobem řekl totéž, když označil „protestantismus za buržoazní náboženství“. – „Tuto definici pak jeho zeť Lafargue ještě dále precizoval: „Protestantismus je pravým náboženským výrazem kapitalistické formy produkce a směny.“[520] – Kalvín se ostatně nespokojil jen pouhým teoretizováním, nýbrž šel hned sám špatným příkladem, jak nás informuje *Karl von Vogelsang*, a „zřídil v Ženevě první křesťanskou lichvářskou banku [!]. Jeden protestantský stát za druhým rušil zákonný zákaz lichvy, a roku 1654 byl vydán zákon o pětiprocentní úrokové míře. Také v Anglii zrušil král Jindřich VIII. zákaz lichvy.“[521]

Historicky nesmírně zajímavým jevem je houževnatá vytrvalost židovské subverze křesťanské víry. Ještě stále neuspokojen ani výsledkem reformace – velkého západního náboženského rozkolu – vpašoval Sion do protireformačně se upevňující katolické Církve tvrdohlavě protestantizující (tj. podle Lazareho/Graetze: judaizované) a organizačně těžko přehledné proudění: tzv. *jansenismus*! Dauphin-Meunier, který o židovské inspiraci jansenismu rovněž nechce nic slyšet, přesto konstatuje jeho *kalvinistický* charakter, když píše: „V některých... zemích jako v Itálii, kde protestantismus nehrál téměř žádnou roli, se zdá být právě jansenismus importem

---

Kirchen und Gruppen, Tübingen 1912; R. H. Tawney, *Religion and the rise of capitalism*, London 1926.

517 Dauphin-Meunier, tamtéž 49.

518 Tamtéž, 51 ad.

519 Tamtéž, 52.

520 Tamtéž, 55.

521 Karl von Vogelsang (dokumentace od E. van Loena) v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, citov. místo 55 ad.

z ciziny a výsledkem kalvinistického pronikání do lůna katolicismu, který tam zavedl a podporoval liberální kapitalismus,“[522] a svou tezi dokládá výsledky důkladných bádání z italské historie.

Dalším milníkem na dlouhé cestě Sionu k rozhodujícímu celosvětovému mocenskému postavení a tím ke starozákonně prorokovanému (byť materialisticky pomýlenému) „ovládnutí národů“ byla takzvaná „francouzská“ revoluce z roku 1789, ve skutečnosti však naplánovaná, vyvolaná, provedená a pro své cíle využitá zednáři a jejich izraelitskými strůjci a pány. Co se týká samotných lóží, ty už dříve dosáhly postavení, v němž posléze mohly úspěšně sehrát přidělenou roli před rokem 1789, v jeho průběhu i po něm ve Francii. O této úloze se dozvídáme přesně v té míře, v jaké se pod neustávající bubnovou palbou kontrolovaných médií mění její nepředstavitelné hrůzy v cosi všeobecně „společensky přijatelného“. A tak jsme r. 1989, tedy právě dvě stě let po „události“, mohli v rámci celostránkového chvalozpěvu na adresu místního šlechetného zednářského cechu číst v jedněch münsterských novinách toto: „Francouzská revoluce z roku 1789 nese výraz zednářského myšlenkového bohatství a nemálo jejích vůdců, mezi nimi Danton, patřilo k bratrstvu.“[523]

Jak je to však se židovskou účastí na revoluci? Před revolucí ve Francii, soudí Dauphin-Meunier, hráli v etablované kapitalistické buržoazii „Židé jistou roli... pouze v Holandsku. Naproti tomu buržoazie nejen v Anglii a Holandsku jako v protestantských zemích, ale dokonce i ve Francii byla až do odvolání Nanteského ediktu z největší části kalvinistická.“[524] – *Krypto*židovská povaha buržoazního kapitalismu *před* r. 1789 je tedy mimo jakoukoli pochybnost. Ovšem *přímý* židovský vliv v období mezi reformací a osvícenstvím Dauphin-Meunier v žádném případě nepřehlíží, nýbrž spíše diferencuje: „I když je židovské spolupůsobení na rozmachu kapitalistického systému také jisté, stává se však přesto jeho vliv účinným teprve od pozdější doby. Především po svém občanském zrovnoprávnění koncem 18. století měli již Židé v roli buď ‚dvorních Židů’ nebo ‚králů úvěrů’ rozhodující postavení v hospodářském životě. Teprve pak začali provádět postupné podřízení průmyslu bankám.“[525] – K této posledně jmenované a nesmírně důležité skutečnosti se Dauphin-Meunier podrobněji vrací. Nechce však být pochopitelně žádným „antisemitou“ a proto je jeho formulace bez přímých semitských souvislostí: „Buržoazie... začala [brzy] hrát také politickou roli. V Anglii zahájila boj proti monarchii [katolických!!] Stuartů. Koncem 18. století pak udělala Francouzskou revoluci a stala se *jediným uživatelem jejích výsledků*.“[526]

Poslední slova, která jsem zvýraznil kurzívou, mají opravdu ledacos do sebe, ovšem s malým upřesněním. Jedinými uživateli výsledků jimi samými kontrolované revoluce byli Židé, a to hned ve dvou směrech: nejen pouze ohledně konečného do-

---

[522] Dauphin-Meunier, cit. místo 98 ad.
[523] *Stadtblatt Münster-Magazin*, duben 1989, 18.
[524] Dauphin-Meunier, cit. místo 68.
[525] Tamtéž, 32.
[526] Tamtéž, 67.

sažení *občanského zrovnoprávnění* s křesťany,[527] nýbrž také v opatření, přijatém *hned roku 1789*, které jim muselo neméně ležet na srdci – již 12. října 1789 zrušilo revoluční Národní shromáždění cestou zákona do té doby ve Francii nepřetržitě platný *zákaz úrokové lichvy*![528]

Avšak není to opravdu *anti*semitské, svádět jenom „na Židy" revoluci a její následky? Podle všeho ne! *Elijahu Ben-Zion Sadinsky* byl uznávaný sionistický vůdce a bez ohledu na to napsal: „Na všechny oltáře svobody a pokroku jsme položili své oběti. Občanské společnosti jsme dodali skvělou duchovní výzbroj k jejímu boji proti feudalismu, a významnou měrou jsme svou židovskou inteligencí, čilostí a houževnatostí přispěli k vývoji buržoazně-kapitalistické společnosti. Na všech barikádách buržoazní revoluce tekla židovská krev."[529] – Také v novější době se občas vyskytnou izraelité, kteří se na veřejném vystoupení vyjádří podobně jako kdysi Sadinsky, ale jimž pak přes jejich vychloubačnost spadne srdce do kalhot, jako se to například stalo pletichářskému židovskému propagandistovi *Pinchasi Lapidemu*, jak nám to popsal *Norbert Homuth*: „Protikřesťanský židovský spisovatel P. Lapide měl 7. 9. 1989 v Karlsruhe přednášku na téma ‚Deset revolucí židovstva'. Opravdu brizantní téma, k němuž jistě také patří francouzská a ruská revoluce. Na mou žádost, aby mi prodal tištěný text své přednášky a na dotaz, o jaké revoluce má jmenovitě jít, jsem nikdy nedostal odpověď."[530]

Není to však žádná tragédie, protože za diskrétní Lapideho ústup jsme bohatě odškodněni odvahou *Bernarda Lazareho* k veřejnému přiznání. O prehistorii „francouzské" revoluce a o židovském podílu na ní nám sděluje mnoho velmi zajímavých detailů, které bychom jinde těžko hledali:

„Je... jisté, že Židé stáli dokonce i u kolébky zednářstva, a že to byli kabbalističtí Židé, jak dokazují určité dochované rituály. Velmi pravděpodobně v letech, která předcházela revoluci, vstupovali Židé ve stále větším počtu do různých rad této organizace a sami tajné společnosti zakládali. Židé byli kolem Adama Weishaupta, a Martinez de Pasqualis – Žid portugalského původu – organizoval početné iluminátské skupiny ve Francii a rekrutoval mnoho stoupenců, které zasvěcoval do učení obnovy. Martinistické lóže byly mystické, zatímco ostatní zednářské lóže se orientovaly spíše racionalisticky, což nás opravňuje k výroku, že tajné společnosti představovaly obě stránky židovského ducha: praktický racionalismus i panteismus, tedy takový panteismus, který jako metafyzický reflex víry v jediného Boha občas končí kabbalistickou teurgií. Snadno by se dala prokázat shoda obou těchto tendencí ne-

---

[527] Srv. Amsee, cit. místo 43: „Obratníkem v dějinách Židovstva byla teprve Francouzská revoluce. Pod heslem Volnost – rovnost – bratrství v ní byli všichni, kdož mají lidskou tvář, postaveni vedle sebe jako rovný s rovným. Padly všechny výsady i bezpráví, a pouze zdatnost jednotlivce určovala nadále jeho postavení ve společnosti. To pro Židy znamenalo emancipaci od ghetta. Žid, po staletí pouhý občan druhé třídy, byl rázem zrovnoprávněn s křesťanem."

[528] Dauphin-Meunier, cit. místo 79. Srv. k tomu poznámku Karla von Vogelsang (v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 56): „Francie dlouho lpěla na zákazu lichvy a Sorbonna zabránila Colbertově pokusu o jeho obejití. Když pak ale Assemblée constituante (Ústavodárné shromáždění) r. 1789 zákaz přijímání úroků zrušilo, padla tím poslední hráz proti lichvě."

[529] Sadinsky, cit. místo VII.

[530] Homuth 1990, cit. místo 51.

přetržitou aliancí od Cazotta, Cagliostra, Martineze, Saint-Martina a Eckartshausena až po encyklopedisty a jakobíny, stejně jako způsoby a cesty, po nichž bez ohledu na rozdíly *došli ke stejnému výsledku a účinku, totiž k oslabení křesťanství.* Ale to všechno by nesloužilo k ničemu jinému, než jen k dalšímu důkazu skutečnosti, že Židé sice byli nejzdatnějšími agenty tajných společností, protože jejich učení bylo v naprosté shodě s vlastním židovským učením, nedokázalo by to však, že byli jejich zakladateli. Případ Martineze de Pasqualis je výjimkou a nemělo by se zapomínat, že on sám, dříve než založil vlastní lóži, byl zasvěcen do iluminátství rozenkruciány. …Ani během revoluce nezůstali Židé v nečinnosti. Vzdor jejich malému počtu v Paříži je vidíme vystupovat jako předsedy v revolučních sekcích, jako velitele legií, přísedící u soudů atd. Musely by se důkladně prostudovat archivy provincií, aby se mohla zjistit jejich celková účast. Alespoň někteří si zaslouží naší zvláštní pozornosti, tak např. chirurg Joseph Ravel, člen generální rady Komuny, popravený po 9. thermidoru, Isaac Calmer, prezident dozorčího výboru v Clichy, popravený 29. messidoru roku II., a konečně Jacob Pereyra, bývalý komisař výkonné správy v Belgii u Demourieze, který jako člen strany héberistů byl ve stejnou dobu jako Hébert postaven před soud a 4. germinalu roku II. popraven.“[531] – V této malé galerii byl opomenut rovněž později gilotinovaný revolucionářský vůdce *Maximilien Robespierre,* „jenž sám pocházel z německých Židů jménem *Rubinstein*, kteří si už před staletími pofrancouzštili jméno“.[532]

O tom, že pouze cílevědomá židovská agitace před revolucí i během ní zapříčinila jejich emancipaci, není podle *Bernarda Lazare* nejmenších pochyb: „Co se týče politických výtek Židům, např. že představují stát ve státě, že jejich přítomnost jako státních občanů v křesťanských společnostech není únosná, je dokonce škodlivá a podobně, zůstávaly v platnosti do toho dne, kdy Francouzská revoluce zasadila koncepci křesťanského státu přímý úder. Proto tedy měli pravdu Dohm, Mirabeau, Clermont-Tonnerre a abbé Grégoire proti Maurymu, Rebelovi a knížeti de Broglie, a *Ústavodárné shromáždění jen uposlechlo hlasu ducha, který ho od samého počátku vedl*, když 27. září 1791 slavnostně prohlásilo, že Židé požívají ve Francii aktivních občanských práv! Židé tímto okamžikem vstoupili do společnosti.“[533] – Lazare pak dokládá průběh této události konkrétními historickými podrobnostmi. „27. září 1791 po předběžné diskusi, v jejímž průběhu bylo projednáno rozhodnutí o emancipaci Židů, odsouhlasilo Ústavodárné shromáždění na návrh Duporta a po intervenci Regnaulta de Saint-Jean-d'Angély dekret o připuštění Židů do stavu aktivních občanů. Tento dekret byl již dříve připraven komisí, svolanou králem Ludvíkem XVI. za předsednictví Malesherbese a duchovně připraven také spisy Lessinga a Dohma. To byl tedy logický závěr po léta trvajících snah Židů a filosofů. V Německu ji usilovně podporoval Mendelsohn, byl jejím nejčinnějším zastáncem, a v berlínském salonu Henriette de Lemos dostal Mirabeau od Dohma vlastní inspiraci.“[534]

---

[531] Lazare, cit. místo 167 ad.
[532] Boyer, cit. místo 98.
[533] Lazare, cit. místo 84. Zvýraznění v textu ode mne.
[534] Tamtéž, 101.

Lazare potvrzuje i to, co jsme slyšeli od *Dauphin-Meuniera* o postoji holandských Židů:[535] „V Holandsku udělilo Národní shromáždění Židům občanská práva od r. 1796, tedy v době založení Batávské republiky, a jejich postavení – později upravené Ludvíkem Bonapartem – s konečnou platností rozhodl Vilém I. roku 1815. Je ovšem pravda, že holandští Židé již od 16. století požívali významných výsad a měli dosti značnou svobodu, samotná revoluce byla pouze rozhodnou příčinou jejich úplného osvobození."

Co se však týče mimořádně významného, navíc prakticky okamžitého revolučního zrušení zákazu úrokové lichvy, musíme i v tomto ohledu dát za pravdu *Bernardu Lazaremu* tam, kde lakonicky konstatuje: „*Francouzská revoluce byla v první řadě revolucí hospodářskou*," zvláště když svůj názor také umí důkladně podpořit fakty: „Pokud bychom měli na revoluci nahlížet jako na konec jednoho třídního boje, musíme v ní ovšem současně spatřovat také začátek boje mezi dvěma formami kapitálu: nemovitého a movitého majetku, tedy *kapitálu půdního* a *kapitálu průmyslově-bankovního*. Se soumrakem panství šlechty také rychle mizelo panství půdního kapitálu a panství buržoazie s sebou rychle přineslo také vládu průmyslového a burzovního kapitálu. Emancipace Židů je spojena s historií mocenské převahy tohoto kapitálu. Dokud měl půdní kapitál politickou moc, byla Židům odpírána veškerá práva. Dnem, kdy politická moc přešla do rukou průmyslového kapitálu, byli Židé svobodni – a to bylo nevyhnutelné. V boji, do něhož se buržoazie pustila, potřebovala ovšem pomocníky. Cennou pomocí jí byli Židé, na jejichž osvobození tudíž měla zájem. Od samé revoluce postupovali Židé a buržoazie společně – spolu podporovali Napoleona, když diktatura byla nezbytná k obraně práv, dosažených pomocí třetího stavu. A když se později císařská tyranie stala pro kapitalismus přítěží, byla to znovu buržoazie a Židé, kdo společně vyvoláním umělého nedostatku potravin během ruského tažení vyvolali pád burzovních cen státních půjček a uplatili některé maršály ke zběhnutí."[536]

„Na začátku velkého industriálního rozvoje po roce 1815, kdy překotně vznikaly plavební, důlní a pojišťovací společnosti, nacházeli se Židé mezi průkopníky kapitálových společností a napomáhali jejich nadvládě nebo je přinejmenším zaváděli. Měli k tomu ostatně ty nejlepší předpoklady. Instinkt k vytváření spolků a společenství byl po staletí jejich jedinou oporou. Avšak Židé se nespokojovali pouze s podporou triumfu kapitalismu po stránce praktické, ale také teoretické. Postavili se na

---

535 Tamtéž, 104 ad.

536 Podobně hodnotí pravé příčiny strmého pádu Napoleonovy hvězdy také americký historik David L. Hoggan, *Das blinde Jahrhundert. Zweiter Teil: Europa – die verlorene Weltmitte,* Tübingen 1984 (dále jen: Hoggan), 229 ad., když píše: „Také ve Francii hrozilo Židům nebezpečí, že znovu ztratí svá práva, zajištěná jim revolucí z roku 1789, když Napoleon r. 1807 vyčítal Velké židovské radě v Paříži, že se Židé více starají o své válečné zisky, než aby se konečně snažili být loajálními občany Francie. Výsledkem Napoleonovy pohrůžky pak bylo, že se mnoho významných Židů stalo anglickými agenty, spolupracujícími s Rothschildem na Napoleonově zničení. Nikdy mu nemohli zapomenout jeho proslulý veřejný výrok z r. 1807: ‚Tyhle židovské kobylky jednou sežerou moji milovanou Francii'!" (Židovští historici se dodnes pilně snaží nenechat na Napoleonovi dobrý vlásek; tak např. Peter Geyl, *Napoleon For and Against,* New York 1949, přehled napoleonské historiografie po jeho smrti r. 1821.)

stranu filosofů buržoazie, na stranu Saint-Simona a pracovali nejen na šíření, ale i na propracování jeho učení. Saint-Simon (*Du Système industriel*, Paris 1821) prohlásil: ‚Výkon světské moci musí být svěřen průmyslníkům' a ‚poslední krok, který ještě zbývá průmyslu k uchopení moci ve státě,[537] je zajistit mu většinu v parlamentu, což je teď největším problémem doby'. – A dodává (*Catéchisme des Industriels 1er Cahier*, Paris 1823): „Třída průmyslníků musí být prvním stavem, neboť je ze všech nejdůležitější, protože se může bez ostatních obejít, ale ostatní se bez ní neobejdou, jelikož se udržuje vlastní silou, svou osobní prací. Ostatní třídy musí na ni pracovat, protože jsou jejími stvořeními a udržuje je při životě. Jedním slovem, jelikož všechno povstalo z průmyslu, musí se také všechno dít jen kvůli němu." – A Židé také napomáhali uskutečnění Saint-Simonova snu. Osvědčili se jako nejspolehlivější spojenci buržoazie, a to tím spíše, že svou činností pro buržoazii *pracovali především sami pro sebe*. V celé Evropě stáli v předních řadách liberálního hnutí let 1815-1848, které budovalo mocenské postavení buržoazního kapitalismu."[538]

O domu *Rothschildů* jako exponentu internacionálního židovského velkokapitalismu si ještě dále povíme ve zvláštním oddílu o *bankovnictví*. Prozatím si zde jen podle *Nicolaie* letmo nastíníme další průběh porevolučního (přesto však „dodatečnými zemětřeseními" destabilizovaného) devatenáctého století a ukážeme si souhrnně další etapy židovského kapitalismu při jeho postupu, zvláště pak v Německu: „Počátky rozvoje soukromého bankovnictví se *odvíjejí od emancipace Židů*. Bez ní by etablování Rothschildů, Oppenheimerů a dalších židovských bankéřů nebylo v Prusku možné. Po osvobozovacích válkách ustala naléhavá kapitálová potřeba Anglie, která však nyní byla naopak značná ve vítězných státech kontinentu. V důsledku toho ovšem bylo nutno platit vyšší úroky, a proto se sem také vrhl bankovní dům Rothschildů, jenž zbohatl na anglických obchodech. Prusko, které se až dosud přijímání úvěrů zdráhalo, muselo nyní také přikročit k takovému opatření. Okamžitě nastoupila spekulace: Rothschildové, kteří sami byli velkými a úspěšnými burzovními spekulanty, zavedli moderní burzovní techniku, a aby naladili veřejnost, neostýchali se použít ani těch nejnemravnějších prostředků. Nejhorší, rovněž jimi

[537] Požadavek, k němuž se Židé rádi připojili!

[538] Tamtéž, 115 ad. – K postoji r. 1791 čerstvě emancipovaného Židovstva srv. rovněž (tamtéž, 102 ad.): „Židé tedy byli podle zákona emancipováni, ale nikoli morálně. Podrželi si své mravy, obyčeje a předsudky stejně, jako je udržovali jejich spoluobčané ostatních vyznání. Byli sice šťastni, že se zbavili svého opovrhovaného postavení, ale nedůvěřivě se kolem sebe rozhlíželi a podezírali dokonce i své osvoboditele. Byla to právě ta nejosvícenější, inteligentní a reformám nakloněná část Židovstva, která zaujímala nejnižší postavení a nejvíce trpěla ponižováním svých souvěrců a jež se tolik napracovala na prosazení emancipace. – Protože emancipační dekret nezměnil židovské Já, nezměnil se také ani způsob, jímž se toto Já projevovalo. Hospodářsky zaostalí Židé – připomínám, že zde mluvím o většině – zůstali tím, čím byli, totiž neproduktivními: byli vetešníky, směnárníky, lichváři, a ničím jiným být nemohli, jak vyplývá z jejich zvyklostí a okolností, v nichž žili... Jestliže je přehlížíme jako malou menšinu, pak nemají žádnou jinou schopnost, a do dnešního dne se v této situaci nachází značná část Židů. Využívají svých schopností a nacházejí k tomu dostatek příležitostí dnes stejně tak jako v dobách neklidu a nepořádku. Ve Francii profitovali z událostí, které jim byly velice příznivé."

vynalezená forma volných půjček, které po tři roky kolísaly v kursech mezi 99 ¼ až 167 ze sta,“[539] tedy nabízela značný prostor k ošizení nic netušících upisovatelů.

Aby se mohla ďábelská dialektika (jak byla výše o tom řeč) objevit na scéně, na níž by byly nežidovské národy zcela dezorientovány sehrávaným gigantickým „stínovým boxem“ mezi židovským kapitalismem a židovským socialismem/komunismem, museli v polovině 19. století vystoupit zpoza kulis *Karel Marx* a spol. Jak má celý plán fungovat, ozřejmil roku 1919 židovský bankéř *Otto Kahn* v rámci jedné budapešťské přednášky takto: „Říkáte, že marxismus je nejzavilejším nepřítelem kapitalismu, který je nám posvátný. *Ale oba jsou jen protilehlé póly, které nám umožňují být polární osou*. Oba póly mají stejný cíl: obnovu světa shora kontrolou bohatství a zdola revolucí.“[540] – Je příznačné, že přesně o deset let později bylo možno ve švédském „Judisk Tidskrift“ („Židovský časopis“) č. 57 si z pera pana *Blumenthala* přečíst toto: „Teprve před nedávnem darovala naše rasa světu nového proroka. Ale ten má dvě tváře a nese dvojí jméno: na jedné straně zní jeho jméno Rothschild, na druhé Karel Marx.“[541] – Zatímco tedy prosťáčkové a profesionální dezinformátoři[542] neustále vytahují ze zásobárny oficiálně zafixovaného pojetí dějin ochotnicky sehrávaný „antisemitismus“ Karla Marxe, podává nám o tomto jevu z poměrně malého časového odstupu (1894) *Bernard Lazare* následující *semitské* svědectví: „Tento potomek rabínů a učitelů zákona v přímé linii zdědil veškerou mohutnost logiky svých předků. Byl bystrým a pronikavým talmudistou, jemuž pošetilé maličkosti (talmudské) praxe nevadily, aby nebyl talmudistou, který se zabývá sociologií. Svou vrozenou exegetickou schopnost využil ke kritice politické ekonomie. Byl prodchnut starým hebrejským materialismem, který věčně sní o uskutečněném pozemském ráji a odmítá vzdálenou a problematickou naději na ráj posmrtný. Byl nejen logikem, ale také buřičem, poháněčem a tvrdým polemikem, který svůj sarkasmus a diskutérskou výzbroj nacházel tam, kde Heinrich Heine: v židovských zdrojích.“[543] – Lazaremu v dnešních dnech neohroženě přizvukuje *Schalom Ben-Chorin* alias *Fritz Rosenthal*, který Karla Marxe řadí mezi ony „ateistické Židy, v nichž přesto žhne mesiánská jiskra“![544]

Tento potomek rabínů svou úlohu splnil v každém případě perfektně. „Je nápadné, že Marx nikdy nepsal o finančním kapitalismu. Pranýřován jím byl výhradně

---

539 Nicolai, cit. místo 59 ad.

540 Cit. podle: Homuth 1990, 57, který jako pramen uvádí Comte de Saint-Auclaire, *Genève contre la Paix*, Paris 1936, 83.

541 Homuth 1990, tamtéž.

542 K takovým dezinformátorům patří např. Konrad Löw, který (cit. místo 73 ad.) kromě jiného tvrdí, že „především“ Karel Marx se „prohřešil“ na svém vlastním národu, a „že by se nechala naplnit celá brožura jednoznačnými výroky z jeho pera, které ve své zuřivosti neznají hranic“. Také Hans Noll – zřejmě stejně jako Löw také sám Žid – (*Gelegenheit zum Neubeginn. Zum Verhältnis von Christen und Juden*, v: *Mut* č. 273/květen 1990, 21-34, zde 27) tvrdí, že „antisemitismus Karla Marxe... vrcholí v prohlášení, že ‚buržoazní společnost ze svého nitra produkuje neustále Židy’.“

543 Lazare, cit. místo 170.

544 Schalom Ben-Chorin, *Jüdischer Glaube*, v: Bruno Moser (Hrsg.), *Das christliche Universum. Die illustrierte Geschichte des Christentums von den Anfängen bis heute*, München 1981, 28-45, zde: 40

podnikatel jako majitel výrobních prostředků. Je nemyslitelné, že by Marx nevěděl o skutečných kapitalistech, o kapitalistech finančních. Naopak, nezdá se pravděpodobnější, že jako příjemce peněz od londýnského Rothschilda vědomě řídil politické emoce dělnictva falešným směrem vytvořením chybného pojmu kapitalismu? Pokud by tomu tak bylo, šlo by o perfektní souhru internacionálních finančních stratégů a internacionálního socialismu, což by odpovídalo intelektu a charakteru těchto kosmopolitních kruhů."[545] – Blumenthalem narýsovaný portrét židovského proroka s janusovskou hlavou a jménem Rothschild/Marx dává této domněnce punc jistoty.

Prakticky nijak nerušeni *marxismem*, zaměřeným *jen* proti kapitalistickým *podnikatelům*, mohli si kapitalističtí *velkobankéři* jako držitelé kapitálu a tudíž jako skuteční páni velkoprůmyslu od této chvíle svůj majetek a zisk zajistit. Bernard Lazare sice odmítá výtku na židovskou stranu, že prý *vymyslela* a *založila* kapitalismus, avšak v žádném případě nepopírá průběhem 19. století definitivně etablovanou *židovskou nadvládu* v kapitalistickém sektoru:

„Po mnoho století barbarských společností středověku byl Žid jako nositel vyšší kultury a dávných zkušeností mnohem lépe vyzbrojen. Byl představitelem obchodního i úvěrového kapitálu a napomáhal jeho vzniku. Přesto se však tyto druhy kapitálu prodraly k životu teprve tehdy, až usilovná práce staletí připravila jejich nadvládu a přeměnila je v průmyslový a spekulační kapitál. Bylo k tomu využito především dvou velkých expanzivních hnutí: křižáckých tažení a objevení Ameriky, které bylo výsledkem mnohostranné kolonizační činnosti Španělska, Portugalska, Holandska, Anglie a Francie i spojeného úsilí obchodního systému. To si vyžádalo etablování veřejných úvěrů a rozšíření působnosti velkých bank, rozvoj průmyslových manufaktur a vědeckého pokroku. Slovem, vyžádalo si to mnoho takových a dalších historických, náboženských i morálních příčin, aby mohla být vytvořena současná společnost. Ti, kdož označují Židy za původce tohoto stavu, tím jen podávají důkaz své ohromující, absolutní nevědomosti. Nicméně, jak jsme si právě ukázali, byla úloha izraelitů v tom všem významná, ale je jen málo nebo dokonce zcela neznámá, a to především antisemitům.[546]

Přesněji je známo, jak Židé jednali. Ve Francii doby restaurace a červencové vlády stáli na vrcholu financí a průmyslu. Nacházíme je mezi zakladateli velkých pojišťovacích, železničních a plavebních společností. Konkrétně v Německu pak byla jejich činnost mimořádná. Dali podnět k vyhlášení zákonů, příznivých obchodu se zlatem, spekulaci a lichvě. Byli to oni, kdo (r. 1867) nejvíce profitovali ze zrušení starého zákona, omezujícího lichvu, a zasadili se o přijetí zákona z června 1870, jímž byly akciové společnosti vyjmuty ze státního dozoru. Po francouzsko-německé válce patřili k nejsmělejším spekulantům a v horečce gründerské mánie, která zachvátila německé kapitalisty, jednali tak, jak jednali francouzští Židé v letech 1830-1848. Byla to epocha, končící zhroucením r. 1872, během níž mezi šlechtou i malou buržoazií, okradenými během panování Žida v gründerské době, vznikl

[545] Schweiger, cit. místo 86.
[546] Všimněme si stejně výsměšné, jako záludné rány pod pás gójům!

mohutný antisemitismus...“[547] – Výraz „okrádání“ tedy není žádným hanlivým „antisemitským“ pojmem...

Jak strašnou hospodářsko-politickou mocí už bezprostředně před I. světovou válkou disponoval hebrejský kapitál, vychází najevo z tzv. „Přehledu novin Frankfurter Zeitung“ z 8. ledna 1913, zaměřeného na USA a sestaveného pouze z údajů o nejdůležitějších tamějších Rothschildových vazalech, tedy z pramenů povýtce *židovských*. Podle tohoto přehledu kontrolovala tři finanční impéria *J. P. Morgan & Co.* (tehdy hlavní Rothschildova agentura v Novém světě), *Kuhn, Loeb & Co.* a *Speyer & Co. of New York* podniky s kapitálovou silou 63 306, 52 606 resp. 23 169 *milionů* dolarů, což tehdy v přepočtu odpovídalo sumě 584 *miliard* marek. „Veškerý německý národní majetek obnášel podle známého Helfferichova odhadu před válkou 310 miliard marek. Tento příliš optimistický odhad pak ještě před svou smrtí (začátkem r. 1924) upravil na 150 miliard. Přitom americký finanční majetek od roku 1913 do dnešní doby (1925) ještě dále nesmírně vzrostl objemem i vlivem. Takovou moc žádná z korunovaných hlav nikdy ani přibližně neměla!“[548]

O poměrech v Německu z období mezi přelomem století a rokem 1930 máme ještě podrobnější údaje: „Například na berlínské burze bylo r. 1930 ze 147 členů představenstva 116 Židů. Podle údajů židovského vědce Alfreda Marense bylo ze 603 německých firem roku 1930 v obchodu s kovy 346 židovských (= 57,3 %), v dámské a dívčí konfekci byl ze 133 velkoobchodníků 81 (= 60,9 %) židovských, 22,7 % firem v obchodu s obilím měli v rukou Židé. V samotném Berlíně bylo k tomuto roku 150 soukromých židovských bank. Pro bližší údaje o světovém obchodu odkazujeme zde na knihu Wernera Sombarta ‚Die Juden und das Wirtschaftsleben’, Mnichov 1920. Např. se tam píše: ‚Od časů Rothschildů se stává obchod se zakládáním společností skutečnou specialitou Židů... Ze 25 založených domů první kategorie jich 16 neslo židovská jména. Königs- und Laurahütte: ze 13 zakladatelů 5 Židů, Continentale Eisenbaugesellschaft: ze 6 zakladatelů 4 Židé, Bauverein unter den Linden: z 8 zakladatelů 4 Židé atd.’[549] Především v obchodě, divadelnictví, literární kritice a časopisectví se postavení Židů stalo prakticky monopolním. Jestliže se vezme v úvahu, že celkový počet židovského národa je odhadován na 17 milionů, což představuje jen 0,8 % světové populace, pak je vliv Židů v obchodě a kultuře nepoměrně velký... Jejich koncentrace ve velkých městech jim dovoluje zkoušet štěstí právě v těchto oborech. Zatímco např. v Prusku se jen 17,11 % obyvatel věnovalo obchodu a přepravě, obnášel poměrný podíl u Židů 58,8 %. Ve Wirttembersku jsou tato čísla ještě vyšší: 64,6 % Židů je činných v obchodě a přepravě. Celkové údaje v Německu, v zemi s takovou úctou ke statistikám, nejsou bohužel k dispozici.“[550]

Internacionálně široce rozvětvený dům Rothschildů zůstal po všechny časy rodinným podnikem a jako takový nikdy nemusel předkládat bilanci svého koncernu.

---

[547] Lazare, cit. místo 180 ad.

[548] Nicolai, cit. místo 52, pozn. 65.

[549] Již jen tato čísla plně ospravedlňují slova Bernarda Lazare o „zakladatelské horečce“ („gründerství“), které propadli (také a především) Židé.

[550] Amsee, cit. místo 43 ad.

Nehledě na jeho těžko odhadnutelnou, ale nanejvýš pravděpodobnou *nepřímou* kontrolu podniků mnoha svých souvěrců, dá se přímé kapitálové vlastnictví této rodiny přinejmenším zhruba odhadnout pomocí modelového výpočtu, který předložil *Herbert Schweiger*:[551]

„Majetek rodiny Rothschildů obnášel na počátku tohoto století 40 miliard marek, což byl trojnásobek celkového majetku německého průmyslu. Při 8 % zúročení by to po 66 letech představovalo 5,5násobné[552] zvýšení původního kapitálu:

1918	40 miliard marek
1930	80 miliard marek
1942	160 miliard marek
1954	320 miliard marek
1966	640 miliard marek
1978	1 280 miliard marek
1984	1 920 miliard marek = 1,92 bilionu marek.“

Pokud jde o dnešní poměry v USA, osvětluje nám je výtah ze soupisu americko-židovských magnátů, kteří by klidně sami mohli zaplatit „půjčku“ ve výši 10 miliard, jež byla r. 1991 vyžádána Izraelem u vlády Spojených států a r. 1992 zaplacena – americkými daňovými poplatníky:[553]

„Finančníci Lawrence a Preston Tischové, ‚vrahové firem’ Carl Icahn, Saul Steinberg, Meshulam Riklis, Ronald Perelman, Michel David – abychom jmenovali aspoň některé z těch, kteří se za Reaganovy prezidentské éry stali miliardáři – by si vesměs mohli klidně dovolit zajistit své druhé vlasti úvěrové garance. Totéž by mohli udělat třeba magnáti nemovitostí Harry Helmsley, Leonard Marx, Samuel Lefrak, Lester Crown, Jack a Lewis Rudinové, Leon Uris, William Zeckendorf, Peter Kalikow, Jay a Robert Pritzkerové, Leonard Stern, Morton Zuckermann a miliardářští bratři Reichmanové. … V mediálním, nakladatelském a zábavním obchodu jsou to mocné klany Sulzbergerů a Grahamů, kterým nyní patří např. ‚New York Times’ a ‚Washington Post’, stejně jako Lew Wassermann, Aaron Spelling, John Kluge, Robert Maxwell, Leonard Goldensohn, Steven Spielberg a Marvin Davis – tedy všechno holdingy prvního řádu, které by mohly takovou půjčkovou garanci velmi lehce spolupodepsat. … V této pestré směsi obchodníků a lichvářů se také nacházejí bratři Safarové, internacionální bankéři, rodina Lauderova, naftový miliardář Leon Hess, nejbohatší monopolista zlata a diamantů Harry Oppenheimer, Sheldom Solow, Jerome Kohlberg, Milton Petrie, Leslie Wexner; dále Michael Fribourg, o němž se říká, že ovládá světový trh s obilím,[554] miliardářský obchodník s kořalkou Edgar Bronfman, který ještě navíc předsedá ‚Světovému židovskému kongresu’, Ted Arison z izraelského rejdařství Tycoon, jenž v Americe vlastní majetek za více než miliardu dolarů atd. atd. … ‚Přitom nezapomínejme, že tento výčet je jen pouhým výběrem,’ říká newyorská historička Betty Kramerová, která sesta-

[551] Schweiger, cit. místo 91 ad.

[552] Patrně tisková chyba, jak dokazuje následující tabulka. Správně zde má stát: 48násobné!

[553] George Nicholas a Warren Houghové v: *CODE*, č. 12/1991, 29.

[554] Hloupí „Američané“, kteří prodávají zlým „Rusům“ tolik milionů tun obilí za zvláštní, výhodné ceny!

vení této zprávy věnovala mnoho badatelské práce. ‚Máme před sebou zdaleka ne úplný výčet magnátů a multimiliardářů, které obrovská výše jejich majetku plně kvalifikuje ke garantování půjčky zemi, již nazývají svou druhou vlastí.'" – Což jim přirozeně nepřijde na mysl ani ve snu do té doby, dokud mají v *samoobslužné podobě k dispozici státní rozpočet USA*...

Jeden z výše jmenovaných, Harry Oppenheimer, si zasluhuje zvláštního povšimnutí, protože „udává tón v Jižní Africe. Je šéfem ‚Anglo American Corporation' (AAC), největšího diamantového koncernu na světě. Pomocí AAC Oppenheimer kontroluje nejen 85 % světového trhu s drahými kameny, ale spolu s dalšími pěti významnými jihoafrickými hospodářskými koncerny také – přímo nebo nepřímo – kolem 80 % firem, připouštěných na johannesburskou burzu. … Nedávno vzbudila rozruch jedna computerová analýza předních jihoafrických odborníků na zlato, která se dostala na veřejnost. AAC kontroluje 69 % jihoafrické produkce zlata. Oppenheimerova AAC se téměř 40 % podílí na ‚Johannesburg Consolidated Investment Corporation' a 25 % na firmě ‚Gold Fields of South Africa' (GFSA)."[555] – Čistě z důvodů nedostatku místa si zde musíme odpustit položení lehce rozluštitelné hádanky, proč Jižní Afrika už po léta udržuje nejtěsnější hospodářské kontakty se státem Izrael...[556]

Dostatečně ostré světlo na totální finanční nadvládu Sionu nad (zakrátko už sjednocenou) Evropou vrhá krátké novinové sdělení z listopadu 1992: „Frankfurtská BfG Bank AG má nového vlastníka. Za 1,42 miliardy marek převzala francouzská státní banka Crédit Lyonnais (CL) většinu akcií BfG Bank. Po několikaměsíčním jednání byla tato dohoda uzavřena s dosavadními vlastníky banky Versicherungsholding Aachener und Münchener Beteiligungs-Aktiengesellschaft (AMB/-Aachen) a Gewerkschaftsholding BGAG (Frankfurt). Sdělil to v Paříži evropský šéf Crédit Lyonnais, Alexis Wolkenstein. Podle jeho slov převzetím zmíněných akcií posílí jeho ústav svou aktivitu na německém a evropském trhu."[557]

Takže francouzská *státní banka* bude cestou pouhého držení *většiny* akcií také *majitelkou* německé „Bank für Gemeinwirtschaft", která bude navíc řízena jistým pánem s hezky francouzsky znějícím jménem *Wolkenstein.* Tak vida, jen o vlásek, a náš malý *semitský* výlet by málem skončil ve Francii...

8. K bankovnictví zásadně

Podle své koncepce je banka v podstatě *úvěrový* institut. Svůj výdělek získává prostřednictvím půjčování peněz, za něž vybírá a v případě nutnosti vymáhá úroky. Moderní banky jsou ale také podniky rozličných dalších služeb. Uschovávají peníze svých zákazníků, vedou privátní a obchodní konta, starají se o bezhotovostní platební styk a směňují peníze nejrozmanitějších měn – tedy poskytují služby, které samy o sobě nemají v podstatě nic společného s úrokovým obchodem. Ideální ban-

[555] Peter Scroll v: *Nation* č. 1 (leden) 1991, 27.
[556] Srv. k tomu např. *CODE* č. 6/1992, 47 ad.
[557] *DT* (dpa/vwd), 12. 11. 1992.

ka by byla ta, která by se omezila pouze na tento druh služeb, tj. která by byla pouhým institutem pro rozvoj národního a mezinárodního platebního styku a nevyžadovala by za své služby žádné úroky, nýbrž pouze skutečné vlastní náklady pokrývající odměnu ve formě přiměřených poplatků *jako každý jiný servisní podnik*.

V hospodářsky ideálně zřízené společnosti, tedy v hospodářství zásobovacím, v němž by každý, kdo může a chce pracovat, měl k dispozici postačující vlastní výrobní prostředky, by bylo braní půjček jen poměrně výjimečným opatřením. I kdyby v takové společnosti banky, sloužící především k zajišťování platebního oběhu, v nutných případech nějakou menší půjčku poskytly, nepříslušel by jim za to žádný úrok, ale pouze (přímá či nepřímá) náhrada v podobě odpovídajícího poplatku za práci zaměstnance, který tuto specifickou činnost vykonal.

Takové *ideální banky už ve skutečnosti kdysi existovaly*, a sice koncem středověku v církevní správě. Aby vzali vítr s plachet tehdy už řádící (ne snad výhradně, ale jistě převážně) židovské lichvě, zřídili v Itálii františkáni s papežským svolením tzv. „Montes Pietatis“ („Vrchy milosrdenství“), bankovní instituty, které ne vlastní vinou zchudlým křesťanům měly poskytovat menší bezúročné úvěry. Je až výmluvně ironické, že při založení první z nich roku 1463 v Perugii musely být dvě třetiny startovního kapitálu vypůjčeny u Židů na úrok. Nicméně zasluhuje zvláštního ocenění, že toto zatížení nebylo v duchu idealistického učení institutu přeneseno na drobné vypůjčovatele.

„Příkladu z Perugie následovalo Orvieto a Gubbio r. 1463, Assisi r. 1468, San Severino a Fabriano r. 1470. Některé z těchto ústavů však mohly být provozovány jen dočasně. Poskytování velkého množství poměrně drobných půjček se brzy ukázalo jako nemožné pro rostoucí náklady na vedení stále rostoucího účetnictví, protože výdaje na režii byly podstatně větší, než tomu bývá v případě jednorázového zapůjčování větších částek. Poskytování zcela bezplatných půjček se tedy ukázalo jako v reálné praxi neuskutečnitelná iluze. Proto došli františkáni – na prvním místě blahoslavený Bernardin z Feltre – k jednomyslnému závěru, že na pokrytí nezbytných výdajů musí být příjemci půjčky připočítáván aspoň malý poplatek. V roce 1493 povolila generální kapitula františkánského řádu zavedení malé úrokové sazby na půjčky z dobročinných prostředků.“[558] – Pátý lateránský koncil (1512-1517) za Lva X. toto opatření definitivně potvrdil, přičemž rozhodl, že „u *Montes pietatis* nelze mluvit o lichvě, protože požadované úroky slouží pouze k pokrytí nezbytných provozních nákladů“.[559]

Je opravdu jen přirozené, že takovéto „úroky“ si své jméno nezaslouží, protože se skutečně jedná pouze o oprávněné nahrazení reálně poskytnutých služeb, zatímco za *skutečným úrokem* v žádném případě nestojí vyúčtovatelný pracovní výkon. Jak známo, své *skutečné* služby v platebním styku si banky nechávají platit zvlášť výslovně tak označenými *poplatky*. Pamatují tedy samy na pečlivé rozlišování mezi poplatkem a úrokem, čímž dávají bez obalu najevo, že si klidně připočítávají úroky (bez ohledu na v nich už započítaný a tak často přemrštěný manipulační poplatek),

[558] Dauphin-Meunier, cit. místo 17.
[559] Nicolai, cit. místo 21 ad.

aniž by za ně zákazníkovi poskytly protihodnotou nějaký pracovní výkon, který by snad vůbec stál za zmínku.

Průměrný, nic netušící občan si funkci banky jako *kreditní instituce* představuje v hrubých rysech asi takto: Střádalové ukládají své momentálně nepotřebné peníze do banky, která potom větší část těchto peněz dále půjčuje na úrok těm obchodníkům a soukromníkům, kteří mají z nějakého důvodu vyšší peněžní potřebu. Menší část uložených peněz pak banka udržuje v rezervě, aby z ní mohla statisticky určitelnému počtu vkladatelů vyplatit jejich vklady, případně včetně úroků. Tento rozdíl mezi nižším úrokem pro vkladatele a vyšším pro vypůjčovatele pak určuje míru zisku banky.

Realita ovšem daleko překračuje schéma, dobré tak ještě pro školní předmět „národohospodářství". Banky nepoužívají „svěřené" peníze vkladatelů jen ve formě obyčejných úvěrů, nýbrž také s mimořádnou oblibou v podobě podnikatelských podílů a státních papírů (cenné papíry, akcie a pod.). Jestliže banka koupí více než polovinu (někdy stačí už dvě pětiny, třetina nebo dokonce jen čtvrtina) nějakého podniku, stává se jeho majitelem nebo v něm má přinejmenším rozhodující slovo. Mnohdy banky ani nepotřebují získat absolutní většinu nebo i jen „strategickou" většinu akcií daného podniku, aby jím mohly disponovat podle libosti. Vždyť drobní akcionáři ve své naprosté většině nechávají své podíly spravovat nějaké bance, a už jen tím přenášejí ve formě plné moci své akciové rozhodovací právo na banku, která pak ve správní radě dotyčného podniku *formálně* jedná „jménem" jí zastupovaných drobných akcionářů. *Ve skutečnosti však jedná bez ohledu na zákazníky vždy jen ve vlastním zájmu*...[560] Pro spekulaci s akciemi existuje bezmála nekonečné množství možností, zvláště výhodných resp. *výnosných*, je-li sama nejen akcionářem, nýbrž *většinovým* akcionářem a tím skutečným majitelem podniku. Pak může „politiku" dotyčného podniku manipulovat směrem burzovně účinným, a to v nejhorším případě i zcela proti zájmům a v neprospěch jí samou zastupovaných malých akcionářů! Zisk z burzovních spekulací tedy bývá (vedle jiných transakcí!) obvykle mnohem větší, než výnos z běžných úvěrových úroků.

Avšak banky se neopírají jen o peníze, které jim vkladatelé svěřili ve formě kreditů nebo cenných papírů, nýbrž ve velkém měřítku *půjčují peníze, které samy vů-*

---

[560] Uvádím zde aspoň dva příklady z novin. 1) Největší německý průmyslový koncern *Daimler-Benz* patří z „dobrých 28 %" největší soukromé obchodní bance Německa *Deutsche Bank*, která je v koncernu „nominální hodnotou" ve výši 655, 2 milionu DM tak říkajíc „angažována". (*DT*, 29. 5. 1993) *Spekulativní hodnota* těchto Daimlerových akcií je přirozeně mnohonásobně vyšší než jejich hodnota *nominální*! – 2) Po sérii rozruch budících havárií ve frankfurtských chemických závodech koncernu *Hoechst* bylo ze svolaného zasedání dozorčí rady v tisku oznámeno toto: „... vedení koncernu Hoechst spoléhá na to, že banky s větším množstvím rozhodovacích práv (akcií) a jejich zákazníci zabrání úspěchu opozice. Na rozdíl od drobných akcionářů z vedoucích míst velkobank, které jsou zastoupeny v dozorčí radě podniku, už takové signály přišly. Commerzbank AG svým vkladatelům navrhla, aby ‚své rozhodovací právo vykonávali ve smyslu její strategie'. Podobně se vyjádřila také Dresdner Bank. Pro samotný peněžní institut nemůže být shromáždění představenstva koncernu Hoechst předmětem kritiky, protože jeho šéf Hilger má být 14. května zvolen do dozorčí rady banky." (*DT*, 24. 4. 1993.) – Malí akcionáři by se naopak měli proti propuštění pana Hilgera postavit!

bec nemají! Funguje to takto:[561] „Uložené úspory jsou pro banku ‚jistinami', jež vztahují i na třetí půjčky. Protože takové půjčky nejsou v rozhodující většině prováděny v hotovosti, nýbrž zaknihováním pomocí šeků, cenných papírů a mnoha dalších forem, může banka snadno *půjčit mnohem více peněz, než ve skutečnosti má*. Taková ‚mýdlová bublina' pak mnohdy opravdu mnohonásobně převyšuje hodnotu uložených peněz i vlastní kapitál banky. Většinou však tato operace probíhá pro banku bez problému, protože si každý poskytnutý úvěr nechává vypůjčovatelem ještě zaručit, např. prostřednictvím hypotéky na dům, jinou nemovitostí nebo formou ručení třetích osob. Tímto v podstatě jednoduchým způsobem získává banka z uložených peněz nebo termínovaných vkladů úrokový zisk, který obvykle desetkrát převyšuje sumu, jíž musí zaplatit v podobě úroku svým vkladatelům. Uvádělo se, že byly do bank v USA převedeny arabské peníze ve výši přes 600 miliard marek. To by mohlo při současné úrokové sazbě znamenat zisk v roční výši kolem 300 až 400 miliard."[562] – *Když tedy banky půjčují peníze, které vůbec nemají, a přesto z těchto reálně neexistujících peněz vybírají obvyklou úrokovou sazbu, překračují jejich zisky z úrokových obchodů mnohonásobně to, co by se od jejich vlastního kapitálu, resp. od střádaly vloženého kapitálu dalo očekávat*.

Ovšem „oprávnění" k fabrikování peněz z ničeho – tj. z půjčování pomyslných peněz – už dávno nemají pouze soukromé obchodní (komerční) banky, ale dokonce také státní ústřední banka, kterou má každá země, jak už jméno napovídá, jenom jednu jedinou. Technické podrobnosti obchodních vztahů mezi obchodními bankami a bankou ústřední jsou upraveny zákonem a v jednotlivostech se vzájemně liší. V principu jde však vždy o totéž: ústřední banka je odpovědná za vydávání příslušné měny a za stálou kontrolu resp. regulaci oběživa. K tomu účelu nechává nejen razit nebo tisknout veškeré hotové peníze, nýbrž také poskytuje obchodním bankám požadované kredity v libovolné výši, ovšem kredity, které jsou obvykle vedeny jen na účtech a nejsou „kryty" hotovostí. Takové úvěry si od ústřední banky musí vyžádat obchodní banka tehdy, když chce svůj kreditový obchod rozšířit nad objem vkladů resp. vlastního kapitálu, protože jinak by ústřední banka neměla ani informace, ani kontrolu nad „účetními" penězi, které vstupují do oběhu.

Kdo, kdy a jakým způsobem dodává měnu nějaké země do oběhu a kontroluje množství oběživa, to *patří k jednomu z nejlépe střežených tajemství internacionální finanční moci*. O jejích aktivitách v atmosféře jí samou vytvořeného ústředního bankovnictví si později povíme ještě víc. Zde jen poznamenávám, že za všech dob platné právo císařů a králů vydávat měnu a kontrolovat její množství v oběhu mělo být vlastně bez dalšího přeneseno na demokraticky zvolené vlády našich moderních republik a konstitučních „monarchií" jako na nástupce císařů a králů. Místo toho však toto právo přešlo *jakoby samozřejmě* na takzvané ústřední banky, které *jenom podle svého jména* podléhají státní svrchovanosti a kontrole!

Klade se tudíž přirozeně otázka, jak taková ústřední banka vlastně obíhající měnu kontroluje. Aby se hodnota peněz udržovala konstantní, což je právě v dnešních

---

[561] Srv. také, co bylo výše uvedeno v souvislosti s vývojem papírových peněz!
[562] Salomon Robo v: *Nation* č. 8-9/1992, 30.

podmínkách skutečně žádoucí a potřebné,[563] musí ústřední banka při poklesu hrubého společenského produktu snížit množství obíhajících peněz a v opačném případě toto množství zvýšit. Ale jak to udělat? Komu přebytečné peníze odebrat a komu dodatečně přidat, aniž by došlo k hrubé nespravedlnosti? Jenže všichni přece navíc víme, že ústřední banka nám peníze ani nedává, ani nebere, a přesto trvale reguluje oběh peněz. Dělá to tudíž nepřímo tím, že zvyšuje nebo snižuje úvěrové úroky obchodním bankám, které jsou pak ze své strany donuceny tento pohyb úrokových sazeb spoluprovádět. Peníze, které si obchodní banka na drahý úrok u ústřední banky vypůjčí, musí půjčit svým vlastním žadatelům o úvěr na ještě vyšší úrok, než jaký by byl obvykle. Levnější úvěry ústřední banky by pak měly být obchodní bankou také postoupeny přiměřeně levněji vlastním úvěrovým zákazníkům, a také to tak musí dělat, protože konkurence tlačí na ceny. Rozhodnutí o zvýšení nebo snížení stavu oběživa tedy nakonec záleží na přijímatelích úvěrů, přesto však je bez ohledu na rozhodnutí každého jednotlivce statisticky velice přes-ně předvídatelné a předpověditelné. Čím dražší budou úvěry obchodním bankám, tím méně často po nich bude poptávka a tím méně peněz ústřední banky se dostane prostřednictvím obchodních bank do hospodářského oběhu. Namísto toho se zvětší množství úspor, uložených v bankách, protože současně s kreditními úroky vzros-tou také úroky z vkladů. Tím se sníží množství oběživa.

Jestliže naopak poklesnou kreditní úroky ústřední banky obchodním bankám, budou i jejich kredity také levnější a v odpovídající míře také budou požadovány buď častěji, nebo ve vyšších průměrných částkách. Současně s tím přirozeně poklesnou úroky z vkladů a tudíž i odhodlání střadatelů k odebrání svých peněz z hospodářského oběhu a jejich uložení v bance na úrok. Tím se zvýší množství oběživa a rychlost jeho cirkulace.

Až potud je princip zřejmý: „Nejdůležitějším nástrojem řízení množství peněz v oběhu jsou úrokové sazby. To ony ovlivňují míru, v jaké budou úvěry přijímány, což zvyšuje množství peněz.“[564] – Ale máme zde přece ještě takzvané „zákonné minimální rezervy“. K čemu jsou a jakou roli hrají? Může se odpovědět: Jejich role je především *alibistická* a jsou zde proto, aby u běžného spotřebitele vyvolaly pocit, že je všechno v nejkrásnějším pořádku. Proto pochopitelně otázka, odkud se vlastně peníze berou, nebývá pokud možno vůbec pokládána, a když už k tomu dojde, zod-

[563] Právě v přirozeném zásobovacím hospodářství bez významnější střádalské „činnosti“ a bez spekulaci vyvolávajících úroků by bylo nominální kolísání hodnoty peněz bez významu (samozřejmě s odhlédnutím od klesajícího společenského pracovního výkonu), protože by se takovému kolísání ceny automaticky přizpůsobily bez poškození nebo zvýhodnění obyčejného člověka. V našem kapitalistickém výdělečném hospodářství vyplývají inflací nebo deflací vyvolané ztráty širokých vrstev (a tomu odpovídající zisky spekulantů) z toho, že přemrštěné zvýšení nebo snížení množství oběživa bez závislosti na odpovídající hrubý národní produkt jsou v mnohamilionovém obyvatelstvu po nějakou dobu prakticky nepostřehnutelné, přičemž spekulanti jako vlastní potahovači drátků těchto manipulací mají obrovský „informační náskok“, a také jej beze zbytku využívají. Konkrétně to pak např. znamená: Kdo ještě neví, že nastoupila inflace a prodává za staré ceny, bude mít škodu; kdo při vládnoucí deflaci nesníží okamžitě ceny, zůstane mu zboží na skladě a utrpí ztrátu na obratu!

[564] *P. M. Perspektive* (tématický sešit *„Peníze“*) č. 23, 1991, 53.

povídá se vyhýbavě.[565] Musí to vyhlížet tak, jakoby samotná ústřední banka disponovala zákonem pevně stanoveným množstvím peněz, tedy právě tou takzvanou *minimální rezervou.* Každá obchodní banka musí podle zákonného nařízení držet určité stanovené procento ze střadateli jí svěřených peněz jako „minimální rezervu“, uschovanou u ústřední banky. A z tohoto vlastního kapitálu pak může ústřední banka poskytovat půjčky obchodním bankám v případě, že jejich vlastní kapitál plus vklady nepostačují k uspokojení poptávky po kreditech (nebo když chce banka nakoupit ještě více podílů na nějakém podniku, jinými slovy, když chce rozšířit své burzovní spekulace!).

Potud dobře. Kdyby se však zůstalo u tohoto systému, měla by ústřední banka jen velice úzký prostor ke zvětšení nebo zmenšení množství oběživa. Např. v Německu, kde tyto „minimální rezervy“ představují třicet procent hodnoty vkladů u obchodních bank,[566] by tedy ústřední banka mohla *omezit* množství oběživa na sedmdesát procent celkového objemu tím, že by tak silně zvedla své diskontní a lombardní úrokové míry, aby už žádná obchodní banka po ní nepožadovala úvěr. Naopak by mohla ústřední banka množství oběživa *zvětšit* maximálně na sto procent celkového objemu tím, že by diskontní a lombardní úrokové míry tak dalece snížila, že by obchodní banky ochotně přijaly její veškeré minimální rezervy jako úvěr. To by sice samo o sobě stačilo k zajištění stability měny, ovšem jen do té míry, dokud by hrubý společenský produkt dotyčné země drasticky nevzrostl nebo neklesl. – Avšak to by také současně *omezilo* objem obchodů obchodních bank na *reálně existující množství hotových peněz.* Na tom pochopitelně nemají vysoké finance v žádném případě zájem. Burzovní odborník *Kurt Richebächer* to v burzovním žargonu formuloval takto: „Rozmnožování nebo vytváření peněz v zásadě spočívá v tom, že bankovní systém neustále rozšiřuje objem svých kreditů a cenných papírů. Jen tímto způsobem mohou podnikatelé a konzumenti vyrovnávat své vzájemné pohledávky. A naopak stagnující bankovní bilance dokazují, že do hospodářství neplynou žádné dodatečné likvidity.“[567] – Aby však k posledně řečenému nedošlo, nepodléhají ústřední banky *nikde* žádné účinné veřejné kontrole, což jim dává možnost a „právo“ téměř libovolně dávat do oběhu na pouhém papíře existující „účetní peníze“ (a samozřejmě v případě potřeby také hotové peníze) k *výhradnímu prospěchu obchodních bank*!

Protože ústřední banky – na rozdíl od zdání, permanentně navozovaného masovými médii a politiky – nemají pouze neziskovou úlohu zajišťování stability měny, nýbrž je jejich právem a skoro *jediným smyslem činnosti napomáhat obchodním bankám k co možná největším, nesmírným úrokovým ziskům*, není nic přirozenějšího než závěr, že to *musí být právě tyto obchodní banky, které ve skutečnosti ústřední banky kontrolují a dirigují*. V následujících odstavcích uvidíme, že skutečnost je

---

565 Že ústřední banka razí mince a tiskne bankovky, je všeobecně známo. Kdo jí však říká, v jaké výši tak má činit, už neví prakticky nikdo. To, že půjčuje obchodním bankám na „účetních penězích“ celkem zhruba *stonásobek* množství, než kolik činí jí do oběhu uváděné hotové peníze, neví skoro nikdo!

566 Rudolf Hamann v: *CODE*, č. 3/1993, 11.

567 *Börsendienst „Dr. Kurt Richebächer“* č. 215/březen 1991, 9.

s tímto logickým předpokladem v naprosté a dokonalé shodě.[568] Zde se spokojíme se zjištěním *Gary Allena*:[569] „Poskytování úvěru podporuje privilegia monopolu panujících. Vlády, které potřebují peníze, *postupují monopolní koncese* na státní bankovnictví, půdní bohatství a spoje. Samozřejmě že pro internacionální finance je nejvíce žádoucí monopol na naprostou kontrolu národního kapitálu. Nakonec si mezinárodní bankéři jako privátní osoby přivlastnili ústřední banky různých evropských národů. *Národní banky Anglie, Francie a Německa nejsou vlastnictvím příslušných národních vlád těchto zemí*, jak si tak mnozí stále ještě představují, *nýbrž jsou zcela privátními monopoly*, dotyčným vládám pouze zapůjčené."

I za cenu nebezpečí, že čtenáře unavím, musíme bohužel centrální bankovnictví ještě chvíli zkoumat. Bez toho by bylo jen neúplně srozumitelné, jakým (před veřejností pečlivě skrývaným) způsobem ústřední banky a za nimi stojící muži vysokých financí vlastně svou hospodářsko-finanční a tím také politickou moc vykonávají. Především si ukážeme, že princip regulace oběživa pomocí stoupajících nebo klesajících úrokových sazeb ústřední banky je sám o sobě nevyhnutelně principem *inflačním*, stejně jako je jím samotný *princip úročení*! Jak je to možné? Nuže, odhlédněme na chvíli od reality a představme si modelovou ústřední banku, omezenou ve své činnosti skutečně jenom na uvádění *hotových peněz* do oběhu. Zkusme nyní touto ústřední bankou na proměnlivé úrokové sazby půjčované minimální rezervy udržet množství oběživa na konstantní výši. Je zcela lhostejné, jak hluboko by byla nasazena diskontní a lombardní sazba, protože by se během relativně krátké doby musela zákonitě nashromáždit větší část veškerých hotových peněz buď a) u obchodních bank, b) u ústřední banky. Tím by byla ústřední banka (ale i obchodní banky) v důsledku příjímání trvale rostoucích úroků stále bohatší, avšak obyvatelstvo dotyčné společnosti by neustále chudlo. Po určitých letech tedy např. obchodní banky a ústřední banka vlastní dohromady 50 % veškerých hotových peněz, zatímco všichni obyvatelé dohromady by drželi už jen 50 % své hotovosti. Ti, kteří by byli nuceni příjímat úvěry, by však ve skutečnosti udělali úpadek, zatímco jejich peníze by skončily a) v kapsách střadatelů (kteří by od banky dostávali úroky za své vklady), b) v pokladnách bank, jež by část z nich musely postoupit výše zmíněným střadatelům a část ústřední bance, c) v trezorech ústřední banky, která by je inkasovala v podobě diskontních a lombardských úroků. Čistě teoreticky může tato hra

---

[568] Kdo tomu nechce věřit, může si to nechat potvrdit od prof. dr. Carrolla Quigleye, který se svou povídavostí bývalému chlebodárci již tak znelíbil, že nechal co možno nejrychleji stáhnout z knižního trhu jeho „memoáry" s titulem *Tragedy And Hope*. (Přesto je však dodnes v USA k dostání anonymně pořízený dotisk tohoto díla o více než 1 000 stranách.) Quigley na str. 326-327 (cit. podle: Allen, 55) píše: „Nikdo by si neměl myslet, že hlavy ústředních bank jsou skutečnými vládci financí. Mnohem spíše jsou pouhými techniky a agenty vládnoucího bankéřského investmentu svých zemí, který je do tohoto postavení vyzdvihl a může je nechat znovu ‚padnout'. Skutečná finanční moc světa je v rukou tohoto bankéřského investmentu (zvaného také internacionální velkobankéři), který převážně zůstává za kulisami svých vlastních soukromých bank. To pak zformovalo systém internacionální kooperace a národní dominance, který je soukromější, mocnější a tajnější než viditelný systém jeho agentů v ústředních bankách..."

[569] Schweiger, cit. místo 32 ad.

(stejně jako známá společenská hra „monopoly“) pokračovat tak dlouho, až obyvatelstvo nebude vlastnit vůbec žádné hotové peníze. To by však v praxi nebylo pro banky z různých důvodů žádoucí. Takováto teoretická situace by totiž měla za následek buď všeobecné povstání se všemi průvodními jevy, jako je rabování a útoky na banky, aby se obyvatelstvo znovu zmocnilo – tentokrát násilím – svých původních peněz, nebo by takto v trezorech nashromážděné peníze v podstatě ztratily svou použitelnost jako směnného prostředku a tím by se pro bankéře staly prakticky bezcennými.

V celém středověku až do novější doby skutečně téměř pravidelně docházelo ke známým židovským pogromům, které byly v podstatě z nouze vzniklými (i když v projevech přepjatými) výrazy neorganizovaných, spontánních lidových vzbouření proti lichvářům, kteří při nezměněném celkovém množství obíhajících hotových peněz svou činností trvale odebírali jisté množství peněz z oběhu a tím způsobovali řetězově rostoucí (až nakonec samotnou existenci ohrožující) bídu svých dlužníků.[570] Kapitalistické vysoké finance novověku se z toho poučily a celou věc začaly tentokrát mnohem chytřeji! Nechtěly ani vyvoláním všeobecného lidového povstání, ani naprostým zbavením peněz jejich hodnoty hnát věc ad absurdum, nýbrž vydaly se přesně vykalkulovanou střední cestou, která se oběma extrémům pečlivě vyhýbá: cestou *systematicky plíživého znehodnocování peněz*, kterému se s oblibou říká *inflace*. Protože je taková inflace „pouze“ plíživá, bývá širokými masami trpěna (zvláště když neznají její pravé původce!), a opět proto, že je plíživá, zůstává současně pod kontrolou a nikdy nemůže dosáhnout stupně, na němž by pohádkové zisky vysokých financí nakonec zničily samy sebe.[571] Proto se tedy „dělá“ průběžná inflace tím, že se do oběhu trvale dává vždy více peněz, než je právě zapotřebí, aby se dlužníkům umožnilo splácení úroků z dluhů, aniž by byli současně radikálně ochuzeni, a tím by pak byly peníze následně zbaveny své směnné funkce.

Jen na okraji zde upozorním na další nevyhnutelný následek inflačního úrokového mechanismu, který je u *Binswangera* ústředním bodem jeho úvah. Jde o soustavné a *bezohledné rabování přírodních zdrojů* až do jejich úplného vyčerpání resp. zničení. *Van Loen* v této souvislosti načrtává přiléhavý obraz: „Následkem úrokového mechanismu zadlužení roste exponenciálně. Takový soustavně se zdvojnásobující, tj. exponenciálně rostoucí konzum/odbyt je trvale absolutně nemožný. Proto k zachování tzv. nezbytnosti stálého růstu zbývá jenom horečná nutnost produkce,[572] aby mohly být rychle narůstající dluhy splaceny, a tím udržen stávající životní standard. *Nesmyslná, stále nespoutanější, rozhazovačnější a ničivější produkce stahuje všechno nemilosrdně do svého víru*.“[573]

---

[570] Židovský autor Jacques Attali (*Siegmund G. Warburg. Das Leben eines großen Bankiers*, Düsseldorf-Wien 1986, 25) to nechtě potvrzuje, když v souvislosti se středověkem píše o „dlouhé řadě protižidovských masakrů... které si vzaly za záminku osvobození dlužníků“.

[571] Obojím zhroucením měny po I. resp. II. světové válce nemohly ve válkou poničeném Německu vysoké finance nic ztratit, mnohem spíše však v souvislosti s tím hodně získat, a to i politicky!

[572] Rozumí se produkce pořád jiných a pořád nových a stále rozličnějších druhů zboží i služeb, protože konzum resp. odbyt dosud produkovaného zboží se už sotva nechá dále stupňovat.

[573] Ernst van Loen v: Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 350.

Penězům, skrytě a systematicky vpouštěným do hospodářského oběhu, v žádném případě neodpovídá nějaká protihodnota, tj. hospodářsky užitečná práce. Jde tu tedy o *falešné peníze* v tom nejpřesnějším slova smyslu. Kdo takové peníze vydává, resp. je dává do oběhu, ten si dělá nárok na pracovní výkon jiných, aniž by sám pracoval, ačkoli se pokrytecky snaží takový dojem vyvolat. Vzhledem k enormní velikosti daného hospodářství se však inflační efekt falešných peněz rozděluje na mnoho milionů lidí a je tudíž poměrně malý. Aby se například v Německu při průměrném hrubém ročním společenském produktu 2 bilionů DM vyvolala dvouprocentní inflace, stačí k tomu, aby německá ústřední banka (Deutsche Bundesbank) pouhým škrtem pera vpustila do oběhu dodatečných *40 miliard DM*, k pětiprocentní inflaci *100 miliard DM* atd. atd.[574] Je to přirozeně pouze a jedině *Deutsche Bundesbank*, která jako *německá ústřední banka* může množství peněz v oběhu „legálně" a prakticky nepozorovaně podle libosti zvětšovat. Co tato banka (především za pomoci reálně zákonných minimálních rezerv)[575] poskytne obchodním bankám na úvěrech, jsou všechno vysoce oficiální – *falešné peníze*, peníze z ničeho, pro něž neexistuje reálná protihodnota. Avšak určité množství takových falešných peněz *musí* být každoročně vpuštěno prostřednictvím obchodních bank mezi obyvatelstvo, aby *byly zajištěny úrokové příjmy právě těchto institutů*!

Už na první pohled mohou mnozí na tomto důmyslném systému nalézt cosi nesmyslného! Tak např. rozdíl mezi diskontní resp. lombardní sazbou (který musí obchodní banky zaplatit ústřední bance za její úvěry a jenž pak samozřejmě samy zinkasují od svých dlužníků) obyčejně obnáší méně procent, než diskontní a lombardní sazba samotná. Z toho by se mohlo vyvozovat, že ústřední banka shrabuje větší úrokové zisky než banky obchodní. Přitom přece, řeklo by se, ústřední banka není na úrokový zisk vůbec odkázána, a přesto vyčarovává z ničeho gigantické sumy a nazývá je svým majetkem. Vedle toho je však ještě dvojí k zamyšlení. Za prvé v relativně krátké době přesáhnou úrokové zisky obchodních bank úrokové zisky ústřední banky, protože samotné příjmy obchodních bank z jejich úroků jsou znovu půjčovány resp. ukládány a úročeny, aniž by *z toho* byly placeny úroky ústřední bance. Za druhé nesmí ústřední banka přirozeně přepínat strunu k prasknutí a při své inflačně peněžní expanzi narazí ne-li na faktické, pak přece jen na teoretické hranice. Proto

---

[574] Podle Schweigera (cit. místo 80) zvyšuje ústřední banka USA množství peněz v oběhu ročně dokonce o 6-8 procent! Tato uměle vytvářená 6-8 % inflace je však v důsledku „vedoucí měnové úlohy" dolaru částečně „exportována" do zahraničí!

[575] Jak enormní částky „čerstvých" bezcenných peněz ústřední banky jsou zapotřebí k uspokojování úvěrových „přání" státu a národního hospodářství (která ovšem už dávno z největší části pocházejí právě z nutnosti *splácení enormních úroků*), objasnil v květnu 1993 sám prezident německé ústřední banky Schlesinger, když (podle Reutera v: *DT*, 15. 5. 1993) oznámil, že „nové zadlužení celého veřejného sektoru představuje za uplynulý rok 160 miliard DM. Podle nejnovějších odhadů by mohl netto přijatý úvěr veřejného sektoru v tomto roce vystoupit na částku přes 200 miliard DM neboli na zhruba dvě třetiny veškerých domácích úspor." – Plné dvě třetiny všech běžných vkladů tedy pohltí *nové* státní zadlužení *jediného roku*! Po léta nahromaděné *celkové zadlužení* by mohlo představovat zhruba pětinásobek této sumy; o zadlužení hospodářství snad raději ani nemluvě. Zbývá poznamenat, že jen relativně malá část poskytnutých domácích půjček pochází od zahraničních věřitelů a že tedy největší část kreditních peněz je právě od ústřední banky!

v žádném případě neodmítá pozoruhodné úrokové zisky ze svých finančních vztahů s obchodními bankami, protože se zde přece jen jedná o (inflačně sice snadno natištěné, ale přesto reálně) hospodářskou protihodnotou *kryté* peníze, což jinak v případě jí samou stvořených peněz jako takových není. Přesně v tomto smyslu se vyjádřil *William Paterson*, „když r. 1694 dostala Bank of England povolení k investování peněz, získaných soukromými obchodníky:[576] ‚Banka má znamenitý výdělek ze všech peněz, které vytváří z ničeho'!"[577]

Ostatně velmi snadno se dá vysledovat, jakými cestami je plíživá inflace (vyvolávaná stále novými kredity ústřední banky) přesouvána na široké vrstvy obyvatelstva. Ústřední banka produkuje hotové i účetní peníze a formou úvěru je dává k dispozici obchodním bankám. „Zpravidla existuje tzv. *diskontní sazba*, kterou ústřední banka zatěžuje úvěry, poskytované ‚normálním bankám'. Tato úroková míra kolísá podle konjunkturální situace mezi 4-10 procenty. Potom ještě existuje *lombardní sazba*, které se užívá tehdy, když půjčující si banka nabízí cedulové bance jako jistinu cenné papíry.[578] Tato úroková sazba je dodatečně většinou o 1-2 procenta vyšší, než sazba diskontní. Ústřední banka tedy velmi pozoruhodně zdražuje úvěry bankám obchodním, které je pak přenášejí do produktivního hospodářství a investičních kreditů. Podnikatel[579] pak samozřejmě musí tyto úroky zakalkulovat v ceně zboží, takže nakonec je to vždy konzument, který úroky ústřední bance zaplatí"[580] ve formě vyšších cen při nezvýšené kvalitě a kvantitě zboží. Jde tedy o jev, který si plným právem zaslouží označení „inflace"...!

O americkém centrálním bankovním systému existují rozdílné údaje. Zatímco nejčastěji můžeme slyšet, že také *Federal Reserve Board* (FRB) vrhá své inflační peníze do hospodářského oběhu prostřednictvím obchodních bank, *Grün/ Foresta* s odvoláním na četné prameny tvrdí, že nově vytvářené peníze FRB „se dostávají do hospodářského oběhu jen přes státní rozpočet, tj. nominálním státním zadlužením u cedulové banky".[581] – Nejpravděpodobněji tomu bude tak, že FRB umisťuje největší část svých falešných peněz *prostřednictvím obchodních bank* jako každoroční nové zadlužení ve státním rozpočtu USA. Ale ať už je tomu nakonec jakkoli, jsou to jako vždy všichni občané jako „spotřebitelé" nebo plátci daní, kteří nesou plnou tíži ústřední bankou indukované, neustávající inflace.

Že takto neustále po desetiletí trvající inflace musí být řízena, je zcela evidentní. Aby peníze *bez přispění* ústřední banky ztrácely trvale na hodnotě, musela by hospodářská síla dotyčných zemí také trvale slábnout. Všichni ale víme, že např. po druhé světové válce hospodářská síla všech evropských zemí i USA soustavně rostla! Při nezměněném množství oběživa by tedy hodnota peněz musela neustále stoupat a ne klesat! Tato pozoruhodná okolnost také dokazuje, že oficiálně udávaná mí-

---

576 A tím byla přivedena na svět první soukromě provozovaná, přesto však oficiálně jako „státní" deklarovaná *ústřední banka*!

577 Carroll Quigley, *Tragedy And Hope*, 48 ad., cit. podle: Skousen, zde 12.

578 V takovém případě je dokonce ústřední banka držitelem akcií, respektive pánem dotyčného podniku!

579 Který bývá často de facto identický s bankou, poskytující úvěr!

580 Schweiger, cit. místo 62 ad.

581 Grün/Foresta, cit. místo 166.

ra inflace je pravidelně úmyslně zmenšována minimálně o dvojnásobek. Když tedy podle *Bruno Banduleta* německá marka „od r. 1948 ztratila dobré dvě třetiny své hodnoty... a anglická libra – abychom jmenovali aspoň znehodnocené tradiční měny – dokonce přes devadesát procent“,[582] vyvolává to podezření, že si nechce rozlít ocet u jistých kruhů.[583] Jeho tvrzení právem ironizoval již před několika lety zemřelý americký historik *Anthony Sutton*: „Dokonce ještě dnes [1975] popisují akademičtí teoretici své tabule bezvýznamnými rovnicemi a veřejnost bezmocně zírá na inflací způsobené, blížící se zhroucení kreditů, zatímco skutečný problém není vůbec diskutován a sotva o něco více chápán, přestože jeho ukázáním by se všechno prostě a stručně vysvětlilo: Je jím zákonem stanovený privátní monopol ‚Federal Reserve Board’ [tj. ústřední banky USA], který má v rukou vytváření všech peněz a jenž pod pláštíkem ochrany veřejných zájmů sleduje výhradně vlastní profit.“[584]

V zásadě je nepopiratelnou skutečností, co stálo ve „Zprávách a komentářích spolku na ochranu německých střadatelů“ (Mitteilungen und Kommentaren der Gemeinschaft zum Schutze der deutschen Sparer) v srpnu 1991: „Hodnota peněz vyplývá z poměru mezi nabídkou zboží a množstvím peněz. Při daném výrobním potenciálu je zásobování penězi prostřednictvím ústřední banky rozhodující. [!] Právem proto zákonodárce pověřil ústřední německou banku, aby regulováním množství oběživa zabezpečovala měnu.“[585] Že toto šlechetné poslání – u nás stejně jako kdekoli v cizině – zůstalo jenom na papíře a odchýlilo se ke smutné realitě, to jsme si už ukázali. Žravý kozel se ještě nikdy nestal dobrým zahradníkem!

Nyní jsme se tedy konečně tak říkajíc dopracovali základů, nezbytných k pochopení způsobů a metod, jimiž finanční kapitalismus pomocí ústředních bank čas od času vytváří hospodářské krize. Jak už bylo výše řečeno, pochází každá „cyklická“ kapitalistická hospodářská krize z umělého omezení oběhu peněz. To je formulováno poněkud stručně, přesto však jde na jádro věci. Každá zevrubnější analýza především ukáže, že většina „cyklických“ konjunkturálních krizí ve svém počátku vyvolává v *podmínkách kapitalistického výdělečného systému nevyhnutelně* nadprodukci resp. propad cen. *Kleinhappl* vysvětluje nevyhnutelnost kapitalistické nadprodukce takto: „Jestliže by při poklesu cen nějaký podnikatel opravdu omezil dodávky svých výrobků na trh nebo je dokonce úplně zastavil, ostatní to neudělají a budou dodávat dál. Pro rozumně tržně uvažujícího podnikatele bude jediným výsled-

---

582 Bruno Bandulet, *Das Maastricht-Dossier. Deutschland auf dem Weg in die dritte Währungsreform*, Bad Kissingen 1992 (dále jen: Bandulet), 16.

583 Což mu však nevadí v tom, aby na jiném místě (tamtéž, 28) necitoval jistého Felixe Somaryho s jeho téměř korektní tezí (v níž stačí slovo „stát“ nahradit výrazem „soukromě řízené ústřední banky“): „Ve srovnání se současným vyvlastňováním majetku pomocí peněžních manipulací doslova blednou všechny případy penězokazectví a padělatelství středověku i starověku... Známé tzv. ‚krácení’ kovové měny bylo vcelku viditelné a možné jen do jisté míry, kdežto fabrikování papírových peněz je proveditelné rychle a nepozorovaně, a navíc může být stále více stupňováno. Likvidací kovových peněz a monopolizací emitování bankovek může stát vyvlastnit majetek svého obyvatelstva v překvapivě krátké době...“

584 Anthony C. Sutton, *Roosevelt und die internationale Hochfinanz. Die Weltverschwörung in der Wallstreet Nr. 120*, Tübingen 1975 (dále jen: Sutton), 116.

585 Cit. podle: *Gegen den Strom* č. 11/1. 11. 1991, 11.

kem takového počínání jeho vytlačení z trhu.“ – Něco takového ovšem ve skutečnosti nikoho nenapadne, protože se místo toho pokusí „zadržet“ ztráty způsobené poklesem cen pomocí snižování mezd, krácením pracovní doby, propuštěním, „optimistickým“ zlehčováním dosavadních ztrát a pod., přičemž jeho vlastní životní standard neutrpí žádnou skutečnou újmu, protože pro něj zatím ještě stále zůstává postačující zisk. „K tomu pak přistupuje další okolnost. Každého podnikatele láká vyhlídka na monopolní ovládnutí trhu. Pokud se mu tedy podaří vydržet krizi nebo dokonce jejím prostřednictvím toho či onoho slabšího konkurenta vyřadit ze hry, dostává se tím pořád blíž k uskutečnění svého záměru. Tudíž ho všechno nutí k tomu, aby na trhu zůstal... A to může udělat jenom ten, kdo dodává na trh i v období klesajících cen.“[586]

Zhroucení poptávky je tedy tím již naprogramováno: „Každá konjunktura sice může nějaký čas trvat, ale dosud zde nebyla žádná, která by trvala neomezeně.“[587] – Konkurencí podmíněná nadprodukce s následným propadem cen pak vyplývá ostatně z největší části také z absurdních, hospodářsky kontraproduktivních tendencí kapitálu, aby stále méně placené pracovní síly (které jsou současně potenciálními kupci) vyráběly stále víc! Teprve nedávno to znamenitě ukázal *David Hudson* na příkladu současného hospodářského dění ve Spojených státech: „Čím silněji jsou omezovány mzdy a jiné odměny, tím ‚efektivnější’ je produkce. Čím více pracovníků je posláno na ulici a nahrazeno computery řízenými automaty, tím více jsou snižovány mzdové náklady na výrobu. To pak *krátkodobě* dává takto ‚efektivním’ producentům konkurenční náskok před ostatními. Ale tato strategie v sobě nese zárodek sebezničení. Protože reálné i nominální mzdy neustále klesají a pořád víc amerických firem ‚zeštíhluje’, ničí tím současně i své zákazníky. Hromadí se nová neprodejná auta, protože si je už nemohou koupit ani ti, kdož ještě mají práci. Hotelové pokoje zůstávají prázdné, neboť stále více lidí nemůže nastoupit obchodní nebo turistické cesty.“[588]

Zkrátka a dobře, aby banky jako přímí či nepřímí majitelé velkoprůmyslu přečkaly nevyhnutelné fáze cenového propadu a krizi obratu[589] bez větších škod, starají se jejich vůdčí osobnosti prostřednictvím cílené deflační politiky ústřední banky o to, aby krizí způsobené ztráty přesunuly částečně přímo na masy obyvatelstva a částečně na státní rozpočet. V tomto smyslu pak tedy promění ústřední banka omezenou krizi velkoprůmyslu uměle zavedenou *deflací* opět v konjunkturální vlnu, „vyrobenou“ tou předchozí.[590]

---

586 Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 122 ad.

587 Tamtéž, 139.

588 David Hudson v: *CODE* č.3/1993, 62.

589 Krize obratu nenastává ihned, protože levné výrobky jsou (odhlédněme nyní od kvality) obvykle s oblibou kupovány i tehdy, když k tomu nenabádá nějaká zvláštní potřeba. Obrat začíná váznout (výjimka potvrzuje pravidlo) až v době, kdy už skutečně začala nezaměstnanost a deflace!

590 Zdá se, že Kleinhappl, který se bohužel vůbec nezabývá specificky bankovními a měnovými otázkami, tohle vůbec neví, protože (*Wirtschaftsethik*, cit. místo 343) píše: „Finanční a hospodářská politika cedulové banky má bezpochyby velký vliv na konjunkturu hospodářství. Zda

Na rýsující se nadprodukci nebo na jiné, zisky ohrožující formy krize velkoprůmyslu, tudíž k tomu kompetentní ústřední banka reaguje pravidelně zavedením omezeného oběhu peněz („nedostatkem peněz“, deflací), což má za následek vzestup nezaměstnanosti. Zmenšenému množství oběživa zákonitě odpovídá snížení kupní síly, tj. snížení poptávky po lidské práci a jejích produktech. „Nejpodivuhodnější při všech krizích je na jedné straně nadměrné množství zboží, které je neprodejné a neumístitelné, a na druhé straně obrovské množství lidí, kteří mají potřebu tohoto zboží a rádi by si je koupili, ale nemohou pro nedostatek vlastní kupní síly.“[591] – Nuže, už jsme si výše ukázali, že právě v kapitalistickém úrokovém hospodářství by vlastně nikdo neměl mít zájem na odebírání peněz z hospodářského oběhu, protože ladem ležící peníze se nedají zúročit. Přesně vzato existuje jen jediná instituce, která si může dovolit nechat své peníze tu a tam „klidně“ ležet: ústřední banka. Na úrokové zisky není nezbytně odkázána, protože místo takto ušlých zisků si může ve zvýšené míře vyprodukovat peníze z ničeho a úrokově není nikomu povinována!

Je to tudíž právě ústřední banka, která vždy po několika letech „přepne“ svou obvyklou inflační „peněžní politiku“ na deflační, a to vždy tehdy, když podle náhledu bankami kontrolovaného velkoprůmyslu klesají zisky v důsledku příliš vysokých nákladů nebo nízkých dosahovaných cen. Pak musí nevyhnutelně nastoupit stále tatáž procedura:

1) Ústřední banka náhle zjistí, že údajně hrozí zesílené nebezpečí inflace a proto se cítí nucena – jak se říká v novinách – zdvihnout své úrokové míry.

2) To vede během krátkého času k obratu trendu na „peněžním trhu“: stále více podnikatelů upustí od investic prostřednictvím zdražených bankovních úvěrů a naopak svůj původně na investice určený vlastní kapitál (tj. své zisky) ukládá na paralelně zvýšené zákaznické úroky[592] z vkladů u bank.

3) Banky ze své strany nacházejí pozvolna stále méně žadatelů o úvěr[593] a chtějí přirozeně co nejméně platit ústřední bance drahé diskontní a lombardní sazby. Proto co nejrychleji splácejí ústřední bance zpět vypůjčené peníze až na *hranici zákonem předepsaných minimálních rezerv*. Tím se zbaví všech svých úrokových závazků vůči ústřední bance a přitom pořád ještě mají – i když v omezenější míře – zisky ze zatím probíhajících zákaznických úvěrů, poskytovaných z vkladové hotovosti.

4) Velké sumy peněz, které by měly být vydány na podnikatelské investice a tak zajistit práci statisícům lidí a jež by měly být vyplaceny jako mzda dělníkům a zaměstnancům (jejichž pracovní síla se však mezitím stala relativně pří-

---

však o tom rozhoduje ona jako jediná, zůstává otázkou.“ – Mělo by se to tudíž vztahovat i na ústřední bankou „vytvářený“ problém cyklicky nastupující nadprodukce!

591 Tamtéž, 120.

592 Aby takto pro sebe získali co možná nejvíce soukromých vkladů vzhledem k přiměřeně levnějším penězům ústřední banky.

593 K tomu uvádí odborník Kurt Richebächer (cit. místo): „Že při recesi, jako je tato, slábne poptávka po privátních úvěrech, je normální.“

liš drahou), leží nyní bez užitku v ústřední bance, pro níž však neznamenají žádné zatížení, protože ústřední banka z nich není nikomu povinována úroky!

5) Nyní jsou následkem uměle přiškrceného množství peněz v hospodářském oběhu a tím také redukcí poptávky po *investičním* a *spotřebním* zboží všude propouštěni pracovníci. Jejich nezaměstnanost má za následek další zmenšení poptávky po *spotřebním* zboží, takže nakonec jsou „recesí" postižena celá odvětví hospodářství. Krátkodobě také klesá cena většiny akcií, což je důsledkem momentálně špatných zisků podniků. Kdo by si nyní koupil dráž akcie pomocí bankovního úvěru, udělá podle okolností úpadek a napomůže tak věřitelské bance k mimořádně levnému nabytí akcií, jejichž burzovní cena dříve či později opět vzroste a bance tak spadne do klína vysoký zisk.

6) Teprve nyní je volná cesta pro *racionalizační* investice velkoprůmyslu, zejména když banky kvůli chybějící poptávce po kreditech znovu nechají klesnout své vkladové úroky a pro podnikatele je stále více nezajímavé nechávat své peníze ležet na kontech s neustále klesajícími vkladovými úroky. Nová racionalizační vlna definitivně odbourá mnoho tisíců, desetitisíců nebo statisíců pracovních míst a zajistí podnikatelům pomocí takto drasticky snížených pracovních nákladů přiměřeně drastické zvýšení zisků. Určitá část těchto nových nezaměstnaných bude v následující konjunkturální fázi znovu použita a najde si nové (nebo své původní!) pracovní místo. Ale jen vyvoláním nových potřeb se dosáhne vytvoření „nových" pracovních míst, a to všechno samozřejmě znovu na útraty životního prostředí a přírodních zásob.

7) Aby uspokojily stoupající poptávku po kreditech od těch podniků, které neinvestují pouze vlastní volné prostředky, a aby své úrokové i spekulační zisky pozvedly na bývalou úroveň, potřebují obchodní banky samy levné kredity od ústřední banky, která jim je ovšem promptně poskytne,[594] protože po překonání „inflačního nebezpečí" může být „úvěrový šroub znovu povolen", jak se s oblibou vyjadřují kontrolovaná masová média. Znovu se přepne trend z deflace na inflaci. Banky a velkopodnikatelé teď využijí levných peněz ústřední banky k jejich zvýšenému „umisťování" do akcií podniků, které v důsledku nabíhající konjunktury rychleji stoupají, a proto slibují relativně vyšší zisky.

8) Hospodářský růst se pak podaří udržet do té doby, než znovu nastoupí všeobecná nadprodukce a spolu s ní obvyklý cenový propad, nebo dokud odbory nevystupňují své mzdové požadavky a stát nezvýší své daně ze mzdy do té míry, kdy už by procentuální kapitálové zúročení pokleslo pod kapitalistům ještě *výnosnou* a tedy „únosnou" míru. V opačném případě neprodleně zavedou nový všeobecný „konjunkturální výpadek"!

---

[594] K tomu Kurt Richebächer (citované místo 12): „Absolutně nezbytnou podmínkou k vzestupu by byla široká likvidita hospodářství, kterou je schopen způsobit pouze a jedině bankovní aparát – expandující bankovní aparát. Zásadní význam bankovního systému spočívá v tom, že je fabrikou na výrobu kreditů a zvětšování množství peněz." – Kdopak by o tomhle pochyboval?

Jedna otázka však ještě zůstává: Jak to, že *in*flace často přetrvává i v dobách hospodářských krizí, když ty jsou přece vyvolávány *de*flací? Není to jasný rozpor ve svrchu podaném schématu tzv. „cyklických recesí“? V žádném případě není, jak hned uvidíme. Protože se řízená deflace na jedné straně týká přednostně a podstatně kapitálu velkého průmyslu a vysokých financí, a na druhé straně vesměs silně redukované množství peněz proti stejně tak silně redukovanému hrubému společenskému produktu (= celkovému národohospodářskému pracovnímu výkonu) zůstává obyčejně v *absolutně nahlížené* deflační fázi *relativní inflace.* Vzhledem k obecně nižší úrovni hospodářství je stále ještě v oběhu relativně více peněz (a trvale je také do oběhu relativně více peněz uváděno), než by skutečně mělo obíhat vzhledem k aktuální úrovni hrubého společenského produktu. Jinými slovy řečeno, i v uměle přiškrceném, pomaleji běžícím národním hospodářství se mezi masy obyvatelstva dostávají „falešné peníze“. Je tomu tak už jen proto, že neustále musejí být spláceny úroky a úroky z úroků!

Jak se ale ústřední bance a obchodním bankám vůbec může podařit ještě během hospodářského výpadku dostat své oficiální falešné peníze v podobě kreditů na enormně vysoký úrok tak říkajíc až „ke správnému člověku“? Toto tajemství nám prozrazuje *Kurt Richebächer*: „Přehlédli jsme,“ říká, „že se expanze bankovního aparátu v této fázi přesouvá z poskytování úvěrů podnikatelům a spotřebitelům na investice do státních půjček. Ty patří v období recese k důležitým zdrojům nezbytného všeobecného zvýšení množství peněz.“[595] – Toto „rozmnožení“ peněz je přirozeně nutné k uchránění bank před hrozícím masivním poklesem zisků. A že jim v této tísni strýček stát podá pomocnou ruku, je vlastně docela logické, že ano? Konečně, vždyť jedná ve vlastním zájmu: čím jiným, než čerstvými kredity (ústřední banky) má při upadajících příjmech z daní a při stoupající nezaměstnanosti platit svá ušlechtilá „oživovací konjunkturální opatření“, která právě začíná pod jemným a diskrétním tlakem bank uvádět v život? Že banky ze své strany v této věci poněkud naléhají (většinou pomocí řízených médií, která volají po „konjunkturálních opatřeních“), to jim sotva kdo může mít za zlé. Je to konec konců *jejich* konjunktura, která má být oživena, i když to masová média a s nimi široké publikum chápou poněkud jinak...

Pobavení resp. šibeniční humor slyšíme z *van Loenových* slov:[596] „Hospodářské krize jsou fabrikovány podle potřeby velkými investory pomocí stažení obrovského množství peněz z oběhu. Státu jsou takto odebrány velké kapitálie, a ten je nucen vypůjčit si nezbytné hospodářské peníze od občanů, ale především od velkých investorů.[597] Ti posledně jmenovaní odebrali přesně tyto peníze a přesně za tímto úče-

---

595 Tamtéž, cit. místo 9.

596 Kleinhappl, *Wirtschaftsethik*, cit. místo 350.

597 Srv. také Van Leon tamtéž, str. 316: „J. M. Keynes zkoušel pomocí státního vytváření kreditů kompenzovat výpadek poptávky, způsobený stahováním peněz jako následku klesajících kapitálových úrokových sazeb při ‚vkládání peněz do úrokově výnosných produkčních podniků’. Finančně-politický koncept tzv. ‚deficitspendingu’ spočívá v dodání nezbytné pobídky kapitálu k novým peněžním vkladům do úrokově výnosných produkčních podniků. Aby však mohl stát dodat hospodářství tzv. ‚konjunkturální injekci’, musí k ní nezbytné finanční prostředky odebrat svým občanům pomocí vnucených úspor nebo daní

lem z hospodářského oběhu státu a nyní je nabízejí (přirozeně proti náležitému úroku) znovu témuž státu, kterému je předtím odebrali.“ – Je už dávno jasné, že ústřední banka je pouze nástrojem těchto „velkoinvestorů“, takže *van Loen* nepovažoval za nutné se o tom vůbec zmiňovat.

Moderní ústřední banky (přesněji jejich skuteční pánové!) jsou tedy podle všeho výše řečeného plně odpovědné za permanentní inflaci všech měn, za astronomicky narůstající státní zadlužení i za periodicky nebo cyklicky nastupující *všeobecná* „ochabnutí“ konjunktury, která chladnokrevně plánují a provádějí za účelem *nepřetržitého* vykořisťování jim v plen vydaných národních hospodářství, přičemž politici sehrávají roli žalostných statistů, spočívající (společně s kontrolovanými médii) ve vytváření rétorické kouřové clony, která pravé aktéry spolehlivě chrání před zraky průměrného občana a spotřebitele.

Ukážeme si to na jednom zajímavém – protože typickém – veřejném výroku německé ústřední banky resp. jejího prezidenta k vlastnímu (krizově) konjunkturálnímu managementu.

V polovině července 1992 oznámil Reuterův zpravodaj Oliver Schumacher doslova toto: „Rozmrzení a hněv spolkové vlády jsou snadno pochopitelné. Zvýšení diskontu z 8,0 na 8,75 zastihlo německé hospodářství v obtížné fázi. V západní části země roste hrubý společenský produkt jen velmi skromně a ve východní ještě zdaleka nedosáhl svého nejnižšího bodu. Nějaké oživující impulsy ze zahraničí už předem nemůžeme očekávat, protože hospodářství celého světa vězí hluboko v recesi. … Vzhledem k tomu muselo členům bonnské koalice zvonit v uších, když prezident ústřední banky Schlesinger ve čtvrtek před novináři znovu působivě potvrdil nezávislost cedulové banky. Osmnáctičlenné grémium ústřední banky nepochybně celou záležitost důkladně projednalo a posoudilo i její mezinárodní únosnost, shrnul projev prezident banky s poukazem na přítomnost ministra Möllemanna. Avšak s ohledem na trvalý a silný přírůstek oběživa a pokračující vysokou inflaci uznala bankovní rada své úrokové opatření za nevyhnutelné. Toto rozhodnutí grémia ústřední banky, dodal Schlesinger, však nepovede k recesi. … Schlesingerovo hodnocení při jeho obhajobě zvýšení nejdůležitější úrokové sazby není tak zcela nesporné, i když Spolkový svaz německých bank (Deutsche Volksbank a Raiffeisenbank) i ostatní přední bankovní a hospodářské svazy úrokové opatření uvítaly jako nezbytný a rozhodující signál stability. Střízlivě však také konstatoval, že vyšší diskontní sazba povede k odpovídajícímu přizpůsobení úvěrových podmínek a tím k dalšímu zatížení i tak poměrně labilní konjunktury. Svaz spořitelen už vyjádřil své obavy v tom směru, že opatření ústřední banky povede ke zdražení krátkodobých úvěrů, jak je uvedeno v prognóze tohoto svazu. … Blížící se pohromu předvídá také Ústřední svaz německých řemesel: zvýšením diskontní sazby budou tvrdě postiženi především drobní podnikatelé. Ústřední svaz očekává nejen další omezení investičních možností, nýbrž také předpokládá nárůst ‚vážných likvidních potíží’.“[598] – Tato zpráva představuje doslova ukázkový model. Údajné inflační nebezpečí vyvolalo zvýšení rozhodujících úroků. Toto opatření pak přiškrtí tak jako tak momentálně nerentabilní (přinejmenším pro velkoprůmysl) investiční čin-

[598] Oliver Schumacher (Reuter) v: *DT*, 18. 7. 1992.

nost. Na střední stav se jako obvykle nebere žádný ohled, zvláště když je a zůstane velkomonopolistům trnem v oku. Že pak následný pokles úrokové sazby vyvolá recesi, v tom mají jasno všichni národohospodáři bez výjimky, nicméně prezident ústřední německé banky to troufale popřel. Ve svém postavení „nezávislého“ může opravdu klidně slibovat třeba modré z nebe...

O dobrého třičtvrtě roku později přišlo konečně „zmírnění“. Když z jara 1993 ještě celý svět mluvil o vytrvalé krizi v Německu, prezident ústřední banky *Helmut Schlesinger* ohlásil osobně obrat. „Negativní jevy v hospodářském vývoji byly,“ jak uvedl v jednom interview, „hodnoceny příliš nadproporcionálně. V současné době nejde v Německu o krizi, nýbrž pouze o přechodný pokles v konjunkturálním trendu...“ Svým, rovněž tak předem nachystaným snížením rozhodující úrokové sazby reaguje ústřední banka – a teď pozor, to je velice zajímavé – na „ustávající nárůst množství oběživa, na mírné a střízlivé mzdové dohody, téměř nestoupající ceny výrobců a na konjunkturální trend“![599] – Tak tedy popořádku a pěkně jednotlivě: *ustávající nárůst oběživa* (nejvyšší čas k udržení kontrolovatelné míry inflace!), *mírné a střízlivé mzdové dohody* (ziskové rozpětí velkoprůmyslu tedy znovu roste!), *téměř nestoupající ceny výrobců* (o to také šlo!) a *konjunkturální trend* (který právě kvůli bankám znovu oživuje!) – tedy všechno věci, které jsou s našimi dosavadními poznatky v dokonalé shodě: Ústřední banka ohlásí pokles hlavních úrokových sazeb, čímž levnější peníze znovu pěkně nažhaví inflaci a podnikatelé bez obav ze zastrašených odborů a jejich „střízlivých mzdových dohod“ mohou opět investovat a produkovat při pěkných ziscích![600]

Jen pro úplnost si zde uveďme ještě cyničtější zprávu z Itálie z počátku července 1993: „Nejnižšími úroky za posledních sedmnáct let odměnila Italská ústřední banka vládu a tarifní partnery své země za jejich nejnovější úspěch v boji proti inflaci a státnímu zadlužení.“ – Nižší úroky však ve skutečnosti znamenají jen další popo-

---

[599] *DT*, 27. 4. 1993 (dpa).

[600] O ještě další čtvrtrok později naši analýzu působivě potvrdila následující tisková zpráva (Reuter v: *DT*, 3. 7. 1993): „Výrazným poklesem úrokové míry odstartovala Spolková ústřední banka konec dlouhé fáze vysokých úroků jen několik dní před zahájením vrcholné hospodářské konference v Tokiu. Na svém zasedání v Lipsku pak snížila bankovní rada diskontní sazbu na 6,75 % a lombardní sazbu na 8,25 %. Touto už pátou redukcí úrokové sazby od podzimu 1992 pokračuje Spolková ústřední banka ve své politice opatrného poklesu úroků, řekl prezident banky Schlesinger. Spolková vláda uvítala toto úrokové opatření jako pozitivní signál netrpělivě očekávaného ukončení hospodářské recese. (!) Diskontní sazba je nyní o dva a lombardní o téměř dva procentní body pod svým nejvyšším stavem z r. 1992, prohlásil Schlesinger... Nárůst oběživa se zmenšil na současných 6,7 % (květen) proti dřívějším 7 %, a je tedy už velice blízko plánované roční nárůstové kvótě mezi 4,5 až 6,5 % (tedy už žádné ‚inflační nebezpečí’!)... Schlesinger uvítal úsporná opatření bonnské vládní koalice. Spolková ústřední banka je potěšena tím, že k úsporám dojde především na straně vydání, a další hospodářský vývoj posuzuje se zdrženlivým optimismem. Německá konjunktura už dosáhla svého nejnižšího bodu, uvedl dále Schlesinger. Pak citoval prognózu, podle níž už na přelomu roku dojde k hospodářskému zotavení, ale odmítl její závěry blíže komentovat. … Všeobecně je nyní dosažená úroková úroveň přiměřená celkové hospodářské situaci. Schlesinger vyjádřil pevnou naději, že banky nyní své nižší náklady na opatřování peněz (!) také přiměřeně a plynule přenesou na své klienty.“

strčení inflace vpřed, a následně tedy ústřední banka „odměňuje“ boj vlády a odborů *proti* inflaci – *stupňováním inflace*! Čím si pracující a italský stát takovou skvělou odměnu zasloužili? Odbory se po dvouletém houževnatém vyjednávání vzdaly dosud obvyklého automatického požadavku zvyšování mezd a odměn v závislosti na růstu spotřebitelských cen, samozřejmě nikoli bez tlaku ze strany – bývalého *prezidenta ústřední banky*! „Premiér Ciampi nakonec tarifním partnerům pohrozil odchodem vlády od jednacího stolu. Podle názoru analytiků tím bývalý šéf cedulové banky (!) významně přispěl nejen k poklesu úrokové míry,“ nýbrž také k „sanaci“ italského státního rozpočtu. A jak taková sanace vypadá? „Omezení výdajů a zvýšení daní v celkové sumě 13 bilionů lir (asi 14 miliard DM)...“[601] ponesou samozřejmě v plné tíži výhradně prostí Italové!

Tím ovšem bude zadlužení italského státu vůči bankám „sanováno“ pouze do té míry, že stát nebude předběžně potřebovat zatím žádné další inflační peníze ústřední banky (tzn. že se nepředpokládá zvýšení každoročního *nového* zadlužení!). Tyto peníze tedy poplynou do hospodářství a z něho zpět do obchodních bank, které hospodářství plně ovládají. Jejich zisky se zvýší o naráz odbourané automatické zvyšování mezd podle míry inflace. Masa Italů tedy financuje nový hospodářský vzestup, z něhož nakonec budou jako vždy profitovat pouze velkopodnikatelé a především s nimi propojené banky, a to dokonce hned trojnásobně: 1) prostřednictvím nyní už nekompenzovaného znehodnocování peněz, 2) zvýšením daní, 3) zkrácením státních výdajů. Že je to však ústřední banka, která toto průběžné přerozdělování národního jmění provádí od začátku do konce, zatím asi statisíce a miliony napálených ještě stále nedokáží rozeznat...[602]

Židovský kosmopolitismus už velice dávno zatáhl do stále intenzivnějšího propojení také vysoké finance a průmyslový velkokapitál.[603] Dá se to velice dobře vypozorovat na vzájemných akcích evropských ústředních bank před a během I. světové války, a později také s (roku 1913) založenou ústřední bankou USA. Každému by mělo být jasné, že pod židozednářským tlakem „kooperující“ národní hospodářství už dávno nepodléhají pouze proklamovaným *interním* manévrům svých údajně národních ústředních bank, nýbrž a především internacionálním, celosvětovým měnovým manévrům obrovského stylu. O některých zvláště křiklavých výstřelcích

---

601 *DT*, 8. 7. 1993.

602 Podobný obrázek poskytovala v létě 1993 také Francie a Anglie (podle: *DT*, 3. 7. 1993): „Francie: Hospodářská krize a rozevírající se mezera ve státním rozpočtu donutily vládu ke zvýšení poplatků a k radikálním úsporným opatřením. K citelného krácení výdajů došlo také ve zdravotnictví. Celkově se odhaduje dodatečné zatížení občanů na 67,6 miliardy franků (tj. 20,06 miliardy DM) a podnikatelů na 17,7 miliardy franků (5,25 miliardy DM). – Velká Británie se pomalu zotavuje z dlouholeté recese a průmyslová výroba opět roste. Hlavním cílem vlády je nyní zacelit díru ve státním rozpočtu ve výši 50 miliard liber (125 miliard DM) – tj. celých 8 procent hrubého společenského produktu – i přes tvrdou kritiku labouristické opozice a odborů proti drastickému seškrtávání výdajů včetně sociální oblasti.“ – Tato „díra“ v rozpočtu vznikla přirozeně především v období recese následkem snížených příjmů z daní a odpovídajícímu zvýšenému zadlužení státu u bank!

603 Také Dauphin-Meunier (citované místo 93) konstatuje rychlou internacionalizaci kapitalismu v 19. století „v důsledku mezinárodními financemi vytvořeného stále těsnějšího propojení jednotlivých států“.

bankovnictví a ústředního bankovnictví – této exkluzivní domény Sionu – si více povíme ještě v druhém dílu této knihy.